DASHIELL HAMMETT

A férfi, akit Spade-nek hívtak

agave

Dashiell Hammett

A férfi, akit Spade-nek hívtak

Agave Könyvek
2008

Dashiell Hammett: Nightmare Town
Copyright © by the Literary Property Trustees under the Will of Lilian Hellman
Hungarian translation © Bényei Tamás, Gálla Nóra, Huszár András, Pék Zoltán,
Roboz Gábor, Varga Bálint, 2008
A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dashiell Hammett: Nightmare Town
Vintage CrimeBlack Lizard, 2000
Fordította: Bényei Tamás, Gálla Nóra, Huszár András,
Pék Zoltán, Roboz Gábor, Varga Bálint
ISBN: 978 963 986 805 2
Agave Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund
Felelős szerkesztő: Varga Bálint
Olvasószerkesztő: H. Kovács Mária
Korrektor: Feketéné Pintér Anna
Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 280405
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
109 876543 2 1
Műfaj: Krimi

Tartalomjegyzék

A segédgyilkos (The Assistant Murderer) *Pék Zoltán*
A férfi, aki megölte Dan Odamst (The Man Who Killed Dan Odams) *Huszár András*
Holttestek egy rakáson (Bodies Piled Up) *Pék Zoltán*
A haramia asszonya (Ruffian's Wife) *Gálla Nóra*
Lövések az éjszakában (Night Shots) *Varga Bálint*
Az árulás labirintusa (Zigzags of Treachery) *Varga Bálint*
Őrzője vagyok én a testvéremnek (His Brother's Keeper) *Roboz Gábor*
Két éles kés (Two Sharp Knives) *Huszár András*
Halál a Pine Streeten (Death on Pine Street) *Pék Zoltán*
A második emeleti angyal (The Second-story Angel) *Huszár András*
Félni egy fegyvertől (Afraid of a Gun) *Huszár András*
Mike, Alec vagy Rufus (Mike, Alec or Rufus) *Varga Bálint*
Egy óra (One Hour) *Pék Zoltán*
Ki ölte meg Bob Tealt? (Who Killed Bob Teal?) *Varga Bálint*
A férfi, akit Spade-nek hívtak (A Man Called Spade) *Roboz Gábor*
Túl sokan éltek (Too Many Have Lived) *Roboz Gábor*
Csak egyszer akaszthatják fel (They Can Only Hang You Once) *Roboz Gábor*
A lidérces álmok (Nightmare Town) *Bényei Tamás*
Jegyzetek

A segédgyilkos

Az ajtón fekete keretes aranybetűkkel az állt: ALEXANDER RUSH, MAGÁNNYOMOZÓ. Bent egy ronda férfi ült hátradőlve a székében, lábát egy sárgás íróasztalon nyugtatta.

Az iroda minden volt, csak kellemes nem. Az a néhány kopott bútor az ócskásnál vénült meg. A padlót erősen rojtosodó, sötétbarna szőnyeg fedte. Az egyik falon bekeretezett tanúsítvány lógott, amely szerint – bizonyos piros jelzetű szabályok értelmében – Alexander Rush jogosult a magándetektív hivatás gyakorlására Baltimore városában. Egy másik falon a város térképe függött. Alatta egy ingatag könyvespolc, amely noha eleve kicsinek számított, szinte üresen tátongott szerény számú tartalma mellett: egy megsárgult vasúti menetrend, egy kis hotel címjegyzék, Baltimore, Washington és Philadelphia utcajegyzékei és telefonkönyvei. A sarokban fehér mosdókagyló, mellette egy bizonytalanul álló tölgyfa ruhafogas, rajta fekete keménykalap és fekete felöltő. A helyiség négy székében semmi közös vonás nem volt, kivéve a korai öregséget. Az íróasztal összekaristolt felületén – a tulajdonos lábán kívül – volt még egy telefon, egy fekete foltos tintatartó, összevissza papírok ilyen-olyan börtönből szökött bűnözőkről, valamint egy megszürkült hamutartó, annyira teletömve hamuval és fekete szivarvégekkel, amennyit egy ekkora alkalmatosság elbírhat.

Ronda egy iroda volt. A tulajdonosa azonban még rondább.

A feje akár egy összenyomott barack: az állánál rendkívül masszív volt, széles, tompa, majd egyre keskenyedett, fel az alacsony, lejtős homlokig, ami fölött rövid, tüskés haj serkedt. A bőrének színe sötétes vörös, textúrája durva, alapzata pedig vastag zsírpárnás.

Az eleganciának ezen lényegi hiányai azonban korántsem merítették ki a rondaságát. Történt ez-az az arcával.

Így nézve az orrát, azt mondanánk, horgas. Úgy nézve meg azt mondanánk, nem horgas az, nincs semmilyen alakja se. Mindenesetre bárhogy is vélekedünk a formájáról, a színét tagadni se lehet. Az eleve pirospozsgás felszínt elszakadt erek rajzolták tele piros csillagokkal, horgokkal és furcsa ákombákomokkal, amik mintha titkos jelentést hordoztak volna. Az ajka vastag volt, a bőr rajta durva, és közte két sor szilárd aranyfog csillogott rezesen, amelyek közül az alsó sor a fölső elé tolakodott, s ez előre meredő állat eredményezett. Az apró, mélyen ülő és kék íriszű szem olyan véreres volt, mintha erősen megfőzött volna. A füle ifjabb éveiről árulkodott: egy ökölvívó húsos, meggyepált karfiolfüle volt.

Egy ronda, negyvenvalahányas férfi, hátradőlve a széken, lába az asztalon.

Nyílt az aranybetűs ajtó, és egy másik férfi lépett az irodába. Úgy tíz évvel lehetett fiatalabb, és nagyjából minden volt, ami a másik nem. Elég magas, karcsú, világos bőrű, barna szemű; éppúgy nem rítt volna ki egy játékbarlangból, mint egy galériából. A ruhája – a szürke öltöny és szürke kalap – frissen és precízen volt vasalva, és még divatosnak is volt mondható, már amolyan szerény módon, ami végül is egyfajta ízlés. Az arca is hasonlóképp feltűnésmentes volt, ami meglepő, ha azt vesszük, hogy épphogy lemaradt a jóképűségről a száj icipici soványsága miatt, ami a túlságosan óvatos ember ismertetőjegye.

Két lépést tett be az irodába, majd megtorpant, barna szeme a kopott bútorokról a rosszarcú tulajdonosra vándorolt. Ennyi rondaság egyben láthatóan megzavarta a szürke ruhás férfit. Ajka mentegetőző mosolyra húzódott, mintha azt akarná mormolni; „Elnézést, eltévesztettem az ajtót."

Ám amikor megszólalt, mást mondott. Tett még egy lépést előre, majd bizonytalanul megkérdezte:

– Mr. Rush?

– Az. – A nyomozó hangjának fojtott rekedtsége jól passzolt a szeme sugallta megfázáshoz. Letette lábát a padlóra, és dagadt, vörös kezével az egyik székre bökött. – Üljön le, uram.

A szürke ruhás férfi leült: kihúzott derékkal, a szék szélére.

– Mit tehetek önért? – krákogta kedvesen Alec Rush.

– Azt akarom… szeretném… kérném… – A szürke ruhás férfi nem tudott ennél tovább jutni.

– Inkább mondja el, mi a baj – javasolta a nyomozó. – Abból tudni fogom, mit akar tőlem – mosolyodott el.

Alec Rush mosolyában volt kedvesség, és nem egykönnyen lehetett ellenállni neki. Való igaz, mosolya egy rémálomba illő, rettenetes grimasznak tűnt, de éppen ez adta a báját. Amikor egy finom arcú ember mosolyog, azzal nem sokat nyerünk: a mosolya nem fejez ki többet, mint arcának nyugodtságát. Viszont amikor Alec Rush torzította el ogremaszkját oly módon, hogy vad, vörös szeméből és brutális, fémmel kivert szájából oda nem illő joviális kedvesség kémleljen ki, nos, az bizony szívmelengető győzelemnek számított.

– Igen, azt hiszem, az jobb lenne – dőlt hátra a szürke ruhás férfi egyből kevésbé feszengve, jóval nyugodtabban. – Tegnap a Fayette Streeten találkoztam egy… egy fiatal hölgyismerősömmel. Hónapok óta nem láttam… láttuk egymást. Bár ez nem is fontos. Miután elváltunk, csak pár percet

beszélgettünk, észrevettem egy férfit. Úgy értem, kilépett egy kapualjból, és ugyanarra indult el, amerre a hölgyismerősöm, ezért támadt az az érzésem, hogy őt követi. Ugyanúgy a Liberty Streetre fordult be. Számtalan ember jár arra, így a gyanú, hogy a férfi őt követné, bizarrnak tűnt, ezért elhessegettem, és mentem a dolgomra.

Mégsem tudtam teljesen kiverni a fejemből. Valahogy igen céltudatosnak tűnt a férfi mozgása, és akárhogy győzködtem magam, hogy ez az egész abszurd, tovább kísértett a gondolat. Így aztán tegnap este, nem lévén semmi teendőm, elautóztam a… fiatal hölgy házához. És valóban ott találtam ezt a férfit. Két házzal odébb a sarkon állt. Ugyanaz az ember volt, biztos vagyok benne. Szemmel akartam tartani, de amíg parkolóhelyet kerestem, eltűnt, és nem bukkant fel többé. Hát ezek a körülmények. Kiderítené, hogy a férfi tényleg követi-e a hölgyet, és ha igen, miért?

– Persze – felelte a nyomozó rekedten. – A hölgynek vagy a családjának egy szót sem szólt?

A szürke ruhás férfi erre fészkelődött kicsit a széken, és tekintetét maga előtt a rojtos szőnyegre szegezte.

– Nem. Nem akartam megzavarni, megijeszteni, és most sem akarom. Végül is talán puszta véletlen, és… és… én nem… Azt nem lehet! Arra gondoltam, hogy derítse ki, mi a baj, már ha van, és hozza rendbe anélkül, hogy engem belekeverne.

– Talán, hangsúlyozom, talán menni fog. De ehhez többet kell tudnom.

– Többet? Úgy érti, többet…

– Magáról és a hölgyről.

– Nincs mit tudni rólunk! – méltatlankodott a férfi. – Pontosan úgy van, ahogy elmondtam. Hozzátehetném, hogy az ifjú hölgy… férjnél van, és az esküvő óta tegnap láttam először.

– Tehát a maga kapcsolata vele…? – A nyomozó hagyta a rekedt kérdést befejezetlenül a levegőben lógni.

– Baráti. Régi barátság.

– Értem. És kicsoda ez a fiatal hölgy?

A szürke ruhás férfi megint fészkelődött.

– Nézze, Rush – pirult el –, hajlandó vagyok elmondani, és el is fogom, de csak akkor, ha vállalja az ügyet. Feleslegesen nem akarom belerángatni a nevét. Szóval elvállalja?

Alec Rush tömpe mutatóujjával megvakarta őszes kobakját.

– Nem tudom – morogta. – Erre próbálok rájönni. Nem fogadok el olyan munkát, amiből nem tudom, mi sül ki. Tudnom kell, hogy maga megbízható.

Értetlenség zavarta fel a fiatalember barna szemének tiszta vizét.

– Én nem is képzeltem, hogy maga… – Elhallgatott és elfordult a ronda férfitól.

– Persze hogy nem. – A nyomozó vastag torkában kuncogás csikorgott: mint akit olyan ponton érintettek meg, ami korábban fájt, de már nem érzékeny. Lapátkezét felemelve állította meg leendő megbízóját a székről való felemelkedésben. – Saccra azt mondanám, hogy először elment az egyik nagy ügynökséghez, és nekik adta elő a sztorit, ők hallani sem akartak róla a kényes pontok tisztázása nélkül. Aztán valahogy ráakadt a nevemre, és eszébe jutott, hogy pár éve kirúgtak a testületből, „Ő az én emberem, ő majd nem lesz válogatós!”, mondta magának.

A szürke ruhás férfi a fejével, gesztusával és hangjával tiltakozott. A szemét azonban lesütötte.

– Nem számít – nevetett rekedten Alec Rush. – Nem sértődök meg. Mondhatnám, hogy politika volt az egész, hogy bűnbakot csináltak belőlem, meg minden, de a hivatalos papírok szerint a rendőrségi vizsgálóbizottság akkora listát állított össze a bűneimből, hogy innen Canton Hollow-ig érne. Jól van, uram. Elvállalom. Első hallásra bűzlik, de talán mégse. A tarifám tizenöt dolcsi naponta, plusz kiadások.

– Tudom én, hogy furcsán hangzik – bizonygatta a fiatalember –, de majd meglátja, hogy minden rendben van. Természetesen előleget is kér.

– Igen. Legyen ötven.

A szürke ruhás férfi egy disznóbőr tárcából öt darab új tízdolláros bankót számolt le az asztalra. Alec Rush egy vastag tollal pacásan írni kezdett egy nyugtára.

– Neve?

– Inkább ne. Ha lehet, nem szeretnék szerepelni az ügyben. Az én nevem amúgy sem fontos, nem igaz?

Alec Rush letette a tollat, és homlokát ráncolva nézett a megbízójára.

– Ejnye-bejnye – dörmögte kedvesen. – Hogyan fogunk így együttműködni?

A szürke ruhás fiatalember sajnálkozott, sőt elnézést kért, de ebben nem engedett. Nem árulta el a nevét. Alec Rush morgott és füstölgött, de az öt tízdollárost zsebre vágta.

– Lehet, hogy ez az érdeke – ismerte el a nyomozó megadóan –, de a becsületére nem válik. Mindegy, ha sáros volna, lenne annyi esze, hogy álnevet mond. Szóval akkor ki is ez a fiatal hölgy?

– Mrs. Hubert Landow.

– Nocsak, végre egy név! És hol lakik ez a Mrs. Landow?

– A Charles-Street Avenue-n. – A fiatalember megadta a házszámot.

– Hogy néz ki?

– Huszonkét-huszonhárom éves, elég magas, atlétikusan karcsú, a haja gesztenyebarna, a szeme kék, a bőre tejfehér.

– A férjét is ismeri?

– Láttam már. Korombeli, harmincas, de nálam nagyobb, magas, széles vállú, szőke férfi.

– És a titokzatos ember? Ő hogy néz ki?

– Fiatal, legfeljebb huszonkettő, és nem túl nagydarab… közepes termetű, vagy kicsit kisebb. A bőre sötét, az arccsontja magas, és nagy az orra. A nyaka elég rövid. Kis lépésekkel jár, szinte kényeskedve.

– A ruházata?

– Amikor a Fayette Streeten láttam tegnap délután, barna öltönyt és rozsdabarna kalapot viselt. Felteszem, aznap este ugyanezt, de nem mernék rá megesküdni.

– Mivel nem tudom, hová küldjem a jelentést – fejezte be a nyomozó – gondolom, beugrik érte ide?

– Igen. – A szürke ruhás férfi felállt és kezet nyújtott. – Nagyon hálás vagyok, hogy vállalja, Mr. Rush.

Alec Rush erre azt felelte, hogy nincs mit. Kezet ráztak, és a szürke ruhás távozott.

A ronda férfi megvárta, míg ügyfelének volt ideje befordulni a lifthez vezető folyosóra, majd „Na lássuk, Mr. Idegen!” sóhajjal felkelt, a fogasról levette a kalapját, és az irodáját bezárva leszaladt a hátsó lépcsőn.

A nyomozó egy megtermett medve csalóka nehézkességével mozgott. Volt valami medveszerű abban is, ahogy kék öltönye lötyögött vaskos testén, valamint erős válla tartásában, a csapott, ruganyos ízületű vállban, amelyek görnyedtsége elrejtette húsosságukat.

Épp leért a földszintre, hogy lássa megbízóját kilépni az utcára. Alec Rush a nyomába eredt. Két sarok, aztán balra, egy sarok, aztán jobbra. A szürke ruhás férfi egy trösztttársaság irodájába ment be, amely egy nagy irodaépület földszintjét foglalta el.

A többi már csak egy sima mozdulat volt: fél dollár a portás markába. A szürke ruhás férfi Ralph Miller, segédpénztáros.

***

Sötétedett már, amikor Alec Rush igénytelen fekete kupéjában elhajtott a Ralph Miller által adott cím mellett a Charles-Street Avenue-n. A szürkületben a ház nagynak látszott, a szomszédaitól kerítéssel körülvett gyep választotta el.

Alec Rush továbbhajtott, az első kereszteződésnél befordult balra, aztán

megint balra, és megint. Fél órába telt bejárnia egy sokszögű visszavezető utat, s mire megállt a padkánál a Landow-háztól arrébb – de azért látótávolságra –, a ház környékén minden utcát ismert.

Millar sötét bőrű, rövid nyakú emberét nem látta sehol.

Az utcalámpák jól megvilágították a Charles-Street sugárutat, ahol az esti forgalom már délnek dorombolt, vissza a városba. Alec Rush súlyos testével a kupé kormányának dőlt, az autó belsejét egy fekete szivar állott füstjével töltötte meg, de türelmes, véreres szemét le nem vette a Landow-rezidenciáról.

Háromnegyed óra elteltével mozgás támadt a háznál. Egy limuzin tolatott ki a garázsból a ház bejárati ajtajához. Két alak – ebből a távolságból csak annyi látszott, hogy egy férfi meg egy nő – lépett ki a házból, és ment oda a limuzinhoz. Aztán a limuzin az udvarból besorolt a városi áramlatba. Mögötte a harmadik autó Alec Rush igénytelen kupéja volt.

Eltekintve egy kínos pillanattól a North Avenue-n, amikor is a keresztforgalom kis híján elvágta prédájától, Alec Rush gond nélkül követte a limuzint. Az a Howard Street egyik színháza előtt szabadult meg a terhétől: egy fiatalos férfitól és egy fiatal nőtől, mindketten magasak, estélyhez öltözöttek voltak, és megnyugtatóan egyeztek a leírással, amit a nyomozó a megbízójától kapott.

Landow-ék bementek a már sötét színházba, Alec Rush pedig gyorsan jegyet váltott. Az első szünetben újra kiszúrta őket. Felállt és hátrament a nézőtér végébe, hogy az öt perc alatt, amíg még világos van, feltűnés nélkül jól megnézze őket magának.

Hubert Landow feje a testéhez képest kicsi volt, szőke haja pedig minden pillanatban azzal fenyegetett, hogy kitör a rákényszerített, sima fodrokból. Egészségesen piros arca jóképű volt a maga izmos, igen férfias módján, noha nem árulkodott nagy szellemi fürgeségről. Felesége szépsége nem igényelt katalogizálást. Mindenesetre a haja gesztenyebarna volt, szeme kék, bőre fehér, és egy-két évvel látszott idősebbnek a huszonháromnál, amennyinek Millar tippelte.

A szünet alatt Hubert Landow élénken magyarázott a feleségének, és csillogó szeme bizony egy szerelmesé volt. A nyomozó Mrs. Landow szemét nem látta, csak azt, ahogy felelget a férjének. A profilja nem mutatta, hogy buzgón válaszolna. Nem mutatta azt sem, hogy unatkozik.

Az utolsó felvonás közepén Alec Rush kiment a színházból, hogy kupéjával kényelmesen tudja követni Landow-ék távozását. Csakhogy nem a limuzin jött értük. A színházból kilépve gyalog indultak el a Howard Streeten, és egy elég ízléstelen, másodosztályú étterembe mentek, ahol a

megcsappant zenekar a hangerővel igyekezett álcázni a létszámhiányt.

Miután a kupéját letette egy jó helyre, Alec Rush követte őket az étterembe és keresett egy olyan asztalt, ahonnét szemmel tarthatja a párt, de azok nem figyelnek fel rá. A férj továbbra is udvarolt a feleségének, szüntelen, buzgó szóáradattal. A feleség közömbös, udvarias, higgadt maradt. Mind a ketten éppen csak megkóstolták az eléjük tett ételt. Egyszer táncoltak, de a nő arcát ez a meghitt közelség sem érintette meg jobban, mint férje szavai. Gyönyörű, ám üres arc.

Alec Rush nikkelezett órájának kismutatója alig kezdte meg aznapi utolsó kapaszkodását a VI-tól a XII felé, amikor Landow-ék elhagyták az éttermet. A limuzin – aminek támaszkodva egy fiatal, viharkabátos néger dohányozott – kétháznyira állt. Visszavitte őket a házukhoz. A nyomozó megvárta, míg bemennek, a limuzin pedig beáll a garázsba, aztán körbe-körbe kocsikázott a környező utcákon. Millar sötét bőrű emberének nyoma sem volt.

Akkor Alec Rush hazament, és lefeküdt.

***

Másnap reggel nyolckor egy ronda férfi és egy igénytelen kupé állomásozott ismét a Charles-Street Avenue-n. Az utca hímnemű lakói a napot bal kéz felől tartva tartottak munkahelyükre. Ahogy a reggel vénült és az árnyékok rövidültek-vastagodtak, úgy a délelőtt erre járók is. A nyolc óra főleg fiatal, karcsú és fürge volt; a fél kilenc már kevésbé; a kilenc még kevésbé; az utóvéd tíz óra túlnyomóan se nem fiatal, se nem karcsú, és inkább lomha, mint fürge.

Noha fizikailag maximum a fél kilencesbe csúszott le, Hubert Landow egy kék sportkocsin mégis ebbe az utóvédbe sorolt be. Széles vállán kék kabát feszült, szőke haját szürke sapka alá rejtette. Egyedül ült a sportkocsiban. Alec Rush egy pillantással meggyőződött róla, hogy Millar embere nincs a közelben, majd kupéjával a kék kocsi nyomába szegődött.

Gyorsan beértek a belvárosba, a pénzügyi központba, ahol Hubert Landow egy Redwood Street-i tőzsdeügynökség irodája előtt hagyta a kocsiját. A délelőttből dél lett mire újra felbukkant, és a sportkocsival északnak indult.

Amikor követett és követő ismét megállt, a Mount Royal Avenue-nál jártak. Landow kiszállt, és szapora léptekkel bement egy nagy apartmanházba. Egy sarokkal odább Alec Rush fekete szivarra gyújtott, és hátradőlt a kupéjában. Eltelt fél óra. Alec Rush elfordította a fejét, majd aranyfogait jól a szivarba mélyesztette.

Ugyanis alig húszlépésnyire a kupé mögött egy garázs kapujában egy sötét bőrű, rövid nyakú férfi álldogált. Nagy orra messziről látszott. Az

öltönye barna volt, ahogy a szeme is, ami látszólag nem törődött semmivel, csak kornyadt cigarettájának kék füstjével.

Alec Rush kivette a szivart a szájából, zsebéből kést húzott elő, lenyisszantotta a megrágcsált szivarvéget, majd a szivart a szájába, a kést pedig a zsebébe tette, aztán ugyanolyan közömbösen szemlélte a Mount Royal sugárutat, akár a sötét bőrű ifjú mögötte. Az egyik a kapualjban szundikált. A másik a kocsijában. A délután pedig elaraszolt az egy óra, majd fél kettő mellett.

Hubert Landow kijött az apartmanházból, és azonnal beült kék sportkocsijában. Távozása egyik rest férfit sem serkentette mozgásra, még a szemük is alig rebbent. Tizenöt perc is eltelt, mire egyikük megmozdult.

Akkor a sötét ifjú elhagyta a kapualjat. Sietség nélkül, rövid, szinte kényeskedő léptekkel járt. Alec Rush fekete kalapos feje tarkóval volt az ifjú felé, amikor az elhaladt a kupé mellett, ami akár véletlen is lehetett, mivel senki nem állíthatta volna, hogy a ronda férfi akárcsak egy pillantást is vetett a másikra azóta, hogy észrevette. A sötét ifjú szeme érdeklődés nélkül pásztázott végig a nyomozó tarkóján. Az apartmanházhoz ment, ahol Landow járt, és belépett.

Amikor eltűnt, Alec Rush eldobta a szivart, nyújtózott, ásított, majd felébresztette a kupé motorját. Négy sarokkal és két kanyarral a Mount Royal Avenue-tól kiszállt az autóból, és egy szürke templom előtt hagyta bezárva. Gyalog ment vissza a Mount Royal Avenue-ra, és korábbi helyétől kéttömbnyire, egy sarkon állt meg.

A sötét fiatalember fél óra várakozás után jelent meg ismét. Alec Rush éppen szivart vett egy szivarboltban, amikor az elhaladt a kirakat előtt. A fiatalember felszállt egy villamosra a North Avenue-n, és leült. A következő sarkon a nyomozó is felszállt ugyanabba a kocsiba, és hátul állt meg. Alec Rush a fiatalember előregörnyedő vállát és fejét figyelmeztetésnek vette, ezért elsőként szállt le a Madison Avenue-n, és elsőként szállt fel egy dél felé tartó szerelvényre. A Franklin Streetnél szintén elsőként szállt le.

A sötét fiatalember egy panzióba ment be ebben az utcában, a nyomozó pedig megállt egy színházi sminkre szakosodott sarki üzlet kirakata előtt. Ott lebzselt fél négyig. Amikor a fiatalember megjelent, elgyalogolt – Alec Rushsal maga mögött – az Eutaw Streethez, ott felszállt egy villamosra, és azzal ment a Camden Station vasútállomáshoz.

Ott a váróteremben egy fiatal hölgy várta, aki homlokráncolva azzal fogadta:

– Hol az ördögben jártál?

A mellettük elhaladó nyomozó ezt az érdekes köszöntést még elcsípte, ám

a fiatalember válasza már túl halk volt, és a beszélgetés folytatását sem hallotta. Tíz percig beszélgettek a váróterem üres végében ácsorogva, Alec Rush feltűnés nélkül nem tudta megközelíteni őket.

A fiatal nő türelmetlennek látszott. A fiatalember magyarázkodott, nyugtatgatta. Néha gesztikulált egy autószerelőhöz illő ronda, gyors kezével. Társa kellemesebb benyomást keltett. Alacsony, zömök nő volt, akárha egy kockából faragták volna ki a legkevesebb anyagveszteség nélkül. Ennek megfelelően az orra rövidre, az álla szögletesre sikeredett. Most, hogy a korábbi rosszkedve tűnőben volt, egészében véve vidám arca lett, élénk, hetyke, bővérű arc, mely kimeríthetetlen vitalitást sugallt. Ezt árasztotta minden vonása barna hajának tövétől a betonon szilárdan megvetett lábáig. Sötét, szolid, drága ruhája nem állt rajta túlságosan kecsesen, itt-ott rojtokba gyűrődött zömök testén.

A fiatalember jó párszor hevesen bólintott, majd búcsúzás gyanánt két ujjal hanyagul megérintette sapkája ellenzőjét, és kiment az utcára. Alec Rush hagyta távozni. Ám amikor a fiatal nő ment ki a másik irányba a vaskapun, el a csomagkiadó ablak előtt, majd ki a másik utcára, a ronda férfi ott volt mögötte. Akkor is ott volt mögötte, amikor a nő csatlakozott a négyórás vásárlótömeghez a Lexington Streeten.

A fiatal nő annak az embernek a szívből jövő buzgalmával vásárolt, akinek az égvilágon semmi gondja nincs. A második üzletben Alec Rush otthagyta csipkéket nézni, ő pedig olyan gyorsan és egyenesen, ahogy csak a vásárlók engedték, egy magas, vastag vállú, ősz, fekete ruhás nőhöz ment, aki mintha valakire várt volna egy lépcső alján.

– Helló, Alec! – üdvözölte a nő, amikor a ronda férfi megérintette a karját, és csintalan szeme, hihetetlen módon, örömmel nézte az otromba arcot. – Mit keresel az én területemen?

– Elkaptam neked egy tolvajt – dörmögte Alec Rush. – Az a kék ruhás molett lány a csipkepultnál. Látod?

A bolti nyomozó odanézett és bólintott.

– Igen. Kösz, Alec. Biztos, hogy enyves?

– Ugyan már, Minnie – méltatlankodott a ronda férfi, rekedt hangját fémes morgássá fojtva. – Olyannak ismersz? Elsüllyesztett két selymet, és mostanra már biztos csipkét is.

– Hm. Amikor kilép a járdára, ott leszek.

Alec Rush ismét megfogta a bolti nyomozó karját.

– Többet akarok tudni róla. Mi lenne, ha követnénk egy kicsit, hogy lássuk, mire készül, és csak utána kapnánk el?

– Ha nem tart egész nap – ment bele a nő. Így amikor a kék ruhás, molett

lány elhagyta a csipkepultot és az üzletet, a nyomozók követték egy másik boltba, de csak távolról; azt nem láthatták, lopott-e, megelégedtek a megfigyeléssel. Az utolsó üzletből a préda a Pratt Street leglerobbantabb részére ment, egy szinte düledező háromemeletes lakóházba.

Kétsaroknyira éppen egy rendőr fordult be.

– Figyeld a kócerájt, amíg hozok egy zsarut – mondta Alec Rush.

Amikor visszatért a rendőrrel, a bolti nyomozó a kapualjban várakozott.

– Második emelet – mondta.

Mögötte a nyitott ajtón át sötét folyosó és egy rongyszőnyeges lépcső alja látszott. Ezen az undorító folyosón jelent meg egy slampos, sovány nő gyűrött szürke gyapjúruhában, s nyivákolva mondta: – Mit akarnak? Ez egy tiszteletre méltó ház, én…

– Egy molett, sötét szemű lány lakik itt – krákogta Alec Rush. – Második emelet. Kísérjen fel.

A nő aszott arca ijedt ráncokba gyűrődött, szeme elkerekedett, akárha a nyomozó nyers hangját nyers érzelmekkel keverné össze.

– Ez… ez… – dadogta, majd eszébe jutott a gyanús panzióvezetés első számú szabálya: soha ne állj a rendőrség útjába. – Jöjjenek – mondta, azzal ráncos szoknyája alját egyik kezébe fogva elindult felfelé.

A lépcsőn felérve karomszerű ujjaival bekopogott az egyik közeli ajtón.

– Ki az? – kérdezte bentről egy közömbös női hang.

– A házinéni.

A kék ruhás, molett lány nyitott ajtót, most kalap nélkül. Alec Rush a résbe tette nagy lábát. Hirtelen mindenki egyszerre beszélt:

– Ő az – mondta a házinéni.

– Velünk kell jönnie – mondta a rendőr.

– Szeretnénk bejönni és beszélni magával, drágám – mondta Minnie.

– Jézusom – hüledezett a lány. – Ebből egy árva szót sem értek.

– Ezt így nem lehet – krákogta Alec Rush, majd előrenyomult förtelmes, barátságos mosolyával. – Menjünk be, ahol megbeszélhetjük.

Csupán azzal, hogy nagydarab testét egy lépésnyit erre mozdította, aztán féllépésnyit arra, ronda arcát efelé fordította, majd afelé, úgy terelte a kis csoportot, ahogy kedve tartotta, elküldte a méltatlankodó házinénit, a többieket pedig a lány lakásába tolta.

– Fogalmam sincs, mi ez az egész – mondta a lány a nappaliban, egy keskeny szobában, ahol a kék küzdött a pirossal, anélkül, hogy akár egy pötty erejéig megalkudtak volna a lilán. – Velem könnyű kijönni, de ha azt hiszik, hogy itt jó beszélni arról, amiről akarnak, csak rajta. Viszont ha arra számítanak, hogy én bármit is mondok, előbb okosítsanak fel miről van szó.

– Bolti lopásról, drágám – paskolta meg a lány karját Minnie. – A Goodbodyban dolgozom.

– Azt hiszik, loptam? Erről van szó?

– Pontosan. Erről bizony. – Alec Rush nem hagyta kétségek közt vergődni.

A lány összehúzta a szemét, lebiggyesztette ajkát, és oldalvást hunyorgott a ronda férfira.

– Rendben – közölte –, amennyiben a Goodbody rám tudja verni. De ha pofára esnek, egy millióra perelek. Nincs több mondanivalóm. Vigyenek be.

– Bevisszük, kislány – krákogta kedvesen a ronda férfi. – Ne féljen, bevisszük. Előbb körülnézhetnénk kicsit itt magánál?

– Van rá papírja a bíró aláírásával?

– Nincs.

– Akkor felejtse el!

Alec Rush kuncogott, majd kezét zsebre vágva elindult megtekinteni a szobákat, amikből három volt. A hálóból kilépve egy ezüstkeretes fényképet tartott a kezében.

– Ez ki?

– Találja ki! – csattant fel a lány.

– Igyekszem – füllentette a ronda férfi.

– Maga nagy barom! Az óceánban se találna vizet!

Alec Rush szívből jövőn, rekedten nevetett. Megengedhette magának. A fénykép Hubert Landow-ról készült.

A templom már szürkületbe burkolózott, amikor a kupé tulajdonosa visszatért az otthagyott kocsihoz. A molett lányt – aki a Polly Vanness nevet adta meg – letartóztatták, felvették az adatait, és egy cellába zárták a Délnyugati Kapitányságon. Tetemes mennyiségű lopott holmit találtak a lakásában. Az aznapi szajré még nála volt, amikor Minnie és egy rendőrnő megmotozták. Nem volt hajlandó beszélni. A nyomozó nem árulta el neki, hogy ismeri a fényképen szereplő férfit, sem, hogy a vasútállomáson látta beszélni a sötét bőrű fiatalemberrel. A lakásában semmi nem utalt ezekre a kapcsolatokra.

***

Alec Rush megvacsorázott, mielőtt visszajött a kocsijához, így most nyugodtan elautózott a Charles-Street Avenue-ra. Ahogy elhajtott a Landow-ház előtt, odabent a megszokott fényeket látta. Kicsivel utána úgy fordította a kupét, hogy a város felé nézzen, majd leállította a padka mellett egy fáktól árnyékos részen, ahonnét a ház még jól látható.

Az éjszaka telt-telegetett; a Landow-háznál nem volt semmi jövésmenés.

Körmök kopogtak a kupé ablakán.

Egy férfi állt a járdán a kocsi mellett. A sötétben semmit nem lehetett megállapítani róla, kivéve azt, hogy nem volt nagydarab, és ha a magánnyomozó mostanáig nem vette észre, akkor hátulról lopakodott oda.

Alec Rush áthajolt az anyósülésen, és kinyitotta a túlsó ajtót.

– Van gyufája? – kérdezte a férfi.

A nyomozó habozott. – Van – nyújtott aztán egy dobozt.

Gyufa sercent, s a láng egy sötét, fiatal arcot világított meg: nagy orr magas arccsont. A fiatalember, akit Alec Rush délután követett. A felismerést azonban nem ő, hanem a fiatalember öntötte szavakba:

– Gondoltam, hogy maga az – mondta közömbösen, ahogy az égő gyufát a cigarettájához tartotta. – Maga talán nem ismer, de én ismertem magát, amikor a testületnél volt.

– Aha – mondta a volt nyomozó őrmester, mindenféle felhang nélkül.

– Már délután a Mount Royalon gondoltam, hogy maga ül ebben a roncsban, de nem voltam biztos – ült be a fiatalember a kupéba. Betette az ajtót. – Scuttle Zeipp. Nem vagyok annyira ismert, mint Napóleon, úgyhogy nem sértődök meg, ha nem hallott rólam.

– Aha.

– Ez az! Ha van egy jó válasz, ragaszkodjunk hozzá. – Scuttle Zeipp arca hirtelen bronz maszk lett a felizzó cigaretta fényében. – A következő kérdésemre is megteszi ez a válasz. Érdekli magát a Landow házaspár? *Aha* – tette hozzá a nyomozó rekedt hangját utánozva.

Ahogy megint megszívta a cigarettát, felvilláglott az arca, s amikor az izzás elhalványult, szavait füstösen fújta ki:

– Biztos tudni akarja, miért lógok körülöttük. Nem titok. Elmondom. Fél lepedőt csúsztattak a markomba, hogy hidegre tegyem a lányt. Kétszer is. Ez hogy tetszik?

– Hallom – mondta Alec Rush –, de aki ismeri a szavakat, bármit beszélhet.

– Beszéd? Persze, beszéd – ismerte el vidáman Zeipp. – De az is beszéd, amikor a bíró azt mondja: „Kötél általi halálra ítélem, Isten irgalmazzon a lelkének!” Sok minden beszéd, de ettől még sokszor igaz.

– Aha.

– Aha, pajtás, aha! Ezt hallgassa meg, mert ilyet még maga sem hallott. Pár napja egy bizonyos illető megkeres engem egy illető ajánlásával, aki ismer. Megvan? Megkérdezi, mennyit kérek egy spiné eltakarításáért. Gondoltam, egy lepedő elég, és annyit is mondtam. De túl sok volt. Megegyeztünk ötszázban. Kaptam kettőötvenet előre, a többit akkor, ha a

Landow ringyónak harangoztak. Nem rossz egy könnyű kis melóért, például egy golyó a kocsi oldalába, he?

– Akkor mire vár? – kérdezte a nyomozó. – Nagy feneket akar neki keríteni? A születésnapján vagy ünnepnapon öli meg?

Scuttle Zeipp cuppantott és a sötétben egy ujjal a nyomozó mellébe bökött.

– Nem, pajtás, dehogy. Én már előrébb járok. Ezt figyelje: bezsebeltem a kettőötven előleget, és idejöttem körülsasolni, hogy megismerjem a leányzó fekvését, érti. Aztán, ahogy nagyban szimatolok, hát nem belefutok egy illetőbe, aki szintén szimatol? Az illető felismert, én meg nyomom a dumát, és bingó! Már ajánlatot is tett. Tippel? Tudni akarta, kit akarok hidegre tenni! Ugyanaz, akit ő is akar? Örömmel mondhatom: ugyanaz!

– Nem is rossz, mi? Kapok még kettőötvenet, és még egyszer annyit, ha elvégzem a melót. Maga szerint hozzányúlok a Landow babához? Csak, ha marhavagon lennék. Ő az én főnyereményem. Ha rajtam múlik, akkor végelgyengülésben múlik ki. Eddig már ötszázat kerestem rajta. Hát nem jó ötlet várni, hátha még felbukkannak páran, akik nincsenek megőrülve érte? Ha ketten ki akarják vásárolni a világból, talán vannak még többen is. A válasz: jó ötlet! Ráadásul most még maga is szimatol utána. Hát ez van, pajtás, ízlelgesse nyugodtan.

A kupé sötét belsejében jó pár percre csend lett, majd a nyomozó rekedt hangon szkeptikus kérdést fogalmazott meg:

– És kik akarják eltenni az útból?

– Ugyan már – rótta meg Scuttle Zeipp. – Beszélek róluk, de tálcán azér' nem nyújtom át.

– Akkor minek mondta el ezt az egészet?

– Minek? Mer' valahogy maga is benne van. Most, hogy összeakadtunk, nem nézhetjük egymást levegőnek. Ha nem fogunk össze, mindkettőnk játszmájának vége. Én már kerestem fél lepedőt Landow-n. Az már az enyém, de lehet még ebből csapolni, ha valaki tudja, mit csinál. Bizony. Én beveszem magát felesbe abba, ami még ezután jön. De a neveket nem adom ki! Átejtem őket, ahogy kell, de be azér' nem köpöm.

Alec Rush újabb kétséget fogalmazott meg:

– Miért bízik meg bennem ennyire, Scuttle?

A bérgyilkos tudálékosan nevetett.

– Miért ne? Maga jó fickó. Felismeri a lehetőséget, ha látja. Nem azért rúgták ki, mer' elfelejtette kivasalni az egyenruháját. Mellesleg, ha netán át akarna vágni, mit tehet? Nem tud bizonyítani semmit. Mondtam, hogy nem akarok ártani a nőnek. Még pisztolyt se hoztam. De ez baromság. Maga

okos. Tudja, mi az ábra. Nagyot kaszálhatunk, Alec!

Újabb szünet következett, majd a nyomozó szólalt meg. Lassan, jól átgondolva mondta:

– Először is meg kellene tudni, azok ketten miért akarják kiiktatni a nőt. Erről van sejtése?

– Egy darab se.

– Mindkettő nő, ha jól tippelem.

Scuttle Zeipp habozott.

– Igen – ismerte el aztán. – De ne is kérdezzen róluk. Először is nem tudok semmit, másodszor is, ha tudnék, se mondanék.

– Aha – krákogta a nyomozó, mintha tökéletesen megértené a másiknak a lojalitásról alkotott perverz felfogását. – Ha viszont nők, akkor van rá esély, hogy a svindli mögött egy férfi van. Mit gondol Landow-ról? Fess fickó.

Scuttle Zeipp megint a nyomozó mellkasára bökött.

– Telibe trafálta, Alec! Ez lehet az. Vesszek meg, ha nem.

– Aha – mondta Alec Rush, és a kocsi műszerfalán szöszmötölt. – Húzzunk el innét, amíg utána nem nézek a tagnak.

A nyomozó megállította a kupét a Franklin Streeten, félháznyira a panziótól, ahová délután követte Zeippet.

– Itt száll ki?

Scuttle Zeipp oldalvást, töprengőn nézett az idősebb férfi ronda arcába.

– Megteszi. Jók a megérzései, hallja-e. – Megfogta a kilincset, majd megtorpant. – Akkor benne van, Alec? Fifti-fifti?

– Nem hinném – mosolygott rá Alec Rush förtelmes jóindulattal. – Maga nem rossz srác, Scuttle, ha van ebben zsozsó, a magáé, de én nem társulok be.

Zeipp szeme résnyire szűkült, fintorogva felhúzódó ajka összeszorított sárga fogakat vicsorított ki.

– Ha kiad engem, maga gorilla, én… – A fenyegetést hirtelen semmivé nevette, és sötét, fiatal arca újra gondtalan lett. – Ahogy akarja, Alec. Én nem tévedtem, amikor bedobtam a dolgot. De maga dönt.

– Aha – értett egyet a ronda férfi. – Ne menjen a házuk közelébe, amíg nem szólok. Vagy inkább ugorjon be hozzám holnap. A telefonkönyvben megtalál. Viszlát, kölyök.

– Viszlát, Alec.

***

Reggel Alec Rush nekiállt lenyomozni Hubert Landow-t. Először elment a városházára, ahol kikérte a szürke könyveket, amikbe a házassági

engedélyeket vezetik be. Hubert Britman Landow és Sara Falsoner fél éve házasodott össze, tudta meg.

Az ara neve láttán a nyomozó szemében megvastagodtak a vérerek. A levegő sziszegve süvített ki lapos orrlyukán. – Aha! Aha! – krákogta magában olyan rekedten, hogy a mellette szöszmötölő egyszálbélű ügyvédbojtár ijedten nézett rá, és kicsit odább csusszant.

A városháza után Alec Rush az ara nevével két újság szerkesztőségét kereste fel, ahol az akták tanulmányozása után egy köteg féléves újsággal távozott. Ezeket az irodájába vitte, kiterítette az asztalra, és ollóval támadta meg. Amikor az utolsót is kivégezte és félredobta, vastag köteg újságkivágás maradt az asztalán.

Ezeket időrendbe rakta, meggyújtott egy fekete szivart, könyökével az asztalra támaszkodott és elkezdte olvasni a történetet, mellyel Baltimore újságolvasó lakói fél évvel korábban ismerkedtek meg.

A lényegtelen dolgoktól és felesleges kitérőktől megtisztított történet így szólt:

A negyvenöt éves Jerome Falsoner agglegényként élt egy lakásban a Cathedral Streeten a kényelméhez bőségesen elegendő jövedelméből. Magas volt, ám gyenge fizikumú, melyet az eredményezhetett, hogy eleve nem túl erős testét túlzó élvezeteknek tette ki. Ha másként nem, hát minimum látásból ismerte az összes éjszakai életet élő baltimore-i, no meg azok, akik a lóversenypályát és a játékbarlangokat preferálták, valamint a titkos kakasviadalokat, amik itt-ott bukkannak fel pár órára a Baltimore és Washington közt fekvő negyven-mérföldes vidéken.

Egy bizonyos Fanny Kidd szokás szerint délelőtt tízkor ment rendbe tenni Jerome Falsoner lakását, és a nappaliban találta nevezettet, amint a hátán fekve, halott szemekkel meredt a mennyezet egy világos pontjára, ahová a napfény tükröződött – méghozzá a papírvágó kés fémmarkolatáról, ami a férfi mellkasából állt ki.

A rendőrségi nyomozás négy tényt rögzített:

Egy: Jerome Falsoner tizennégy órája halott volt, mire Fanny Kidd megtalálta, ami a gyilkosság elkövetésének idejét előző este nyolc körülre tette.

Kettő: utoljára egy Madeline Boudin nevű nő látta élve, akivel intim kapcsolata volt, valamint annak három barátja. Fél nyolc és nyolc között látták, tehát alig fél órával a halála előtt. Egy nyaralóba tartottak autóval a Severn folyónál, amikor Madeline Boudin azt mondta a többieknek, hogy előtte be akar nézni Falsonerhez. Azok a kocsiban maradtak, amíg ő becsengetett. Jerome Falsoner kinyitotta az ajtót, és ő bement. Tíz perc

múlva kilépett és csatlakozott a barátaihoz. Jerome Falsoner kikísérte és az ajtóból intett az egyik férfinak a kocsiban, bizonyos Frederick Stonernek, akit távolról ismert, és aki a kerületi ügyész irodájával állt kapcsolatban. Egy szemközti ház lépcsőjén beszélgető két nő is látta Falsonert, valamint látta Madeline Boudint és barátait elhajtani.

Három: Jerome Falsoner örököse és egyetlen rokona az unokahúga, Sara Falsoner, aki a sors különös szeszélye folytán éppen abban az órában ment hozzá Hubert Landow-hoz, amikor Fanny Kidd megtalálta munkaadója holttestét. Az unokahúg és nagybácsi alig látták egymást. Az unokahúg – a nyomozás egy rövid ideig őrá összpontosított – bizonyítottan otthon tartózkodott a lakásában a Carey Streeten a gyilkosság idején este hattól másnap reggel fél kilencig. A férje – akkor még vőlegénye – vele volt hattól este tizenegyig. A házasság előtt a lány gyorsíróként dolgozott ugyanannál a trösztársaságnál, ahol Ralph Millar.

Négy: Jerome Falsoner, aki nem éppen a legkiegyensúlyozottabb lélek volt, összeveszett egy Einar Jokumsson nevű izlandival egy kaszinóban két nappal a gyilkosság előtt. Jokumsson megfenyegette. Jokumsson alacsony, erős férfi, sötét hajú, sötét szemű – a csomagjait hátrahagyva eltűnt a hoteljéből Falsoner holtteste megtalálásának napján, és azóta sem került elő.

Miután az utolsó kivágást is alaposan elolvasta, Alec Rush a székén hintázva, elgondolkodó szörnyarccal nézte a mennyezetet. Aztán előrehajolt, belelapozott a telefonkönyvbe, és tárcsázta Ralph Millar cégének számát. Azonban amikor felvették, meggondolta magát.

– Semmi – mondta a készülékbe, majd tárcsázta a Goodbody üzletet. Minnie jött a telefonhoz, és elmesélte, hogy Polly Vannesst bizonyos Polly Bangsként azonosították, amely néven két éve letartóztatták Milwaukee-ban bolti lopásért, és két évet kapott. Minnie azt is elmondta, hogy Polly Bangst reggel óvadék ellenében kiengedték.

Alec Rush eltolta a telefont, és újra átfutotta a kivágásokat, míg megtalálta Madeline Boudin címét, a nőét, aki közvetlen a halála előtt meglátogatta Falsonert. Madison Avenue-i volt a cím. A nyomozó a kupéjával odagurult.

Nem, Miss Boudin nem lakik itt. Igen, itt lakott, de négy hónapja elköltözött. Talán Mrs. Blender a harmadikon tudja, hová. Mrs. Blender nem tudta, csak annyit, hogy Miss Boudin egy apartmanházba költözött a Garrison Avenue-n, de szerinte már nem lakik ott. A Garrison Avenue-i házban: Miss Boudin másfél hónapja elköltözött, talán a Mount Royal Avenue-ra. A házszámot nem tudták.

A kupé elvitte ronda tulajdonosát a Mount Royal Avenue-ra az apartmanházhoz, ahol előbb Hubert Landow-t látta, majd Scuttle Zeippet.

Az igazgatónál Walter Boydenről kérdezett, aki állítólag itt lakott. Az igazgató nem ismert semmiféle Walter Boydent. A 604-esben lakik egy Miss Boudin, de az ő neve B-O-U-D-I-N, és egyedül él.

Alec Rush elhagyta az épületet és beszállt a kocsijába. Összehúzta durva, vörös szemét, elégedetten biccentett, és egy ujjal kis kört rajzolt a levegőbe. Majd visszaautózott az irodájába.

Újra tárcsázta a tröszttársaság számát, Ralph Millart kérte, és már kapcsolták is a segédpénztárost.

– Rush vagyok. El tud jönni hozzám most azonnal?

– Hogy? Persze. De honnét… hogyan…? Igen, azonnal indulok.

A Millar hangjában érzett meglepetésnek nyoma sem volt az arcán, amikor belépett a nyomozó irodájába. Nem kérdezte, a nyomozó hogyan derítette ki a kilétét. Az e napi barna öltönyben éppoly feltűnésmentes volt, akár előzőleg a szürkében.

– Jöjjön csak – hívta be a nyomozó. – Üljön le. Szükségem van még pár tényre, Mr. Millar.

Millar vékony szája megfeszült, szemöldökét makacsul összevonta.

– Azt hittem, ezt megbeszéltük, Rush. Megmondtam, hogy…

Alec Rush joviális, bár ijesztő elkeseredéssel ráncolta homlokát.

– Tudom, mit mondott – vágott közbe. – De az akkor volt, most pedig most van. Az ügy kezd bonyolódni, és ha nem figyelek, belegabalyodok. Megtaláltam a maga titokzatos emberét, beszéltem is vele. Valóban Mrs. Landow-t követte. Állítása szerint arra bérelték fel, hogy megölje.

Millar felpattant a székből, és a sárgás íróasztalra támaszkodva a nyomozó arcába hajolt.

– Istenem, Rush, mit beszél? Hogy megölje?!

– Hé, nyugalom. Nem fogja megölni. Szerintem soha nem is akarta. De azt állítja, erre bérelték fel.

– Letartóztatta? Megtalálta, hogy ki bérelte fel?

A nyomozó véreres szemével hunyorogva méregette a fiatalember szenvedélyes arcát.

– Ami azt illeti – krákogta nyugodtan, miután befejezte a vizsgálatot – egyiket sem. A hölgy most nincs veszélyben. A fickó talán csak etetett, talán nem, mindenesetre nem mondta volna el nekem, ha bármit tenni akarna. És ha már itt tartunk, Mr. Millar, maga azt akarja, hogy letartóztassák?

– Igen! Azaz… – Millar hátralépett az asztaltól, lerogyott a székre, és remegő kezébe temette arcát. – Istenem, Rush, nem tudom!

– Ez az. Na szóval. Mrs. Landow Jerome Falsoner unokahúga és örököse. A maga cégénél dolgozott. Aznap ment hozzá Landow-hoz, amikor

a bácsikáját holtan találták. Tegnap Landow járt az épületben, ahol Madeline Boudin lakik. Ő látta utoljára életben Falsonert. Az alibije viszont olyan szilárd, mint Landow-éké. A férfi, akit állítólag Mrs. Landow meggyilkolására béreltek fel, tegnap szintén járt Madeline Boudin házában. Láttam bemenni. Aztán láttam egy másik nővel találkozni, aki bolti tolvaj. Az ő szobájában találtam egy fényképet Hubert Landow-ról. A maga embere azt állítja, ketten is felbérelték Mrs. Landow megölésére, két nő, akik nem tudnak egymásról. Nem árulja el, hogy kik azok, de nem is kell.

Alec Rush elhallgatott, és várta, hogy Millar mondjon valamit. Millar azonban pillanatnyilag nem bírt megszólalni. Szeme kerekre tágult, és csüggedten üres volt. Alec Rush felemelte egyik kezét, ökölbe szorította, ami így majdnem tökéletes gömböt formált, majd puhán az asztalra csapott.

– Tessék, Mr. Millar. Szép kis gubanc. Ha elmondja, amit tud, kibogozzuk, egyet se féljen. Ha nem… kiszállok.

Erre Millarnak megjött a hangja, bár a szavai össze-összeakadtak:

– Azt nem teheti, Rush! Nem hagyhat cserben engem… minket… őt! Ezt nem… maga nem…

Alec Rush azonban nyomatékosan ingatta ronda, barackszerű fejét.

– Ebben gyilkosság van, és az isten tudja, még mi. Nekem nem fűlik a fogam a szembekötősdihez. Honnét tudjam, hogy maga miben sántikál? Mondja el, amit tud, de mindent, vagy keressen egy másik nyomozót. Ez van.

Ralph Millar ujjai egymást gyűrték, fogai az ajkát harapdálták, zaklatott szeme pedig a nyomozót kérlelte.

– Nem teheti, Rush. Ő még veszélyben van. Ha igaza is van, hogy a férfi nem támadja meg, akkor sincs biztonságban. A nők, akik felbérelték ezt a bérgyilkost, felbérelhetnek másikat. Meg kell védenie, Rush.

– Igen? Ahhoz magának beszélnie kell, Millar.

– Beszélnem…? Hát jó, beszélek, Rush. Elmondok mindent, amit akar. De nincs más, vagyis alig valami, azon kívül, amit már tud.

– A maga cégénél dolgozott?

– Igen, az én osztályomon.

– Kilépett, amikor férjhez ment?

– Igen. Vagyis… Nem, Rush, igazság szerint elbocsátották. Felháborító, de…

– Ez mikor volt?

– Egy nappal azelőtt, hogy… férjhez ment.

– Mesélje el.

– Úgy volt, hogy… előbb el kell magyaráznom a helyzetét, Rush. Ő árva.

Az apja, Ben Falsoner ifjúkorában elég vad volt, és talán nem is csak akkor, ahogy az összes Falsoner, azt hiszem. Aztán összeveszett az apjával, az öreg Howard Falsonerrel, és az kihagyta a végrendeletéből. Vagyis teljesen azért nem. Az öreg azért még reménykedett, hogy Ben megjavul, és nem akarta kisemmizni. Sajnos ezt a másik fiára, Jerome-ra bízta.

– Az öreg Howard Falsoner végrendelete szerint a vagyonából származó bevétel Jerome életében Jerome-ot illette. Neki kellett ellátnia Bent, ahogy ő jónak látta. Vagyis szabad kezet kapott. Eloszthatta testvériesen, adhatott neki alamizsnát, vagy semmit, ahogy szerinte Ben érdemelte. Jerome halálával a vagyon az öreg unokái között kerül elosztásra egyenlő mértékben.

– Elméletben ésszerűnek tetszett, de nem a gyakorlatban, nem Jerome Falsoner kezében. Nem ismerte? Nos, ő volt az utolsó, akire ilyesmit lehetett volna bízni. A végsőkig kihasználta a hatalmát. Ben Falsoner egy centet sem kapott tőle. Ben három éve meghalt, így a lánya, egyetlen gyermeke lépett a helyébe, mint a nagyapja pénzének várományosa. Az anyja már korábban meghalt. Jerome Falsoner neki sem adott egy centet se.

– Így állt a helyzete, amikor két éve hozzánk jött dolgozni. Nem volt egy boldog helyzet. A Falsonerek nyugtalanságát és szeszélyességét bezzeg valamennyire örökölte: két millió dollár örökség várt rá, mivel Jerome nem nősült meg, így ő lett az egyedüli unoka, jövedelme nem volt, kivéve persze a saját fizetését, ami korántsem volt tetemesnek mondható.

– Adósságokba verte magát. Időnként próbált takarékoskodni, de állandóan ott lebegett előtte a kétmillió dollár, ami duplán megnehezítette a spórolást. Végül a trösztnél is tudomást szereztek az adósságáról. Sőt, egy-két behajtó az irodába is eljött hozzá. Mivel az én osztályomon dolgozott, az én kellemetlen kötelességem volt figyelmeztetni. Megígérte, hogy törleszti az adósságait, és többé nem kér kölcsön. Talán igyekezett is, de nem sok sikerrel. A mi tisztviselőink régimódiak, ultrakonzervatívak. Mindent megtettem, hogy megmentsem, de hiába. Egyszerűen nem akartak olyan alkalmazottat, aki nyakig ül az adósságban.

Millar elhallgatott egy pillanatra, csüggedten a padlóra nézett, majd folytatta:

– Nekem jutott a kínos feladat, hogy közöljem vele, a szolgálataira nincs szükség többé. Próbáltam… Szörnyen kellemetlen volt. Ez előző nap volt, hogy hozzáment Landow-hoz. Így… – Elhallgatott, majd mintha nem tudna mit mondani, megismételte: – Igen, előző nap, hogy hozzáment Landow-hoz. – Aztán csüggedten tovább fixírozta a padlót.

Alec Rush, aki a történetet mozdulatlanul ülte végig, akár egy faragott szörny egy ódon templom falán, most előrehajolt és rekedten kérdezte:

– És kicsoda-micsoda ez a Hubert Landow?

Ralph Millar megrázta leszegett fejét:

– Nem ismerem. Láttam, de nem tudok róla semmit.

– Mrs. Landow beszélt róla? Mármint amikor még ott dolgozott.

– Valószínű, de nem emlékszem.

– Vagyis nem tudta mire vélni, amikor hallotta, hogy hozzámegy?

A fiatalember ijedt tekintettel nézett fel.

– Mire céloz, Rush? Csak nem gondolja, hogy… Igen, meglepődtem, ahogy mondja. Mire céloz?

– A házassági engedélyt – mondta a nyomozó, rá se hederítve a megismételt kérdésre – négy nappal az esküvő előtt adták meg Landownak, négy nappal azelőtt, hogy megtalálták Jerome Falsoner holttestét.

Millar a körmét rágva, reménytelenül ingatta a fejét.

– Nem értem, mire céloz – motyogta az ujjával a szájában. – Az egész dolog érthetetlen.

– Nem úgy volt-e, Mr. Millar – töltötte meg az irodát a nyomozó hangja rekedt nyomatékkal hogy maga jobb barátságban volt Sara Falsonerrel, mint bárki a trószttársaságnál?

A fiatalember felemelte a fejét, és Alec Rush szemébe nézett; barna szemével makacsul állta a tekintetét.

– Úgy volt – mondta halkan –, hogy megkértem Sara Falsoner kezét aznap, amikor elment.

– Aha. És ő?

– És ő… Az én hibám volt. Otromba voltam, durva voltam, amit csak akar. Isten tudja, mire gondolt…, hogy szánalomból kérem meg, hogy az elküldésével akarom házasságra kényszeríteni, mert tudom, hogy nyakig van az adósságban. Bármit gondolhatott. Mindenesetre… kellemetlen volt.

– Úgy érti, nemcsak hogy kikosarazta, de még… szóval… kellemetlenül is viselkedett magával?

– Pontosan így értem,

Alec Rush hátradőlt, és új groteszkséget varázsolt arcára azzal, hogy vastag szájának egyik sarkát felvonta. Vörös szeme gonosz tűnődéssel meredt a mennyezetre.

– Egy dolgot tehetünk – közölte. – Elmegyünk Landow-hoz, és elmondjuk, amit tudunk.

– De biztos, hogy ő…? – tiltakozott bizonytalanul Millar.

– Hacsak nem pokoli jó színész, imádja a feleségét – jelentette ki magabiztosan a nyomozó. – Ez magában is elég, hogy elmeséljük neki.

Millar nem volt meggyőzve.

– Bölcs dolog ez?

– Az. Három helyre mehetünk: hozzá, a feleségéhez vagy a rendőrségre. Én rá fogadnék. De maga dönt.

A fiatalember nagy nehezen rábólintott.

– Rendben. De ugye engem nem rángat bele? – rémült meg hirtelen. – Tudja úgy intézni, hogy ne keveredjek bele, igaz? Érti, mire gondolok? Sara a felesége, és én…

– Persze, fedezem – nyugtatta meg Alec Rush.

***

Hubert Landow a nyomozó névjegykártyáját ujjai között forgatva egy igencsak fényűzően berendezett szobában fogadta Alec Rusht a Charles-Street Avenue-i ház felső szintjén. A szoba közepén az ajtóval szemben állt Landow – magas, szőke, fiúsan jóképű –, amikor a nyomozót – kövér, őszülő, elnyűtt és ronda – bevezették.

– Beszélni óhajt velem? Foglaljon helyet.

Hubert Landow modora nem volt se visszafogott, se szívélyes. Pontosan olyan, amilyet az ember egy fiatalembertől várhat, akit egy brutális kinézetű nyomozó keres fel váratlanul.

– Igen, el akarok mesélni valamit – mondta Alec Rush, ahogy leültek egymással szemben. – Nem hosszú, de elég különös történet. Talán meglepi, talán nem. De igaz. Véletlenül se higgye, hogy szórakozom.

Hubert Landow érdeklődő arccal hajolt előre.

– Elhiszem, hogy nem szórakozik. Kezdje.

– Pár napja fülest kaptam egy tagról, akinek köze lehet egy melóhoz, ami engem érdekel. Egy simlisről. Ahogy követtem, kiderült, hogy maga és a felesége után érdeklődik. Követte magát, és követte a feleségét. Tegnap ott voltam egy utcányira a Mount Royal Avenue-i háztól, ahová először maga, később ő is bement.

– De mi az ördögöt akarhat? – fakadt ki Landow. – Gondolja, hogy…?

– Várjon még – tanácsolta neki a ronda férfi. – Várja meg a többit is, aztán mondja el, maga szerint mi ez az egész. A tag kijött onnét és elment a Camden Station vasútállomásra, ahol egy fiatal nővel találkozott, és röviden beszélgettek. Aztán a nőt délután egy üzletben bolti lopáson kapták. Polly Bangs a neve, Wisconsinban már ült ugyanezért. A maga fényképe volt a toalettasztalán.

– A fényképem?

Alec Rush higgadtan bólintott felfelé, mert a fiatalember közben felpattant.

– A magáé. Ismeri ezt a Polly Bangst? Molett, zömök lány, olyan huszonhat, barna haj és barna szem. Az a hetykefajta.

Hubert Landow értetlen, üres képet vágott.

– Nem! Mi az ördögöt keres nála a képem? Biztos, hogy az enyém?

– Talán nem százszázalékosan biztos, de annyira igen, hogy az ellenkezőjét kelljen bizonyítani. Talán elfelejtette már a lányt. Talán ő valahol összeszedte a maga fényképét, és megtartotta, mert tetszett neki.

– Nonszensz! – A szőke férfit láthatóan kínosan érintette a jóképűségére tett célzás, és úgy elpirult, hogy az övé mellett Alec Rush arca szinte színtelennek látszott. – Kell, hogy legyen valami ésszerű oka. Azt mondja, letartóztatták?

– Le, de óvadékkal már kiengedték. Mondom tovább. Tegnap este elbeszélgettem ezzel a taggal, akiről meséltem. Állítása szerint felbérelték, hogy ölje meg a feleségét.

Hubert Landow, aki közben visszaült, most úgy összerándult, hogy a szék eresztékei megnyikordultak. Egy pillanattal ezelőtt még karmazsinpiros arca most papírfehérré sápadt. A szék nyikorgásán kívül még egy hang hallatszott: megdöbbent és elfojtott lélegzetvétel. A szőke fiatalember nem hallotta, de Alec Rush véreres szeme egy pillanatra egy csukott ajtóra fókuszált a szoba túlsó végében.

Landow megint felpattant, a nyomozó fölé hajolt, ujjait belevájta a ronda férfi izmos-húsos vállába.

– Ez iszonyú! Meg kell…

Az ajtó, amit az előbb a nyomozó megnézett, hirtelen kinyílt. Egy gyönyörű, magas lány lépett be. Sara Landow. Kócos haja gesztenyebarna felhőként övezte fehér arcát. A szeme élettelen volt. Lassan lépdelt a két férfi felé, törzsét kicsit előredöntve, akárha erős ellenszélben járna.

– Felesleges, Hubert. – A hangja is olyan élettelen volt, akár a szeme. – Nézzünk szembe vele. Madeline Boudin rájött, hogy megöltem a bácsikámat.

– Ne, drágám, hallgass! – Landow átölelte a feleségét, és a vállát simogatva igyekezett nyugtatni. – Nem tudod, mit beszélsz.

– Jaj, dehogynem. – A lány közömbösen kifejtette magát férje karjai közül, és leült a székbe, amiből Alec Rush épp felállt. – Madeline Boudin az, te is tudod. Tudja, hogy megöltem Jerome bácsit.

Landow a nyomozó felé pördült, és most a ronda férfi vállát ragadta meg két kézzel.

– Ne is figyeljen rá, Rush. Nincs jól. Nem tudja, mit beszél.

Sara Landow fáradtan, keserűen felnevetett.

– Nem vagyok jól? Nem bizony. Nem vagyok jól, amióta megöltem. Hogy is lehetnék jól azok után? Maga nyomozó – emelte üres szemét Alec

Rushra. – Tartóztasson le. Megöltem Jerome Falsonert.

Alec Rush csípőre szorított kézzel, terpeszbe tett lábbal állva meredt rá, de nem szólt semmit.

– Ne tegye, Rush! – rángatta a karját Landow. – Nem teheti! Ez nevetséges! Maga…

– Hogy jön ez a Madeline Boudin a képbe? – kérdezte Alec Rush rekedt hangon. – Tudom, hogy Jerome-mal jóban voltak, de miért akarná megölni a feleségét?

Landow habozott, egyik lábáról a másikra állt, majd végül csak válaszolt:

– Ő Jerome szeretője volt, gyereke is lett tőle. Amikor a feleségem erről tudomást szerzett, meg akart vele állapodni az örökséget illetően. Ezért mentem el hozzá tegnap.

– Aha – mondta a nyomozó. – Vissza Jerome-hoz. Maga és Mrs. Landow állítólag a felesége lakásában voltak a gyilkosság idején, jól emlékszem?

Sara Landow leverten, türelmetlenül sóhajtott.

– Muszáj ennyit beszélni? – kérdezte halk, fáradt hangon. – Én öltem meg, nem más. Nem volt más ott, amikor megöltem. Ledöftem a papírvágó késsel, amikor megtámadott, és kérlelt, hogy „Ne! Ne!”, és sírt, térden állva, én meg kirohantam.

Alec Rush a lányról a férfira nézett. Landow arca nedves volt a verejtéktől, keze elfehéredve ökölbe szorult, mellkasában valami remegett. Amikor megszólalt, a hangja olyan rekedt volt, akár a nyomozóé, ha nem is annyira erős.

– Sara, várj meg itt, amíg visszajövök, jó? Elmegyek úgy egy órára. Várj itt, és ne csinálj semmit, amíg vissza nem jövök, rendben?

– Rendben – mondta a lány kíváncsiság és érdeklődés nélkül. – De nincs értelme, Hubert. Már mondanom kellett volna, hogy nincs értelme.

– Csak várj itt, Sara – kérte a férje, majd a nyomozó deformált füléhez hajolt. – Az Isten szerelmére, maradjon itt vele, Rush! – súgta, azzal kisietett a szobából.

Az ajtó becsapódott. Egy automobil berregett fel, aztán már távolodott is.

– Hol a telefon? – kérdezte Alec Rush.

– A szomszédban – felelte a lány fel sem nézve a zsebkendőből, amit az ujjaival vizsgálgatott.

A nyomozó az ajtóhoz ment, amin át a lány bejött. Egy könyvtárszobába nyílt, a sarkában telefon állt. A falióra 3:35-öt mutatott. A nyomozó a telefonhoz ment, és tárcsázta Ralph Millar irodáját, a férfit kérte, majd azt mondta neki:

– Itt Rush. Landow-éknál vagyok. Azonnal jöjjön.

– Nem lehet, Rush. Nem érti, hogy…

– A fenét nem! – krákogta le Alec Rush. – Azonnal jöjjön.

A fiatal nő nem nézett fel, amikor a nyomozó visszament; tovább birizgálta zsebkendőjét. Egyikük sem szólt. Az ablaknak háttal álló Alec Rush kétszer is elővette, és mogorván megnézte a zsebóráját.

Lentről az ajtócsengő halk csilingelése hallatszott fel. A nyomozó kiment a folyosóra, le a lépcsőn. Nagydarab teste súlyosan, de fürgén mozgott. Ralph Millar állt az előtérben, arca harcmezején félelem és kín csatázott; éppen az ajtót nyitó cselédnek motyogott valamit. Alec Rush félretolta a cselédet, megragadta Millart, és felkísérte.

– Azt mondja, ő ölte meg Jerome-ot – dörmögte a lépcsőn menet megbízója fülébe.

Ralph Millar arca teljesen elfehéredett, de meglepetést nem mutatott.

– Maga tudta? – morogta Alec Rush.

Millar kétszer is próbált szólni, de hang nem jött ki a torkán, csak mire az emeletre értek.

– Azon az éjszakán láttam az utcán a lakás fele menet.

Alec Rush förtelmeset horkantott, s a fiatalembert a szoba felé irányította, ahol Sara Landow ült.

– Landow elment – súgta gyorsan. – Én is megyek. Maradjon vele. Nehogy… nehogy bármit csináljon. Ha Landow előttem ér vissza, mondja neki, hogy várjon meg.

Mielőtt Millar hangot tudott volna adni az arcán látszó értetlenségnek, beléptek a szobába. Sara Landow felemelte a fejét. Teste úgy emelkedett fel a székből, akárha láthatatlan erő segítené. Kihúzta magát. Millar belépett a szobába, de ott megállt. Farkasszemet néztek, mindketten olyan tartással, mintha egy erő egymáshoz tolná, egy másik meg széthúzná őket.

Alec Rush esetlenül, szó nélkül kisietett.

A Mount Royal Avenue-n azonnal kiszúrta a kék sportkocsit. Az apartmanház előtt állt, melyben Madeline Boudin lakott. A nyomozó elhajtott mellette, majd a kupét három házzal lejjebb parkolta le. Alighogy megállt, Landow rohant ki az épületből, beugrott a kocsijába, és elhajtott. Egy hotelhez ment a Charles Streeten. A nyomozó követte.

A hotelben Landow egyenesen a klubszobába ment. Fél órán keresztül görnyedt egy íróasztal fölött, egymás után írta tele az oldalakat, miközben a nyomozó egy újság mögül figyelte a helyiség kijáratát a hall egy eldugott zugából. Ahogy Landow kilépett, egy vaskos borítékot tömött a zsebébe, kiment a hotelből, beszállt a kocsijába, és elhajtott egy futárszolgálathoz a St.

Paul Streeten.

Öt percet töltött bent. Amikor kilépett, rá se hederített a sportkocsijára, gyalog ment a Calvert Streetig, ahol felszállt egy északi villamosra. Alec Rush kupéja a szerelvény mögött gurult. Landow a Union Station vasútállomásnál szállt le. A pénztárhoz ment. Éppen jegyet kért Philadelphiába, csak oda, amikor Alec Rush megkopogtatta a vállát.

Hubert Landow lassan fordult meg. A pénzt még a kezében szorongatta. A felismerés nem változtatott az arckifejezésén.

– Igen? Mi az? – kérdezte hűvösen.

Alec Rush ronda fejével biccentett a pénztárablakra, meg a pénzre Landow kezében.

– Nem ezt kellene csinálnia.

– Tessék – mondta a pénztáros a rácson át. Egyik férfi se figyelt rá. Egy rózsaszínt, pirosat és ibolyaszínt viselő, nagydarab nő lökte félre Landow-t, és tolakodott a pénztárablakhoz. Landow hátralépett, a nyomozó követte.

– Nem lett volna szabad magára hagynia Sarát – mondta Landow. – Ő…

– Nincs egyedül. Valaki vigyáz rá.

– Csak nem…?

– Nem a rendőrség, ha erre gondol.

Landow elindult a hosszú csarnokban, a nyomozó pedig vele. Aztán a szőke férfi megállt és fürkészőn a másik arcába nézett.

– Az a Millar van vele?

– Igen.

– Neki dolgozik, Rush?

– Neki.

Landow továbbindult. A csarnok északi végébe érve szólalt meg újra:

– Mit akar ez a Millar?

Alec Rush megvonta vastag vállat, de nem felelt.

– Maga mit akar? – fordult szembe a nyomozóval hevesen a fiatalember.

– Nem akarom, hogy elmenjen a városból.

Landow homlokráncolva átgondolta.

– És ha kitartok mellette? Hogyan állít meg?

– A bűnpártolást Jerome gyilkossága után például magára tudom verni.

Megint csend telepedett rájuk, amit aztán Landow tört meg:

– Nézze, Rush. Maga Millarnak dolgozik. Ő a házamban van. Most küldtem egy levelet Sarának futárral. Adjon nekik annyi időt, hogy elolvashassák, aztán hívja fel Millart. Kérdezze meg, el akar-e kapni engem.

Alec Rush határozottan a fejét rázta:

– Nem, nem. Millar túl hebehurgya, hogy ilyesmit telefonon beszéljek meg

vele. Visszamegyünk, és közösen megbeszéljük.

Most Landow ellenkezett.

– Nem megyek vissza! – csattant fel. Hidegen nézett a nyomozó ronda arcába. – Maga eladó, Rush?

– Nem, Landow. A kinézetem és múltam ne csapja be.

– Gondoltam. – Landow felnézett a mennyezetre, majd le a cipőjére, és élesen kifújta a levegőt. – Itt nem beszélhetünk. Keressünk egy csendes helyet.

– A tragacsom kint áll, üljünk be abba.

Alec Rush kupéjába ülve Hubert Landow cigarettára gyújtott, a nyomozó pedig a saját fekete szivarjára.

– Az a Polly Bangs, akiről beszélt, nyomozó, a feleségem – vágott bele a közepébe a szőke fiatalember. – A nevem Henry Bangs. Ujjlenyomatot nem fog találni tőlem. Amikor Pollyt Milwaukee-ban két éve elkapták és lecsukták, én keletre jöttem és összeálltam Madeline Boudinnal. Jó csapat voltunk. Neki volt sütnivalója, és ha valaki gondolkozik helyettem, én is elég jól végzem a magam dolgát.

A nyomozóra mosolygott, és a cigarettával a saját arcára mutatott. Ahogy Alec Rush nézte, karmazsinszín pír futott a szőke férfi arcába, mígnem az olyan rózsás lett, akár egy piruló iskoláslányé. Landow megint nevetett, és a pír elhalványult.

– Ez a legjobb trükköm – folytatta. – Könnyű, ha az embernek van adottsága és gyakorlata: teleszívja a tüdejét, majd úgy fújja ki, hogy lezárja a gégét. Aranybánya egy svindlernek! Meglepődne, hányan bíztak meg bennem, miután egy-kétszer elpirultam nekik. Szóval Madeline-nel pénzre hajtottunk. Neki volt esze, kötélidege és jó külseje. Nekem az elsőn kívül minden. Csináltunk két üzletet, egy nagyobb svindlit meg egy zsarolást, aztán ő belefutott Jerome Falsonerbe. Először meg akartuk szorongatni. Aztán, amikor Madeline tudomást szerzett róla, hogy Sara az örökös, hogy eladósodott, és hogy a bácsikájával hadilábon állnak, ejtettük a tervet, és egy zaftosabbat sütöttünk ki. Madeline keresett valakit, aki bemutatott engem Sarának. Én a maflát játszottam, a félénk, de fülig szerelmes fiatalembert.

– Ahogy mondtam, Madeline-nek volt sütnivalója. És használta is. Sara körül lófráltam, csokit, könyvet, virágot küldtem neki, elvittem színházba és vacsorázni. A könyv és a virág Madeline ötlete volt. Két könyv is említette, hogy férj és feleség nem tanúskodhat egymás ellen a bíróságon. Ez az egyik színdarabban is előfordult. Így hintettük el a magot. Egy másik magot pedig a pirulásommal és motyogásommal: így győztük meg Sarát, vagyis hagytuk,

hogy rájöjjön: én vagyok a világon a legügyetlenebb hazug.

– A maghintés után elkezdtük a játékot. Madeline jóban lett Jerome-mal. Sara egyre jobban eladósodott. Mi még rá is segítettünk. Egyik éjjel egy betörővel kiraboltattuk a lakását. Ruby Sweegerrel, talán ismeri is. Most sitten van egy másik dolog miatt. Elvitte Sara kevéske pénzét, és mindent, amit zaciba csaphatott. Aztán felhajtottunk pár embert, akinek tartozott, és névtelen levélben figyelmeztettük őket: ne is számítsanak arra, hogy Sara lesz Jerome. Ostoba kis levelek voltak, de meglett a hatásuk. Pár hitelező behajtókat küldött a trösztársasághoz, ahol dolgozott.

– Jerome negyedévenként kapta a pénzét. Madeline tudta a dátumokat, és tudta Sara is. A soron következő előtti napon Madeline újra megzargatta Sara hitelezőit. Nem tudom, mit mondott nekik, de bejött. Csapatostul szállták meg a trösztársaságot, aminek hatására Sarát másnap kétheti fizetésével elbocsátották. Amikor kilépett, belefutottam, mintegy véletlenül… de persze reggel óta követtem. Elvittem kocsikázni, aztán hatra vissza a lakásához. Ott is hitelezők dörömböltek az ajtaján. Elkergettem őket, mint a jószívű fiú, és zavartan felajánlottam a segítségemet bármiben. Természetesen nem fogadta el, és láttam rajta, hogy lassan megérik benne a döntés. Tudta, hogy Jerome ezen a napon kapja meg a csekket. Eltökélte, hogy elmegy hozzá, és minimum az adósságai törlesztését kicsikarja. Nekem nem árulta el, hová megy, de tisztán láttam az arcán, hiszen erre vártam. Otthagytam, és szemben a Franklin Square-en megvártam, hogy kijöjjön. Akkor felhívtam Madeline-t, és mondtam neki, hogy Sara úton van a bácsikájához.

A cigaretta megégette Landow ujját. Leejtette, elnyomta és másikra gyújtott.

– Elég hosszú történet, Rush – mentegetőzött –, de mindjárt vége.

– Mondja csak, fiam.

– Amikor felhívtam Madeline-t, éppen voltak nála. Egy vidéki partira akarták elcsalni. Így már beleegyezett. Még jobb alibit szolgáltattak, mint amit ő kisütött. Mondta nekik, hogy még be kell ugrania Jerome-hoz, hát arra mentek, és a kocsiban vártak, míg ő beszaladt.

– Volt nála egy kis üveg konyak, jól bealtatózva. Töltött belőle Jerome-nak, azzal, hogy talált egy új szeszcsempészt, aki tucatnyi rekesszel tudna neki eladni ebből jó áron. A konyak elég jó, az ára meg elég alacsony volt ahhoz, hogy Jerome azt gondolja, Madeline azért ugrott be, hogy bevegye a játszmába. Ő is rendelt a szeszcsempésztől. Madeline tett róla, hogy a papírvágó kés elöl legyen, majd visszament a barátaihoz, Jerome-ot az ajtóig csalva, hogy a többiek lássák még életben, végül elhajtottak.

– Nem tudom, Madeline mit tett a konyakba. Ha mondta is, elfelejtettem.

Erős volt, nem méreg, érti, de izgatószer. Mindjárt megérti. Sara tíz-tizenöt perccel Madeline távozása után érhetett oda. Azt mondja, amikor a bácsikája ajtót nyitott, az arca vörös és puffadt volt. Törékeny ember volt, míg Sara erős, és az ördögtől sem fél. Bement, követelte, hogy Jerome fizesse ki a tartozását, még ha nem is ad neki rendszeres járadékot.

– Mindketten Falsonerek voltak, a vita elfajult. Ráadásul Jerome-ban dolgozott a drog, nem bírt ellene küzdeni. Rátámadott Sarára. A papírvágó kés az asztalon volt, ahová Madeline odakészítette. Jerome magánkívül volt, de Sara nem olyan sikongató, sarokba bújó lány. Felkapta a kést, és adott neki. Amikor Jerome összeesett, sarkon fordult és kirohant.

– Mivel követtem, ott álltam Jerome házának lépcsőjén, amikor kirohant. Megállítottam, és elmondta, hogy megölte a bácsikáját. Mondtam neki, hogy várjon, én meg bementem megnézni, tényleg halott-e. Aztán hazavittem Sarát. Azzal magyaráztam a jelenlétemet, fiúsan, szégyenlősen, hogy féltem, hátha valami elhamarkodott dolgot cselekszik, ezért szemmel akartam tartani.

– A lakására hazaérve nagyon fel akarta adni magát a rendőrségen. Rámutattam ennek a veszélyére, mondván, ha elismeri, hogy pénzért ment oda hozzá, kétségtelenül előre kitervelt gyilkosságért ítélik el. Meggyőztem, hogy ha azt mondja, hogy Jerome támadta meg, kinevetik. Kába volt még, könnyen meggyőztem. A következő lépés könnyű volt. A rendőrség ki fogja kérdezni, még ha nem is gyanakodnak rá. Amennyire tudtuk, én voltam az egyetlen, akinek a tanúvallomása terhelő lehetett rá. Persze lojális vagyok, de nem a világ legügyetlenebb hazugja? Nem pirulok-e el a legkisebb hazugságtól is? Ennek a kulcsa abban a két könyvben volt, amit kapott tőlem, meg a színdarabban, amit láttunk: ha a férje vagyok, nem tanúskodhatok ellene. Másnap reggel összeházasodtunk az engedéllyel, ami egy hete a zsebemben lapult.

– Szóval ott voltunk, férj és feleség. Kétmillió dollár várt rá, ha a bácsikája ügyét lezárják. Nem volt rá más mód, hogy elkerülje a letartóztatást és az elmarasztaló ítéletet. Még ha nem is látta senki be- vagy kilépni a bácsikájához, akkor is minden az ő bűnösségére mutatott, és az ostobaság, amire rávettem, immár lehetetlenné tette, hogy önvédelemre hivatkozzon. Ha felakasztják, a kétmilliót én kapom. Ha börtönbe zárják, a pénz kezelése akkor is rám száll.

Landow ledobta és elnyomta a második cigarettát is, majd egy pillanatig a távolba meredt.

– Hisz maga Istenben, a gondviselésben, a sorsban, Rush? Van, aki ebben hisz, van, aki abban, de ezt hallgassa: Sarát nemcsak hogy nem tartóztatták le, de nem is igazán került gyanúba. Kiderült, hogy valami finn

vagy svéd tag összeakaszkodott Jerome-mal, és megfenyegette. Gondolom, nem tudta igazolni, hol volt a gyilkosság éjszakáján, úgyhogy amikor megneszelte a gyilkosságot, lelépett. A rendőrség természetesen őt gyanúsította. Persze lenyomozták Sarát, de nem túl alaposan. Az utcán senki nem látta, a házában lakók viszont látták, ahogy hatkor bemegy velem, és nem látták, vagy nem emlékeztek rá, hogy elment, így azt mondták, egész este otthon volt. A rendőrséget meg túlságosan lekötötte az eltűnt finn, hogy Sara körül szimatoljanak.

– Szóval ott voltunk. Feleségül vettem a pénzt, de meg volt kötve a kezem, nem tudtam odaadni Madeline-nek a részét. Ő azt mondta, várjuk ki, amíg elrendeződik az örökség, és akkor adjuk fel Sarát a rendőrségen. Mire azonban meglett a pénz, közbejött valami. Miattam. Én… szóval folytatni akartam a házasságot. Mondjuk, hogy a lelkiismeret, érti? Egyszerűen az volt a helyzet, hogy… Sarával akartam élni. Nem is bántam, amit tettem, mert különben sosem kaptam volna meg őt.

– Nem tudom, érthető-e ez, Rush, de még most se bánok semmit. Ha másképp alakult volna…, de nem alakulhatott. Így kellett lennie, és kész. És jutott nekem hat hónap. Már látom, hogy micsoda balek voltam. Sara sosem volt az enyém. Bűnnel és trükkel kaptam meg, és bár görcsösen ragaszkodtam a buta reményhez, hogy egy nap… úgy néz rám, ahogy én rá, a szívem mélyén tudtam, hogy hiába minden. Volt egy másik férfi. A maga Millarja. Most már, hogy kiderült a házasságom Pollyval, Sara szabad, és remélem… hogy… Szóval Madeline nagyon megunta a dolgot. Azt mondtam Sarának, hogy Madeline-nek gyereke van Jerome-tól, és Sara belement, hogy pénzzel hallgattassuk el. Madeline-nek azonban ez nem volt elég. Nem érzelemből. Úgy értem, nem engem akart, hanem a pénzt. Minden centet, amit csak ki tudott csikarni, és az messze nem elégítette ki, amit Sara kínált.

– Pollyval is ez volt a helyzet, bár kicsit talán több. Azt hiszem, ő kedvel engem. Nem tudom, hogyan jutott a nyomomra, miután kiengedték a wisconsini dutyiból, de azt értem, mit akar. Gazdag nőt vettem feleségül, aki ha meghal, például utcai rablótámadás közben lelövik, enyém lesz a pénz, azaz Polly megkap engem és a pénzt is. Nem találkoztam vele itt, és ha maga nem mondja, még csak nem is sejtem, hogy Baltimore-ban van, de tudom, hogy ő így gondolkodik. A gyilkosság Madeline-nek is könnyen beugorhatott. Ugyanis megmondtam neki, hogy nem akarom kijátszani Sarát. Azzal Madeline is tisztában volt, hogy ha maga csinálja meg, amit terveztünk, és veri a Falsoner-gyilkosságot Sarára, akkor én kitálalok. Viszont, ha Sara meghal, az enyém lesz a pénz, és abból megkapja a részét. Hát így.

– Nem tudtam, amíg maga el nem mondta, Rush. Nem érdekel, mit gondol rólam, de Isten látja a lelkemet, nem tudtam, hogy Polly és Madeline meg akarják öletni Sarát. Hát erről ennyit. Követett, amikor az előbb hotelbe mentem?

– Igen.

– Gondoltam. A levélben, amit a futárral hazaküldtem, leírtam az egészet. Le akartam lépni, és tisztázni Sarát, ő már tiszta, de most én vagyok benne. És nem akarom őt már látni, Rush.

– Nem hinném, hogy fogja – vélte a nyomozó. – Főleg most, hogy gyilkost csinált belőle.

– Nem én – tiltakozott Landow. – Elfelejtettem mondani, de a levélben leírtam. Jerome Falsoner nem volt halott, még csak nem is haldoklott, amikor bementem a lakásba. A kés túl magasra ment, majdnem a vállában volt. Én öltem meg, ugyanabba a sebbe szúrtam a kést, csak lefelé nyomtam. Azért mentem be, hogy biztos meghaljon.

Alec Rush összehúzta durva, véreres szemét, és hosszan nézett a gyilkos arcába.

– Ez hazugság, bár szép – krákogta végül. – Ki akar tartani mellette? Az igazság is elég, hogy tisztázza a lányt, és akkor talán maga is megússza.

– Mit számít? Nekem már annyi. Ennyi erővel tisztázhatom Sarát nemcsak a törvény, de önmaga előtt is. Sáros vagyok, eggyel több vád már meg se kottyan. Mondtam, hogy Madeline-nek volt sütnivalója. Féltem tőle. Valamit biztos kieszelt volna, hogy tönkretegyen minket, Sarát. A kisujjából kirázott olyasmit, ami nekem életemben nem jutott volna eszembe. Nem kockáztathattam.

Azzal Alec Rush ronda arcába nevetett, és némileg színpadiasan kirántotta az egyik mandzsettáját a kabátujja alól. Még nedves, vöröses folt volt rajta.

– Egy órája öltem meg Madeline-t – mondta Henry Bangs, alias Hubert Landow.

Pék Zoltán fordítása

A férfi, aki megölte Dan Odamst

Amikor a cella egyetlen, rácsos, négyzetlábnyi magas ablakán átjutó fény már úgy elvékonyodott, hogy nem bírta tovább kivenni az elődei által a szemközti falra karcolt és rajzolt szimbólumokat és monogramokat, a férfi, aki megölte Dan Odamst felkelt a priccsről, és a fémrácsos ajtóhoz ment.

– Hé, főnök! – kiáltotta, hangja csak úgy morajlott a keskeny falak között.

Az épület előrészében megcsikordult egy szék a padlón, kimért léptek közeledtek, és Jingo békebírája jelent meg az irodája és a cella közt húzódó folyosón.

– Valamit el akarok mondani – közölte a férfi a cellában.

Aztán a békebíró elég közel került, hogy a tompa fényben meglássa egy kicsi, nehéz revolver fényes torkolatát, amely a rab csípőjének jobb oldaláról meredt rá fenyegetően.

A békebíró nem várta meg a hagyományos parancsot, felemelte kezét, amíg tenyere egy szintbe került a fülével.

A rácsok mögötti férfi kurta suttogással beszélt.

– Megfordulni! A hátaddal dőlj az ajtónak!

Amikor a békebíró a rácsoknak támasztotta hátát, egy kéz bújt elő bal hónalja alatt: félrehajtotta kigombolt mellényét, és kirántotta revolverét a pisztolytáskából. – Most pedig nyisd ki ezt az ajtót!

A rab saját fegyvere eltűnt szem elől, és az elszedett darab foglalta el a helyét. A békebíró megfordult, leeresztette egyik kezét; kulcsok csörrentek meg benne, és a cellaajtó kitárult. A rab keresztülhátrált a cellán, és kezében tartott pisztolyát meglegyintve beinvitálta a férfit. – Pattanj fel a priccsre, arccal lefelé!

A békebíró némán engedelmeskedett. A férfi, aki megölte Dan Odamst fölé hajolt. A hosszú, fekete revolver egy gyors, a hason fekvő közeg tarkóján végződő ívben lecsapott. A békebíró lábai egyszer megrándultak, aztán már csak mozdulatlanul hevert.

A rab ujjai ráérős gyakorlottsággal átkutatták a másik zsebeit, és pénzt, dohányt meg cigarettapapírt tulajdonítottak el. Lecsatolta a békebíró válláról a pisztolytáskát, és felhúzta sajátjára. Távozásakor kulcsra zárta maga mögött a cellaajtót.

A békebíró irodája üres volt. Asztalát megszabadította két zacskó dohánytól, gyufától, egy automata pisztolytól és két maréknyi tölténytől. A fal egy kalappal tudott szolgálni, ami mélyen rácsúszott a rab füleire, meg egy

fekete esőköpennyel, ami túl szoros volt és túl hosszú.

Felöltötte őket, és próbát tett az utcával.

Az eső háromnapi megszakítatlan és korlátlan uralom után egyelőre elállt. De Jingo főutcáján egy lélek sem járt – a város az este öt és hat óra közti időt étkezéssel töltötte.

Mélyen ülő gesztenyebarna szemei – állatiasságukat a szempillák hiánya is kiemelte – végigkémlelték a négy háztömbnyi fajárdás utcát. Látott úgy egy tucatnyi autómobilt, de lovat egyet sem.

Az első saroknál elhagyta az utcát, és fél háztömbbel lejjebb befordult egy vele párhuzamos, sáros sikátorba. Egy biliárdszalon hátsó fertályában négy lovat talált egy pajtában, a nyergek és a kantárok közvetlen mellettük lógtak. Kiválasztott egy izmos, jó erőben lévő derest – a montanai sártengeren átvezető versenyfutás nem a lobbanékony állatoknak való –, felnyergelte, és kivezette a sikátor végéig.

Ott aztán felmászott a nyeregbe, és hátat fordított Jingo ébredő fényeinek.

Tüstént matatni kezdett esőköpenye alatt, és farzsebéből előhúzta a fegyvert, amivel megadásra kényszerítette a békebírót: egy szappantömbből készült pisztolyutánzatot, amit cigarettás dobozok alufóliájával burkolt be. Letépte a csomagolást, a szappant formátlanra gyúrta a kezében, és eldobta.

Az ég egy idő után kitisztult, és feljöttek a csillagok. Kiókumlálta, hogy délnek tartó úton jár. Egész éjjel vágtatott, kérlelhetetlenül ösztökélte a derest a puha, ragadós terepen át.

Pirkadatra a ló már nem tudta pihenés nélkül folytatni útját. A férfi felvezette egy mederszurdokon – biztonságos távolságra az úttól –, és kikötötte egy nyárfacsoport alatt.

Ezután megmászott egy dombot, és elterpeszkedett a süppedős talajon; szempilla nélküli vörös szemeivel a maguk mögött hagyott vidéket kémlelte: feketén, zölden és szürkén hullámzó dombokat, ahol nedves talaj, zsenge fű és sáros hó osztozott az uralmon – hármójuk fennhatóságát itt-ott a megyei műút szépiaszalagjának fel- és eltűnő kanyarulatai törték meg.

Nem látott senkit, amíg ott feküdt, de a tájat túlságosan ellepték az ember közelségének nyomai, hogy biztonságban érezhesse magát. Vállmagasságig érő drótkerítés szegélyezte az utat, egy gyalogösvény szelte át az egyik közeli domboldalt, telefonpóznák nyújtották ki mereven rövid karjukat a szürke ég előtt.

Délben ismét felnyergelte a derest, és a mederszurdok mentén lovagolt tovább. Mérföldekkel később egy sor alacsony, telefonvezetéket hordozó póznához érkezett. Elhagyta a szurdok fenekét, megtalálta a farmházat, ahová a drótok futottak, körbejárta, majd ment tovább.

Késő délután elhagyta a szerencséje.

Engedett elővigyázatosságából – legalább egy órája nem látott már drótokat –, és átlovagolván egy dombon egyszeriben egy épületegyüttes kellős közepén találta magát. A házcsoportba a túloldalról futott egy telefonvezeték.

A férfi, aki megölte Dan Odamst visszavonult, átnyargalt egy másik dombra, és ahogy leért a túloldalán, a lejtő felől puskalövés dördült.

Előredőlt, míg végül az orra mélyen a deres sörényébe veszett, és kezével-lábával is vágtára ösztökélte a lovat. Ismét eldördült a puska.

Legördült elzuhanó lováról, és tovább gurult, amíg fűcsomók és zsályacserje takarásába nem került. Aztán rögtön kúszni kezdett, megkerült egy domboldalt, és ment tovább.

Nem dördült el újabb puskalövés, ő pedig nem próbált nyomára akadni annak, aki rálőtt.

Dél helyett most nyugatnak fordult, tömzsi, súlyos lábai az ólomszürke ég előtt magasodó Tiger Butte felé vitték: akár egy ugrásra készen lapuló fekete-zöld nagymacska, piszkosfehér csíkokkal, ahol a mederszurdokokban és hasadékokban megült a hó.

Bal válla egy darabig még zsibbadt, majd a zsibbadást égető fájdalom váltotta fel. Vér csörgedezett le a karján és szennyezte be kezét, melyre vastagon rászáradt a sár. Megállt felnyitni kabátját és ingét és megigazítani a vállsérülésére helyezett kötést – a seb felszakadt, amikor lezuhant a lóról, és újra vérezni kezdett. Aztán ment tovább.

Az első út, amibe belefutott, elkanyarodott Tiger Butte felé. Elindult rajta, nehézkesen szántotta a nyúlós, tapadós sarat.

Csak egyszer törte meg a csendet, amit azóta tartott fenn, hogy megszökött a jingói börtönből. Megtorpant az út közepén, és lábát széles terpeszben megvetette, véraláfutásos tekintetét jobbról balra, földtől égig hordozta, és érzelemmentesen, de ellentmondást nem tűrő hangon megátkozta a sarat, a kerítést, a telefondrótokat, az embert, akinek puskája gyaloglásra kényszerítette, és a réticsirögéket, akik folyamatosan az orra előtt repkedve csúfolták és gúnyolták fuvolázó énekükkel.

Aztán ment tovább; pár mérföldenként megállt kipiszkálni csizmájából a folyton-folyvást felgyülemlő sarat, és minden dombtetőről a maga mögött hagyott vidéken kutatta az üldözés jeleit.

Az eső ismét rázendített, és összecsomósította vékony szálú, agyag tapasztotta haját – kalapja hátaslovával együtt lett a múlté. A rosszul méretezett esőköpeny satuba fogta testét, bokái körül azonban verdesett és gátolta a haladását, de sebesült vállának szüksége volt az eső elleni

védelemre.

Kétszer tért le az útról, hogy járműveket engedjen el – egyszer egy gőzt eregető Fordot; egyszer meg egy félig megpakolt, négy ló vontatta szénásszekér vonszolta el magát.

Útja még mindig kerítéssel bekerített birtokok mellett vezetett, amelyek szűkmarkúan bántak a rejtekhelyekkel. Házak pettyezték a vidéket pár mérföld távolságra egymástól; és lovának elvesztése elég bizonyítékul szolgált, hogy a telefondrótok nem csak dísznek vannak. Nem evett az előző nap dele óta, ám annak ellenére, hogy nem látott üldözőket, itt nem állhatott neki élelmet lopni.

Leszállt az éj, miközben az útról rátért a Tiger Butte lankáira. Amikor már kellően besötétedett, megállt. Az eső egész este zuhogott. Végigülte – háta egy sziklának vetve, az esőköpennyel feje felett.

***

A festetlen és düledező viskó a mederszurdok egyik mellékágában állt. Átnedvesedett füst függött élettelenül a teteje fölött; meg sem próbált felszállni, és végül semmivé foszlott az esőtől. A kéményes viskót körülvevő építmények még kevésbé gyönyörködtették a szemet. Az épületegyüttes páni félelemben terpeszkedett szét a nagymacskától, amelynek horpaszán találta magát.

De a férfi számára, aki megölte Dan Odamst, és aki most a hasán feküdt a dombtetőn, amely körül a szurdok szétágazott, a telefondrótok nemléte ezen elnyűtt gazdaságnak olyan mérhetetlen szépséget kölcsönzött, amit építész vagy festő soha el nem érhetett.

A reggeli órák alatt, amíg ott feküdt, kétszer feltűnt egy nő. Egyszer kilépett a viskóból, odament egy másik csűrhöz, majd visszatért. A második alkalommal egy időre megállt az ajtóban, és a szurdokot nézte. Alacsony asszony volt, az esőn keresztül nem lehetett megállapítani korát és arcszínét, és lógó, szürkés ruhát viselt.

Később egy tíz- vagy tizenkét éves fiú jött elő a ház hátuljából kezében egy nagy halom gyújtóssal, és eltűnt szem elől.

Eltelt fél óra. Látta a fiút, aki egy lejjebb lévő forrásból vizet hordott, de az asszonyt nem pillantotta meg újra.

A szökevény lopva közelítette meg az épületet, lábai ólmosan vitték előre, ruganyosságuk tovatűnt. Időről időre megbicsaklottak alatta. De kiugró állkapcsa az agyagréteg és a háromnapos szakáll alatt nem mutatott gyengeséget.

A férfi átkutatta a melléképületeket – a nyomorúságos, vézna építmények az oltalom hamis látszatával áltattak egy siralmas sárga kancát és

mezőgazdasági gépek vegyes készletét, amelyek egytől egyig a rövidebbet húzták a szántóföldde folytatott küzdelemben. Egyedül a szalmakötöződrót bőséges, de nem különösebben hozzáértő felhasználása – ami miatt a helyiek gúnyosan csak úgy hívták az effajta létesítményeket: „amit már csak a Szentlélek tart össze" – állt a gépek és a vereség őszinte beismerése között.

A földön sehol nem látott egy alacsony nőénél vagy egy tíz-tizenkét éves fiúénál nagyobb lábnyomot.

A szökevény átszelte az udvart a lakóházhoz; bizonytalan járását ellensúlyozandó széles terpeszben mozgott. Kövér vércseppek hullottak le sietség nélküli, fáradhatatlan óraketyegés-ritmusban petyhüdt bal kezének ujjairól, hogy aztán az eső beleverje őket a felázott talajba. A piszkos ablaküvegen át meglátta az asszonyt és a fiút: együtt ültek egy ágyon, szemben az ajtóval.

A fiú arca fehér volt és remegett a szája, amikor a férfi kitárta az ajtót és belépett az egybenyitott belső térbe; de az asszony beesett, sárgás arca nem árult el semmit – kivéve a meglepetés hiányát, ami arra engedett következtetni, hogy látta őt közeledni. Kimérten ült az ágyon, keze üresen és mozdulatlanul nyugodott ölében, kifakult szemében sem félelem, sem érdeklődés.

A férfi egy darabig ott ácsorgott, ahol – közvetlenül az ajtó mellett – megállt: egy sárból mintázott groteszk szobor. Alacsony, keménykötésű, masszív csapott vállal. Az agyagburkon nem látszott át ruha vagy haj, és arcából és kezéből is csak kevés. Kezében a békebíró tiszta és száraz revolvere, amelynek kirívó makulátlansága még jobban kiemelte halálos jellegét.

Tekintete végigpásztázta a szobát: két ágy a dísztelen deszka oldalfalak előtt, középen egy egyszerű fenyőfa asztal, itt-ott roskatag konyhai székek, egy megviselt és összekarcolt sublót, egy utazóláda, egy sor kampó, amire válogatás nélkül dobáltak fel férfi és női ruhákat, halomba hányt cipők egy sarokban, egy konyhaként funkcionáló toldaléképületbe vezető nyitott ajtó.

A konyhaajtóhoz lépdelt; a nő tekintetével követte.

A toldaléképület üres volt. Nekiszegezte kérdéseit az asszonynak.

– Hol az urad?

– Elment.

– Mikor jön vissza?

– Nem jön vissza.

Az asszony tompa, érzelemmentes hangja mintha zavarba hozta volna a szökevényt, ahogy az is, hogy a nő érzelmek nélkül fogadta belépőjét. Összeráncolta homlokát, és tekintete – vérpettyeivel vörösebb, mint valaha –

az asszony arcáról a fiúéra vándorolt, majd vissza az asszonyéra.

– És ez mit jelentsen? – kérdezte.

– Azt, hogy belefáradt a telepes létbe.

A férfi töprengve csücsörített. Aztán odament á sarokhoz, ahol a cipőket halomba rakták. Két pár elnyűtt férficipőt talált – tisztán és friss sár nélkül.

Felegyenesedett, visszadugta revolverét a tokjába, és ügyetlenül lebányászta magáról az esőköpenyt.

– Adj valami harapnivalót.

Az asszony szó nélkül felkelt az ágyról, és a konyhába ment. A szökevény utánalökte a fiút, és megállt az ajtóban, mialatt az asszony kávét főzött, palacsintát és szalonnát sütött. Aztán visszatértek a lakószobába. A nő lerakta az ételt az asztalra, és fia társaságában újra elfoglalta helyét az ágyon.

A férfi rá sem nézett az ételre, úgy habzsolta be – tekintetét lefoglalta az ajtó, ablak, asszony, fiú, a tányérja mellé letett fegyvere. Bal kezéről még mindig csöpögött a vér, összekente az asztalt és a padlót. Földdarabkák váltak le hajából, arcáról, kezéről és potyogtak tányérjába, de ő észre sem vette.

Miután csillapította éhségét, cigarettát sodort, meggyújtotta; bal keze merev ügyetlenséggel vette ki a részét a műveletből. Az asszony mintha most vette volna észre először a vért. Megkerülte az asztalt. – Maga vérzik. Hadd tegyem rendbe!

A férfi – a kimerültség és a csillapított éhség súlyától most már pilledt – szeme gyanakodva tanulmányozta a nő arcát. Aztán előredőlt székében, és ruhája meglazításával felfedte az egyhetes lőtt sebet.

Az asszony vizet és rongyokat hozott, kimosta és bekötözte a sebet. Egyikük sem szólalt meg, amíg az asszony vissza nem tért a priccshez.

– Volt mostanában látogatód? – kérdezte a férfi, aki megölte Dan Odamst.

– Hat-hét hete senkit nem láttam.

– Milyen messze van a legközelebbi telefonállomás?

– Nobelnél… nyolc mérfölddel feljebb a szurdokban.

– Van lovad a pajtában lévőn kívül?

– Nincs.

A férfi fáradtan felállt, és a sublóthoz vánszorgott: kihúzkodta a fiókokat, és beléjük mélyesztette kezét. A legfelsőben talált egy pisztolyt, zsebre vágta. Az utazóládában semmit nem talált. A falra aggatott ruhák mögött egy puskára lelt. A priccsekbe nem rejtettek fegyvert.

Fogta a puskát, az esőköpenyét és két pokrócot az egyik priccsről. Tántorogva ment az ajtóhoz.

– Most alszom egyet – közölte rekedten – kint a pajtában, ahol a ló van. Néha-néha kijövök majd körülnézni, és nem szeretném, ha bárki is eltűnne. Világos?

Az asszony bólintott, és tett egy javaslatot.

– Ha idegenek bukkannának fel, szeretné, ha felkeltenénk, mielőtt meglátják?

A férfi álomtól elnehezült szemei ismét életre keltek, és bizonytalan léptekkel visszatántorgott, hogy arcával az asszony képébe hajoljon, és megpróbáljon szemének fakó felszíne mögé látni.

– Múlt héten megöltem egy férfit Jingóban – mondta egy idő után; kimérten, sietség nélkül beszélt, monoton hangja egyszerre volt óvatosságra intő és vészjósló. – Becsületes tűzpárbajban. Eltalálta a vállam, mielőtt leterítettem. De ő jingói volt, én meg nem. A legrosszabbra számíthattam. Lehetőségem nyílt megszökni, mielőtt Great Fallsba vittek volna, hát megragadtam. Most meg nem áll szándékomban hagyni, hogy visszavigyenek és fellógassanak. Nem leszek itt sokáig, de amíg itt vagyok…

Az asszony megint bólintott.

A férfi mogorván meredt rá, és elhagyta a viskót.

A lovat egy rövid kötéllel kikötötte a kunyhó egyik sarkához, és pokrócait leterítette a ló és az ajtó közé. Aztán kezében a békebíró revolverével lefeküdt, és aludt.

Mire felébredt elrepült a délután, az eső pedig változatlanul szakadt. Figyelmesen szemügyre vette a kopár udvart, és felderítést végzett a háznál, mielőtt újból belépett.

Az asszony felsöpört és rendet csinált a szobában; tiszta ruhát öltött, amely a sok mosástól halvány rózsaszínre fakult; megfésülködött, és kibontotta a haját. Beléptekor felpillantott a hímzésből, amivel foglalatoskodott, és a munkától megkeményedett, ám még mindig fiatal arca a korábbinál kevésbé tűnt sápadtnak.

– Hol a kölyök? – förmedt rá a férfi.

Az asszony hüvelykujjával a háta mögé bökött.

– Fenn a dombon. Felküldtem szemmel tartani a szurdokot.

A férfi szeme összeszűkült, és kiment az épületből. Az esőn át fürkészte a dombot, és észrevette a satnya vörös cédrus alatt hasaló, kelet felé néző fiú körvonalait. A férfi visszatért a házba.

– Hogy van a válla? – kérdezte az asszony.

A férfi próbaképpen felemelte karját.

– Jobban. Pakolj össze nekem valami ennivalót. Odébb állok.

– Ostoba – vetette oda az asszony szenvtelenül a konyhába menet. –

Jobban tenné, ha itt maradna, amíg a válla alkalmas nem lesz az utazásra.

– Jingo túl közel van.

– Senki sem fog átvergődni a sártengeren, hogy maga után eredjen. Egy ló sem tud átjutni, hát még egy kocsi. És ugye nem gondolja, hogy gyalog átkelnek rajta, még ha tudnák is, merre keressék magát? Emellett az eső sem fog használni a vállának.

Az asszony lehajolt, hogy felvegyen egy zsákot a padlóról. Háta, csípője és lábai vonulata éles kontrasztot alkotott a fallal a vékony rózsaszín ruha alatt.

Ahogy felegyenesedett, pillantásuk találkozott; az asszony lesütötte szemét, elpirult, ajkai kissé szétváltak. A férfi az ajtófélfának dőlt, és vastag hüvelykujjával a sáros borostát dörzsölgette az állán.

– Talán igazad van – felelte.

Az asszony félrerakta az összecsomagolt ételt, előhozott egy bádogvödröt a sarokból, és három fordulót tett a forrás és a ház között, hogy megtöltsön egy kályhára helyezett vasteknőt. A férfi az ajtóban állva figyelte.

Az asszony megpiszkálta a tüzet, bement a hálóhelyiségbe, és elővett a sublótból egy alsóruhát, egy kék inget és egy pár zoknit, az egyik kampóról leakasztott egy szürke nadrágot, és kiemelt egy szövetpapucsot a halom lábbeli közül. A ruhákat a konyhában rárakta egy székre.

Ezután visszatért a lakószobába, és becsukta az összekötő ajtót.

A férfi vetkőzés és fürdés közben hallotta a nő halk dúdolását. Kétszer odatipegett lábujjhegyen az összekötő ajtóhoz, és átkukucskált az ajtó és az ajtófélfa közti résen. Az asszonyt mindkét alkalommal látta ülni, ahogy még mindig kipirult arccal hímzése fölé hajolt.

Egyik lábával már bebújt az asszonytól kapott nadrágba, amikor a dúdolás hirtelen abbamaradt.

Jobb keze felkapta a revolvert egy keze ügyében lévő székről, és az ajtóhoz surrant; nadrágja a padlót söpörte bokája mögött. A falnak simulva átlesett a résen.

A viskó ajtajában egy víztől csillogó esőköpenybe öltözött magas ifjú állt. Az ifjú kezében egy duplacsövű puskát tartott, melynek ikertorkolata kifejezéstelen, rosszindulatú szempárként az összekötő ajtó közepét vette célba.

A konyhában lévő férfi kibiztosította revolverét, egy olyan ember gépi precizitásával, aki nem szokott ismétlőfegyverhez, és tudta, ha elsőre célt téveszt, akkor talán már nem lesz lehetősége ismét felhúzni a kakast.

A toldaléképület hátsó ajtaja kivágódott. – Eldobni!

A szökevény az ajtónyitás hangjára megpördült, és még a parancs

elhangzása előtt szemben állt az új ellenféllel.

A két pisztoly egyszerre dörrent.

Ám a szökevény lába fordulat közben belegabalyodott a földet söprő nadrágba. A nadrág felbuktatta. Pontosan a két pisztoly eldördültének pillanatában rogyott a térdére.

A szökevény golyója kirepült a szabadba az ajtóban álló férfi válla felett. Az ő golyója egy paraszthajszállal az eldőlő szökevény feje felett áthatolt a falon.

A szökevény botladozva újra tüzelt.

Az ajtóban álló férfi megbillent, és félig megpördült.

Visszanyervén egyensúlyát a szökevény mutatóujja ismét a ravaszra feszült…

Az összekötő ajtó irányából egy puska mennydörgött.

A szökevény felemelkedett és lábra állt, arcán meglepetés tükröződött, egy percig olyan egyenesen állt, mint a gyertyaszál, és a padlóra hanyatlott.

A puskás ifjú odasétált az ajtónak támaszkodó, karjával oldalát tapogató férfihoz. – Eltalált, Dick?

– Át a húson, úgy tűnik… nem tesz semmit. Csak nem megölted, Bob?

– Meg én! Tisztességgel eltaláltam!

Az asszony a toldaléképületben volt, onnét kérdezte: – Hol van Buddy?

– A gyerek jól van, Mrs. Odams – biztosította Bob. – De teljesen kifullasztotta a rohanás a sártengeren át, úgyhogy anya ágyba dugta.

A padlón fekvő mozdulatlan férfi ekkor egy hangot adott ki, és látták, hogy a szeme nyitva van. Mrs. Odams és Bob letérdelt mellé, de a szökevény megállította őket, amikor megpróbálták megmozdítani, hogy szemügyre vegyék a pusztítást, amit a puska a hátán végzett.

– Semmi értelme – erősködött, és beszéd közben vékony vérpatak csorgott le szája két sarkából. – Hagyjatok békén!

Aztán tekintete – melynek vörös vadsága elfátyolosodott – megkereste az asszonyét.

– Te… Dan… Odams… asszonya… vagy? – nyögte ki.

A nő válaszában árnyalatnyi dac rejlett – annak a jele, hogy szükségét érezte tette igazolásának.

– Igen.

A férfi – a sár nélkül telt és barázdált – arca nem árult el semmit arról, mi jár a fejében.

– Én marha – mormolta kisvártatva magának, miközben pillantása a domb felé rebbent, aminek tetején korábban a fekvő fiút vélte látni.

Az asszony bólintott.

A férfi, aki megölte Dan Odamst elfordította fejét, és kiköpte a szájából a vért. Aztán tekintete újra az asszonyéba kapcsolódott.

– Jó kislány – mondta tisztán… és meghalt.

Huszár András fordítása

Holttestek egy rakáson

A Montgomery Hotel főállású nyomozója az előző heti részét a hotel szeszcsempészétől készpénz helyett áruban kapta meg, amit bevedelt, aztán elaludt a hallban, és ezért gyors úton ki is rúgták. Akkor éppen én voltam az egyetlen szabad ügynök a Kontinentális Detektívügynökség San Franciscó-i irodájában, így három napig hotelhekust játszottam, amíg kerestek valakit, aki betölti majd a megüresedett állást.

A Montgomery jobbféle hotel, úgyhogy elég nyugodtan teltek a napjaim… egészen az utolsó, harmadik napig.

Akkor minden megváltozott.

Aznap délután arra értem le a hallba, hogy Stacey, az igazgatóhelyettes engem keres.

– Az egyik szobalány most szólt le, hogy valami gond van a 906-osban – közölte.

Együtt mentünk fel. Az ajtó nyitva volt. A szobalány a szoba közepén állt és kidülledt szemmel bámulta a fehérneműs szekrény csukott ajtaját… ami alól jó harminc centi hosszú vércsík kígyózott felénk a padlón.

Elmentem a szobalány mellett, és lenyomtam a kilincset. Nem volt bezárva. Kinyitottam az ajtót. Egy férfi borult lassan, mereven a karjaimba – hátrafelé. A kabátja hátán tizenöt centis szakadás volt, a kabát maga pedig nedves és ragacsos.

Ez nem okozott akkora meglepetést, hiszen a vér miatt ilyesmire készültem. Viszont amikor egy másik test is követte – ez szembe velem sötét, eltorzult arcával elejtettem azt, amelyiket fogtam és hátraugrottam.

Közben már egy harmadik zuhant a másik kettő után.

Mögülem sikolyt hallottam, majd egy puffanást: a szobalány elájult. Én magam sem álltam túl biztosan a lábamon. Nem vagyok mimóza, elég ronda dolgot láttam életemben, de utána még hetekig fel-felbukkant előttem, ahogy a szekrényből a három holttest egy rakásba borul előttem: egyenként, lassan, szinte szándékosan, mintha fogócskáznának.

Az esésüket látva kétség sem férhetett hozzá, hogy halottak. A zuhanás minden részlete, a rakás minden részlete, ahogy feküdtek egymáson, mind az élettelenség szörnyű bizonyságát támasztotta alá.

Stacey-hez fordultam, aki szintén holtsápadt lett, és csak úgy tudott talpon maradni, hogy a rézágy háttámlájára támaszkodott.

– Vigye ki a nőt! Hívjon orvost… és a rendőrséget!

A rakást megbontva a három holttestet komor sorba fektettem a hátukra.

Aztán gyorsan megvizsgáltam a szobát.

A bevetett ágy közepén egy puhakalap hevert, ami ráillett az egyik halottra. A szobakulcs a zárban volt, belülről. Vért nem találtam, csak ami a szekrényből szivárgott, küzdelemnek semmi jelét nem láttam.

A fürdőszoba ajtaja nyitva állt. A kád fenekén egy ripityára tört gines üveg, ami a szag erősségéből ítélve tele lehetett, amikor eltörték. A fürdőszoba egyik sarkában találtam egy kis whiskyspoharat, aztán egy másikat a kád alatt. Mind a kettő száraz, tiszta és szagtalan volt.

A fehérneműs szekrény ajtaját belülről vér borította a vállam magasságától a padlóig, és az alján a vértócsában két kalapot láttam. Mindegyik egy-egy halott fejére illett.

Ennyi. Három halott, egy törött gines üveg, vér.

Stacey hamarosan visszatért egy orvossal, és amíg az a halottakat vizsgálta, a rendőrnyomozók is befutottak.

Az orvos egykettőre végzett.

– Ezt a férfit – mutatott az egyikre – tarkón döfték egy kis, tompa tárggyal, aztán megfojtották. Ezt – mutatott egy másikra – egyszerűen megfojtották. A harmadikat meg hátba döfték egy nagyjából tizenkét centis pengével. Két órája történhetett… úgy dél körül, vagy kicsivel utána.

Az igazgatóhelyettes kettejüket azonosítani tudta. A férfi, akit hátba szúrtak – aki elsőként esett ki a szekrényből – három nappal korábban érkezett a hotelbe állítólag Washington D.C.-ből, s Tudor Ingraham néven jelentkezett be a 915-ös szobába, hárommal arrébb.

Azé volt ez a szoba, aki utolsónak esett ki, akit megfojtottak. Vincent Develynnek hívták. Biztosítási ügynökként dolgozott, és a hotelben lakott, amióta a felesége négy éve meghalt.

A harmadik férfit gyakran látták Develynnel, és az egyik portás emlékezett, hogy ezen a napon együtt jöttek vissza a hotelbe, úgy öt perccel tizenkettő után. A zsebében talált levelek és holmik alapján Homer Ansley-nek hívták, a Lankershim és Ansley ügyvédi iroda tagja, amelynek irodája a Miles Buildingben van – azaz Develyn irodájának szomszédságában.

Develyn zsebeiben ránézésre maximum 200 dollár volt; Ansley tárcájában több mint 100; Ingraham zsebében majdnem 300, plusz a pénzes övében 2200, valamint két közepes nagyságú, foglalat nélküli gyémánt. Mindhármuknak volt zsebórája – Develyné értékes –, Ingrahamnek két gyűrűje is, mindkettő drága. Ingraham zsebében ott volt a szobakulcsa.

A pénzen kívül – ami azt valószínűsítette, hogy a hármas gyilkosság indítéka nem a rablás volt – nem találtunk náluk semmit, ami akár a legcsekélyebb fényt vetette volna a bűntényre. Ingraham és Develyn

szobájának alapos átvizsgálása sem hozott eredményt.

Ingraham szobájában találtunk tucatnyi gondosan megjelölt kártyapaklit, ólmozott kockát és rengeteg adatot versenylovakról. Azt is megtudtuk, hogy van egy felesége, aki az East Delavan Avenue-n lakik Buffalóban, meg egy bátyja a Crutcher Streeten Dallasban; a többi nevet és címet magunkhoz vettük későbbi vizsgálatra. De egyik szobában se mutatott semmi, még csak közvetve sem gyilkosságra.

Phels, a rendőrség szakértője talált ujjlenyomatokat Develyn szobájában, de amíg fel nem dolgozza őket, nem tudhattuk, érnek-e bármit is. Noha Develynt és Ansley-t kétségtelenül kézzel fojtották meg, Phels nem talált ujjlenyomatot a nyakukon vagy a gallérjukon.

A szobalány, aki megtalálta a vért, azt mondta, délelőtt tíz és tizenegy között tette rendbe Develyn szobáját, de elfelejtett tiszta törülközőt rakni a fürdőszobába. Ezért ment vissza délután. Korábban is visszament – 10:20 és 10:45 között –, de Ingraham akkor még nem hagyta el.

A liftes, aki pár perccel dél után felvitte Ansley-t és Develynt a hallból, emlékezett, hogy az előző napi golferedményeket tárgyalták nevetve. A hotelben senki nem látott semmi gyanúsat abban az időpontban, amikorra az orvos a gyilkosság idejét tette. Ez persze várható volt.

A gyilkos nyugodtan kiléphetett a szobából, becsukhatta az ajtót, és elmehetett abban a biztos tudatban, hogy délben egy férfi a Montgomery folyosóján aligha vonja magára a figyelmet. Ha a hotelben szállt meg, egyszerűen visszatért a szobájába; ha nem, akkor lemehetett gyalog, vagy csak egy-két emeletet, és onnét lifttel.

A hotel egy alkalmazottja sem látta együtt Develynt és Ingrahamet. Semmi nem utalt rá, hogy akárcsak egyszer is összefutottak volna valaha. Ingraham általában délig a szobájában maradt, aztán csak késő éjjel tért vissza. Az ügyeiről senki nem tudott semmit.

A Miles Buildingben kikérdeztük – mármint Marty O'Hara és George Dean a rendőrség gyilkossági osztályáról, meg én – Ansley társát és Develyn alkalmazottait. A jelek szerint Develyn és Ansley is átlagos életet élő átlagos emberek voltak: egyikük életében sem látszott sötét folt vagy furcsa kanyar. Ansley a feleségével és két gyerekével a Lake Streeten lakott. Mindkét férfinak volt egy csomó rokona és barátja szerte az országban, és amennyire meg tudtuk állapítani, az ügyeiket tökéletesen rendben vezették.

Ezen a napon együtt ebédeltek volna, de előbb beugrottak Develyn szobájába egy italra, mert Ausztráliából valaki becsempészett neki egy üveg gint.

– Hát legalább ez világos – szólalt meg O'Hara az utcán. – Ha inni

mentek fel Develyn szobájába, akkor fix, hogy azonnal megölték őket, amint beléptek. A whiskyspoharakból senki sem ivott. Akárki csinálta, várt rájuk. Arra lennék kíváncsi, hogy ez az Ingraham hogyan illik a képbe.

– Arra én is – mondtam. – Abból, ahogy a szekrényajtó kinyitásakor megtaláltam őket, Ingraham lehet az egész helyzet kulcsa. Develyn háttal állt a falnak, arccal az ajtónak, és előtte Ansley is. Ingraham viszont szemben velük, háttal az ajtónak. A szekrény olyan kicsi, hogy éppen befértek, még összecsuklani se jutott helyük. Ráadásul azon kívül, ami a szekrényből kiszivárgott, a szobában nem volt vér. Ingrahamet azzal a nagy sebbel a hátán csak a szekrényben szúrhatták le, különben összevérzett volna mást is. Közel kellett állnia a másik kettőhöz, amikor leszúrták, aztán a gyilkos gyorsan rácsapta az ajtót. Na most miért állhatott úgy? Lehet, hogy ő meg egy másik ölték meg azt a kettőt, aztán amíg ő a holttesteket pakolta be a szekrénybe, a társa kinyírta?

– Lehet – vélte Dean.

Ennél a „lehet”-nél nem is jutottunk tovább három napig. Kötegnyi táviratot váltottunk a halottak rokonaival és ismerőseivel, és semmit nem találtunk, aminek bármi köze lehetett a halálukhoz. Ezen felül semmi kapcsolatot nem találtunk Ingraham és a másik kettő között sem, akiknek az életét lépésről lépésre visszakövettük egész a bölcsőig. Minden percükkel el tudtunk számolni azóta, hogy Ingraham megérkezett San Franciscóba, legalábbis annyira, hogy biztosak legyünk benne, egyikük sem találkozott Ingrahammel.

Mint megtudtuk, Ingraham bukméker volt, és simlis szerencsejátékos. Feleségével külön éltek, de jó viszonyban. Tizenöt éve Newarkban elítélték „halált okozó súlyos testi sértés kísérlete” miatt, és két évet ült érte állami börtönben. Viszont, akit megtámadott, még 1914-ben meghalt tüdőgyulladásban Omahában.

Ingraham azzal a céllal érkezett San Franciscóba, hogy játékbarlangot nyit, és minden nyomozásunk azt igazolta, hogy az összes itteni tevékenysége kizárólag ezt a célt szolgálta.

Az ujjlenyomatokkal Phels arra jutott, hogy mind Stacey-é, a szobalányé, a rendőröké meg az enyém. Azaz nem találtunk semmit.

Hát ennyit a hármas gyilkosság indítékairól.

Ejtettük ezt a szálat, és nekiláttunk annak az aprólékos, kimerítő gürcölésnek, amit a gyilkos nyomának felkutatása jelent. A bűntettől mindig vezet nyom az elkövetőhöz. Talán elég bizonytalan ez a nyomvonal – mint ebben az esetben –, de mivel egy anyag nem mozoghat úgy, hogy meg ne zavarna más anyagot az útjában, mindig van – kell, hogy legyen – nyom. A

nyomozót pedig azért fizetik, hogy megtalálja és kövesse ezt a nyomot.

Gyilkosság esetén néha le lehet rövidíteni az utat, és közvetlen a nyom végére jutni – de ehhez ismerni kell az indítékot. Az indíték ugyanis gyakran erősen csökkenti a lehetőségek számát, sőt néha közvetlenül a bűnösre mutat.

Ebben az adott ügyben annyit tudtunk az indítékról, hogy az nem rablás; hacsak nem olyasmit vittek el, amiről nem volt tudomásunk, olyasmit, ami elég értékes a gyilkosnak, hogy rá se hederítsen a pénzre az áldozatok zsebében.

Természetesen az elején sem mondtunk le egyből a gyilkos nyomának megtalálásáról, de – hiszen emberek vagyunk – leginkább a rövidebb utat kutattuk. Ettől kezdve viszont úgy kerestük az emberünket vagy embereinket, hogy nem törődtünk vele, mi hajthatta őt, illetve őket.

Azok közül, akik a gyilkosság napján a hotelben szálltak meg, kilencnek az ártatlanságára nem találtunk elegendő bizonyítékot. Négy még a hotelben lakott, és közülük is csak egy érdekelt minket kifejezetten. Róla – nagydarab, erős csontozatú, negyvenöt-ötven éves férfi, aki a hotelkönyvben J. J. Cooperként szerepelt a montanai Anacondából – kiderítettük, hogy biztosan nem bányász, miként azt állította. Táviratváltásunk Anacondával nem igazolta, hogy valaha járt volna ott. Ezért hát követtettük. Csekély eredménnyel.

A kilencből öten már elutaztak a gyilkosság óta; közülük hárman meghagyták a címüket a továbbítandó posta számára. Gilbert Jacquemart a 946-os szobát foglalta el, és leveleit egy Los Angeles-i hotelbe kérte továbbítani. W. F. Salway a 1022-es szobából egy Clark Street-i címet adott meg Chicagóban. Ross Orrett a 609-ből a helyi postahivatalba kérte az esetleges küldeményeket poste restante.

Jacquemart két nappal korábban érkezett a hotelbe, és a gyilkosság délutánján távozott. Salway a gyilkosság előtti nap jött, és másnap ment. Orrett a gyilkosság napján jelentkezett be, és másnap ki.

Az első kettőt le tudtuk nyomozni távirati úton, Orrettnek pedig magam eredtem a nyomába. Éppen akkor reklámoztak széltében-hosszában egy *És minek?* című zenés komédiát vidám, szilvaszínű szórólapokkal. Fogtam egyet, beledugtam egy papírboltban vett hasonlóan ronda színű borítékba, és postáztam Orrettnek a Montgomery Hotelbe. Bizonyos konszerneknél bevett gyakorlat, hogy megszerzik a főbb hotelekbe bejelentkezők nevét, és reklámokat küldenek nekik. Bíztam benne, hogy ennek tudatában Orrett nem fog gyanakodni, amikor a giccses borítékot a hotel továbbítja neki.

Dick Foley – az ügynökségünk követésre specializálódott embere – ott

őgyelgett a postán a megfelelő ablak körül, hogy ha látja a szilvaszínű borítékomat, kövesse az átvevőjét.

Másnap jómagam a titokzatos J. J. Cooper játékát próbáltam megfejteni, de amikor aznap éjjel kidőltem, a rejtély ugyanolyan rejtélyes maradt.

Másnap hajnalban kicsivel öt előtt Dick Foley beugrott és felébresztett, hogy beszámoljon.

– Ez az Orrett a mi madarunk! – mondta. – Kiszúrtam, amikor tegnap délután átvette a leveledet. Egy másikat is kapott. A Van Ness Avenue-n van a lakása. A gyilkosság másnapján vette ki B. T. Quinn néven. A bal hónaljában pisztolyt dugdos, kicsit kidudorodik. Csak aludni ment haza. Az összes lebujt végigjárta North Beachen. Mit gondolsz, kit kajtat?

– Kit?

– Guy Cudnert.

Ez volt ám a hír! Guy Cudner, alias Az Árnyék volt a legveszélyesebb madár a nyugati parton, ha nem az egész országban. Egyszer kapták csak el, de ha elítélnék mindazért, amiről mindenki tudta, hogy elkövette, tucatnyi élet kellene hozzá, hogy letöltse, és még vagy fél tucat a bitóhoz. Mindenesetre bőven van támogatója, meg tud venni bármit, amire szüksége van: alibit, tanút, sőt még bírót is.

Nem tudom, akkor mi siklott ki, amikor északon elítélték és bevarrták egytől tizennégy évre; de akármi volt is, hamar helyrejött, mert a tinta alig száradt meg az elítélését tárgyaló újságcikkeken, már ki is sétált feltételes szabadlábon.

– Cudner a városban van?

– Nem tudom – mondta Dick –, de ez az Orrett vagy Quinn vagy hogyishívják tutira őt kajtatja. Ricknél, Digó Healey-nél és Pigattinál. Dagadt Grout adta a tippet. Azt mondja, Orrett nem ismeri Cudnert, de keresi. Dagadt azt nem tudta megmondani, mit akar tőle.

Dagadt Grout egy mocskos kis patkány volt, aki egy jó lóversenytippért még a családját is eladná, már ha lenne neki. De ezeknél, akik mindkét oldalon játszanak, mindig figyelni kell, hogy éppen melyik oldalon játszanak, mert könnyen lehet, hogy látszatra a miénken, de közben könnyen lehet, hogy az ellenkezőn.

– Szerinted Dagadt tiszta? – kérdeztem.

– Van rá sansz. De nem fogadnék rá.

– Orrett ismerős a városban?

– Nem úgy fest. Tudja, hova akar eljutni, de kérdezősködnie kell, hogy el is jusson oda. Még nem beszélt olyannal, aki ismerte.

– Hogy néz ki?

– Nem az a fajta, akit foghegyről lehet venni, ha engem kérdezel. Cudnerrel szép párt alkotnának, az egyik olyan kívülről, amilyen a másik belülről. Ez a tag magas és karcsú, de jókötésű… olyan gyors, sima izmai vannak, tudod. Az arca éles, de nem sovány, ha érted, mire gondolok. Minden vonal egyenes. Semmi görbe. Áll, orr, száj, szem, csak egyenes vonalak és szögek. Amilyen jellemnek Cudnert ismerjük. Szép pár lennének, na. Jól öltözik, nem néz ki vagánynak. De pokoli kemény. Nagyban játszik. Ő a mi madarunk, fogadok!

– Elég jól beleillik a képbe – értettem egyet. – A gyilkosság reggelén jött a hotelbe, és másnap reggel kijelentkezett. Van stukkere, és utána nevet változtatott. Most meg Az Árnyékot keresi. Egyáltalán nem rossz.

– Én mondom, ez a fickó ránézésre olyan, akinek meg se kottyan egy hármas gyilkosság. Jó lenne tudni, Cudner hogy jön a képbe.

– Gőzöm sincs – ingattam a fejem. – De ha ő meg Orrett még nincsenek kapcsolatban, akkor Cudner nem volt benne a gyilkosságban. Viszont attól még tudhatja a válaszokat. – Kiugrottam az ágyból. – Én arra fogadok, hogy Dagadt fülese jó! Le tudnád nekem írni Cudnert?

– Te jobban ismered.

– Ja, de hogyan írnád le, ha nem ismerném?

– Alacsony, kövér tag, a bal arcán egy kétágú, vörös heg. Mire gondolsz?

– Sok mindenre. Az a heg a kulcs. Ha nem lenne neki, aprólékosan le kellene írnod a külsejét. De van, ezért csak annyit mondasz: „Alacsony, kövér tag, a bal arcán egy kétágú, vörös heg.” Tíz az egyhez, hogy Orrettnek is így írták le. Én nem is hasonlítok Cudnerre, csak termetre, de egy heg az arcomon, és Orrett simán bedől.

– És aztán?

– Ki tudja. Sok mindent megtudhatok, ha Orrett úgy beszél velem mintha Cudner volnék. Egy próbát megér.

– Nem úszod meg. San Franciscóban nem. Túl sokan ismerik Cudnert.

– Mit számít, Dick? Én csak Orrettet akarom átverni. Ha elvezet Cudnerhez, annál jobb. Ha nem, az is jó. Nem erőltetem.

– Hogyan hamisítod a sebhelyet?

– Könnyű. Van képünk Cudnerről a nyilvántartásban. Veszek kollodiont, amit a boltban is lehet kapni többféle változatban, beszínezem és olyanformán viszem fel az arcomra, mint Cudner sebe. Fényesen szárad meg, és ha elég vastagon teszem, kicsit ki is dudorodik, mintha régi seb lenne.

Dick másnap este kicsivel tizenegy után hívott, hogy Orrett Pigattinál van a Pacific Streeten, és egy darabig láthatóan nem is megy sehová. Immár a felfestett heggel arcomon taxit fogtam, és pár perc múlva már Dickkel

tanácskoztam egysaroknyira a Pigattitól.

– Az utolsó asztalnál a baloldalon. Amikor kijöttem, egyedül volt. El se tévesztheted. Egyedül neki tiszta a gallérja odabenn.

– Várj kint a taxival kicsit odébb – mondtam neki. – Lehet, hogy Orrett meg én együtt távozunk, és szeretnélek a közelben tudni, ha netán valami nem stimmel.

Pigatti egy hosszú, keskeny, alacsony mennyezetű pince, ahol a füsttől állandósult a félhomály. A közepén egy keskeny padlórész a táncparkett. A többit szorosan állított asztalok foglalják el, amiken mindig koszos a terítő.

Amikor beléptem, a legtöbb asztalnál ültek, és öt-hat pár táncolt. Kevés volt az olyan arc, ami ne lett volna ismerős a rendőrségi nyilvántartásból.

Ahogy hunyorogva körbenéztem, egyből kiszúrtam Orrettet: egyedül ült a belső sarokban, és a táncosokat nézte olyan üres arccal, amivel az ember a csupa figyelmet álcázza. A terem túlsó felén mentem végig, és közvetlenül a lámpa alatt vágtam át a táncosok között, hogy a heg jól látható legyen neki. Egy üres asztalt választottam nem messze tőle, és leültem szembe vele.

Tíz percig úgy tett, mint aki a táncosokat figyeli, én meg az asztalom koszos térítőjét fixíroztam, de közben egyikünk se mulasztotta el a másik szemhéjának rebbenését sem.

Akkor a szeme – szürke és vizenyős, de nem üres, a fekete pupillák szinte tűhegynyiek – hideg, kemény, áthatolhatatlan pillantásba fogta az enyémet. Nagyon lassan felállt. Egyik kezét – a jobbot – sötét kabátja belső zsebében tartva egyenesen odajött hozzám, és leült.

– Cudner?

– Hallom, kerestél – válaszoltam az övéhez hasonló jeges hangon, és álltam kemény pillantását.

Úgy ült le, hogy a bal oldalát fordította inkább felém, így jobb kezével, amivel még a pisztolyt fogta, könnyen lőhetett a zsebből is.

– Te is kerestél engem.

Erre nem tudtam a helyes választ, hát csak vigyorogtam. De nem szívből jött. Rájöttem, hogy hibát követtem el, amiért talán fizetnem kell, mielőtt ennek vége. A madárka nem barátkozásból kereste Cudnert, ahogy én elhamarkodottan feltételeztem, hanem hadi ösvényen járt.

A lelki szemeim előtt a három halottat láttam kiesni a szekrényből a 906-os szobában.

A pisztolyom a nadrágom derekába volt dugva, ahonnét könnyen elő tudtam kapni – csakhogy ő már fogta az övét. Ezért tettem róla, hogy kezem nyugton maradjon az asztal szélén, és közben még szélesebben mosolyogtam.

A szeme kezdett megváltozni, és minél tovább néztem, annál kevésbé tetszett. A szürke elsötétedett és eltompult, a pupillák kitágultak, a szürke alatt meglátszottak a fehér félholdak. Kétszer láttam már ilyen szemeket előtte, és nem felejtettem el, mit jelentenek: egy született gyilkost.

– Kezd te – javasoltam egy idő után.

Csakhogy nem lehetett könnyen beszédre csábítani. A fejét tagadólag megmozdította, körülbelül fél centire, és összeszorított szája sarka alig láthatóan lefittyedt. A szemek fehér félholdjai tovább szélesedtek, a szürke karikákat a szemhéjak alá nyomták.

Tudtam, hogy mi jön. Nem volt értelme kivárni.

Az asztal alatt sípcsonton rúgtam, és egy mozdulattal nekilöktem az asztalt, én pedig átvetődtem rajta. A golyója mellé ment. Egy másik golyó – nem az övé – a felfordult asztalba csapódott kettőnk között.

Elkaptam a vállát, amikor egy második lövés mögüle a bal karjába ment, épp a kezem alatt. Elengedtem. Eldőlt, aztán a falhoz gurult, hogy arra nézzen, amerről a lövések jöttek.

Ahogy megpördültem, még láttam eltűnni Guy Cudner sebhelyes arcát a kis ebédlőbe vezető átjáró sarka mögött. És ahogy eltűnt, Orrett golyója felszaggatta a falat ott, ahol egy pillanattal azelőtt volt.

Önkéntelenül elvigyorodtam a gondolatra, hogy mi futhat át Orrett fején, ahogy a padlón hever két rá vadászó Cudner között. De akkor rám lőtt, és lehervadt a vigyorom. Szerencsére ki kellett csavarodnia, hogy megcélozzon, amihez a sérült karjára támaszkodott, ám a fájdalomtól összerándult, és elvétett.

Mielőtt kényelmesebb pozíciót találhatott volna, négykézláb a Pigatti konyhája felé siettem – pár méternyire volt csak –, és biztonságba bújtam egy kiszögellés mögé, kivéve a szememet meg a fejem tetejét, de hát látni akartam, mi lesz.

Orrett most tíz-tizenkét lábnyira feküdt tőlem a padlón, szemben Cudnerrel, egy pisztoly a kezében, egy másik mellette a padlón.

A terem másik végén, úgy tízméternyire, Cudner ki-kikukucskált a sarok mögül, szorgosan golyót váltott Orrett-tel, és néha küldött egyet nekem is. Az egész helyet a magunkénak tudhattuk. Négy kijárat volt, és a Pigatti kuncsaftjai mindet használatba vették.

A kezemben fogtam a pisztolyomat, de kivárásra játszottam. Úgy tippeltem, Cudner hallott róla, hogy Orrett keresi, és a másik hozzáállását pontosan ismerve érkezett ide. Hogy mi volt köztük, és ennek mi köze lehet a Montgomery-gyilkossághoz, arról sejtelmem sem volt, de nem most próbáltam meg rájönni.

Egyszerre lövöldöztek. Cudner kinézett a sarok mögül, mindkettejük fegyvere eldördült, aztán ő megint eltűnt. Orrett feje vérzett, és egyik lába furcsa szögben kitekeredett. Azt nem láttam, Cudner megsebesült-e.

Mindketten nyolcat-kilencet lőhettek, amikor Cudner hirtelen teljesen előugrott, és a bal kezében tartott fegyverrel úgy lőtt, ahogy a fegyver bírta, a jobbja a másik pisztollyal csak lógott az oldala mellett. Orrett közben pisztolyt váltott, és immár feltérdelve, új fegyverrel tartotta a tempót az ellenséggel.

Ez nem mehetett így sokáig.

Cudner elejtette a bal kezében tartott fegyvert, és ahogy emelte a másikat, előredőlt, majd fél térdre zuhant. Orrett hirtelen abbahagyta a tüzelést és hanyatt vágódva kiterült. Cudner még egyet lőtt – vakon, a mennyezetbe –, aztán elvágódott.

Orretthez ugrottam és mindkét fegyvert elrúgtam. Nem mozdult, de a szeme nyitva volt.

– Te vagy Cudner vagy ő?

– Ő.

– Jó – mondta, és lehunyta a szemét.

Odamentem Cudnerhez, és a hátára fordítottam. A mellkasa szó szerint szitává lett lyuggatva.

Vastag ajka mozgott. Odahajoltam.

– Elkaptam?

– El – hazudtam –, már kihűlt.

Haldokló arca vigyorba rándult.

– Sajnálom a… hármat a hotelban… – krákogta. – Tévedés… rossz szoba… elkaptam egyet… másik kettőt muszáj… önvédelem… én… – összerázkódott, és meghalt.

Egy hétre rá a kórháziak megengedték, hogy végre beszéljek Orrett-tel. Elmondtam neki, mit mondott Cudner a halála előtt.

– Én is erre tippeltem – mondta a kötései mélyéről. – Ezért költöztem ki másnap, és változtattam nevet.

Kis idő után így szólt:

– Gondolom, mostanra összerakta az egészet.

– Nem – vallottam be. – Van sejtésem, hogy miről szólt a dolog, de pár részletet szívesen tisztáznék.

– Sajnálom, hogy nem segíthetek, de magamra is kell gondolnom. Azért elmesélek egy történetet, hátha tanulságos lesz. Volt egyszer egy menő gazember, az a fajta, amit a lapok lángész bűnözőként emlegetnek. Elérkezett egy nap, amikor annyi pénze gyűlt össze, hogy visszavonulhatott, és

becsületes emberként élhetett tovább.

Volt azonban két hadnagya, egy New Yorkban meg egy San Franciscóban, csak ők tudták róla, hogy gazember. Ráadásul még tartott is tőlük. Ezért úgy gondolta, nyugodtabban pihen, ha elteszi őket az útból. Történetesen ők ketten nem ismerték egymást.

Szóval ez a lángész elhitette mindegyikkel, hogy a másik átveri, és minden érintett érdekében ki kell nyírni. Mindketten bevették. A New York-i San Franciscóba jött elkapni az ittenit, az pedig fülest kapott, hogy a New York-i ekkor és ekkor érkezik, és ilyen meg ilyen hotelben száll meg.

A lángész úgy vélte, jó esély van rá, hogy ha a kettő találkozik, kettő ott is marad. És majdnem igaza lett. Abban viszont biztos volt, hogy legalább az egyik ott marad, és akkor már csak egytől kell megszabadulnia.

Annyi részlet nem volt a sztoriban, mint szerettem volna, de sok mindent megmagyarázott.

– Maga szerint Cudner hogyan téveszthette el a szobát? – kérdeztem rá.

– Az nagyon vicces! Talán így történt. Az enyém a 609-es volt, a gyilkosság meg a 906-ban történt. Tegyük fel, hogy a kérdéses napon Cudner bemegy a szállodába, ahová érkeznem kellett, és vet egy pillantást a könyvbe. Ha lehetséges, úgy, hogy más ne vegye észre, ezért nem fordítja meg a könyvet, hanem fejtetőn kukkant bele.

Ha az ember fejtetőn olvas három számot, meg kell cserélni, hogy a helyes számot kapja. Például a 123 így olvasva 321, és vissza kell fordítani, hogy jó legyen. Ezt csinálta Cudner. Persze már fel volt húzva attól, amire készült, ezért nem törődött azzal, hogy a 609 fejtetőn is 609, hanem megfordította, és így lett belőle 906, Develyn szobája.

– Én is erre jutottam – mondtam – úgyhogy igaza lehet. Aztán látta, hogy a 906-os kulcsa nincs a helyén. Gondolta, akár most is elvégezheti a dolgot, ráadásul nappal senkinek nem fog feltűnni a folyosón. Persze felmehetett Ansley és Develyn előtt is, de kétlem.

Szerintem valószínűbb, hogy pont pár perccel utánuk érkezett meg. Ansley éppen egyedül lehetett a szobában, amikor Cudner benyitott, mert Develyn kiment a fürdőszobába a poharakért.

Ansley termetben és korban hasonlított magához, így nagyjából illett rá a leírás. Cudner nekirontott. A dulakodást meghallva Develyn elejtette az üveget meg a poharakat, és kirohant. Ahol megkapta a magáét.

Cudner, lévén olyan, amilyen, úgy vélte, két gyilkosság nem rosszabb, mint egy, és inkább nem hagyott tanút.

Valószínűleg így keveredett bele Ingraham is. A lifttől tartott a szobája felé, talán meghallotta a zajt, és benézett. Cudner fegyverrel kényszerítette,

hogy betegye a két hullát a szekrénybe, majd kést döfött a hátába, és rácsapta az ajtót. Nagyjából ez a…

Ekkor egy felháborodott nővér lepett meg hátulról, és kiparancsolt a kórteremből, mondván, hogy felizgatom a beteget.

Orrett még megállított:

– Figyelje a New York-i híreket, és talán összeáll a történet többi része. Még nincs vége. Itt nincs semmijük ellenem. A lövöldözés a Pigattiban részemről önvédelem volt. Amint talpra állok és visszamegyek keletre egy lángésznek igencsak ólmos napja lesz. Ezt veheti ígéretnek!

Annak vettem. És hittem neki.

Pék Zoltán fordítása

A haramia asszonya

A félálom bódultságát átmenet nélkül váltotta fel a kristálytiszta éberség, mint mindig; ez a reggel csupán annyiban különbözött a többitől, hogy Margaret Tharp nem hallotta a nyolcórás San Franciscó-i hajó bánatos tülkölését. Az óra mutatója a szemközti falon ványadt karként bökött a hetes mögé. Margaret összegömbölyödött a takaró alatt, hátat fordított a nap aranyozta nyugati falnak, és lehunyta a szemét.

De hiába, nem tudott visszaaludni. A szomszédban káráló tyúkok hajnali eksztázisa, a komphoz igyekvő automobilok dorombolása, a huzatban sodródó, szokatlan liliomillat, ami kósza hajvégekkel csiklandozta az arcát; mindez végül teljesen kiverte az álmot a szeméből. Ledobta magáról a takarót, lábát mamuszába csúsztatta, vállára terítette a köntösét, és lecsoszogott a lépcsőn, hogy elkészítse szokásos reggeli pirítósat és kávéját.

A konyhából egy kövér, talpig feketébe öltözött ember fordult ki.

Margaret felsikoltott, ijedten melléhez szorítva a köntöst.

A férfi megemelte keménykalapját, ujjai között vörösen-gyémántfehéren csillant meg a fény. Elengedte az ajtógombot, és Margaret felé fordult. Olajozott simasággal mozgott, a fejét mereven tartotta, mint aki láthatatlan amforát egyensúlyoz.

– Maga… Mrs. Tharp.

Beszédét lélegzetvételnyi sóhajok tagolták, kipárnázva szavait, mintha nyers gyapotba ágyazott drágakövek volnának. Jócskán túl járhatott a negyvenen, fátyolos szemének feketeségére különféle árnyalatban rímelt tömött bajusza és haja, frissen vasalt öltönye és lakkozott cipője. Sötét telihold arca ránehezedett a kikeményített ingnyakra, bőre durván szemcsésnek látszott, akár az odakozmált tészta. Nyakkendője kétarasznyi skarlát lángnyelvként rikított sötét zakóján.

– A… férje… nincs… itthon.

Ez félannyira sem hangzott kérdésnek, mint amikor az imént Margaretet azonosította, a férfi mégis várakozó hallgatásba merült. Margaret földbe gyökerezve állt, és meglepetésében ösztönösen válaszolt.

– Nincs.

– De… jönni… fog.

Bár semmi keresnivalója nem volt a konyhában, láthatólag nem zavarta, hogy rajtakapták. Margaret valahogy mégsem félt tőle, könnyed hangon felelt.

– Persze, valamikor hazajön. De nem tudom, mikor.

A keménykalap és a zömök váll összehangolt rezdülése a meghajlás tökéletes látszatát keltette anélkül, hogy a férfi fejtartása egy pillanatra is változott volna.

– Legyen… kedves… mondani… neki… hogy… a… szállodában… várom.

A sípoló zihálás vontatottá tette a beszédét, elszigetelt, nehezen megfogható szavakká tördelte, amelyek között alig lehetett összefüggést találni.

– Mondja… neki… Leonidas… Doucas… várja. Érteni… fogja. Barátok… vagyunk… közeli… barátok. Nem… fogja… elfelejteni… a… nevemet… ugye. Leonidas… Doucas.

– Feltétlenül átadom az üzenetét, de tényleg nem tudom, mikor jön haza.

Leonidas Doucas óvatosan biccentett, nehogy leessen a fején egyensúlyozott korsó. Sötét bajusza és kreol bőre kihangsúlyozta elővillanó fogai fehérségét; mosolya éppolyan erőltetett volt, és éppolyan hirtelen foszlott le az arcáról, ahogy szétterült rajta.

– Itt… lesz. Jönni… fog… nemsokára.

Azzal hátat fordított a nőnek. Kisétált a konyhából, és hangtalanul behúzta maga mögött az ajtót.

Margaret lábujjhegyen utána osont, hogy ráfordítsa a kulcsot. A zárszerkezet azonban szabadon kerepelt, a nyelv sehogyan sem akart a helyére kattanni. Fullasztóan édeskés liliomillat csapta meg az orrát. Feladta a küzdelmet, és az ajtó melletti székre roskadt. A hátán izzadság csordult végig, a lábát jéghidegnek érezte. Ezek szerint a liliomillatot a kis fekete ember terelte az ágyába, nem a huzat. Fent járt a hálószobában. Valahogy megérezte; ezért ébredt korán. Guyt kereste. Elképzelni is rossz, mi történt volna, ha Guy épp ott van mellette. Szinte látta, ahogy Doucas az ágy fölé hajol, kígyómerev nyakkal, sokgyűrűs kezében fémpenge csillan. Megborzongott.

Aztán hangosan, felszabadultan felnevetett. Micsoda képtelen gondolat! Mit árthat Guynak – az acélöklű, sodronyidegzetű Guynak, akinek az erőszak annyi, mint könyvelőnek az egyszeregy – egy efféle pacsuliszagú, asztmás kriptaszökevény? Guy ébren és álmában is könnyedén elbírna akár tíz Doucasszal; ha a kis ember rosszban sántikál, magára vessen! Ugassa csak az elhízott öleb az ő vörös prérifarkas férjét, ha akarja.

Felpattant, és sürögni-forogni kezdett a kenyérpirító és a kávéfőző körül. Leonidas Doucast szinte azonnal kiverte a fejéből az örömhír, amit hozott: Guy hazajön. A férfi határozottan állította, mint aki egészen biztos a dolgában. Guy hazajön, és a ház ismét megtelik féktelen, szilaj nevetéssel,

harsány istenkáromlással, a dohány és alkohol szagának félreismerhetetlen keverékével, és persze elképesztőbbnél elképesztőbb mesékkel, amelyek különös csengésű helyeken játszódnak. A világcsavargólét kellékei sosem férnek meg a kamrában vagy a szekrényben, teleszemetelik a házat, padlástól a pincéig. Az ember mindenütt töltényekre lép; fél pár bakancsok és bőrszíjak bukkannak elő a legváratlanabb helyekről; szivarok, szivarvégek és hamu borít mindent. És számolatlanul gyűlnek az üres üvegek a verandán, a szomszédok őszinte megbotránkozására.

Guy nemsokára itt lesz, és egy ilyen aprócska házban is temérdek a tennivaló; ablakokat, képkereteket lemosni, bútort, padlót kifényezni, függönyöket keményíteni, szőnyeget tisztítani. Bárcsak Guy várna még két napot! Vagy inkább hármat.

A gyűlölt gumikesztyűt vajon a hallbeli szekrénybe dugta vagy az emeletre? Feltétlenül meg kell találnia! Rengeteg a súrolnivaló, és a bőre nem lehet durva és kivörösödött, mire Guy megérkezik. Bekapta a pirítóst, és elégedetlenül forgatta apró kezét. Feltétlenül be kell szereznie egy tégelynyi balzsamot. Miután befejezte a nagytakarítást, egyik délután beszalad a városba. De először a házat kell patyolattisztává varázsolnia, hogy Guy megcsippentse az illatos függönyt, és ránevessen: – Kár egy ilyen fájintos fészek egy magamfajta koszlott jómadárnak!

Aztán hosszan mesél majd a Patkány-szigeti kunyhóban töltött hetekről, amikor két mosdatlan indiánnal osztozott az ágyon, mert nem jutott mindőjüknek külön takaró.

Úgy tűnt, teljesül Margaret kívánsága: Guy nélkül telt el a takarításra szánt két nap. Aztán még egy, és még egy. A nyolcórás hajófütty minden reggel ébren találta. Hét órakor már talpon volt, másnap hatkor, harmadnap öt harminckor. Újrafényezte a rézlámpákat, kigyúrta az előző napi foltokat, újra és újra végigszöszmötölt a szobákon, aggályos gondossággal és boldogan éneklő szívvel.

Akárhányszor vásárolni ment a Water Streetre, a szálloda előtt vezetett az útja. Doucas az üvegezett előtérben üldögélt, és az utcát figyelte; mereven gubbasztott a legnagyobb fotelben, potrohosan, talpig feketében, bábszerű mozdulatlanságba fagyva.

Egyszer éppen akkor lépett ki a szállodából, amikor a nő odaért.

Nem pillantott rá, de nem is fordult félre; nem mutatta, hogy megismerte volna, igaz, nem is kerülte a találkozást. Margaret barátságosan rámosolygott, biccentett, aztán fejét büszkén felszegve továbbment, maga mögött hagyva a kalapot tartó drágaköves kezet. A liliom illata hosszan elkísérte. Öntudatos, megbocsátó jókedv töltötte el.

Öröme még akkor is tartott, amikor betért Dora Milnerék üzletébe, aztán visszasétált a saját háza elé, ahol Agnes Peppier és Helen Chase már várt rá. Büszke monológot fabrikált magában, miközben semmiségekről fecsegett, vagy barátnőit hallgatta. *Guy éppolyan tapasztaltan mozog az öt világrész között, mint Tom Milner a vegyesbolt pultjától az italautomatáig*, gondolta, mialatt Dora a kiadatlan vendégágyak gondjairól beszélt. *Olyan könnyedén hordja a tenyerén az életet, ahogy Ned Peppier az aktatáskáját*, dicsekedett hangtalanul a teának, amit Agnesnek és Helennek töltött, *és nap mint nap áruba bocsátja a merészségét, akárcsak Paul Chase a sznoboknak való saroktelkeket*.

Tudta, hogy a barátok, szomszédok és ismerősök maguk közt csak úgy emlegetik: „szegény Margaret," vagy „a szegény kis Mrs. Tharp", akinek a férje javíthatatlan pernahajder; nem bír megülni a fenekén, és jobb nem is tudni, miféle csibészségre készül megint. Sajnálták, vagy legalábbis úgy tettek. Csaholjanak a pohos pincsikutyák, gondolta magában, vicsorogjanak a nyughatatlan, duhaj fenevadra, akit nem lehet karámba zárni és megzabolázni, aki lerázza magáról a társadalmi konvenciókat, és nem jár a sima, kitaposott ösvényen. Szegény, szegény kis Mrs. Tharp! A szájához emelte a csészét, hogy elfojtsa a kuncogását, amivel majdnem félbeszakította Helen okfejtését a nyeles telkek értékesítési nehézségeiről.

– Lényeg, hogy mindenki ismerje a játékszabályokat – töltötte ki szavakkal a hirtelen beállt csöndet, aztán tovább cizellálta titkos monológját.

Mi lenne, tűnődött önelégült magabiztossággal, ha neki is munkába vásott, ízetlen papucsférj jutott volna, aki nap mint nap engedelmesen ágyhoz és asztalhoz járul, és akinek a legmerészebb kitörési kísérlete egy alkalmi pókerpartiban vagy egy San Franciscó-i nyaralásban merül ki, esetleg egy kérészéletű kalandban valami unalmas gépíróval, manikűrös kisasszonnyal vagy divatárusnővel?

Aztán a hatodik napon végre megérkezett Guy.

Margaret éppen a vacsorát készítette, amikor autó fékezett a kapu előtt. Az ajtóhoz szaladt, és kilesett a függöny mögül. A férje a járdán állt, háttal a háznak. Éppen bőr utazótáskáit pakolta ki a taxiból, ami felhozta a komptól. Margaret reszkető kézzel lesimította a haját, megigazította kötényét, és kitárta az ajtót.

Guy megfordult. Mindkét kezében egy-egy táskát tartott, a harmadikat a hóna alá csapta. Kétnapos borostáján át cinkos mosolyt villantott feleségére. Olyan könnyedén integetett a kofferekkel, mint más a zsebkendőjével.

Kócos vörös haján félrecsapva ült a viharvert sapka, mellkasán jobb napokat látott kordbársony kabát feszült. Izmos combjára maszatos

terepszínű nadrág simult. Eredetileg fehér vászoncipőjét egy számmal kisebb lábra szánták; kilógott belőle a nagylábujja. Valahogy így festhet egy viking harcos koldusgúnyában. A táskáiban persze egészen másféle ruhák lapultak. A rongyok a hazatérés színjátékához tartoztak; ez volt a „a megfáradt napszámos hazatér a kaszálóról" nagyjelenet. Megindult a ház felé, táskájával figyelmetlenül lekaszálva a kerti út fölé hajló muskátlikat és sarkantyúvirágokat.

Margaretnek a torkában dobogott a szíve. A világ ködbe borult, a közeledő vörös arc kivételével minden más megszűnt létezni. Hangtalan nyüszítés feszítette a mellkasát. Egyszerre akart a nyakába ugrani, ahogy szeretőjére veti magát az ember, és menekülni előle, mint a rablógyilkostól. Zsibbadtan kapaszkodott az ajtófélfába, tűzforró ajkaira illedelmes mosolyt erőltetett.

A férfi feltrappolt a lépcsőn, és ledobta a táskákat. Vastag karjaival magához ölelte az asszonyt.

Alkohol, izzadság, tengervíz és dohányszag sajátos keveréke csapta meg Margaret orrát. Arcát borosta súrolta. Elvesztette lába alól a talajt, lélegzete elakadt, szinte megsemmisült a férfi ölelésében. Kemény ajkak préselődtek az övére. Fájdalmasan összeszorította a szemét, és minden erejével belecsimpaszkodott a bizonytalan világ egyetlen biztos pontjába. Trágár kedveskedés, profán bókok dörmölődtek a fülébe. És egy másik hangot is hallott, még közelebbről – rekedt, torokhangú dorombolást. A saját nevetését.

Guy hazaérkezett.

***

Öreg este volt, mire Margaretnek eszébe jutott Leonidas Doucas.

A férje ölében ült, és a csecsebecséket mustrálta, a ceyloni zsákmányt, amit Guy az asztalra halmozott. Igazgyöngy függők húzták a fülét, nehéz aranyláncok csüggtek pedánsan vasalt otthonkáján.

Guy – megfürödve, leborotválkozva és tetőtől talpig friss hófehérben – az inge alá nyúlt. Övtáskája lomhán vált el a derekától, és az asztalon csattant, aztán ott hevert tömötten és egykedvűen, mint egy jóllakott kígyó.

Guy szeplős ujjai a csaton matattak. Zöldhasú bankók kerültek elő, a kigördülő pénzérmék elakadtak a papírpénzgáton. Guy megrázta a táskát, mire újabb bankók hullottak alá belőle, maguk alá temetve az érméket.

– Ó, Guy! – A nőnek elakadt a lélegzete. – Ez kész vagyon!

A férfi felnevetett, és meghintáztatta a nőt a térdén. Aztán belemarkolt a halomba, és a levegőbe szórta, ahogy a gyerekek játszanak az őszi falevelekkel.

– Úgy ám! És akár hiszed, akár nem, minden egyes centjén emberek vére szárad. Makulátlannak és zöldnek tűnnek, pedig mocskos és vörös mindegyik, mint Colombo sikátorai.

Margaret reszketés nélkül állta a férfi véreres tekintetét, felkuncogott, és óvatosan kinyújtotta a kezét a kupac felé.

– Mennyi? – lehelte.

– Fogalmam sincs. Röptében kaptam el a kis zöld pillangókat – hetvenkedett. – Nem volt időm könyvelni a bevételt. Egy percre sem álltunk meg. Aznap éjjel vörösre festettük Yodaela határát. Talpunk alatt a sár, fölöttünk a sötétség, szakadt az eső, és minden cseppjére jutott egy vágott szemű ördög. Egy trópusi sisakos vadászott ránk elemlámpával, de csak egy karót nyelt Buddhát talált a hegy alatt, mielőtt végleg kivontuk a forgalomból.

A karót nyelt Buddháról Margaretnek bevillant Doucas alakja.

– Járt itt egy férfi a múlt héten, téged keresett. Azt mondta, a szállodában vár. A neve Doucas. Köpcös kis ember…

– A görög?

Guy Tharp letette a feleségét az öléből. A mozdulat nem volt különösebben gyors vagy durva, de azt a határozottságot tükrözte, amivel a játékszert teszi félre az ember, ha dolog áll a házhoz.

– Mit mondott még?

– Hogy a barátod. Korán reggel volt, és a konyhában találtam, de már járt odafent. Ki ez az ember, Guy?

– Egy régi ismerős – felelte a férfi tétován, és az öklét harapdálta. Mintha nem is érdekelte volna a hír, hogy Doucas betört a hálószobájába. – Azóta találkoztál vele?

– Beszélni nem beszéltünk, de láttam, valahányszor elmentem a hotel előtt.

Guy megdörzsölte az állát, vállat vont. Aztán megrázta magát, és Margaret után nyúlt. Kényelmesen elterpeszkedett a székben, acélos karjával szorosan átnyalábolta a nőt, és nekilátott a szokásos tréfálkozásnak, évődésnek és öntömjénezésnek, hangja bariton dünnyögéssé olvadt Margaret fülében. De a szeme nem fakult a megszokott zafirszínre. A móka és nevetés álcája alatt józan komolyság feszült.

Aznap éjjel mélyen és önfeledten aludt, ahogy csak a gyerekek és az állatok tudnak, de Margaret figyelmét nem kerülte el, hogy milyen sokáig forgolódott elalvás előtt.

Pirkadatkor a nő kiosont a hálóból, és a szomszéd szobába vitte a pénzt. Tizenkétezer dollárt számolt össze.

Reggelre kelve Guy felhőtlenül vidám volt, ömlöttek belőle a szavak, a

hangjában nyoma sem maradt a gyanús komolyságnak. Mesélt egy madrasi utcai verekedésről, a saigoni szerencsejáték-barlangok füstös világáról; egy finn mágnásról, akivel a kandy-i Queen's Hotelben találkozott, és aki éppen hatalmas tutajt szállíttatott a Csendes-óceán közepére abban a reményben, hogy ott végre nem zavarja majd a föld forgása által keltett moraj.

Guy adomázgatott, teli szájjal kacagott, és olyan ember étvágyával falta a reggelit, akinek fogalma sincs, mikor fog legközelebb ételhez jutni. Ahogy végzett, szivarra gyújtott, és felállt az asztaltól.

– Lesétálok a városba, és benézek a barátodhoz, Leonidashoz. Tudni akarom, miért ette ide a fene.

Amikor futólag magához szorította Margaretet, a kabát alá rejtett revolvere mélyen benyomódott a nő bordái közé. Margaret az ablakból figyelte, ahogy a férje eltűnik a szeme elől. Ruganyos léptekkel ügetett lefelé a hegyről, karja és széles válla ütemesen lengett, miközben trillázva fütyült.

Margaret rettenetes hűhót csapott a konyhában; úgy fogott a reggeli edények elmosásához, mintha irdatlan feladat volna, amilyenre még életében nem vállalkozott. Köténye merő víz lett, a szappan minduntalan kicsúszott a kezéből, egy csésze füle a kezében maradt. Azonban hiába igyekezett, mégis rutinná koptak a mozdulatok, nem tudta többé elhessegetni a kellemetlen gondolatokat. Egyre Guy nyugtalan hánykolódása, hamisan csengő nevetése járt az eszében.

Jobb híján költött egy dalocskát az elhízott szobakutyáról és a vörös prérifarkasról; egy acélemberről, akinek az erőszak nem több, mint az egyszeregy a könyvelőnek és egy pacsuliszagú, tüdőbajos hústoronyról. A refrén ismétlése ritmust adott a kimondatlan zsolozsmának, megnyugtatta, és elvonta a gondolatait arról, ami ezekben a percekben történik a hegy tövében álló szállodában.

Végzett az edényekkel, és éppen a mosogatót súrolta, amikor Guy visszajött. Futó mosolyt villantott rá, aztán újra a munkája fölé hajolt, hogy elrejtse az arcára írt kérdéseket.

A férfi az ajtóból figyelte.

– Meggondoltam magam – mondta végül. – Mohamed nem megy a hegyhez. Ha annyira látni akar, hát jöjjön ő ide. Ismeri a járást, nem igaz?

Megfordult. Margaret hallotta, ahogy felballag a lépcsőn.

A nő a mosogatónak dőlt. A fehér porcelán égette a tenyerét, mintha tömör jégből faragták volna. A borzongás végigfutott a karján, és a csontjaiba mart.

Egy órával később, amikor utána ment az emeletre, Guy az ágy szélén ült, és a fegyverét tisztogatta. A nő jött-ment a szobában, mint akinek ég a keze

alatt a munka, remélve, hogy választ kap a kérdésekre, amiket nem tehet fel. De a férfi mindenről beszélt, csak reggeli kiruccanásáról nem. A visszaeső késdobáló szerelmes alaposságával szedte darabokra és olajozta a revolvert, és kizárólag olyan témákat hozott szóba, amik távolról sem voltak összefüggésbe hozhatók Leonidas Doucasszal.

A nap fennmaradó részét a házban töltötte; egész délután a nappaliban ült, füstkarikákat eregetett és ivott. Amikor hátradőlt, fegyvertáskája kidudorodott a hónalja alól. Hangos volt, szabad szájú és hencegő. Margaret most először látta a férfi harmincöt évét a tekintetében, arcizmainak minden finom rándulásában.

Vacsora után az étkezőben maradtak, de nem gyújtottak lámpát. Lassan rájuk borult az éjszaka, de egyikük sem állt fel, hogy villanyt gyújtson. Guyból dőlt a szó, mint mindig. A nő alig szólt, de férje mintha észre se vette volna. A beszéd sosem volt Margaret erőssége.

Már teljesen besötétedett, amikor megszólalt a csengő.

– Ha Doucas az, vezesd be – adta ki az utasítást Guy. – Aztán húzódj fedezékbe! Legjobb, ha rögtön felmész az emeletre.

Margaret kifelé menet felkapcsolta a villanyt. Az ajtóból visszanézett a férjére. Guy kivette a szájából az agyonrágott csikket, és gúnyosan a nőre fintorgott.

– Ha gyanús zajt hallasz – emelte fel az ujját dugd a fejed a párna alá, és kezdj azon gondolkozni, hogyan fogod kimosni a vérfoltot a szőnyegből!

Margaret kihúzta magát, és az ajtóhoz lépett.

Doucas fekete keménykalapja tökéletes szinkronban mozdult a vállával. A hamis meghajlás tömény liliomszagot sodort a nő felé.

– A… férje… itthon… van.

– Igen, itthon van. – Felszegte az állát, hogy rámosolyogjon a nálánál fejjel magasabb férfira. Nagyon igyekezett, hogy vidámsága őszintének hasson. – Jöjjön csak! Már várja magát.

Guy ugyanúgy ült, mint amikor Margaret magára hagyta, de időközben rágyújtott. Nem kelt fel a székből, hogy üdvözölje Doucast. Kivette a szivart a szájából, és hagyta, hogy a fogai közül szivárgó füst elmossa joviálisan arcátlan vigyorát.

– Isten hozta mifelénk! – tárta szét a karját.

A görög nem felelt, csak megállt a küszöbön.

Margaret otthagyta őket, átvágott az étkezőn, és felsietett a hátsó lépcsőn. Férje dörmögő hangját az emeleten is hallotta, de egyetlen szót sem értett abból, amit mondott. Ha Doucas válaszolt is, nem hallotta.

Megtorpant a sötét hálószobában, és két kézzel megmarkolta az

ágytámlát. Egész testében reszketett, görcsös vacogását az ágykeret is átvette. Kínzó kérdések rohanták meg, sötét és nyugtalanító gondolatok; kavarogtak, egymásba gabalyodtak, összefonódtak. A vibráló öskáoszban egyiket sem tudta megragadni vagy megfogalmazni, mégis sejtette, hogy valahogy mindegyiknek köze van a büszkeséghez, amiből nyolc év kemény munkájával valóságos hegyet hordott össze.

Büszke volt egy férfi bátorságára és merészségére, amiből ha kell, rablás és gyilkosság fakad, vagy más nevesincs bűnök, amikre gondolni sem szabad; vétkek, amelyek semmivel sem elítélendőbbek, mint amikor egy kisfiú almát lop. A szorongató kérdések mintha épp a vérmes bátorságot kérdőjelezték volna meg, amely nélkül a világcsavargó nem több mint tágabb földrajzi keretek között mozgó bolti szarka, besurranó tolvaj, aki házak helyett idegenek földjére tör be. Nagy formátumú léhűtő, ponyvaregénybe illő élettörténettel. És ha ez igaz, az ő büszkesége nem több mint rövidlátás, szimpla ostobaság.

A padló résein át fojtott mormolás szüremlett a szobába; a távolság és a fagerendás födém ennyit hagyott az aranybarna tapétás ebédlőben zajló párbeszédből. Nem várhatott tovább; a sötétben kavargó kérdések és a tompa mormolás űzte-hajtotta, vonzotta lefelé.

A papucsát az ágy mellé tette. Puha, óvatos léptekkel osont le a sötét főlépcsőn, harisnyás lába nem ütött zajt, szoknyáját szorosan összefogta. A lépcsőn leérve tovább lopakodott az étkező felé, ahol a két férfi – jobban belegondolva egyik idegenebb, mint a másik – diskurált.

A függönnyel takart ajtónyílás sárga fénykeretet vetett a hall padlójára, sápadt, torz U-alakot. Guy hangja hallatszott odabentről.

– …nem volt, ha mondom! Töviről-hegyire átkutattuk az egész szigetet Dambullától Kalawewáig, és semmit se találtunk. Megmondtam előre, hogy felültették. A maga helyében megleckéztetném azokat az angol jómadarakat, akik így elhúzták a mézesmadzagot az orra előtt.

– Dahl… szerint… megtalálták.

Doucas lágyan fuvolázó hangjából érezni lehetett, hogy fogytán a türelme.

Margaret az ajtókeretnek dőlt, és belesett a függöny résén. A két férfi az asztalnál ült, Doucasnak csak fekete zakós hátát látta. Kihúzta magát, keze ernyedten feküdt kövér combján, állát megemelte, profilján kiismerhetetlen kifejezés. Guy fehér ingujjas alkarja az asztalon nyugodott. Előrehajolt, homlokán és nyakán, még szeme kékesfeketéje körül is láthatóan kidagadtak az erek. A pohara üresen állt, Doucasé tele volt óarany szesszel.

– Átkozottul nem érdekel, mint mondott Dahl. – Guy hangja meglepően nyersen csattant, de valahogy hiányzott belőle a határozottság. –

Megmondtam már: az áru nem volt ott.

Doucas elmosolyodott. Elővillantak fehér fogai, aztán eltűntek; grimasza a humorérzék és a spontaneitás teljes hiányáról tett tanúbizonyságot.

– Mégsem… távozott… Ceylonról… szegényebben… mint… ahogy… odament… igaz-e.

Guy megnyalta cserepes ajkát. Egy ideig szeplős karját bámulta, aztán felpillantott.

– Na igen. Tizenötezer zöldhasút hoztam magammal, nem mintha köze volna hozzá – mondta, aztán azonnal megrabolta kijelentését minden meggyőző erejétől, amikor hozzáfűzte: – Tettem valakinek egy baráti szívességet. Ennek persze semmi köze sincs a kettőnk ügyéhez. Azután kaptam a megbízást, hogy a mi balhénk nem jött össze.

– Értem. De… nem… hiszem.

A puha fújtatásba ágyazott szavakból áramütésszerű indulat csapott ki, amivel egyetlen teli torokból üvöltött „Hazudik!” sem kelhetett volna versenyre.

Guy összerezzent. A foga megcsikordult, az arcát keretező erek lüktettek. Izzó tekintettel meredt a semmitmondó sülttésztamaszkra; a pillanat a végtelenbe nyúlt. Margaret mellkasa szúrni kezdett a visszatartott lélegzettől.

Aztán a láng kihunyt. Guy lesütötte a szemét. Homlokát ráncolva bámult elfehéredett öklére.

– Ahogy akarod, testvér – mormolta bizonytalanul.

Margaret megtántorodott, meg kellett kapaszkodnia. Hideg, nyirkos csigaháznak érezte a testét; leeresztett léggömbnek, amit egészen a mai napig – sőt, éledező kétségei ellenére egészen eddig a pillanatig – nyolcévnyi büszkeség töltött ki. Könnycseppek gördültek végig az arcán. Siratta büszkeségét, amely könnyűnek találtatott. Megszégyenült, akár a felnőttek közé csöppent gyerek, aki újságpapír csákót lóbálva kiabálja: nézzétek az aranykoronámat!

– Ne… húzzuk… az… időt. Dahl… szerint… félmillió… rúpiának… kellett… lennie. Talán… kevesebb. De… a… fele… biztosan… ott… volt.

A mondatokat puhító szisszenés gépies refrénné vált, ijesztően természetellenes hanggá. Az összefüggésüket vesztett szavak megannyi Damoklész kardként függtek a levegőben.

– Szerény… számítás… szerint… a… részem… nagyjából… hetvenötezer… dollár. Ennyi… jár.

Guy elfehéredett öklét szuggerálta. Duzzogó hangon szólalt meg.

– Mégis honnan akasszak le magának ennyi pénzt?

A görög válla egy ujjnyit megemelkedett. A gesztus hosszú

mozdulatlansága után határozott vállrándításnak tűnt.

– Megoldja… valahogy. Nem… akarhatja… hogy… a… brit… konzul… értesüljön… egy… bizonyos… Tom… Berkey… hollétéről… akihez… a… minap… volt… szerencséje… Kairóban… ugye.

Guy széke hátrazuhant. A férfi átvetette magát az asztalon.

Margaret a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa kitörni készülő sikolyát.

A görög jobb kezén megvillantak a gyémántok, baljában revolvert tartott. Vajon honnan varázsolta elő?

– Ülj… le… barátom.

Az asztal fölött egyensúlyozó Guy hirtelen sokkal kisebbnek tűnt, mintha falba ütközött volna. Egy pillanatig súlytalanul lógott a levegőben, aztán felhorkant, és visszahúzódott a saját térfelére. Felkapta a székét, leült. A mellkasa ijesztően lassan emelkedett és süllyedt.

– Hallgasson ide, Doucas – kezdte komolyan –, ez egy szerencsétlen félreértés. Tízezer dollárom maradt, egy centtel se több. A saját pénzem, de ha megoldja a gondjait, rajtam ne múljon. Elviheti a felét.

Margaret már nem sírt. Az önsajnálat keserűségbe csapott át; gyűlölte a két férfit, akik a házában ültek, és minden perccel nevetségesebbé tették önmaga előtt. Még mindig reszketett, de már a haragtól. Legszívesebben leköpte volna prérifarkas férjét, amiért le akarta kenyerezni a kövér embert, aki fegyvert szegezett rá. Lenézése elég mély és egyetemes volt ahhoz, hogy Doucasnak is jusson belőle. Megkísértette a gondolat, hogy belép a szobába, és tanúbizonyságát adja megvetésének. De nem tette. Nem tudta, mit mondhatna, hogyan alázhatná meg őket. Ezek ketten nem az ő világából valók voltak.

Leszerepelt büszkesége volt az egyetlen köldökzsinór, ami a férjéhez kötötte.

– Ötezer… dollár… nem… elég. Húszezer… rúpiát… költöttem… hogy… előkészítsem… a… ceyloni… kiruccanását.

Margaret tehetetlenségében önmagára zúdította minden keserűségét. Kétségbeesetten próbálta valamivel igazolni, vagy legalább egy pillanatra újra felidézni férje iránt érzett büszkeségét. Végső soron mit tud arról a másik világról? Milyen alapon ítéli meg, hogy egy adott helyzetben mi a helyes vagy a követendő taktika? Megnyerhet-e egy ember minden csatát? Mi mást tehetne Guy, ha egyszer pisztolyt szegeznek rá?

A megválaszolhatatlan kérdések számolatlanul sokasodtak. Guyra félistenként tekintett, nem pedig emberként, ezért az összehordott mentségek csak súlyosbítottak a helyzeten; egy világ omlott össze benne. Ha nem is kell szégyellnie magát miatta, akkor sem fog tudni úgy rajongani érte, mint azelőtt.

Hiába győzné meg magát, hogy Guy nem gyáva, a veszteség akkor is irdatlan űrt hagyna benne.

Eközben a két férfi tovább alkudozott.

– …minden… egyes… centet. Aki… engem… elárul… az… rosszul… jár.

Doucas az asztallapra támasztotta a pisztolyát, a kipirult Guy pedig úgy tett, mint aki nem látja a fegyvert. Margaretet tehetetlen harag öntötte el. Vagy mégsem olyan tehetetlen? A villanykapcsoló ott volt az ajtó mellett. Doucas és Guy egymással van elfoglalva…

A keze szinte magától indult el, mielőtt megfogalmazta volna, mit akar tenni. A helyzet elviselhetetlen volt, a sötétség pedig megváltoztatná az erőviszonyokat, ha csak rövid időre is. Vakon csúsztatta a karját a függöny és az ajtókeret közé, ujjai azonnal rátaláltak a gombra.

A mindent elöntő feketeségben mindössze egy vékony vörös lángnyelv látszott. Guy artikulátlan hangon felüvöltött. Szék csattant a földön. Lábdobogás hangzott, dulakodás zaja. A vonyítást állatias morgások szakították meg.

A két férfi csak ekkor vált valóságossá Margaret számára, hús-vér realitássá. Megszűntek elvont figurák lenni, egy másik dimenzió alakjai, akik csak a büszkeségére vannak hatással. Egyikük a férje; egy eleven ember, akit megsebesíthetnek, akár meg is ölhetnek. Doucas is ember, aki meghalhat. Sőt, talán mindketten meghalnak, méghozzá egy kevély asszony miatt, aki inkább látná őket holtan, minthogy beismerje, ennyi éven át mégsem egy óriás felesége volt.

Elrántotta a függönyt, és két kézzel kutatott a kapcsoló után, ami az imént olyan készségesen simult a keze alá. Vakon tapogatózott, és érezte, hogy a fal megremeg, amikor néhány lépéssel arrébb valaki belecsapódott. Két test csattant és súrlódott egymáson, lábak csoszogtak a rekedtes zihálás ütemére. Guy hangosan káromkodott. A nő kapkodott, ide-oda csúsztatta tenyerét a tapétán, hiába.

Aztán a dulakodás abbamaradt, mintha elvágták volna. Guyba beleszakadt a káromkodás. A szobát mormoló, egyre erősödő bugyborékolás töltötte meg, magába olvasztva minden más zajt. A sötétség megsűrűsödött, fojtogató súllyal nehezedett rájuk. Margaret kétségbeesetten tapogatta a falat.

Végül megtalálta az ajtókeretet. Megragadta, erősen odaszorította a kezét, amíg a deszka bele nem vágott a tenyerébe. Mozdulatlanná dermedt, beleolvadt a falba. Maga elé képzelte a szobát; a villanykapcsolónak éppen a vállánál kell lennie.

– A vállamnál – suttogta maga elé, próbálta meghallani saját hangját a rettenetes hörgés közepette. Vállával a keretnek dőlt, mindkét tenyerét a falra szorította, és végighúzta rajta.

A hang akadozva elhalt, és még nyomasztóbb csöndet hagyott maga után.

Valami hideget és fémeset tapintott a falon. Az ujja célba talált, de mohóságában rögtön le is csúszott róla. Két kézzel kapott a kapcsoló után. A csillár fénnyel árasztotta el a szobát. Margaret a falnak vetette a hátát.

Az ebédlő túlsó oldalán Guy lovagló ülésben ült Doucas hasán, vastag karjával támasztva magát, keze a görög fehér ingnyakára fonódott. Doucas nyelve szilvaszín medálként lógott elkékült szájából. A szeme kiguvadt, tekintete fénytelenül meredt a plafonra. Vörös selyem zoknitartó kandikált a nadrágszárából, apró csatja a cipőjére lógott.

Guy Margaret felé fordult. Hunyorgott a hirtelen támadt világosságban.

– Ügyes kislány – biccentett elismerően. – Ennek a görögnek senki sem szeretett fényes nappal nekimenni.

Az arcán csillogó, vérvörös vonal húzódott. Margaret a sebre koncentrált, és elterelte a figyelmét a tényről, hogy Guy múlt időben emlegeti Doucast.

– Megsebesültél?

A férfi elengedte a görög torkát, és megtapogatta az arcát. A tenyerét vörösre festette a vér. Doucas feje ernyedten a padlónak koppant, aztán meg se moccant.

– Csak egy karcolás – legyintett Guy. – Legalább a vak is láthatja, hogy önvédelem volt!

Újabb múlt idő. Margaret a földön fekvő férfira pillantott, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

– Ezek szerint…

– Halott, mint a kő – nyugtatta meg Guy.

A hangja könnyedén csengett, önelégülten.

A nő borzadva bámult rá. Hátát a falnak szorította, és émelyegve gondolt saját szerepére Doucas halálában. A Guy hangjából és arcáról sütő állati érzéketlenség nem könnyítette meg a dolgát. A férje azonban már egészen mással volt elfoglalva. Körbejárta a halott embert.

– Mondtam az öregnek, hogy egyszer kihúzza a gyufát – vigyorgott. – Már öt éve figyelmeztettem, Máltán.

Óvatosan megbökte a lábával. Margaret megrezzent, aztán öklendezni kezdett.

Guy tovább bökdöste a hullát, de a tekintete elhomályosult, mint aki egészen máshol jár. Lelki szemeivel olyasmit láthatott, ami évekkel ezelőtt történt valami isten háta mögötti helyen, amely a nő számára legfeljebb egy

név volt a térképen, és amiről legfeljebb keresztes hadjáratok vagy macskák jutottak az eszébe. A férfi arcán kövér vércsepp gördült végig, remegve függött az állán, aztán a halott ember kabátjára csöppent.

Guy felhagyott morbid játékával. A szeme tágra nyílt és kifényesedett, arcát elsápasztotta a mohóság. Az öklével a tenyerébe csapott, és Margarethez fordult.

– Az angyalát! Az öregnek volt egy gyöngykoncessziója valahol La Paz mellett! Ha sikerülne előbb odaérnem, mint a halálhíre, talán… Mi a baj?

A nőre bámult, és az értetlenség egy csapásra letörölte a pírt az arcáról.

Margaret pillantása elkalandozott. A felborított asztalt bámulta, amely a szoba túlsó végében hevert. Képtelen volt felemelni a tekintetét, hogy Guy lássa, mi játszódik le benne. És ha értené is… Nem tudta kivárni, hogy felismerés beégesse magát a férfi tudatába.

Halk, rekedtes hangon szólalt meg, mint aki hosszú álomból ébredt.

– Kimosom a sebet, aztán hívjuk a rendőrséget.

Gálla Nóra fordítása

Lövések az éjszakában

A ház vörös téglából épült, nagy volt, zöld palatető fedte, ami annyira túlnyúlt a falakon, hogy olyan érzést keltett az emberben, mintha a ház nem emeletes lenne, hanem földszintes. Egy füves dombon állt, messze az úttól, aminek a végén a Meklumne folyó kanyargott.

A Knownburgben leintett Ford taxi áthajtott a magas acélkapun keresztül, be a birtokra, majd a kocsifelhajtó tetején megállt, alig egy méterre a szúnyoghálóval fedett terasz előtt, ami végigfutott az épület földszintjén.

– Az ott Exon sógora – közölte a sofőr, miután elrakta a bankót, amit adtam neki.

Megfordultam, és megláttam egy laza járású, harmincas férfit közeledni a teraszon: ruháit összevissza kapta magára, haja kócos volt, jóképű arca napbarnított. Most éppen lustán mosolygó ajkában kegyetlenségre való hajlamot láttam bujkálni, összeszűkült szürke szemében pedig a kelleténél több vakmerőséget.

– Mr. Gallaway? – kérdeztem, ahogy a férfi lejött a lépcsőn.

– Igen. – Hangja meleg bariton. – Maga pedig…

– A Kontinentális Detektívügynökség San Franciscó-i irodájától jöttem – feleltem.

Bólintott, és kinyitotta a teraszajtót.

– Tegye csak oda le a táskáját. Majd felvitetem a szobájába.

Bevezetett a házba, majd miután biztosítottam róla, hogy már ebédeltem, hellyel kínált egy kényelmes fotelban, és egy szivardobozt nyújtott felém. Ő elterült a velem szemben álló fotelban – karjai és lábai laza összevisszaságban – és a plafon felé fújta a füstöt.

– Először is – kezdte bágyadtan. – Akár már most közölhetem magával, hogy nem várok túl sok eredményt. Azt remélem, hogy jelenléte megnyugtatja a többieket, és nem is látom szükségét annak, hogy tegyen bármit is. Ráadásul úgy hiszem, nem is nagyon lenne mit tenni. Mindazonáltal én nem vagyok detektív, és könnyen lehet, hogy tévedek. Könnyen lehet, hogy mindenféle fontos és kevésbé fontos dolgokat fog kideríteni. Ha így történik, részemről semmi akadálya. De nem ragaszkodom hozzá.

Nem feleltem semmit, bár amit mondott, nem nagyon volt az ínyemre. Egy ideig csendben szívta a szivart, majd így folytatta: – Az apósom, Talbert Exon ötvenhét éves, és rendszerint egy kemény, ellentmondást nem tűrő, aktív és tüzes alak. De most éppen lábadozik egy komoly tüdőgyulladásból, ami alaposan kiszívta belőle az energiát. Még mindig ágyban fekszik, és dr.

Rench abban reménykedik, hogy még egy hétig nem is fog felkelni.

– Az öregnek az első emeleten a jobb sarokban van a szobája, éppen fölöttünk. Az ápolónője, Miss Caywood lakik mellette, és van egy közös ajtajuk. Az én szobám a bal sarokban van, az öregével szemben, a feleségem hálószobája meg az enyém mellett, szemben az ápolónő szobájával. Majd körbevezetem, de előtte mindent el akarok magyarázni.

– Tegnap éjjel, egészen pontosan ma hajnali fél egy körül valaki rálőtt Exonra álmában, de célt tévesztett. A golyó az ápolónő ajtajának keretébe csapódott, körülbelül tizenöt centivel az apósom teste fölött. Az alapján, ahol és ahogy becsapódott a golyó, azt kell mondanom, hogy az egyik ablak irányából adták le a lövést. Vagy a szobából az ablak elől, vagy kívülről.

– Exon természetesen felébredt, de nem látott senkit. Mi is felébredtünk a lövésre, a feleségem, Miss Caywood, Figgék és persze én magam. Azonnal az apósom szobájába siettünk, de nem láttunk semmit. Kétség sem férhetett hozzá, hogy akárki is tüzelt, az ablakon keresztül távozón. Különben valamelyikünk belefutott volna, hiszen több irányból mentünk be Exonhoz. Ennek ellenére senkit sem láttunk az ablak alatt, és még csak nyomokat sem találtunk.

– Kik azok a Figgék? És ki tartózkodik még a birtokon magán, a feleségén, az ápolónőn és Mr. Exonon kívül?

– Emma Figg a házvezetőnő, Adam Figg pedig a mindenes. A szobájuk a ház leghátsó részén van az emeleten. Aztán ott van Gong Lim a szakács, aki a konyha melletti kis szobában alszik. És persze a három munkás. Joe Natara és Felipe Fadelia olaszok, lassan két éve dolgoznak nálunk. Jesus Mesa mexikói, ő több mint egy éve van itt. Ők hárman a pajták melletti kis házban alszanak. Ha jelent valamit a véleményem, szerintem közülük egyiknek sincs köze a lövéshez.

– Kiszedték a lövedéket az ajtókeretből?

– Igen. Shand, a knownburgi seriffhelyettes fordította ki a bicskájával. Azt mondta, egy harmincnyolcasból származik.

– Van ilyen kaliberű fegyver a házban?

– Nincs. A házban van egy huszonkettes. Én a negyvennégyesemet a kocsiban tartom. Van még két vadászpuska a házban, meg egy harminchármas karabély. Shand alaposan átkutatta a házat, de más lőfegyvert nem talált.

– És mit mond Mr. Exon?

– Nem sokat, csak annyit, ha adunk neki egy vadászpuskát, akkor ő majd elintézi a dolgot, nem lesz szükség semmiféle rendőrre vagy detektívre. Nem tudom, sejti-e, ki lőtt rá, mert amúgy sem bőbeszédű a vénember.

Amennyit tudok róla, az alapján nem tartom kizártnak, hogy vannak páran, akik könnyen találnának indokot a megölésére. Ha jól tudom, fiatalkorában minden volt, csak ártatlan bárányka nem. Idősebb korában még tovább romlott a helyzet.

– Tud valami konkrétumot, vagy csak találgat?

– Mindkettő – felelte unottan. – Tudom, hogy bőven kijutott neki átvert üzlettársakból és elárult barátokból, és legalább egyszer úgy úszta meg a börtönt, hogy az üzlettársai ellen vallott. Azt is tudom, hogy a felesége meglehetősen különös körülmények közt halt meg, ráadásul úgy, hogy jelentős életbiztosítás volt a nevén. Egy ideig őt gyanúsították a gyilkossággal, de végül bizonyítékok hiányában elengedték. Ezek jellemzik az öregfiú hétköznapi viselkedését, szóval könnyen lehet, hogy többen is gyilkos szándékkal neheztelnek rá.

– Mi lenne, ha megadná nekem Exon ellenségeinek a nevét, hogy le tudjam ellenőriztetni őket?

– Adhatnék akármennyi nevet, a lista soha nem lenne teljes, és akár hónapokba is beletelhetne, mire leellenőrzi őket. Nem áll szándékomban ennyi időt, energiát és pénzt erre az ügyre fordítani. Ahogy már említettem, az eredmények nem különösebben érdekelnek. A feleségem roppant ideges, és előttem érthetetlen oknál fogva nagyon kedveli az öreget. Éppen ezért egyeztem bele abba, hogy egy magándetektívet fogadjunk, amikor megkért rá. Hogy megnyugtassam. Úgy képzelem, hogy maga eltölt itt néhány napot, amíg szépen el nem csendesedik minden, és a feleségem ismét biztonságban érzi magát. Ám ha időközben belebotlik valamibe, ne hagyja annyiban. Ha nem, akkor sem lesz semmi baj.

Az arcomra minden bizonnyal kiülhetett, hogy mit gondolok, mert Gallaway szeme felcsillant, és nevetni kezdett.

– Kéreeem – nyújtotta a szót. – Ne higgye azt, hogy nem találhatja meg az apósom támadóját. Teljesen szabad kezet kap. Oda megy és azt csinál, amit akar, persze azért lehetőség szerint töltsön minél több időt a birtokon és házban, hogy a feleségem lássa magát, és úgy érezze, a maga jelenléte kellő védelmet nyújt a számára. Ezen felül nem érdekel, hogy mit csinál. Tőlem akár kocsiszámra foghat el bűnözőket. Talán már nyilvánvaló a maga számára, hogy nem igazán vagyok oda a feleségem apjáért, ahogy ő sincs különösebben oda értem. Őszinte leszek: ha az utálat nem igényelne annyi energiát, akkor utálnám a vénembert. Amennyiben maga el akarja és el is tudja fogni azt, aki rálőtt az apósomra, örülni fogok. De…

– Értem – feleltem. – Engem sem hozott lázba ez a megbízás, de ha már itt vagyok, elvégzem a munkám. Dolgozni jöttem.

– A komolyság és az őszinteség – húzta le cinikus mosollyal ajkát a fogairól, miközben felálltunk – dicséretre méltó tulajdonságok.

– Ezt hallottam én is – morogtam. – Menjünk, nézzük meg Mr. Exon szobáját.

A beteg mellett ott találtuk Gallaway feleségét és az ápolónőt, de először a szobát vizsgáltam át, velük később akartam beszélni. A szoba meglehetősen nagy volt, a földszinti terasz fölé három ablak nyílt, a két ajtó közül az egyik a folyosóra vezetett, a másik meg az ápolónő szobájába. Ez az ajtó nyitva állt, mindössze egy zöld japán függöny lógott a keretben, hogy a nő azonnal meghallja, amikor a betegének szüksége van rá.

Nem volt nehéz kiderítenem, hogy a terasz palatetején állva könnyedén rá lehetett könyökölni az ablakpárkányra (már ha nem akart a merénylő belépni a szobába), onnét pedig rálőni az ágyban fekvő férfira. A terasz palatetejére feljutni sem jelentett különösebb kihívást, lejutni meg még könnyebb volt: egyszerűen le kell csúszni a tetőn, aminek a széléről csak egy ugrás a kavicsos kocsifelhajtó. Nem nagy feladat sem felmenni, sem lejönni. Ráadásul az ablakokon még függöny sem volt.

A beteg férfi ágya a nővér szobájába nyíló ajtó mellett állt, és ha lefeküdt, akkor az ablakból valóban nagyon könnyen rá lehetett célozni. Az ablakon túl pedig lőtávolban egyetlen olyan fa vagy épület nem állt, amiről egy olyan golyót lehetett volna kilőni, amilyet a seriffhelyettes vájt ki az ajtófélfából.

A szoba után az ott tartózkodókra fordítottam a figyelmemet. A beteggel kezdtem. A vastagcsontú férfi egészségesen nagydarab lehetett, de most csak lógott rajta a szürkésfehér bőre. Arca vékony volt, beesett, gombszeme mélyen ült az orra mellett, ajka színtelen vonal előreugró, csontos állkapcsa fölött.

Összeszedetten, ugyanakkor sértődötten válaszolt.

– A lövésre ébredtem fel. Semmit sem láttam. Semmit sem tudok. Milliónyi az ellenségem, a legtöbbnek a nevére sem emlékszem.

Azzal elfordította a fejét, becsukta a szemét, és többet nem volt hajlandó beszélni.

Mrs. Gallaway és az ápolónő követett az utóbbi szobájába, ahol kikérdeztem őket. Szinte mindenben egymás ellentétei voltak, és valami hidegséget, semmi mással össze nem téveszthető ellenségességet éreztem köztük.

Mrs. Gallaway talán öt évvel lehetett idősebb a férjénél, sötét hajú, lenyűgöző, szoborszerű szépség, sötét szemében aggódó pillantás, ami különösen akkor volt nyilvánvaló, amikor a férjére nézett. Kétség sem férhetett hozzá, hogy szerelmes a férfiba, és ez az izgatott érzelem a

szemében – valamint cselekedeteiben, ahogy mindent megtett azért, hogy férje kedvében járjon – meggyőzött róla: a nő szinte mindig a félelmével küzdött, a félelmével, hogy elveszítheti a férjét.

Mrs. Gallaway semmit sem tudott hozzátenni ahhoz, amit a férje elmondott. A lövésre ébredt fel, az apja szobájába rohant, semmit sem látott, semmit sem tudott, semmire és senkire sem gyanakodott.

Az ápolónő, Barbra Caywood ugyanezt a történetet adta elő, szinte szóról szóra ugyanígy. Amikor meghallotta a lövést, kipattant az ágyból, elhúzta a függönyt a nyitott ajtóban, és besietett a betege szobájába, ő volt az első Mr. Exonnál, semmit sem látott, csak az idős férfit, amint ült az ágyában, és az ablak felé rázta az öklét.

Ez a Barbra Caywood huszonegy-két éves lehetett, olyasfajta lány, akit az ember azért fogad fel, hogy meggyógyuljon: kicsit alacsonyabb az átlagnál, keményre vasalt egyenruhája pont ott dudorodott feszülve és pont ott simult puhán, ahol kellett. Aranyszínű haj keretezte arcát, amit arra teremtettek, hogy megnézze az ember. Azonban minden csinossága ellenére nagyon hivatalosan és kimérten viselkedett, és a tettrekészség levegője lengte körül.

Az ápolónő szobájából Gallaway a konyhába vezetett, ahol kikérdeztem a kínai szakácsot. Gong Lim szomorú, keleti arcán állandó mosoly ült, ettől azonban még szomorúbbnak látszott. Mosolyogva, hajlongva és állandóan helyeselve semmit sem tudott nekem mondani.

Adam és Emma Figg – az előbbi vékony, az utóbb testes, és mindkettő reumás – tele volt gyanúval: hol arra gyanakodtak, hogy a munkások külön-külön, hol arra, hogy közösen tervelték ki, majd hajtották végre a lövöldözést. Gyanújukat semmire sem tudták alapozni, azt az egy nagyon erős és mély meggyőződésüket, hogy erőszakos bűncselekményeket csak külföldiek követnek el.

A munkások – a két mosolygó, középkorú olasz, valamint a bociszemű, fiatal mexikói – a mezőn dolgoztak. Közel két órán keresztül beszéltem velük, és amikor eljöttem, a lehetőségekhez képest meg voltam győzve arról, egyiknek sincs semmi köze az éjjel történtekhez.

***

Dr. Rench éppen megvizsgálta Mr. Exont, és az emeletről jött le, amikor Gallaway és én visszatértünk a földekről. Az orvos alacsony, aszott emberke volt, ártalmatlan szemmel, és elképesztő szőrzettel a feje tetején, a fülében, az orrában, az arcán és a nyakán.

Az izgalom egy kicsit visszavetette Mr. Exont a gyógyulásban, de ezt nem tartotta annyira komolynak. A beteg testhőmérséklete kicsit ugyan felment, de most már kifejezetten javulófélben volt.

Miután a többiektől elbúcsúzott, kikísértem a doktort a kocsijához, hogy feltegyek neki pár kérdést négyszemközt, de az eredményt látva akár a kocsiját is kikérdezhettem volna. Semmi érdemlegessel nem tudott szolgálni. Az ápolónőt, Barbra Caywoodot San Franciscóból hívták a szokott csatornákon keresztül, így gyorsan ki lehetett zárni, hogy a nő fondorlatos módon hízelegte volna be magát a család bizalmába azzal a gondosan titkolt céllal, hogy Mr. Exon életére törjön.

Miután végeztem az orvossal, visszamentem a házba, és a lépcső alján ott találtam Hilary Gallaway-t és az ápolónőt. A férfi Miss Caywood vállára tette a kezét, és szélesen rámosolygott. Amikor beléptem a bejárati ajtón, az ápolónő gyorsan megfordult, mire Gallaway karja lehullott, a nő incselkedve ránevetett, majd felment a lépcsőn.

Nem tudom, a nő meglátott-e engem, és azért rázta le magáról Gallaway karját, vagy sem, ahogy azt sem tudom, mennyi ideig pihent a férfi karja a vállán, és ahhoz, hogy a helyzetet megfelelően értékeljem, mindkét kérdésre pontos válasszal kellett volna bírnom.

Hilary Gallaway nem az a férfi volt, aki ne figyelt volna fel egy ilyen csinos, a közeledését szívesen fogadó nőre, hiszen a férfi maga sem volt visszataszító. Barbra Caywoodból sem néztem volna ki, hogy ellenére lenne Gallaway érdeklődése. Ettől függetlenül majdnem biztos voltam benne, hogy egy kis játékos flörtnél több nincs közöttük.

Akármi is volt kettejük kapcsolata, semmilyen hatással nem lehetett a lövöldözésre. Ugyanakkor megértettem, miért olyan feszült a viszony Gallaway felesége és az ápolónő között.

Gallaway rejtélyesen vigyorgott rám, miközben a fejemben ezek a gondolatok kergették egymást.

– Senki sincs biztonságban, ha detektív van a házban – jegyezte meg.

Visszavigyorogtam rá, mert ennél jobb választ az ilyenfajtának nem lehet adni.

Vacsora után Gallaway levitt a sportkocsiján Knownburgbe, és kirakott a seriffhelyettes házánál. Felajánlotta, hogy visszavisz a házba, miután végeztem a városban a nyomozásommal, de nem tudtam, mennyi időre lesz szükségem, így azt feleltem, hogy majd fogok egy taxit.

Shand, a seriffhelyettes jól megtermett, lassú beszédű, szőke, harminc körüli férfi volt. Nála jobb seriffhelyettest nem is lehetett volna találni egy városban San Joaquin megyében.

– Azonnal indultam hozzájuk, amikor Gallaway felhívott – mesélte Shand. – Olyan hajnali fél négy lehetett, amikor odaértem. Semmit sem találtam. Nem voltak nyomok a terasz tetején, de ez semmit sem jelent. Én is

felmásztam, és én sem hagytam semmiféle nyomot. A föld a ház körül meg annál keményebb, hogy nyomot lehessen rajta hagyni. Találtam párat, de azok nem vezettek sehova, és mindenki összevissza rohant, mire odaértem, így nem is tudtam, melyik lábnyom kihez tartozik.

– Amennyire meg tudtam állapítani, a környéken semmi gyanúsat nem észleltek. A szomszédok közül egyedül Deemsék vannak haragban vele, mert Exon pár évvel ezelőtt legyőzte őket a bíróságon, de a lövöldözés éjjelén az öreg Deems meg a két fia is otthon volt.

– Mióta él itt Exon?

– Négy vagy öt éve.

– Akkor semmin sem tudott elindulni, igaz?

– Nem nagyon.

– Mit tud az Exon családról? – kérdeztem.

Shand elgondolkodva megvakarta a fejét, majd a szemöldökét ráncolta.

– Hilary Gallaway-re kíváncsi, igaz? – kérdezte. – Gondoltam. A Gallaway házaspár két évvel az után jelent meg, hogy az öreg megvette a házat. Hilary meg azóta szinte minden estéjét Ady hátsó szobájában tölti, ahol a srácokat pókerezni tanítja. Amennyire hallom, tud mit tanítani. De nem tudok sokkal többet, mert Ady csendben és jól vezeti a boltját, így békén hagyom őt. Én soha nem kártyázok nála, ez csak természetes.

– Azon kívül, hogy kártyázik, keményen iszik, és rendszeresen megy a városba a szeretőihez, nem sokat tudok Gallaway-ről. Az azonban nem titok, hogy az öreggel nem szívlelik egymást. Hilary szobája szemben van az öregével, az ő ablakai is a terasz palatetejére nyílnak… Nem tudom.

Shand megerősítette, amit Gallaway mondott: a lövedék valóban egy .38-asból származott, a házban és a birtokon nem volt ilyen kaliberű fegyver, és tényleg nem volt semmi oka arra, hogy a szolgákat vagy a munkásokat gyanúsítsák.

A következő két órában elbeszélgettem mindenkivel Knownburgben, aki hajlandó volt szóba állni velem, de semmit nem tudtam meg, amit érdemes lett volna akár lejegyeznem. Hívtam egy taxit, és visszamentem Exonékhoz.

Gallaway még nem jött meg a városból. A felesége és Barbra Caywood éppen könnyű vacsorájukat költötték el lefekvés előtt, így csatlakoztam hozzájuk. Az ápolónő közölte, hogy Exon már elaludt, az estéjük csendes volt. Egy ideig beszélgettünk – úgy fél egyig –, majd mindenki indult a maga szobájába.

Én az ápolónő melletti szobában aludtam, az emeletet félbevágó folyosó ugyanazon oldalán. Leültem, megírtam a jelentésemet, elszívtam egy szivart, majd amikor a házban minden hang s zaj elhalt, zsebre tettem a fegyveremet

és a zseblámpámat, majd a konyhaajtón keresztül kimentem a házból.

A hold éppen akkor kelt fel, megvilágította a házat, a melléképületeket és a bokrokat is, amelyek árnyékot vetettek. Ezekbe az árnyékokba húzódva jártam körbe, és mindent rendben találtam.

A bizonyítékok teljes hiánya arra utalt, hogy a lövésért – amelyet vagy véletlenül adtak le, vagy félelemből, mert Exon fényegetően mozdulhatott – egy betörő volt a felelős, aki az ablakon keresztül jutott be a beteg férfi szobájába. Ha ez történt, akkor egy az ezerhez volt az esélye, hogy a következő éjjelen ismét ez történjen. Ennek ellenére nyugtalan voltam.

Gallaway nyitott sportkocsija nem állt a garázsban. Még nem jött meg Knownburgből. A munkások ablaka alatt megálltam, aztán amikor mind a három horkolást tisztán hallottam, tudtam, hogy mindannyian alszanak.

Egy órát szaglásztam, aztán visszamentem a házba. Karórám világító mutatói szerint hajnali fél három múlt öt perccel, amikor odaléptem a kínai szakács ajtaja elé, és meghallottam mély szuszogását.

Az emeleten megálltam Figgék ajtaja előtt. Miután hallottam, hogy ők is alszanak, Mrs. Gallaway ajtajához mentem, de több percet kellett várnom, mire meghallottam, hogy álmában felsóhajt, és megfordul az ágyában. Barbra Caywood mélyen és erősen lélegzett, akár egy fiatal állat, akinek semmi sem zavarja az álmát. A beteg egyenletes szunyókálásába rendszeresen bekapcsolódott a tüdőgyulladás hörgése.

A hallgatózási őrjáratom végeztével a szobámba mentem.

Még mindig nyugodt voltam és éber, így az ablakhoz húztam egy széket, ott ültem, és néztem a ház alatt tekergőző folyó vizén a hold fényét, rágyújtottam egy újabb szivarra, és megint átgondoltam mindent, amit megtudtam, ám semmire sem jutottam.

Kintről hang sem hallatszott.

Aztán a folyosó túloldaláról egy fegyver dörrenését hallottam meg. Feltéptem a szobám ajtaját, és kirohantam a folyosóra.

Egy nő sikoltása töltötte be a házat: rettegve, magas hangon sikított.

Barbra Caywood ajtaja nem volt bezárva, amikor odaértem. Feltéptem. Az ablakán bevágó hold fényében tisztán láttam, amint hirtelen felül az ágyában. A nő ekkor nem volt szép. Arcát a félelem rántotta össze. A sikítás elhalt a torkában.

Ezt azon rövid pillanat alatt láttam, amennyi idő alatt elértem az ablakpárkányához.

Ekkor újabb lövés dördült – ezúttal Exon szobájában.

A lány arca összerándult – olyan hirtelen, hogy attól féltem, a nyaka eltörik –, kezével a melléhez kapott, majd arccal előre esett az ágyban.

Nem tudom, hogy a két szoba közti függönyt elhúztam-e vagy sem. Megkerültem Exon ágyát. A férfi arccal a padlón feküdt az ablakkal szemben. Átugrottam rajta, oda az ablakhoz.

Az udvart megvilágította a holdfény, sehol nem mozdult semmi. Nem hallottam menekülés hangját. Ahogy az udvart pásztáztam a szememmel, megjelentek a munkások is, alsóneműben és mezítláb futottak a ház felé. Odakiáltottam nekik, hogy álljanak meg, és figyeljenek.

Eközben Gong Lim és Adam Figg visszafektették Exont az ágyba, Mrs. Gallaway és Emma Figg pedig megpróbálták elállítani a vérzést Barbra Caywood oldalán.

Adam Figget elküldtem telefonálni, hogy ébressze fel az orvost és a seriffhelyettest, majd lesiettem az udvarra.

Az ajtón kilépve Hilary Gallaway-vel találtam szembe magam, aki a garázs irányából közeledett. Arca vörös volt, lehelete árulkodott az Adynél elfogyasztott frissítőkről, amelyek a kártyapartik mellé járnak, ám járása biztos volt, mosolya lusta, mint mindig.

– Mi ez a nagy izgalom? – kérdezte.

– Ugyanaz, mint tegnap este. Találkozott valakivel az úton? Látott valakit kihajtani innen?

– Nem.

– Rendben. Üljön csak szépen vissza a kis kocsijába, és induljon el a másik irányba. Állítson meg mindenkit, akivel találkozik. Fegyvere van?

Hanyagul sarkon fordult.

– A kocsimban – felelte, majd futni kezdett.

A munkások ott szobroztak, ahová állítottam őket, én pedig nekiálltam átfésülni a ház környékét az utolsó fűszálig. Eszembe jutott, hogy talán éppen most teszem tönkre a lábnyomokat, amiket napfénynél megvizsgálhatnék, de biztos voltam benne, hogy az emberünk még a közelben van. És különben is, Shand már közölte, hogy a föld túl kemény ahhoz, hogy értékelhető lábnyomokat találhassunk.

A ház előtt a kavicsos kocsifelhajtón megtaláltam a pisztolyt, amiből a lövéseket leadták: egy olcsó .38-ast, kicsit rozsdás volt, ám érezni lehetett rajta a friss lőpor szagát. A tárból három lövedék hiányzott.

Ezt leszámítva semmit sem találtam. A gyilkos – látva a sebet a lány oldalán, az elkövetőt kénytelen voltam gyilkosnak hívni – eltűnt.

Shand és dr. Rench együtt érkeztek meg nem sokkal az után, hogy befejeztem eredménytelen kutatásomat. Kicsivel később Hilary Gallaway is megjelent – üres kézzel.

***

A reggeli csendes volt. Egyedül Hilary lógott ki a sorból. Ugyan visszafogta magát, hogy részletesen ecsetelje az előző esti élményeit, de szeme mindig izgatottan csillogott, akárhányszor rám pillantott, és tudtam, hogy hallatlanul jól szórakozik, amiért szinte szó szerint az orrom előtt történt az újabb lövöldözés. Felesége jelenlétében azonban majdhogynem komor volt, annyira nem akarta megbántani őt.

Mrs. Gallaway nem sokáig maradt az asztalnál, viszont helyette dr. Rench csatlakozott hozzánk. Közölte, hogy mindkét betege a lehetőségekhez képest jó állapotban van, és biztos volt mindkettejük felgyógyulásában.

A lövedék szinte csak súrolta a lány bordáit, ahogy áthaladt a mellén, és a jobb oldalán távozott. A sokkot és a vérveszteséget leszámítva jól volt, bár eszméletlen.

Exon még aludt, folytatta a doktor, így Shanddel óvatosan mentünk fel az emeletre megnézni a hálószobát. Az első golyó az ajtókeretbe csapódott, nagyjából tíz centivel az előző fölött. A második golyó áthatolt – a függönyön, aztán a lányon, és végül a falban állt meg. Mindkét golyót kiszedtük: .38-asok voltak. A jelek szerint mindkétszer az ablak mellől tüzelt az elkövető, de hogy belül állt-e, vagy kívül, nem tudtuk megmondani.

Shanddel alaposan és kíméletlenül kifaggattuk a kínai szakácsot, a munkásokat és a Figg házaspárt. Mindannyian állták a kihallgatást, aminek végeztével beláttuk: aligha lehet bármelyiküknek is köze a lövöldözésekhez.

Aztán ott volt Hilary Gallaway, aki egész álló nap a sarkamban volt, szemében gúnyos pillantással, ami ezer szónál is világosabban mondta: „Én vagyok a logikus gyanúsított. Miért nem hallgat már ki végre engem is?” De én csak rávigyorogtam, és nem kérdeztem tőle semmit sem.

Shandnek délután be kellett mennie a városba. Később felhívott telefonon, és közölte, hogy Gallaway elég korán indult el Knownburgből. Olyan korán, hogy akár már fél órával a lövöldözés előtt a háznál járhatott, feltéve, ha akkor sem vezetett lassabban, mint szokott.

A napnak gyorsan vége lett, és arra lettem figyelmes, hogy félek a közeledő éjszakától. Két, egymást követő éjszakán törtek Exon életére – és most itt a harmadik éjszaka.

Vacsoránál Hilary Gallaway bejelentette, hogy aznap este otthon marad. Exon házához képest Knownburg egy unalmas, eseménytelen porfészek, tette hozzá, és szélesen rám vigyorgott.

Dr. Rench vacsora után távozott azzal, hogy a lehető leghamarabb visszatér, de meg kell néznie két betegét a városban. Barbra Caywood visszanyerte az eszméletét, de annyira hisztérikus hangulatban volt, hogy a doktornak ópiumos nyugtatót kellett beadnia neki. Exonnak a hőemelkedést

leszámítva semmi baja nem volt.

Vacsora után nem sokkal felmentem Exonhoz, és megpróbáltam feltenni neki pár kérdést, de nem volt hajlandó válaszolni, és annál azért betegebb volt, mint hogy erőszakoskodhattam volna.

Megkérdezte, hogy van a lány.

– Az orvos szerint nincs különösebb veszélyben. Sokkos állapotban van, és vért vesztett. Hacsak az egyik hisztériás rohama alatt nem tépi le a sebéről a kötözést és vérzik el, akkor azt kell mondanom, két héten belül talpra fog állni.

Ekkor belépett Mrs. Gallaway, mire én távoztam, és a földszinten elkapott Gallaway, aki azt követelte, hogy soroljam fel neki, miféle rejtélyeket oldottam meg eddig. Végtelenül élvezte, hogy kellemetlen helyzetbe hozott. Egy órán keresztül cukkolt, én közben majdnem felrobbantam, de ebből mit sem látott, mert fölényes egykedvűséggel mosolyogtam rá.

Amikor a felesége csatlakozott hozzánk – mondván mindkét beteg elaludt –, otthagytam férje kínzó társaságát, mondván jelentést kell írnom. De nem a szobámba mentem.

Ehelyett óvatosan beléptem az ápolónő szobájába, és bebújtam a szekrénybe, amit korábban észrevettem. Az ajtót résnyire nyitva hagytam, hogy az Exon szobájába nyíló ajtón keresztül – ugyanis a függönyt levették – lássam az ablakot, amin keresztül három lövést adtak le, és csak az isten tudta, hogy ezzel vége volt-e a lövöldözésnek vagy sem.

Az idő lassan vánszorgott, a tagjaim teljesen meggémberedtek. De erre számítottam.

Kétszer megjelent Mrs. Gallaway, hogy megnézze az apját és az ápolónőt. Mindkétszer azonnal becsuktam az ajtót, amikor meghallottam lábujjhegyen közeledni a folyosón. Nem akartam, hogy bárki meglásson.

Az asszony a második látogatásáról távozott, amikor éppen ki akartam nyitni az ajtót, de halk, susogó zajt hallottam, és halk lépteket a padlón. Mivel nem tudtam, ki lehet az, nem mertem kinyitni az ajtót. Ehelyett ott álltam a szűk szekrényben, és vártam.

A zajokat most már felismertem: halk léptek voltak, és egyre közeledtek. Aztán elhaladtak a csukott szekrényajtó előtt.

Vártam.

Alig hallható susogás. Szünet. Aztán valamit eltéptek, de olyan halkan és óvatosan, hogy nem voltam biztos benne, jól hallom-e.

Előléptem a szekrényből – fegyverrel a kezemben.

Az eszméletlenül fekvő lány ágya mellett az öreg Talbert Exon állt arca

vörös a láztól, vékony bokája fölött harangozott a hálóinge. Egyik kezében a lány takaróját tartotta, a másikban meg egy vékony ragtapasz ami a kötést tartotta a helyén a lány testén.

Az öreg rám mordult, és a lány kötése felé nyúlt.

A szemében csillogó őrült tűz világossá tette előttem, hogy a fegyver a kezemben mit sem jelent a számára. Odaugrottam mellé, elrántottam a kezét, felemeltem a karomba, és karmolása, csapkodása és káromkodása ellenére beraktam őt az ágyába.

Aztán szóltam a többieknek.

***

Kávé és cigaretta mellett ültünk a konyhában: Hilary Gallaway, Shand, aki visszajött a városból, és én, miközben a többiek segítettek dr. Renchnek megmenteni az öreg Exon életét. Az öreg az elmúlt három napban annyi izgalmon esett keresztül, ami egy egészséges emberrel is képes végezni, hát még egy tüdőgyulladásból felépülővel.

– De miért akarta megölni a lányt? – kérdezte tőlem Gallaway.

– Jótól kérdezi – vágtam oda. – Nem tudom, miért akarta megölni. Márpedig meg akarta ölni. Ha kidobta a fegyvert az ablakon, az pont ott érhetett földet, ahol a kocsifelhajtón megtaláltuk. Én a lány szobájában voltam, amikor Barbrát lelőtték, és azonnal Exon ablakánál teremtem, de semmit sem láttam. Maga éppen Knownburgből érkezett haza, az úton senkit sem látott. Meg merek esküdni, hogy a házat és a környékét senki sem hagyhatta el észrevétlenül, hiszen a munkások és én éberen figyeltünk.

– Ma este meg azt mondtam Exonnak, hogy a lány fel fog gyógyulni, hacsak nem tépi le magáról a kötéseit. Az öreg innét szedhette az ötletet, a kötések leszedésére. Azt is tudta, hogy ópiumos nyugtatót kapott, így mindenki azt hitte volna, hogy a lány maga szedte le a kötéseit. Éppen a tervét valósította meg, amikor megállítottam, hiszen az egyik kötés már a kezében lógott. Biztos vagyok benne, hogy Exon szándékosan lőtte le a lányt. Lehet, hogy bíróság előtt ezt nem tudom bizonyítani, de ő tette. A doki szerint viszont nem is nagyon kerülhetne bíróság elé, hiszen majdnem belehalt abba, hogy meg akarta ölni a lányt.

– Talán igaza van – villantotta rám Gallaway gúnyos mosolyát –, de miféle detektív maga, hogy engem nem gyanúsított?

– Gyanakodtam én magára – vigyorogtam rá –, de nem eléggé.

– Miért nem? Lehet, hogy hibát követ el – mondta vontatottan. – Tudja, hogy a szobám a folyosó túloldalán van, igaz? Az első éjjelen kimászhattam az ablakomon, át az öregéhez, rálőhettem, és szépen visszamehettem a szobámba. A másodikon, amikor maga már megérkezett, az estét

Knownburgben töltöttem, és maga pontosan tudja, hogy jóval idő előtt távoztam a kártyapartiról. Leparkolhattam távol a fák között, odaosonhattam a házhoz, leadhattam a két lövést, a ház árnyékában visszamehettem a kocsimhoz, hogy aztán ártatlanul beguruljak a garázsba, és találkozzak magával a bejárati ajtónál. Azt is tudja, hogy a hírem nem valami jó, a család fekete bárányának tartanak, és a kapcsolatom, hogy így fogalmazzak, nem igazán fényes az öreggel. Indítéknak meg ott van az, hogy az öreg egyetlen örököse a feleségem. Remélem – húzta fel szemöldökét tettetett fájdalommal –, hogy maga nem tart olyan embernek, akinek erkölcsi skrupulusa lenne egy kis gyilkossággal kapcsolatban.

Felnevettem. – Nem tartom olyan embernek.

– Hát akkor?

– Ha Exont az első éjjel megölték volna, akkor maga most a rács mögül viccelődik. Ha a második éjjel ölték volna meg Exont, akkor én magam kapom el. De azt nem nézem ki magából, hogy egy ilyen egyszerű munkát másodjára, sőt harmadjára sem lenne képes elvégezni. Maga nem az a fajta, aki kudarcot vall, és dolgavégezetlenül távozik.

Komoly arccal rázta meg a kezemet. – Megnyugtató tudni, hogy vannak, akik értékelik kevés jó tulajdonságom egyikét.

Mielőtt Talbert Exon meghalt, értem küldetett. Meg akart halni, mondta, de előtte ki kellett elégítenem a kíváncsiságát. Elmondtam hát neki, hogy miért gyanakodtam rá, mire ő elmondta, hogy miért akarta megölni Barbra Caywoodot.

Tizennégy évvel ezelőtt meggyilkolta a feleségét, de nem a biztosításért, ami miatt többen gyanakodtak rá, hanem féltékenységből. A gyilkosságot azonban sikerült olyan ügyesen elkövetnie, hogy bizonyítékok hiányában vádat sem emeltek ellene. A gyilkosság terhétől azonban nem volt képes megszabadulni, és lassan a megszállottjává vált tettének.

Tisztában volt vele, hogy tudatosan soha nem árulná el magát, annál sokkal okosabb volt. Egyben azzal is tisztában volt, hogy a gyilkosságnak semmiféle tárgyi bizonyítéka nem maradt. Ám arra igenis volt esély, hogy álmában vagy részegen eljár a szája, aminek eredményeként a bitófán találhatja magát.

Olyan sokat járt ez az eszében, hogy lassan képtelen volt megszabadulni ettől a morbid félelemtől. Abbahagyta az ivást, ami nem is volt nehéz, de a többi veszély ellen már nem ment ilyen könnyen a védekezés.

Aztán megtörtént az, amitől rettegett. Tüdőgyulladást kapott, és egy hétig nem volt magánál. És közben beszélt. Miután magához tért, kikérdezte az ápolónőt. A lány kitérő válaszokat adott, nem volt hajlandó elárulni, hogy

Exon miről beszélt. Aztán az öreg észrevette, hogy a lány leplezetlen rosszallással, később gyűlölettel és megvetéssel néz rá.

Exon ekkor tudta, hogy elkotyogta a titkát, ezért nekilátott kidolgozni egy tervet, amivel eltávolíthatja az ápolónőt, mielőtt az beszélhetne valakivel. Exon addig biztonságban érezhette magát, amíg a lány őt ápolta. Eleve nem találkozik idegenekkel, aztán lassan a késztetése is elmúlna, hogy beszéljen valakivel. Szakmája és hivatása miatt hallgatna, de a házat nem hagyhatja el úgy, hogy az ő titkát is magával viszi.

Exon napról napra titokban készült a feladatra, végül képes volt besétálni a lányhoz fegyverrel a kezében. Az ágyát szerencsére ideálisan helyezték el: szemben az ablakkal és az ajtó mellett, ami a lány szobájába nyílt. A szekrényében egy régi dobozban tartotta a fegyverét, és erről a dobozról rajta kívül senki sem tudott. Ahogy a fegyverről sem, amiről képtelenség lett volna bebizonyítani, hogy az övé.

Az első éjjelen felkelt az ágyából, de csak annyira, hogy egy golyót eresszen az ajtófélfába. Aztán visszafeküdt, a fegyvert meg a takarója alá rejtette, ahova senki sem nézett be, majd visszatette a dobozba.

Ennyi felkészülésre volt szüksége. Megrendezett saját maga ellen egy gyilkossági kísérletet, megmutatta, hogy egy rá kilőtt lövedék könnyen csapódhat az ajtófélfába – vagy akár a másik szobában is célt érhet. A második éjjelen addig várt, amíg mindenki lefeküdt. Ekkor felkelt, elhúzta résnyire a függönyt, és meglátta a lányt a holdfényben. Ekkor elgondolkodott, ugyanis ha a függöny el van húzva, akkor nem látja a lányt, viszont ha közvetlen közelről tüzel, akkor az mindenképpen nyomot hagy a függönyön. Így először megint az ajtófélfába lőtt, hogy ezzel felébressze a lányt.

A lány azonnal felült az ágyban sikítva, Exon meg rálőtt. Még egyszer tüzelni akart, hogy a lány biztosan meghaljon, de ekkor megjelentem én, így a fegyvert sem tudta elrejteni, ezért maradék erejét összeszedve a revolvert kidobta az ablakon.

Exon aznap délután meghalt, én pedig visszatértem San Franciscóba.

De ezzel nem ért véget a történet.

A dolgok rendes menetének megfelelően a cég könyvelési osztálya kiküldte a számlát Gallaway-nek a munkámról. A csekkel együtt küldött nekem egy lezárt borítékot, abban meg egy levelet. Ebből idézek egy bekezdést:

Nem akarom, hogy lemaradjon az ügy legjobb részéről. Amikor a bájos Caywood felépült, tagadta, hogy Exon bármiféle gyilkosságról vagy egyéb bűncselekményről beszélt volna neki, amíg nem volt

magánál. A lány végül elmondta, hogy Exon öntudatlan állapotában egy álló hétig megállás nélkül obszcenitásokat kiabált, istent káromolta, és ez gyakorolt olyan mély és megrázó hatást a lányra, hogy csak megvetéssel volt képes az öregre nézni.

Varga Bálint fordítása

Az árulás labirintusa
I.

— Én csak annyi tudok dr. Estep haláláról – mondtam –, amennyit a lapokban olvastam.

Vance Richmond szürke, megnyúlt arcára a rosszallás ült ki.

– A lapok soha nem alaposak, és soha nem akkurátusak. Majd én elmondom magának, amit tudnia kell, ámbátor gyanítom, hogy nyomozni akar, és első kézből hallani mindent.

Bólintottam, az ügyvéd pedig folytatta, vékony ajkával minden egyes hangot gondosan megformált, mielőtt kiejtette volna őket.

– Dr. Estep 1898-ban vagy 1899-ben érkezett San Franciscóba. Huszonöt éves fiatalember volt, éppen akkor szerezte meg az engedélyt hivatása gyakorlására. Itt nyitott tehát rendelőt, és ezt talán még maga is tudja, kiváló sebész lett belőle. Két vagy három évvel az érkezése után nősült meg. Gyermekük nem született. Úgy látszott, hogy az átlagosnál boldogabb életet élnek.

– Semmit sem tudunk a San Francisco előtti éveiről. Egyszer röviden említette a feleségének, hogy Parkersburgben született Nyugat-Virginiában, és ott is nevelkedett fel. Azt még hozzátette, hogy a gyerekkora annyira kellemetlen volt, hogy igyekezett teljes egészében elfelejtkezni róla, ezért nemhogy beszélni nem szeretett róla, hanem gondolni se rá. Ezt ne feledje.

– Két héttel ezelőtt, pontosan harmadikán, egy nő látogatta meg az irodájában délután. Dr. Estep rendelője a lakásán volt a Pine Streeten. Lucy Coe, dr. Estep asszisztense bevezette ezt a nőt a doktor rendelőjébe, majd visszament az asztalához.

– Semmit sem hallott abból, amit dr. Estep mondott a nőnek, de az ajtón keresztül kiszűrődött a nő kétségbeesett, könyörgő hangja, mintha valamit nagyon szeretett volna a doktortól. Az asszisztens egyetlen koherens mondatot tudott csak kivenni. „Kérlek, kérlek!”, sírt a nő az irodában. „Ne küldj el!”, könyörgött. A nő körülbelül tizenöt percet tölthetett dr. Estep rendelőjében, és amikor kijött, zokogott a zsebkendőjébe. A doktor sem az asszisztensének, sem a feleségének nem beszélt a látogatóról. A felesége ráadásul csak a férje halála után szerzett tudomást a látogatásról.

– Másnap estefele, miközben az asszisztens éppen a kalapját és kabátját vette fel, hiszen indult haza, dr. Estep lépett ki a rendelőjéből, fején a kalapjával, kezében egy levéllel. Az asszisztens szerint a doktor nagyon

sápadt volt, „fehér, mint a köpenyem”, fogalmazott később, majd úgy távozott az irodából, mint akinek minden erejére szüksége van ahhoz, hogy ne essék össze.

– Az asszisztense természetesen megkérdezte tőle, hogy rosszul érzi-e magát. „Semmiség”, felelte dr. Estep, majd távozott. Az asszisztense nem sokkal utána zárta be az ajtót, és még látta, hogy a doktor a levelet a sarkon bedobja egy postaládába, majd visszament a házba.

– Mrs. Estep tíz perc múlva, maximum tíz perc telhetett csak el, lejött az emeletről, amikor fegyver dörrenését hallotta a férje rendelőjéből. Odasietett, senkit sem látott a folyosón. Az asszony kinyitotta az ajtót, és meglátta a férjét, amint az asztala mellett áll bizonytalanul, a halántékán golyóütötte lyuk, kezében egy füstölgő revolver. Amikor az asszony odaért, és átkarolta, a doktor holtan az asztalára esett.

– Van bárki, a személyzet valamelyik tagja példának okáért, aki vallomást is tenne, hogy Mrs. Estep csak a lövés eldördülése után lépett be a férje rendelőjébe?

Az ügyvéd határozottan megrázta a fejét.

– Nem, az isten verje meg! És ez itt a probléma.

Hangja a szokatlan érzelemkitörés után megnyugodott, és ismét a szokott eltökélt módon folytatta beszámolóját.

– Másnap a lapok beszámoltak dr. Estep haláláról, majd késő délelőtt megjelent a házban az a nő, aki két nappal korábban meglátogatta a doktort. A nő nem más, mint dr. Estep első felesége. És ehhez, bármennyire is szeretném az ellenkezőjét állítani, semmi kétség nem férhet. Philadelphiában házasodtak össze ‘96-ban. A nő megmutatta a házassági anyakönyvi kivonatukat. Megbíztam egy nyomozót Philadelphiában, és ezután már tényként kellett kezelnem, hogy dr. Estep és ez a nő, leánynevén Edna Fife valóban férj és feleség.

– A nő azt állítja, hogy Esteppel két évig éltek együtt Philadelphiában, majd a férfi elhagyta őt. Ez nagyjából ‘98-ban történhetett, nem sokkal azelőtt, hogy San Franciscóba érkezett. A nő kielégítően igazolta személyazonosságát, ő az az Edna Fife, aki hozzáment Estephez, és az embereim azt is megállapították, hogy a doktor két évig valóban Philadelphiában praktizált.

– És itt van valami. Már említettem, hogy Estep azt mondta a feleségének, Parkersburgben született, és ott is nőtt fel. Az embereim érdeklődtek a városban, de semmi nyomát nem találták annak, hogy valaha ott élt volna. Éppen ellenkezőleg: bizonyítékot találtak arra, hogy soha nem élt azon a címen, amit megadott a feleségének. Nincs okunk mást hinni, mint azt, hogy

ezzel a mesével a doktor mindössze kellemetlen kérdéseket akart elkerülni.

– Azt megpróbálta kideríteni, hogy Estep elvált-e az első feleségétől? – kérdeztem.

– Ez éppen folyamatban van, de kétlem, hogy elváltak volna. Az olyan kegyetlen dolog lett volna – sóhajtott. – Hogy folytassam a történetet. Ez a nő, az első Mrs. Estep azt állította, hogy csak most szerzett tudomást férje hollétéről, és abban a reményben érkezett, hogy esetleg kibékülhetnek. Amikor azon a délutánon találkoztak, dr. Estep egy kis időt kért tőle, hogy eldönthesse, mit akar tenni. Azt ígérte, két napon belül tudatja vele a döntését. Ha a személyes benyomásomra kíváncsi, amit a nővel folytatott több, személyes találkozóra alapozok, akkor azt kell mondanom, hogy a nő tudomást szerzett dr. Estep jelentős vagyonáról, és a pénz sokkal jobban érdekelte őt, mint a férje. De ez csak az én véleményem.

– Először a hatóságok elfogadták a doktor halálának nyilvánvaló okát, az öngyilkosságot. Ám miután előkerült az első feleség, a másodikat, az ügyfelemet, letartóztatták.

– A rendőrség elképzelése szerint első felesége látogatása után dr. Estep elmondott mindent a második feleségének, akit annyira lesújtott, majd felbőszített a tény, miszerint nem is ő a doktor első felesége és a férje még csúnyán át is verte, hogy felhergelte magát, lement a férje rendelőjébe, miután az asszisztense már hazament, és agyonlőtte azzal a revolverrel, amit a férje az íróasztalában tartott.

– Azt természetesen nem tudom, hogy a kerületi ügyésznek milyen bizonyítékai vannak, de a lapokban olvasott beszámolók alapján erősen valószínűsíthető, hogy a vádat a nőnek a fegyveren talált ujjlenyomataira alapozzák, valamint egy feldöntött tintatartóra dr. Estep íróasztalán, tintafoltokra az asszony ruháján, valamint egy tintás tenyérlenyomatra egy széttépett újságpapíron a doktor íróasztalán.

– Az asszony ugyanis teljesen természetesen, ám roppant sajnálatosan, kivette a férje kezéből a fegyvert. Ezért vannak rajta az ujjlenyomatai. Ahogy már mondtam, dr. Estep akkor zuhant az asztalra, amikor a felesége átkarolta, és ugyan Mrs. Estep emlékezete ezen a ponton egy kicsit lyukacsos, könnyen lehet, hogy a doktor magával rántotta őt is, ahogy az asztalra zuhant. Ez megmagyarázza a feldöntött tintatartót, az eltépett újságot, a tintafoltokat. Ám a vád arról akarja meggyőzni az esküdteket, hogy ez mind a halálos lövés eldördülése előtt történt, és kettejük dulakodását bizonyítják.

– Nem is olyan rossz – ismertem el.

– Éppen ez az! És ez ennél rosszabb időben nem is derülhetett volna ki.

Az elmúlt öt hónapban öt olyan gyilkosságról is részletesen írtak a lapok, amely során olyan nők végeztek a férjükkel, akiket az elárult, megcsalt vagy egyszerre mindkettő.

– Egyik nőt sem ítélték el. Ennek eredményeként az emberek, a sajtó, sőt még a bírók is a törvény szigorúbb betartatását követelik. A napilapok kemény fellépésének csak a becsületsértési pertől való félelmük szab határt. A nőegyletek Mrs. Estep ellen vannak. Mindenki azt követeli, hogy statuáljanak példát rajta.

– És ha ez nem lenne elég, a kerületi ügyész az előző két ügyét elvesztette, és most vért akar, hiszen nemsokára itt vannak a választások!

Azt ügyvéd nyugodt, kimért hangja a múlté volt. Most már a szenvedély beszélt belőle.

– Nem tudom, maga mit gondol – kiáltotta Richmond. – Maga a detektív. Magának ez egy unalmas, ezerszer hallott történet. A maga szíve már biztosan megkeményedett, és mindennel kapcsolatban szkeptikus. De én *tudom*, hogy Mrs. Estep nem ölte meg a férjét! És ezt nem azért mondom, mert az ügyfelem. Én dr. Estepnek nemcsak az ügyvédje, hanem a barátja is voltam, és ha úgy gondolnám, hogy Mrs. Estep ölte meg, minden erőmmel azon lennék, hogy elítéljék őt. De tudom, hogy nem ölte meg a férjét, nem ölhette meg a férjét.

– Mrs. Estep ártatlan. De azt is tudom, hogy ez kevés lesz a bíróság előtt, mert ha csak erre hivatkozok, el fogják ítélni. A közvélemény szerint a bíróságok nagyon elnézőek voltak a női bűnelkövetőkkel szemben. Az inga most a másik irányba fog kilengeni. Ha elítélik, Mrs. Estep a törvényi maximumot fogja kapni. Magához fordulok. Meg tudja menteni őt?

– A legjobb adunk a levél, amit Estep a halála előtt adott fel – feleltem, mert nem voltam hajlandó tudomást venni olyasmiről, aminek semmi köze a tényekhez. – Nem alaptalan kapcsolatot feltételezni egy levél és egy öngyilkosság között, amennyiben az előbbi nem sokkal előzte meg az utóbbit. Megkérdezte a feleségét a levélről?

– Igen, de tagadta, hogy kapott volna levelet.

– Ennek semmi értelme. Amennyiben a doktort az első felesége felbukkanása hajszolta öngyilkosságba, akkor a levél címzettje csak az asszony lehetett, senki más. Az is lehet, hogy a második feleségének írt, de azt meg miért adta volna postára? Van valami oka a nőnek, hogy hazudjon?

– Igen – válaszolta az ügyvéd lassan. – Azt hiszem, lenne oka. Dr. Estep a végrendeletében mindent a második feleségére hagyott. Az első felesége azonban, mivel ő a törvényes hitvese, könnyen megtámadhatja a végrendeletet. Ám ha be lehet bizonyítani, hogy a második feleség nem tudott

az első létezéséről, hogy valóban azt hitte, ő dr. Estep törvényes felesége, akkor úgy hiszem, nem lehet őt teljesen kizárni a hagyatékból. Kétlem, hogy lenne olyan bíróság, ami jelen körülmények között mindent elvenne tőle. De ha bűnösnek találják dr. Estep meggyilkolásában, akkor nem számíthat semmi jóra, és az első feleség kap minden egyes centet.

– Hagyott örökül dr. Estep annyi pénzt, hogy valakinek érdemes legyen az akasztófát kockáztatnia érte?

– Körülbelül félmillió az örökség, és kétszázötvenezer dollár nem kevés indíték.

– Maga szerint ennyi elég lenne az első feleségnek? Elvégre maga találkozott vele többször is.

– Hogy őszinte legyek, nem lenne elég. Nem olyan embernek láttam, mint akinek oly sok skrupulusa lenne.

– Hol lakik az első feleség? – kérdeztem.

– A Montgomery Hotelben. Amúgy Louiseville-ben él, úgy hiszem. Ha beszélni akar vele, tegye csak, de kétlem, hogy bármi haszna lenne. A Somerset, Somerset & Quill ügyvédi irodát, egy igencsak jónevű céget bízta meg a képviseletével, és hozzájuk fogja küldeni magát is. Ők pedig semmit sem mondanak magának. Ha mégis van valami tisztességtelen dolog az ügyben, mint például az, hogy az asszony elrejtette dr. Estep levelét, és letagadja, hogy valaha megkapta, nos, bizonyos vagyok abban, hogy a Somerset, Somerset & Quill irodának nincs róla tudomása.

– És a második Mrs. Esteppel, a védencével, beszélhetek?

– Attól tartok, jelen pillanatban nem. Talán holnap vagy holnapután. Mrs. Estep az összeomlás szélén van. Mindig is nagyon törékeny asszony volt, és a férje halála, majd azt követően a letartóztatása és a börtön több, mint amit el tud viselni. A városi börtönben van, és még óvadék ellenében sem volt hajlandó a bíró szabadlábra helyezni. Megpróbáltam elérni, hogy átvigyék a városi kórházba, de a hatóságok szerint csak tetteti magát. Aggódom érte. Kritikus az állapota.

Hangjából megint eltűnt a nyugalom, így fogtam a kalapom, mondtam valamit arról, hogy azonnal munkához kell látnom, majd eljöttem. Nem szeretem az ékesszólást: ha nem elég hatásos ahhoz, hogy megérintse az embert, akkor fárasztó; ha meg elég hatásos, akkor csak összekavarja az ember gondolatait.

II.

Másnap egész délelőtt Estepék személyzetét kérdeztem ki, de semmire sem jutottam. A lövés időpontjában egyikük sem tartózkodott a közelben, és egyikük sem látta Mrs. Estepet a férje halála előtt.

Nem kevés munkámba került, de előkerítettem Lucy Coe-t, az asszisztenst a Vallejo Streeten. Alacsony, határozott, talpraesett negyven körüli nő volt. Elismételte azt, amit Vance Richmond mondott, de semmi újjal nem tudott szolgálni.

Ezzel végeztem is Estepékkel és az alkalmazottaikkal, így elindultam a Montgomery Hotelba. Meg voltam győződve, hogy az egyetlen reményem a sikerre – a csodát leszámítva, de csodák nem szoktak történni – a levél, amelyet dr. Estep írt az első feleségének. Ezt a levelet kellett megtalálnom.

A kapcsolatom a hotel vezetésével kifejezetten jó volt: szinte bármit kérhettem tőlük, amit nem tiltott a törvény. Amikor odaértem, azonnal megkerestem Stacey-t, az igazgatóhelyettest.

– Van egy vendégük, egy bizonyos Mrs. Estep – mondtam neki. – Mit tud róla?

– Én magam semmit, de ha ad pár percet, körbekérdezek – felelte.

Az igazgatóhelyettes tíz percet volt távol.

– A jelek szerint senki sem tud róla sokat – mondta, amikor visszajött – Megkérdeztem mindenkit: a telefonközpontos lányokat, a boyokat, a szobalányokat, a recepciósokat, és még a hotel detektívjét is, de senki sem tudott érdemleges információval szolgálni.

– A nő másodikán vett ki szobát, a bejelentőlap szerint Louisville-ben lakik. Ezelőtt még soha nem szállt meg nálunk, és a várost sem ismeri. A személyzetet gyakran kérdezte, hogyan lehet ide meg oda eljutni. A postázóban nem emlékeznek arra, hogy kapott volna levelet, és a telefonközpontosok sem kapcsoltak fel hozzá senkit, mert telefonon sem keresték.

– Rendszeres életet él. Délelőtt tíz körül megy el, és éjfél előtt már ágyban van. Senki sem látogatja, és amennyire mi látjuk, nincsenek ismerősei, barátai.

– Megtenné, hogy figyelteti a leveleit? Tudni szeretném, ki és honnan küldött neki levelet.

– Természetesen.

– A telefonközpontos lányokat meg kérje meg arra, hogy tartsák nyitva a fülüket, amikor a nő valakivel telefonál.

– Hogyne.

– Most a szobájában van?

– Nemrég ment el.

– Remek! Szeretnék felmenni, és körülnézni a szobájában.

Stacey összevont szemöldökkel nézett rám, és megköszörülte a torkát.

– Ennyire fontos lenne? Minden segítséget megadok, amire szüksége van,

de ez ennyire…

– Ennyire – feleltem. – Egy másik nő élete függ attól, hogy mit találok.

– Rendben – bólintott. – Szólok a recepciósnak, hogy telefonáljon fel, amint a nő megjön. Indulhatunk is.

A nő szobájában két bőrönd és egy utazóláda állt, mindegyik nyitva, de semmi érdekeset nem találtunk bennük, levelet a legkevésbé. Olyannyira semmit, hogy biztos voltam benne: a nő számított arra, hogy átkutatjuk a szobáját.

A földszinten leültem egy kényelmes fotelba, hogy szemmel tudjam tartani a recepciót, és vártam, hogy megpillanthassam az első Mrs. Estepet.

Éjjel negyed tizenkettőkor jött haza. Testes, negyvenöt-ötven körüli nő, járása magabiztos. Arcán ajka és állkapcsa dominált, de nem annyira, hogy csúnya legyen. Egy magabiztos nő. Egy nő, aki megszerzi, amit akar.

III.

Másnap reggel az óra pont nyolcat ütött, amikor beléptem a Montgomery Hotel előterébe, kiválasztottam egy kényelmes fotelt, ezúttal a lifttel szemben.

Fél tizenegykor Mrs. Estep elhagyta a hotelt, velem a nyomában. Nagyon csípte a szememet a tagadása, miszerint nem kapta meg azt a levelet a férjétől, amit öngyilkossága előtt adott fel, és ellentmondott mindennek, amit eddig az ügyben megtudtam. A detektívmunka egyik alapszabálya pedig így hangzik: „Ha kételkedsz valakiben, kövesd.”

Miután megreggelizett egy étteremben az O’Farrell Streeten, a bevásárlónegyed felé fordult, és sokáig, nagyon sokáig – bár lehet, hogy csak nekem tűnt olyan hosszú időnek – a legtömöttebb áruházak legtömöttebb osztályain keresztül kellett követnem őt.

Semmit sem vett, viszont szinte mindent megnézett, én tisztes távolból követtem, és igyekeztem úgy kinézni, mint egy kövérkés férj, akit a felesége küldött el venni valamit, eközben testes nők ütköztek belém, vaskosak akartak fellökni, az összes többi meg az utamban állt, és a lábamon tapodott.

Miután pár kilót leizzadtam magamról, a nő otthagyta a bevásárlónegyedet, aztán a Union Square felé indult nyugodtan és lassan.

Egyszercsak hirtelen megállt, sarkon fordult, és elindult visszafele, megnézve magának mindenkit, aki szembejött vele. Én egy padon ültem és újságot olvastam, amikor elment mellettem. A Post Streeten elsétált a Kearney-ig, gyakran meg-megállva, hogy megnézzen egy kirakatot – vagy csak úgy tegyen, mint aki megnéz egy kirakatot –, eközben én ott voltam végig a közelében, hol mögötte, hol mellette, hol előtte.

Igyekezett megnézni a körülötte lévő embereket, próbálta kitalálni, vajon követi-e valaki, vagy sem. A város legforgalmasabb részén nem aggódtam

emiatt. Egy kihaltabb utcán akár gondot is okozhatott volna, de talán még ott sem.

A követésnek négy szabálya van: az ember lehetőség szerint mindig a célszemély előtt maradjon; soha ne próbáljon meg elbújni előle; viselkedjen természetesen, történjék akármi; soha ne nézzen a célszemély szemébe. Ha az ember ezeket betartja, akkor egy magándetektívnek nincs egyszerűbb a követésnél, leszámítva persze a különleges körülményeket.

Miután Mrs. Estep megnyugodott, hogy senki sem követi, megfordult a Powell Street felé, és a St. Francisnél leintett egy taxit. Én az Union Square Geary Street felé eső részén választottam ki egy taxit, és mondtam a sofőrnek, hogy kövesse a másikat.

A Post Streetről a Lagunára fordultunk, ahol a taxi lehúzódott a járda mellé, és megállt. A nő kiszállt, kifizette a sofőrt, és bement egy apartmanházba. Mi egy kicsivel feljebb álltunk meg, a sofőr a kérésemre járni hagyta a motort.

Amikor a taxi eltűnt a sarkon, Mrs. Estep kilépett az apartmanház bejárati ajtaján, majd a járdán gyalog elindult a Laguna Streeten.

– Guruljon el mellette – mondtam a sofőrnek.

Amikor odaértünk mellé, a nő egy újabb apartmanháznál állt meg, itt azonban be is csöngetett. A lépcsők egy négylakásos épületbe vezettek, mindegyiknek külön csengője volt, és amennyire láttam, a nő az első emeleti, jobb oldalon lévő lakásba csengetett be.

A taxi hátsó ablakának függönye mögül figyeltem a bejáratot, mialatt a sofőr leparkolt.

Egészen fél hat után öt percig tartottam szemmel a lakás bejáratát, amikor is a nő megjelent, elsétált a Sutter Streetre, beült egy taxiba, elvitette magát a Montgomerybe, és visszavonult a szobájába.

Felhívtam az Öreget, a Kontinentális Detektívügynökség San Franciscó-i irodájának vezetőjét, és megkértem, küldjön ki egy nyomozót a Laguna Streetre, aki kideríti, ki lakik abban a lakásban.

Aznap este Mrs. Estep a hotelban vacsorázott, utána színházba ment, és egyáltalán nem érdekelte, követi-e valaki. Tizenegy után vonult vissza a szobájába, így az én napom is véget ért.

IV.

Másnap reggel a nő követését átadtam Dick Foley-nak, majd visszamentem az ügynökségre, hogy megvárjam Bob Tealt, a nyomozót, aki a Laguna Streeten járt. Nem sokkal tíz után érkezett meg.

– Egy Jacob Ledwich nevű férfi lakik ott – mondta Bob. – Valamiféle svindler, de hogy pontosan miben utazik, nem tudom. Mivel Wop Healy a

barátja, ezért csak svindler lehet. Porky Grout azt mondja, Ledwich felhajtó volt egy svindlercsapatban, de most éppen szerencsejátékban utazik. Ugyanakkor Porky egy püspökről is azt állítaná, hogy mackós, ha ezen öt dollárt tudna keresni.

– Ez a Ledwich esténként elmegy otthonról, és úgy látszik, hogy igencsak jól megy neki. Van egy Buickja, a rendszáma 645-221, amit egy garázsban tart a lakásától nem messze. De nem sokat használja.

– Hogy néz ki?

– Nagydarab fickó, legalább egynyolcvan magas, és vagy egy mázsát nyom. Az arca viszont nagyon fura. Széles a járomcsontja, erőteljes az állkapcsa, de a szája akkora, mintha egy nála több számmal kisebb emberre tervezték volna. És nem fiatal, inkább középkorú.

– Mi lenne, ha követnéd pár napig, Bob? Nézzük meg, mit csinál. Próbálj meg a környéken kivenni egy lakást vagy egy szobát, ahonnét szemmel tudod tartani a házat.

V.

Vance Richmond hosszú arca egészen felderült, amikor megemlítettem neki Ledwich nevét.

– Igen! – kiáltott fel. – Dr. Estep barátja volt, vagy ha az nem, hát ismerőse. Egyszer találkoztam vele, nagydarab ember meglepően kicsi szájjal. Egyik nap beugrottam dr. Estephez, és Ledwich ott volt nála. A doktor mutatott be minket egymásnak.

– Mit tud róla?

– Semmit.

– Azt sem tudja, hogy közeli barátok voltak, vagy felületes ismerősök?

– Nem. Amennyit én láttam, és amennyit tudok, lehettek a legjobb barátok, vagy csak orvos és betege. Dr. Estep soha nem beszélt róla, és amíg ott voltam azon a délutánon, semmi sem történt, ami kettejük kapcsolatának mibenlétére utalt volna. Elmondtam a doktornak azt az információt, amit kért tőlem, majd eljöttem. Miért?

– Dr. Estep első felesége délelőtt mindent megtett azért, hogy megtudja, követi-e valaki, majd szépen elment Ledwichhez tegnap délután. Eddig annyit sikerült megtudnunk, hogy Ledwich egy kisstílű svindler.

– És ez mit jelent?

– Abban nem vagyok biztos, hogy mit jelent, de találgatni tudok. Ledwich ismerte Estepet és az első feleségét is. Ha ez igaz, akkor az asszony pontosan tudta, hogy hol van a férje. Ha tudta, akkor abban is biztosak lehetünk, hogy a doktor pénzt adott neki. Meg tudja nézetni a doktor könyvelését olyan tételek után kutatva, amelyeket kifizetett, de nem tudni,

kinek és miért?

Az ügyvéd megrázta a fejét. – A könyvelését elég hanyagul vezette. Szerintem a kelleténél több baja volt az adóbevallásával.

– Értem. Akkor vissza a találgatásaimhoz. Ha az asszony végig tudta, hogy hol van a doktor, és pénzt is kapott tőle, akkor miért jött el a férjéhez annyi év után? Talán azért, mert…

– Azt hiszem, ebben tudok segíteni – szakított félbe Richmond. – Két vagy három hónappal ezelőtt egy szerencsés faipari befektetésnek köszönhetően dr. Estep majdnem megkétszerezte a vagyonát.

– Akkor megvan! Az asszony ezt megtudta Ledwich-en keresztül, és elkezdett követelőzni vagy Ledwich közvetítésével, vagy levélben, mert még több pénzt akart. Többet, mint amennyit a doktor hajlandó lett volna adni. Amikor dr. Estep nemet mondott, az asszony személyesen jött el hozzá, és tegyük fel, hogy azzal fenyegette meg: amennyiben nem kap több pénzt, leleplezi a férjét. A doktor vagy nem tudott annyi pénzt összeszedni, amennyit a nő követelt, vagy elege volt a kettős életből. Aztán átgondolta az egészet, és úgy döntött, hogy inkább a halálba menekül. Persze csak találgatok, de számomra egyáltalán nem hangzik valószerűtlennek.

– Számomra sem – bólintott az ügyvéd. – És most mihez fog kezdeni?

– Mindkettejükre ráállítottunk egy embert. Egyelőre mást nem tudunk tenni itt. Közben utánanézünk az asszonynak Louisville-ben. Azt tudnia kell, hogy rengeteg mindent ki fogok deríteni róluk, de könnyen lehet, hogy még ekkor sem fogom tudni, hol van a levél, amit dr. Estep a halála előtt írt.

– Számos okom van feltételezni, hogy a nő megsemmisítette a levelet. Ha így tett, akkor bölcsen cselekedett. De ha sikerül eleget előásnom róla, akkor talán sarokba tudom szorítani, hogy elismerje legalább a levél létezését, és azt, hogy a levélben szó volt a doktor öngyilkosságáról. Ez pedig elég lehet ahhoz, hogy felmentsék a védencét. Hogy van Mrs. Estep? Jobban?

Az ügyvéd arcából minden szín és érzelem kifutott, ami Ledwich említésekor ült ki rá, és szürke arccal ült.

– Tegnap éjjel annyira rosszul lett, hogy átszállították a kórházba. Eleve kórházban kellett volna lennie. Megmondom magának őszintén: ha nem kerül szabadlábra hamarosan, nem lesz szüksége a maga segítségére. Én minden tőlem telhetőt, sőt még annál is többet megtettem érte, de nem sikerült óvadék ellenében szabadlábra helyeztetnem. És bármennyi követ megmozgathatok, most sem fog sikerülni.

– A tudat egyszerűen megöli, hogy a férje meggyilkolásának vádjával zárták börtönbe. Mrs. Estep nem fiatal, és az idegzete soha nem volt valami

erős. A férje halála már magában hatalmas megrázkódtatás volt, de most… Ki kell hoznia onnan! És gyorsan.

Az ügyvéd fel-le sétált az irodájában, hangja remegett az izgalomtól. Gyorsan eljöttem tőle.

VI.

Az ügyvéd irodájából az ügynökségre mentem, ahol azt közölték, hogy Bob Teal telefonon bediktálta annak a bútorozott lakásnak a címét, amit kivett a Laguna Streeten. Felugrottam egy villamosra, hogy megnézzem magamnak a lakást.

De nem jutottam el oda.

Leszálltam a villamosról, majd a Laguna Streeten sétálva megláttam Bob Tealt felém jönni. Előtte pedig egy nagydarab férfi sétált, akit felismertem: Jacob Ledwich volt az, a nagydarab férfi a széles arccal és a kicsi szájjal.

Egyszerűen elsétáltam mellettük, mintha nem is ismerném őket. A sarkon megálltam, hogy sodorjak egy cigarettát, és megnézzem magamnak Ledwichet, amint Bob követi.

És ekkor akcióba lendültem.

Ledwich megállt egy kis trafik ablakánál, hogy szivart vegyen. Bob Teal tudta, hogy mi a dolga. Szépen elsétált Ledwich mellett.

Tudta, hogy két eset lehetséges. Ledwich vagy azért jött le, hogy szivart vegyen, és amikor végzett, hazamegy, vagy miután végzett, továbbmegy a villamosmegálló felé, Bob pedig már ott várta.

Ám amikor Ledwich megállt a trafik ablakánál, az utca túloldalán egy” férfi hirtelen behúzódott egy kapualjba, az árnyékba. Ekkor eszembe jutott, hogy ezt a férfit láttam az utca túloldalán, amikor Ledwich felém közeledett Bobbal a nyomában. Ez a férfi is Ledwichet követte. Ekkorra Ledwich már megvette, amit akart, Bob pedig odaért a Sutter Streetre, a legközelebbi villamosvonalhoz. Ledwich is arra indult. A férfi kilépett a kapualjból, és Ledwich után eredt.

A révhez tartó villamos közeledett a Sutter Streeten, amikor odaértem a sarokra. Ledwichcsel egyszerre szálltam fel. A titokzatos idegen a cipőfűzőjével babrált, amíg a szerelvény el nem haladt mellette, ekkor felállt, és felugrott a kocsira.

Mellettem állt a hátsó peronon, egy nagydarab, kertésznadrágot viselő férfi mögé bújt el, és onnét figyelte Ledwichet. Bob a kocsi elején foglalt helyet, mire Ledwich, az amatőr detektív – mert ahhoz kétség sem férhet, hogy amatőr volt – és én felszálltunk a villamosra.

Én felmértem az amatőrt, miközben Ledwichet figyelte. Alacsony emberke volt ez a botcsinálta detektív, csontos és törékeny. Egyedül az orra

kelthette fel bárki figyelmét: bénán lógott az arca közepén, és időről időre idegesen megrándult. Ruházata öreg volt és gyűrött, a férfi az ötvenes éveiben járhatott.

Miután egy ideig tanulmányoztam, úgy döntöttem, hogy nem fenyegeti lebukással Bob Tealt. A botcsinálta nyomozó csak Ledwich-en tartotta a szemét, és észre sem vette, hogy Bob is a tagbaszakadt férfit követi.

Amikor a Bob melletti ülés megüresedett, elnyomtam a cigarettámat, és leültem, háttal a rángó orrú férfinak.

– Pár sarok múlva szállj le, és menj vissza a lakásba – mondtam Bobnak halkan. – Addig ne kövesd Ledwichet, amíg nem szólok neked. Csak a lakását figyeld. Valaki más is követi őt, és tudni akarom, mire készül.

Bob morgott, hogy érti, és néhány perc múlva leszállt a villamosról.

Ledwich a Stockton Streetnél szállt le, a rángó orrú férfi a nyomában, akit meg én követtem. Ebben a felállásban parádéztunk a városban egész délután.

A tagbaszakadt férfinak biliárdtermekben akadt dolga, szivarboltokban és büfékben – azaz olyan helyeken, amelyekről tudtam, hogy bennük gyakorlatilag bármilyen, Észak-Amerikában rendezett lóversenyre lehet fogadni, legyen az Tanforanban, Tijuanában vagy Timoniumban. Azt azonban nem tudtam meg, hogy Ledwich mit csinált ezeken a helyeken. Én jártam a sor végén, és a figyelmemet a rángó orrú férfira fordítottam. Egyetlen helyre sem követte Ledwichet, inkább a környéken várta meg, hogy előkerüljön.

Nem volt könnyű dolga, sőt. Keményen dolgozott, hogy Ledwich ne vegye észre, de csak azért járt sikerrel, mert a belvárosban sétáltunk, ahol szinte bárki képes követni bárkit. A rángó orrú férfi kapualjakba lépett be, állandóan a cipőfűzőjét kötötte – rengeteg dolga akadt.

Aztán Ledwich végül lerázta.

A nagydarab férfi egy másik férfival jött ki egy trafikból. Beültek egy, a járda mellett várakozó kocsiba, és elhajtottak. A botcsinálta detektív ott állt lehajtott fejjel a járdán, és bánatosan rángatta lógó orrát. A sarkon volt egy taxidroszt, de ezt ő vagy nem tudta, vagy nem volt elég pénze.

Arra számítottam, hogy visszatér a Laguna Streetre, de nem tette. A Kearny Streeten keresztül Porstmouth Square-re mentünk, ahol elnyúlt a füvön, pipára gyújtott, és sértődötten bámulta a Stevenson emlékművet, de szerintem semmit sem látott belőle.

Én egy kicsivel távolabb helyeztem magam kényelembe egy kínai nő és két tökéletesen gömbölyű gyereke, valamint egy játékosan kockás zakót viselő portugál öregember között, és élveztem a délutánt.

Amikor a nap már lement, és a föld is lehűlt, a kis ember felállt, megrázta

magát, és visszament a Kearney Streetre, ahol egy olcsó étteremben elköltötte szánalmas vacsoráját. Amikor végzett, bement egy közeli hotelba, levett egy kulcsot a falon függő kulcstartóról, és eltűnt egy sötét folyosón. A bejelentőt átlapozva megtudtam, hogy a kulcshoz tartozó szobát az előző napon egy bizonyos John Boyd vette ki, aki Missouri államban élt, St. Louisban.

A hotel nem az a fajta volt, ahol az ember nyugodtan kérdezősködhet, így visszamentem az utcára, majd a sarkon letáboroztam.

Az alkony beálltával felgyulladtak a lámpák az utcán és a boltok kirakataiban is. Sötétedett. A Kearney Streeten átvette az uralmat az esti forgalom: túl szűk öltönyt viselő, huszonegyezni igyekvő filippínó fiúk; álmos szemű, kifestett nők; civilruhás rendőrök a kapitányságra jelentést tenni menet, mielőtt hazaindulnának; Chinatownba igyekvő vagy onnét érkező kínaiak; bármilyen izgalmat kereső matrózok párban; olasz és francia éttermek felé siető éhes emberek; a rendőrség által letartóztatott barátaikért, szeretteikért óvadékot letenni készülő emberek; munkából hazafelé tartó olaszok; és riadt tekintetű férfiak és nők, akik gyanús ügyleteiket bonyolították.

Beköszöntött az éjfél, John Boydnak nyoma sem volt. Úgy döntöttem, itt a nap vége. Hazamentem.

Mielőtt lefeküdtem volna, felhívtam Dick Foley-t. Közölte, hogy Mrs. Estep aznap semmi érdemlegeset nem csinált, nem hívta senki, és levelet sem kapott. Mondtam neki, hogy addig ne kövesse, amíg meg nem oldom John Boyd rejtélyét.

Attól tartottam, hogy Boyd Mrs. Estepre irányítja majd a figyelmét, és nem akartam, hogy az asszony észrevegye: valóban követik. Korábban már mondtam Bob Tealnek, hogy ne tegyen semmit, csak figyelje Ledwich lakását: mikor megy, mikor érkezik, kinek a társaságában van. Most Dicknek adtam ugyanezt az utasítást.

Arra gondoltam, hogy ez a Boyd a nővel együtt dolgozott. A nő kérte meg a lógó orrú Boydot, hogy kövesse Ledwichet, nehogy a nagydarab férfi át tudja verni. De ez csak találgatás volt a részemről, és ezekre én soha nem fogadok.

VII.

Másnap reggel katonai inget húztam, katonai cipőbe bújtam, egy kopott sapkát nyomtam a fejembe, és egy olyan öltönyt vettem fel, ami ugyan nem volt szakadt, de csak egy hajszál választotta el tőle, így könnyedén tudtam követni John Boydot a maga öreg és gyűrött ruháiban.

Boyd alig kilenc óra után hagyta el a hotelt, és ugyanott reggelizett, ahol

tegnap este vacsorázott. Aztán kiment a Laguna Streetre, kinézett magának egy sarkot, és várt Jacob Ledwichre.

Sokat kellett várnia. Egész nap, ugyanis Ledwich csak sötétedés után bukkant fel. Ám a kis ember türelmes volt, ezt el kell ismernem. Először az egyik lábán állt, aztán a másikon, egyszer még a járdaszegélyre is megpróbált leülni, de feladta.

Én nem szakadtam meg. A bútorozott lakás, amit Bob Teal vett ki, a földszinten volt, gyakorlatilag szemben Ledwichével, így mozdulnunk sem kellett, hogy figyeljük a bejáratot.

Bobbal egész nap beszélgettünk, cigarettáztunk, és felváltva figyeltük Ledwich ajtaját, meg a sarkon toporgó kis embert.

Éppen leszállt az este, amikor Ledwich kilépett az ajtón, és a villamos felé indult. Az utcán termettem, és ismét kezdődött az előző esti parádé: Ledwich elöl, mögötte Boyd, aki mögött meg én.

Alig értünk el a sarokra, amikor eszembe jutott valami.

Nehezen lehetne rám fogni, hogy briliáns ötleteim vannak – a munkámban elért eredményeimet sokkal inkább köszönhetem türelmemnek, kitartásomnak és fantáziátlan konokságomnak, amihez azért néha egy kis szerencse is párosul, ugyanakkor néha mégis eszembe jut egy kiváló gondolat. Ez is egyike volt azoknak.

Ledwich fél sarokra járhatott tőlem, Boyd kettőnk között. Felgyorsítottam, elmentem Boyd mellett, és odaértem Ledwich mellé. Ekkor egy kicsit lelassítottam, és ott sétáltam mellette, de semmi mást nem tettem.

– Jake – szólaltam meg anélkül, hogy feléje fordítottam volna a fejemet –, egy férfi követ téged!

A nagydarab férfi hajszál híján tönkretette a tervemet, mert majdnem megállt, de aztán észrevette magát, és a példámat követve ment tovább.

– Te meg ki a fene vagy? – morogta.

– Ne viccelődj már – vágtam vissza neki, de továbbra sem fordítottam felé a fejemet. – Nem temetésen vagyunk. Éppen kiléptem az utcára, amikor megláttalak, majd a fickót, aki egy villanyoszlop mögé bújva várt, hogy elmenj mellette, aztán elkezdett követni.

Erre már odafigyelt.

– Biztos vagy benne?

– Hogyne lennék. Nem kell mást tenned, mint befordulni a következő sarkon, megállni és várni.

Ekkor már két vagy három lépéssel előtte jártam. Befordultam a sarkon, megálltam, és nekidőltem a falnak. Ledwich mellém állt, és ő is a falnak támaszkodott.

– Akarod, hogy segítsek? – vigyorogtam rá pimaszul. Legalábbis annak szántam a vigyort.

– Nem.

Apró kis szája ellenszenvesen köpte a szavakat, kék szeme akár az acél.

Elhúztam a zakómat, hogy megmutassam neki a fegyverem markolatát.

– Akarod? – kérdeztem.

– Nem.

Nem nagyon tudott hova tenni, ami nem olyan nagy csoda.

– Ugye nem bánod, ha maradok? Nem akarok lemaradni a mókáról – folytattam pimaszul.

Ám nem maradt ideje válaszolni. Boyd felgyorsította a lépteit, és sietve fordult be a sarkon, orra idegesen rángott, akár egy vadászebé.

Ledwich olyan gyorsan lépett ki a járda közepére, hogy a kis ember beleütközött. Egy pillanatig csak bámulták egymást, aztán mindkettejük szemében felcsillant a felismerés.

Ledwich hatalmas kezével megfogta Boyd vállát, és megmarkolta.

– Mit szaglászol utánam, te patkány? Nem megmondtam neked, hogy tartsd távol magad Friscótól?

– Ne már, Jake! – könyörgött Boyd. – Nem akarok én semmi rosszat, csak…

Ledwich megrázta, a lógó orrú férfi azonnal befogta a száját, és felém fordult.

– Ez itt a barátom – közölte a fejét ingatva.

Ekkor szemébe gyanú költözött, majd tetőtől talpig végigmért.

– Honnét tudod a nevemet? – kérdezte.

– Ki ne tudná egy ilyen híres ember nevét? – kérdeztem börleszkfilmbe való csodálkozással.

– Ne viccelődjünk! – Fenyegetően tett felém egy lépést. – Honnét tudod a nevemet?

– Ahhoz semmi közöd sincs – vágtam rá.

A hangvételemtől láthatóan megnyugodott. Már nem voltam olyan gyanús neki.

– Nos – mondta lassan –, tartozok neked ezért a kis tippért. Hogy vagy eleresztve?

– Voltam már mocskosabb is. – A nyugati parton a „mocskos” azt jelenti, hogy az embernek van pénze.

Rám nézett, majd Boydra, aztán megint rám.

– Ismered a Kört? – kérdezte.

Bólintottam. Az alvilág a Körnek hívja Wop Healy kricsmijét.

– Holnap este találkozunk itt, akkor talán majd tudok egy kis pénzt dobni feléd.

– Az nagyon puccos hely – feleltem a fejemet rázva. – Nem járok én ilyen előkelő társaságba manapság.

Nincs az a pénz, hogy a Körben találkoztam volna vele. Wop Healy, meg a vendégeinek fele pontosan tudta, hogy detektív vagyok. Nem tehettem mást, egy olyan bűnözőt kellett alakítanom, aki valami oknál fogva egy ideig kerülni akarja a rosszabb hírű kocsmákat. Jó lehetett az alakításom, mert Ledwich bólintott, és megadta a telefonszámát a Laguna Streeten.

– Holnap ilyentájt ugorj be hozzám, és talán teszek neked egy ajánlatot, ha elég tökös legény vagy.

– Majd átgondolom – feleltem semlegesen, majd megfordultam, hogy elinduljak.

– Egy pillanat – szólt utánam. Megfordultam. – A neved?

– Wisher – feleltem. – Shine, ha keresztnév is kell.

– Shine Wisher – ismételte. – Azt hiszem, nem hallottam még rólad.

Meglepődtem volna, ha igen, ugyanis a nevet negyedórája találtam ki.

– Nem kellene hangosan kiabálni a nevemet – jegyeztem meg mérgesen. – Nem kell nagydobra verni.

Azzal otthagytam, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy elégedetlen voltam magammal. Azzal, hogy szóltam neki Boydról, leköteleztem, és egyben – ha csak ideiglenesen is – elfogadott, mint szakmabéli simlist. A hitelességemet meg csak növeltem azzal, hogy vonakodtam bármit is elfogadni tőle cserébe.

Egy másnapi találkozóval távoztam a helyszínről, egy találkozóval, ahol lehetőséget kapok arra, hogy – illegálisan, ez nem kérdés – megdolgozzak a pénzemért.

Egyáltalán nem volt kizárva, hogy az ajánlatának semmi köze az Estep-ügyhöz, de lehet, hogy mégis. Másnap este lehetőségem nyílt megtudni, és egy kicsit betekinteni Jake Ledwich üzleti ügyeibe.

Fél órát sétáltam még, majd visszamentem Bob Tealhez a lakásba.

– Ledwich visszajött.

– Igen – felelte Bob. – Azzal a kis emberrel, aki követte. Félórája mehettek be a lakásba.

– Remek. A nőt nem láttad bemenni?

– Nem.

Arra számítottam, hogy Mrs. Estep megjelenik valamikor este, de nem bukkant fel. Bobbal ültünk, beszélgettünk, és néztük Ledwich ajtaját. Múltak az órák.

Hajnali egykor Ledwich lépett ki egyedül a bejárati ajtón.

– A forma kedvéért követem – közölte Bob, és felvette a sapkáját.

Ledwich eltűnt a sarkon, Bob kicsit távolabbról követte.

Pár perc múlva Bob vissza is jött.

– A kocsijáért ment.

Felugrottam, felkaptam a telefont, és az irodát hívtam, hogy azonnal küldjenek egy gyors kocsit.

Bob az ablaknál állt, és odakiáltott: – Itt van!

Bob mellé lépve láttam, hogy Ledwich belép az ajtón. A kocsija a ház előtt állt. Ismét eltelt pár perc, majd megjelent Ledwich és Boyd, aki a nagydarab férfira támaszkodott. Ledwich szinte a hóna alá nyúlva támogatta. Az arcukat nem láthattuk a sötétben, de a kis ember egyértelműen vagy részeg volt, vagy beteg, vagy Ledwich elkábította.

A tagbaszakadt férfi besegítette a kis embert az autóba. A féklámpa még ránk nevetett pár sarokról, aztán eltűnt. Az autó, amit rendeltem, húsz perc múlva érkezett meg, így visszaküldtem.

Nem sokkal hajnali három után került elő Ledwich. Egyedül és gyalog bukkant fel a garázsa felől. Pontosan két órát volt távol.

VIII.

Egyikünk sem ment haza aznap éjjel, inkább ott aludtunk a Laguna Streeten.

Reggel Bob lement a sarki fűszereshez reggelinek valót venni, és hozott egy napilapot is.

Én a reggelit készítettem, Bob pedig megosztotta a figyelmét az újság és Ledwich ajtaja között.

Aztán felkiáltott: – Ezt nézd meg!

Szalonnával a kezemben siettem ki a konyhából.

– Mi az?

– Ezt hallgasd meg! „Rejtélyes gyilkosság a parkban” – olvasta. – „Ma reggel egy ismeretlen férfi holttestét találták meg egy kocsifeljáróban a Golden Gate Parkban. A rendőrség közlése szerint a férfi nyakát eltörték, viszont a többi sérülés és zúzódás hiánya a testén, valamint ruhái átlagos állapota arra utalnak, hogy a férfi nem egy zuhanásba halt bele, és nem is egy autó ütötte el. A rendőrség feltételezése szerint a férfit máshol ölték meg, majd autóval vitték a holttestét a parkba.”

– Boyd! – mondtam.

– Lefogadok, hogy ő az – felelte Bob.

Nem sokkal később a hullaházban megtudtunk, hogy igazunk volt. A halott férfi valóban John Boyd volt.

– Ledwich már holtan hozta ki a házból – jegyezte meg Bob.

Bólintottam.

– De az ám. Boyd apró kis ember volt, és egy olyan tagbaszakadt alaknak, mint Ledwich, nem különösebben nehéz a hóna alá nyúlva magával hozni, úgy téve, mintha Boyd csak részeg lett volna. Menjünk csak szépen át az Igazságügyi Palotába, és nézzük meg, mit tudnak a rendőrök.

A detektíveknél megkerestük O'Gar őrmestert, a gyilkossági csoport parancsnokát, egy jó embert, akivel lehet együtt dolgozni.

– A halott ember a parkban – mondtam. – Mit tudtok róla?

O'Gar a tarkójára tolta a filmbéli seriffek által divatba hozott széles karimájú fekete kalapját, megvakarta a feje tetejét, és úgy nézett rám, mint akiről sejti, hogy át akarja verni, de nem tudja, hogyan.

– Mindössze annyit, hogy halott – felelte végül.

– Nem akarod tudni, kivel látták utoljára?

– Valószínűleg segítene abban, hogy megtaláljam azt, aki végzett vele.

– Akkor ez hogy tetszik? – kérdeztem. – A halott férfi neve John Boyd. Innét egy sarokra lakott egy hotelban. Akivel utoljára látták, nem más, mint egy férfi, akinek nem kevés köze van dr. Estep első feleségéhez. Emlékszel, dr. Estep második felesége az a nő, akire éppen a férje meggyilkolását próbáljátok rábizonyítani. Mit szólsz ehhez?

– Érdekes – válaszolta. – Hol kezdjük?

– Ez a Ledwich nehéz dió lesz. Én azt mondom, hogy kezdjük először a nővel, az első Mrs. Esteppel. Nincs kizárva, hogy Boyd ismerte őt, így ha megtudja, hogy Ledwich elintézte Boydot, akkor bosszúból elkezd beszélni. Ugyanakkor, ha a nő és Ledwich közösen szövetkeztek Boyd ellen, akkor nem ártana a nőt biztonságos helyre vinni. Ledwichet éjfél előtt nem akarom bevitetni. Találkám van vele, amit nem akarok elmulasztani, hátha kiszedek belőle valamit.

Bob Teal az ajtó felé indult.

– Addig figyelem, amíg nem találkozol vele – szólt vissza a válla fölött.

– Helyes – feleltem. – Ne engedd, hogy elhagyja a várost. Ha mégis meg akar lépni, akkor vitesd be a rendőrökkel.

A Montgomery Hotel halljában O'Gar és én először Dick Foley-val beszéltünk. Dick elmondta nekünk, hogy a nő még nem jött le a szobájából, a reggelijét is felküldette. Nem kapott sem levelet, sem táviratot, és senki sem kereste telefonon.

Előkerítettem Stacey-t.

– Beszélni fogunk ezzel az Estep nőszeméllyel, és lehet, hogy magunkkal is visszük. Felküldetne egy szobalányt, hogy megnézze, felöltözött-e már?

Nem akarunk előre bejelentkezni, de nem is akarunk rátörni, ha még ágyban van.

Tizenöt perc múlva Stacey közölte, hogy Mrs. Estep felkelt és felöltözött.

Felmentünk a szobájába, a szobalányt is magunkkal vittük.

Ő kopogott az ajtón.

– Mi az? – szólt ki egy ingerült hang.

– A szobalány vagyok, csak…

A kulcs elfordult a zárban, és Mrs. Estep nyitott ajtót meglehetősen idegesen. O'Gar odalépett, én mögötte, majd O'Gar elővette a jelvényét.

– A kapitányságról jöttünk – mondta. – Beszélni akarunk magával.

O'Gar a lábát az ajtórésbe tette, hogy a nő ne tudja ránk csapni az ajtót. Mindketten lassan léptünk előre, így a nő nem tudott mást tenni, mint hátrálni, be a szobába. Beengedett hát minket a szobájába, de nem szívesen tette.

Becsuktuk magunk mögött az ajtót, és azonnal nekiszegeztük a kérdést.

– Mrs. Estep? Miért ölte meg Jake Ledwich John Boydot?

Arcán a következő játszódott le: riadalom Ledwich nevének hallatán, félelem az „ölte meg" hallatán, ám John Boyd neve hallatán az arca kifejezéstelen maradt.

– Ki ölt meg kit és miért? – dadogta, hogy időt nyerjen.

– Hát ez az – bólintottam. – Miért ölte meg tegnap éjjel Jake a lakásában John Boydot, és miért vitte ki a holttestét a parkba?

Újabb arckifejezések: egyre erősödő ijedelem, amíg be nem fejeztem a mondatot, aztán hirtelen valaminek a megértése, amit az eddigi érzések többé-kevésbé sikeres elrejtése követett. Ezek az érzések és arckifejezések nyilván nem voltak teljesen egyértelműek, mint mondjuk néhány reklámtábla, de aki egyszer már pókerezett – akár emberekkel, akár kártyával az pontosan látja és értelmezi ezeket a jeleket.

Én ezekből azt olvastam ki, hogy Boyd nem dolgozott sem neki, sem érte, és a nő tudta, hogy Ledwich egyszer már ölt – de nem tegnap éjjel, és nem Boydot. Akkor kit és mikor? Dr. Estepet? Aligha. Ha valaki megölte, akkor az senki más a világon nem lehetett, csak a második felesége. A bizonyítékok alapján senki más nem ölhette meg a doktort.

Akkor kit gyilkolt meg Ledwich Boyd előtt? Lehet, hogy már több emberélet száraд a lelkén?

Ezek a gondolatok szaladtak át a fejemen, miközben Mrs. Estep ezt mondta: – Ez abszurdum! Hogy képzelik, hogy csak feljönnek ide, és…

Öt percig beszélt megállás nélkül, a mondatok csak úgy ömlöttek kemény ajkai közül, ám a szavaknak önmagukban nem volt jelentésük. Azért beszélt, hogy időt nyerjen, és közben azt is ki kellett találnia, mi a legbiztonságosabb

viselkedés a részéről.

Aztán, mielőtt bármit tudtunk volna tenni, rájött, mi a legbiztonságosabb megoldás. Hallgat.

Egyetlen szót sem tudtunk kiszedni a nőből, márpedig ez az egyetlen módja annak, hogy az ember ellenálljon a kíméletlen faggatásnak. Az átlagos gyanúsított igyekszik kibeszélni magát a letartóztatásból, és az sem számít, hogy mennyire agyafúrt vagy mennyire jól hazudik: ha beszél, és az ember jól keveri a lapokat, akkor mindenkit, minden gyanúsítottat meg lehet fogni, hiszen szinte saját maga segít abban, hogy végre letartóztassák. De ha nem beszél, semmit sem lehet tenni vele. Semmit.

A nő is pontosan ezt tette. Nem volt hajlandó meghallani a kérdéseinket, nem beszélt, nem bólintott, nem motyogott, nem legyintett, semmit sem tett. Arckifejezésből nem volt hiány, azokat ismét szépen felvonultatta, de nekünk verbális válaszokra volt szükségünk.

Annyira könnyen azért nem adtuk meg magunkat. Három kemény órán keresztül bombáztuk őt a kérdéseinkkel megállás nélkül. Fenyegettük, kértük, hízelegtünk neki, sőt azt hiszem, egyszer még táncra is perdültünk, de a nő ellenállt. A végén egyszerűen bevittük a kapitányságra. Ugyan semmink nem volt ellene, de nem engedhettük, hogy szabadlábon legyen addig, amíg Ledwichet el nem kaptuk.

Az Igazságügyi Palotában nem helyeztük letartóztatás alá, mindössze koronatanúként tartottuk őrizetben. Egy irodába zártuk be egy rendőrnő és O'Gar egyik emberének társaságában, akinek az volt a dolga, hogy kitalálja, mit tegyenek vele, amíg mi Ledwichre vadásztunk. Az Igazságügyi Palotában természetesen megmotoztuk Mrs. Estepet, és azt találtuk, amire számítottunk: semmit.

O'Garral visszamentünk a Montgomerybe, és alaposan átkutattuk a szobáját. És semmit sem találtunk.

– Biztosan tudod, hogy miről beszélsz? – kérdezte a detektívőrmester, amikor eljöttünk a hotelből. – Valaki nagyon kellemetlen helyzetbe fog kerülni, ha tévedsz.

Ezt válasz nélkül hagytam.

– Fél hétkor találkozunk – mondtam. – És akkor elkapjuk Ledwichet.

O'Gar morgott valamit, aztán elindultam Vance Richmond irodájába.

IX.

Az ügyvéd azonnal felpattant a székéből, amikor a gépírónője bevezetett hozzá. Arca hosszabb és szürkébb volt, mint valaha, ráncai elmélyültek, szeme táskás volt.

– *Tennie kell* valamit! – kiáltotta. – Most jövök a kórházból. Mrs. Estep

állapota sokat romlott. Még egy vagy két nap, és fel kell készülnünk a legrosszabbra…

Félbeszakítottam, és gyorsan elmeséltem neki, mi történt, majd azt is, hogy mit vártam vagy reméltem ezektől az eseményektől. Az ügyvéd azonban komoran fogadta a híreket, és reményvesztetten csóválta meg a fejét.

– De hát nem érti? – kérdezte, amikor befejeztem. – Nem érti, hogy ez semmire sem elég? Tudom, hogy idővel talál bizonyítékot a védencem ártatlanságára. Nem panaszkodom, hiszen maga mindent megtett, amit csak tehetett, sőt még annál is többet. De ezzel semmire sem megyünk. Rajtunk már csak a csoda segíthet.

– Tegyük fel, hogy végre valahogy kiszedi az igazat Ledwichből és az első Mrs. Estepből, csak éppen a bíróság előtt. Arra heteket, hónapokat kell várni. Rajtunk az sem segít, ha három vagy négy napon belül deríti ki az igazságot. Nincs annyi időnk! Ha most elmehetnék Mrs. Estephez, és elmondhatnám neki, hogy szabadon távozhat, akkor talán képes lenne összeszedni magát. De még két nap a börtönben, vagy akár csak két óra, és nem lesz már szüksége senkire, aki bebizonyítja az ártatlanságát. Addigra ugyanis meg fog halni. Mondom én magának, hogy…

Ismét hirtelen hagytam ott Vance Richmondot. Az ügyvéd kifejezetten felidegesített. Én az egyszerű munkákat szeretem. Munkaidőben az érzelmek csak gátolnak.

X.

Aznap este negyed hétkor becsöngettem Jacob Ledwichhez. O'Gar távolabbról figyelt az utcán. Mivel az éjszakát a szemben lévő lakásban töltöttem Bob Teallel egyetemben, ugyanazokat a ruhákat viseltem, amelyekben előző este Shine Wisherként mutatkoztam be Ledwichnek.

Kinyílt az ajtó.

– Helló, Wisher – üdvözölt Ledwich minden lelkesedés nélkül, majd felvezetett az emeletre. Négy szobából álló lakása az épület teljes szélességében terült el, így volt első és hátsó kijárata is. Bútorzata olyan volt, mint az összes többi, elfogadható árfekvésű bútorozott lakásnak szerte a világon.

A nappaliban leültünk, beszéltünk, dohányoztunk és felmértük egymást. Ledwich idegesnek látszott. Arra gondoltam, hogy egyáltalán nem bánta volna, ha nem csöngetek be hozzá aznap este.

– És a munka, amiről beszéltél? – kérdeztem.

– Sajnálom – felelte, majd megnyalta kicsi száját –, de azt lefújták. – Aztán még hozzátette, bár semmi jelentősége nem volt: – Egy időre

legalábbis biztosan.

Arra gyanakodtam, hogy a munka nem lett volna más, mint Boyd elintézése, ám Ledwich maga intézte el a kis embert.

Kicsivel később whiskyt hozott, aztán mindenféle cél nélkül beszélgetni kezdtünk. Igyekezett nem mutatni, hogy szabadulna már tőlem, én pedig óvatosan próbáltam kipuhatolni, mi a helyzet vele.

Az itt-ott elejtett megjegyzései alapján arra jutottam, hogy Ledwich régebben svindler volt, aki az elmúlt években könnyebben keresett már pénzt. Ez rímelt azzal, amit Porky Grout mondott Bob Tealnek.

Magamról olyan kitérően beszéltem, ami egy bűnözőtől elvárható az én helyzetemben, és párszor gondosan olyan megjegyzéseket ejtettem el, amelyek alapján azt hihette, hogy Szegecselő Jimmy bandájának vagyok a tagja, akik közül a legtöbben éppen rács mögött ültek a Walla Wallában.

Felajánlotta, hogy ad kölcsön pénzt, amíg megint talpra tudok állni. Azt feleltem, hogy nincs szükségem könyöradományra, viszont a lehetőségre igen. Hogy végre pénzt keressek.

Az este vánszorgott, és mi semmire sem jutottunk.

– Jake – kezdtem könnyedén –, elég nagy rizikót vállaltál azzal, hogy azt a fickót eltetted tegnap éjjel láb alól.

Fel akartam gyorsítani az eseményeket. Sikerült.

Az arca összerándult.

A zakója alól fegyvert húzott elő.

Pisztolyommal a zsebemből tüzeltem, és ki is lőttem a fegyverét a kezéből.

– Ésszel! – kiáltottam rá.

Ledwich csak ült, bambán masszírozta sajgó kezét, és értetlenül bámult a zakóm füstölgő zsebére.

Kilőni valakinek a kezéből a fegyvert – úgy hangzik, mint valami trükk, de egyszer-egyszer előfordul. Ha valaki tisztességesen kezeli a fegyvert – ahogy én is, nem vagyok sem fakezű, sem mesterlövész –, akkor természetesen és automatikusan tud arra lőni, ami elég közel van hozzá. Persze előtte nem árt fókuszálni a célra. Ha viszont valaki fegyvert fog rám, akkor rálövök – nem célzok, hanem egyszerűen rálövök. Nincs idő célozni, tüzelni kell. Ám ha csak egy kicsit is nézi ilyenkor az ember a célt, ahogy én néztem Ledwich fegyverét, akkor egészen elfogadható esély van arra, hogy el is találja. Ahogy én tettem. De azért el kell ismernem, első pillantásra lenyűgözőnek látszik.

Az apró kis lángokat eloltottam a zakóm zsebénél, odamentem a fegyveréért a nappali másik végébe, és felvettem. Ki akartam venni belőle a töltényeket, de meggondoltam magam, és zsebre tettem. Aztán visszamentem

a dohányzóasztalhoz, és leültem vele szemben.

– Óvatosan kellene bánni ezekkel a dolgokkal – vicceltem vele –, mert még a végén kárt teszel valakiben.

– Egy hé, mi? – nézett rám hangjában a lehető legtöbb megvetéssel. Azt a két hangot nem könnyű megvetően kiejteni, de a szlengben illetnek minket ennél rondább gúnynevekkel is.

Akár meg is próbálhattam volna visszalépni Wisher szerepébe. Képes lettem volna rá, abban azonban biztos voltam, hogy értelme nem sok lett volna, így aztán egy bólintással ismertem el: „hé" vagyok, detektív.

Az agya lázasan dolgozott, a szenvedély eltűnt az arcából, ahogy ott ült és masszírozta a kezét. Apró száján és szemén láttam, hogy kombinál magában.

Hallgattam, vártam, hogy mire jut magában. Tudtam, hogy azt próbálja kitalálni, ki vagyok én ebben a játszmában, és mi a szerepem, ő úgy tudta, hogy tegnap este léptem be a képbe, így nem Boyd halála miatt voltam nála. Akkor csak az Estep-ügy miatt, hacsak nem volt még köze több simlis dologhoz, amiről én nem tudtam.

– Te nem vagy városi detektív, mi? – kérdezte végül. Hangja majdnem barátságos volt, egy olyan ember hangja, aki meg akarja győzni a másikat valamiről, vagy el akar adni neki valamit.

Arra gondoltam, hogy az igazságból nem lehet nagy baj.

– Nem – feleltem. – A Kontinentális Detektívügynökségnek dolgozok.

Egy kicsit közelebb húzta a székét az automata pisztolyom csövéhez.

– Akkor meg ki után szaglászol? Mit keresel itt?

Ismét az igazsággal próbálkoztam.

– A második Mrs. Estep nem ölte meg a férjét.

– Azon dolgozol, hogy kihozd a börtönből?

– Igen.

Felemeltem a kezem, hogy maradjon szépen a helyén, mert egyre közelebb araszolt a fegyveremhez.

– És hogyan akarod kihozni a hűvösről? – kérdezte, hangja minden egyes szóval mélyebb lett, egyre bizalmasabb.

Az igazság eddig bejött. Nem változtattam a taktikámon.

– Estep a halála előtt írt egy levelet.

– És?

És itt meg is álltam az igazsággal.

– Nincs és – feleltem.

Hátradőlt a székében, száján és szemén láttam, hogy nagyon erősen gondolkodik.

– Mi közöd van ahhoz a férfihoz, aki tegnap este meghalt? – kérdezte

lassan.

– Neked van közöd hozzá – feleltem. – Ugyan Estep második feleségének nem sokat használ, de te meg az első felesége együtt akartok ártani neki. Ennélfogva ami rossz nektek, az jó neki. Elismerem, hogy a sötétben tapogatózok, de arra indulok, ahol fényt látok, a végén pedig a napfényre fogok kibukkanni. Az egyik fény az, hogy téged lecsukatlak Boyd meggyilkolásáért.

Hirtelen előredőlt, száját eltátotta, szeme teljesen elkerekedett.

– A végén jól fogsz kijönni – mondta nagyon halkan és óvatosan –, ha egy kicsit használod az eszed.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Azt hiszed – folytatta még mindig nagyon halkan –, hogy rám tudod húzni Boyd megölését? Hogy el tudsz ítéltetni gyilkosságért?

– Igen.

Azonban nem voltam ennyire biztos. Először is, ugyan erkölcsileg mindketten biztosak voltunk benne, sem Bob Teal, sem én nem mertünk volna megesküdni, hogy John Boyd volt az a férfi, aki beszállt Ledwich-csel az autóba akkor éjjel.

Ezek apróságok, de egy magándetektív – hacsak nem biztos száz százalékig minden apró részletben – igencsak kellemetlen perceket élhet át a tanúk padján.

– Igen – ismételtem meg, miután átgondoltam mindent. – És tovább fogom gyűjteni a bizonyítékokat ellened és a bűntársad ellen. A végén mindketten bíróság elé fogtok állni.

– Bűntársam? – kérdezte nem igazán meglepve. – Ednára gondolsz, ugye? Már őt is elkaptátok?

– Igen.

Felnevetett.

– De megnézném, hogyan próbáltok meg bármit is kiszedni belőle! Először is, nem tud túl sokat, másodszor meg… Gondolom, már megpróbáltátok kihallgatni, és most már tudjátok, hogy nem megy az olyan könnyen nála. Szóval ne is próbáld beadni nekem, hogy Edna beszélt nektek.

– Nem akarok én beadni neked semmit sem.

Pár másodperc szünet, majd…

– Teszek neked egy ajánlatot – folytatta. – Ha tetszik, elfogadod, ha nem, hát nem. Dr. Estep a levelet halála előtt nekem írta. Egyértelműen bizonyítja, hogy a doktor öngyilkos lett. Adj esélyt, hogy meglépjek, csak egy esélyt, fél órát, és becsületszavamat adom, hogy elküldöm neked a levelet.

– Tudom, hogy bízhatok benned – feleltem szarkasztikusan.

– Akkor én bízok benned! – kiáltotta. – Odaadom neked a levelet, ha megígéred, hogy kapok egy fél órát.

– Fél órát? – kérdeztem. – Mire? Miért ne vihetnélek be téged meg a levelet most rögtön?

– Úgy nézek én ki, mint aki otthagyja a levelet, ahol bárki képes megtalálni? Azt hiszed, hogy itt van valahol a lakásban?

Nem hittem, ahogy azt sem, hogy csak azért ne találnánk meg, mert ő eldugta valahova.

– Semmi okát nem látom annak, miért kellene alkudoznom veled – mondtam neki. – Elkaptalak, és nekem ennyi elég.

– És akkor hajlandó lennél alkudozni velem, ha bebizonyítanám: Mrs. Estep csak az én önként felajánlott segítségem révén nyerheti vissza a szabadságát?

– Talán. De azért végighallgatnálak.

– Rendben – bólintott. – Akkor mindent elmondok neked. De ezeknek nagy részét nélkülem nem lehet bíróság előtt bizonyítani, és ha elutasítod az ajánlatomat, akkor éppen elég bizonyítékom van meggyőzni az esküdtszéket, hogy én egy szót sem beszéltem veled, egy szót sem mondtam neked, és te csak a nyakamba akarod varrni az egészet.

Ebben volt némi igazság. Washington városától Washington államig szinte minden bíróság előtt tanúskodtam már, és soha nem láttam még olyan esküdtszéket, amelyik ne hitte volna el boldogan: a magándetektív olyan alak, aki az átverésre szakosodott, egyik zsebében egy pakli cinkelt kártyával, a másikban meg egy okirathamisító teljes felszerelésével, és azt a napot teljesen elvesztegetettnek tartja, amelyiken legalább egy ártatlan embert nem juttatott rács mögé.

XI.

— Volt egy doktor, az ország másik felén élt – kezdte Ledwich –, aki belekeveredett egy elég ronda botrányba, és csak hajszál híján úszta meg a börtönt. Az állam, ahol élt, még a működési engedélyét is visszavonta.

– Egy közeli nagyvárosban kötött ki a fiatal orvos, és egyik éjjel szokásához híven részeg volt, és elmesélt mindent egy férfinak, akivel ott találkozott. A férfi leleményes volt. Egy bizonyos összegért felajánlotta a doktornak, hogy szerez neki egy hamisított diplomát, így az orvos tudna egy másik államban praktizálni.

– A fiatal doktor kapott az ajánlaton, a barátja pedig megszerezte neki a diplomát. A fiatal orvos az a férfi volt, akit dr. Estepként ismersz, a barát meg

én. Az igaz dr. Estepet ma reggel találták meg holtan.

Ez új hír volt – persze, ha igaz.

– Az történt – folytatta a nagydarab férfi – hogy amikor a fiatal orvossal beszéltem, akinek a valódi neve nem érdekes, egy hamisított diplomát akartam eladni neki. Manapság könnyen lehet szerezni egyet, de huszonöt évvel ezelőtt igencsak nehezen ment. Miközben próbáltam felhajtani egy hamisított diplomát, találkoztam egy nővel, akivel régebben együtt dolgoztam. A neve Edna Fife volt. Őt most az első Mrs. Estepként ismerik.

– Edna egy orvoshoz ment férjhez, az igazi dr. Humbert Estephez, aki pokolian jól értette a dolgát. Edna két évig éhezett vele Philadelphiában, aztán becsukatta vele a rendelőjét, és úgy döntött, hogy visszatér a svindlerséghez. A férjét is magával vitte. Edna nagyon jó svindler volt, én mondom neked, mindenkit megkopasztott, akit csak akart, és a férjéből is egészen jó szélhámost faragott.

– Én nem sokkal ezután találkoztam vele, és amikor elmondott nekem mindent, felajánlottam neki, hogy megveszem a férje diplomáját és egyéb hivatalos papírjait. Nem tudom, hogy a doktor el akarta-e adni, de tette, amit Edna mondott neki, én pedig megkaptam a papírokat.

– Mindent odaadtam a fiatal orvosnak, aki ideutazott San Franciscóba, és Humbert Estep néven rendelőt nyitott. Az igazi Estep megígérte, hogy soha többé nem használja a nevét, ami nem volt akkora áldozat tőlük, hiszen mindig nevet változtattak, akárhányszor költöztek, és gyakran költöztek.

– Én kapcsolatban maradtam a fiatal orvossal, hiszen rendszeresen fizetett nekem. A markomban volt, ostoba lettem volna veszni hagyni azt a könnyű pénzt. Egy év elteltével azt hallottam, hogy összeszedte magát, és jól él. Szóval felugrottam egy vonatra, és eljöttem San Franciscóba. Tényleg jól ment neki, így aztán szépen letáboroztam, ahol szemmel tarthattam őt. És persze a saját érdekeimet is.

– Nagyjából akkor nősült meg, aztán a praxisának és a befektetéseinek köszönhetően szép vagyont szerzett. Én ebből kaptam egy bizonyos százalékot, és kész.

– Körülbelül huszonöt évig ezt kaptam: egy bizonyos százalékot, semmivel sem többet. A doktor pontosan tudta, hogy nem ölném meg az aranytojást tojó tyúkot, szóval akármennyire is fenyegettem azzal, hogy leleplezem, ő nem tett semmit, és az én kezem is meg volt kötve. Odaadta a részemet, de egy centtel sem többet.

– Ahogy mondtam, évekig így ment minden. Megéltem belőle, de nagy pénzhez nem jutottam. Pár hónappal ezelőtt a fülembe jutott, hogy majdnem megduplázta a vagyonát valami faipari befektetésen, így eldöntöttem, hogy

abból a pénzből nekem is jár.

– Az évek alatt egész jól megismertem a doktort. Így megy ez, ha kivéreztetünk valakit: pontosan tudjuk, mi játszódik le a fejében, és azt is tudjuk, mi lesz a reakciója egy adott helyzetre. Szóval elég jól kiismertem őt.

– Tudtam például azt, hogy soha nem mondta el az igazat a múltjáról. Feleségét azzal etette, hogy Nyugat-Virginiában született. Tőlem azt mondott a doktor a feleségének, amit csak akart. Aztán megtudtam, hogy egy fegyvert tart az íróasztala fiókjában, és persze azt is megtudtam, hogy miért tartja ott. Azért, hogy megölje magát, ha kitudódik, hogy nem igazi a diplomája. Úgy okoskodott, hogy a legelső figyelmeztető jelre megöli magát, így a hatóságok a jó hírneve iránti tiszteletből gyorsan lezárják a nyomozást.

– Így a felesége is megússza a nyilvános botrányt és megaláztatást, még akkor is, ha megtudja az igazat. Én a magam részéről tizedennyit sem foglalkoznék egy nő érzéseivel, de a doktor különös egy alak volt. És megőrült a feleségéért.

– Ezt tudtam meg róla, és aztán minden ennek megfelelően történt.

– Lehet, hogy a tervem komplikáltnak hangzik, de nagyon egyszerű volt. Előkerítettem az igazi Estepéket. Sokat kellett keresnem őket, végül persze megtaláltam őket. A nőt elhoztam San Franciscóba, a férfinak meg mondtam, hogy maradjon a helyén nyugton.

– Minden rendben lett volna, ha a férfi azt teszi, amit mondok neki, de attól tartott, hogy Ednával átverjük őt, ezért ideutazott, hogy szemmel tartson minket. De azt csak akkor tudtam meg, amikor te felhívtad rá a figyelmemet.

– Idehoztam Ednát, és csak annyit mondtam el neki, amennyit feltétlenül tudnia kellett, aztán annyit gyakoroltam vele, amíg tökéletesen nem alakította a szerepét.

– Pár nappal azelőtt, hogy ő megérkezett volna, elmentem a doktorhoz, és ezer dollárt követeltem tőle. Kinevetett, én meg úgy tettem, mint aki iszonyú dühös, és eljöttem.

– Amint megérkezett Edna, azonnal elküldtem a doktorhoz. Azt kérte tőle, hogy a lányán hajtson végre egy törvénytelen operációt. A doktor természetesen nemet mondott. Ekkor Edna könyörögni kezdett, elég hangosan ahhoz, hogy az asszisztens is meghallja kint. Amikor felemelte a hangját, csak olyan szavakat használt, amiket később a saját céljainkra tudtunk felhasználni. Edna tökéleteset alakított, és zokogva rohant el a rendelőből.

– Ekkor jött a másik trükköm. Van egy haverom, aki a hamisítás mágusa. Készített nekem egy fél újságoldalt, akár az igazi. Egy cikk állt rajta, olyan volt, mint egy igazi újságcikk, úgy volt megfogalmazva, úgy nézett ki. A cikk

egy jónevű San Franciscó-i sebészről szólt, aki ellen nyomozást indítottak, mert azt gyanítják, hogy hamis a diplomája. A cikk pontosan akkora volt, mint az Evening Times címoldalán a fotók.

– Edna látogatásának napján megvettem a Times első kiadását reggel tízkor, amikor kikerült az utcára. Egy másik ismerősöm valahogy eltávolította a fotót a címlapról, és a helyére ragasztotta a cikket.

– Aznap este kicseréltem a mi újságunkat a doktoréra. Nem volt bonyolult. Az újságkihordó odadobta az újságot a bejárati ajtó elé, én elbújtam az árnyékban, és kicseréltem a két újságot.

Próbáltam úgy tenni, mint akit az egész nem nagyon érdekel, pedig ennek éppen az ellenkezője volt az igaz. Az elején felkészültem arra, hogy egy rakás hazugságot fogok hallani, de most már tudtam, hogy az igazat mondja. Ledwich minden szava dicsekvés volt, szinte megrészegült saját agyafúrtságától, ahogy kitervelte és végrehajtotta az árulást és a gyilkosságot.

Tudtam, hogy nem hazudik, és sejtettem, hogy többet mond el nekem, mint amennyit szeretett volna. Szinte szétdurrant a hiúságtól, a hiúságtól, ami a kisstílű bűnözőket egy kis siker után eltölti, a hiúságtól, ami aztán előbb vagy utóbb börtönbe juttatja.

A szeme csillogott, apró kis szája diadalittasan és mosolyogva sorolta a szavakat.

– A doktor elolvasta az újságot, és agyonlőtte magát. De előtte még írt nekem egy levelet, és el is küldte postán. Nem is számítottam arra, hogy a feleségét gyanúsítják majd a doktor halála miatt. Tiszta szerencse volt.

– Úgy számoltam, hogy a hamis újságra a nagy izgalomban senki sem fog figyelni. Edna ekkor szépen megjelenik, mint az első feleség. És ne feledjük, ott volt a beszélgetés közte és a doktor között, amit az asszisztens is hallott. Annak a fényében a doktor halála szinte bizonyítja, hogy Edna valóban a felesége volt.

– Biztos voltam benne, hogy Edna és a meséje ki fog állni bármilyen nyomozást és kérdezősködést. Senki sem tudott semmit a doktor igazi múltjáról, csak annyit, amennyit ő maga mondott el, abból pedig egyetlen szó sem volt igaz.

– Edna valóban hozzáment egy dr. Humbert Estephez ‘96-ban Philadelphiában. Az azóta eltelt huszonhét év pedig bőven elég volt arra, hogy ne derüljön fény a tényre, miszerint dr. Humbert Estep valójában nem is dr. Humbert Estep.

– Én csak meg akartam győzni a doktor igazi feleségét és az ügyvédeit, hogy ő valójában nem is felesége dr. Estepnek. És ezt meg is tettük. Mindenki elhitte, hogy a doktornak Edna a törvényes felesége.

– A következő lépés az lett volna, hogy Edna és a második feleség valamiféle egyezségre jutnak a doktor hagyatékával kapcsolatban. Edna megelégedett volna a felével, és így nem is került volna az ügy nyilvánosságra.

– Mi azonban felkészültünk a legrosszabbra, azaz arra, hogy bíróságra kell mennünk. És eleinte olyan jól ment minden. Én a hagyaték felével is megelégedtem volna. Legalább kétszázezer dollárról beszélünk, az meg nekem bőven elég lett volna, még úgy is, hogy kifizetem az Ednának ígért húszezret is.

– De amikor a rendőrség letartóztatta a doktor feleségét, és vádat emelt ellene a férje meggyilkolása miatt, elgondolkodtam. Aztán rájöttem, hogy semmit sem kell tennem, csak ülni nyugodtan, és várni, amíg el nem ítélik. Mert akkor a bíróság a teljes hagyatékot Ednának ítélte volna.

– Az én birtokomban van az egyetlen bizonyíték, amivel a doktor feleségének ártatlanságát lehet bizonyítani. A levél, amit a doktor nekem írt. De még akkor sem adhattam volna a rendőröknek a levelet, ha akarom, ugyanis azzal magamat sodrom bajba. Amikor a doktor elolvasta a hamisított cikket, kitépte az újságból, arra írta az üzenetét, és bedobta a postaládába. Szóval a levél egyenlő a beismerő vallomásommal. Viszont az is igaz, hogy eszem ágában sem volt kiadni a kezemből.

– Eddig minden úgy ment, akár az álom. Nem kellett mást tennem, csak várni, hogy a végén megkapjam a pénzemet. És ekkor döntött úgy az igazi Humbert Estep, hogy beleköp a levesembe.

– Leborotválta a bajuszát, belebújt pár ócska ruhába, és elkezdett követni, nehogy meglépjek Ednával. Mintha megállíthatott volna minket. Miután szóltál nekem, hogy követ, szépen felhoztam ide.

– Nem akartam mást, mint biztonságos helyre dugni, ahol szépen nyugodtan ellehet addig, amíg én kijátszom a kártyáimat. Erre akartalak felbérelni téged. Hogy vigyázz rá.

– De elkezdtünk beszélgetni, szó szót követett, és nekem le kellett ütnöm őt. Nem kelt fel, erre megnéztem, mi van vele, és láttam, hogy a nyaka eltört. Nem tehettem mást, mint hogy kiviszem a parkba, és otthagyom.

– Ednának nem mondtam el, hogy mi történt. Amennyire én láttam, nem sok hasznát vette a férjének, de soha nem lehet tudni, mire hogyan reagál egy nő. Most meg már nem sokat tud tenni. Ha beszélne, akkor sem árthat nekem sokat. Csak a saját szerepét ismeri, mást nem.

– Csak azért mondtam el mindent ilyen részletesen, hogy tudd, mibe keveredtél. Talán azt hiszed, majd bizonyítani is tudod, amit most hallottál. Sok mindent tudsz is. Tudod bizonyítani, hogy Edna nem volt a doktor

felesége. Azt is tudod bizonyítani, hogy zsaroltam a doktort. De azt már nem, hogy a doktor felesége nem hitte el, hogy Edna volt az első, és így törvényes felesége! Az ő szava áll szemben Edna és az én szavammal.

– Mi pedig készek vagyunk megesküdni, hogy mi elmondtuk neki, így megvan az indítéka a gyilkosságra. A hamis újságcikk létezését sem tudod bizonyítani. Az esküdtszék azt hiszi, elment az eszed.

– A tegnap éjjeli gyilkosságot sem tudod rám bizonyítani, ugyanis olyan alibim van, amit el sem hiszel! Bizonyítani tudom, hogy tegnap éjjel egy részeg barátommal mentem el otthonról, akit elvittem a hoteljába, és az éjszakai portás meg a liftesfiú segítségével beraktam az ágyba. Ezzel szemben mit tudsz felmutatni? Két magándetektív szavát? Ki fog hinni két hének?

– Elítélhetnek csalás vagy valami hasonló miatt, de még ez sem biztos. Ettől függetlenül az én segítségem nélkül soha nem hozod ki a börtönből Mrs. Estepet.

– Engedj el, és én odaadom neked a levelet, amit a doktor írt nekem. Ennél jobbat nem is kérhetnél: saját kezűleg írta a hamis cikkre, hogy megöli magát. Ennek pedig passzolnia kell abba az újságba, amit a rendőrök bizonyítékként lefoglaltak.

Egy percig sem kételkedtem Ledwich szavában. A története igaz volt. Minél többet gondolkodtam rajta, annál jobban tetszett. Minden tény beleillett, amit kiderítettem. De nem voltam igazán lelkes, hogy visszaadjam a szabadságát ennek a nagydarab bűnözőnek.

– Ne nevettesd ki magad! – feleltem. – Rács mögé juttatlak, és kihozom a börtönből Mrs. Estepet.

– Hajrá, tessék, meg lehet próbálni. Egyetlen esélyed a doktor levele, semmi más! Azt hiszed, hogy egy olyan okos ember, aki ezt kitalálta, majd olyan helyre dugja el ezt a levelet, ahol bárki megtalálhatja?

Különösebben nem éreztem kihívást abban, hogy lecsukassam ezt a Ledwichet, és kiszabadítsam az özvegyet. Ledwich kis terve – az árulás hidegvérű labirintusa, amibe belekergetett mindenkit, utoljára a bűntársát, Edna Estepet – annyira nem tökéletes, mint gondolta. Egy hét kellett volna csak, hogy a keleti parton mindennek utánanézzek. Egy hét. Azonban egy napom sem volt, nemhogy egy hetem.

Vance Richmond szavai visszhangoztak a fejemben: „Még két nap a börtönben, vagy akár csak két óra, és nem lesz már szüksége senkire, aki bebizonyítja az ártatlanságát. Addigra ugyanis meg fog halni.”

Amennyiben tenni akartam valamit Mrs. Estepért, akkor gyorsan kellett cselekednem. Mondhat a törvény bármit, az élete az én kezemben volt. Ez az

ember előttem – a csillogó, reménykedő szemével, várakozón összeszorított apró kis szájával – tolvaj volt, zsaroló, svindler és legalább kétszeres gyilkos. Nem akartam szabadon engedni. De egy nő haldoklott a kórházban…

XII.

Szememet Ledwichen tartva a telefonhoz mentem, és felhívtam Vance Richmondot a lakásán.

– Hogy van Mrs. Estep? – kérdeztem.

– Egyre gyengébb. Fél órája beszéltem az orvossal, és azt mondta, hogy…

Félbeszakítottam, nem akartam végighallgatni a részleteket.

– Menjen el a kórházba, majd ott fogom hívni.

– Mit mond? Van remény? Van…

Nem ígértem neki semmit. Letettem a kagylót, és Ledwichhez fordultam. – Ennyit teszek meg érted. Add oda nekem a levelet, én visszaadom a fegyvered, és kiengedlek a hátsó ajtón. A sarkon egy detektív áll, őt magadnak kell kicselezned.

Lelkesen talpra ugrott.

– Szavadat adod? – kérdezte.

– Igen. Indulj!

Odament a telefonhoz, a központosnak megadott egy számot – amit természetesen megjegyeztem –, aztán hadarva beszélni kezdett.

– Shuler vagyok. Rakd a fiút egy taxiba azzal a levéllel, amit neked adtam, hogy vigyázz rá, és azonnal küldd ide hozzám.

Megadta a címet, kétszer azt mondta, hogy „Igen”, majd letette a kagylót.

Semmi meglepő nem volt abban, hogy kérdés és kétely nélkül hitt a szavamban. Nem engedhette meg, hogy kételkedjen a tisztességemben. És az is igaz, hogy a sikeres svindlerek egy idő után azt hiszik, hogy a világban – persze magukat kivéve – csak emberformájú birkák élnek, akiktől el lehet várni, hogy mindig békés nyájszellemben cselekedjenek.

Tíz perc múlva megszólalt a csengő. Közösen nyitottunk ajtót, Ledwich pedig elvett egy nagy borítékot egy kifutófiútól. Én megjegyeztem a számot a fiú sapkáján, aztán visszamentünk a nappaliba.

Ledwich feltépte a borítékot, és odanyújtotta a tartalmát, egy durván kitépett újságcikket, amire remegő kézzel ezt írták:

Nem hittem volna rólad, Ledwich, hogy ilyen mérhetetlenül ostoba vagy. Az utolsó gondolatom ez lesz: a golyó, amely kioltja az életemet, egyben véget vet a te kényelmes életednek is. Mostantól dolgoznod kell.

Estep

A doktor emelt fővel halt meg.

Elvettem a borítékot a nagydarab férfitól, beletettem a levelet, majd zsebre vágtam. Aztán odamentem az ablakhoz, odadugtam az arcom, és megláttam O'Gart, amint türelmesen áll ott, ahol órákkal ezelőtt hagytam.

– A detektív még mindig a sarkon áll – mondtam Ledwichnek. – Itt a fegyvered – nyújtottam oda neki a revolvert, amit kilőttem a kezéből –, fogd, és indulj a hátsó ajtón keresztül. Ne feledd, ennyit ajánlok neked. A fegyvered és egy kis előnyt. Ha tisztességesen játszol velem, akkor nem foglak megkeresni.

– Rendben van.

Megragadta a fegyvert, megnézte, töltve van-e, aztán elindult a hátsó ajtó felé. Megállt, hezitált, és felém fordult. Én közben folyamatosan ráfogtam az automatámat.

– Megtennél nekem egy szívességet? Egy utolsó szívességet?

– Mit?

– A levél, amit a doktor írt. Meg a boríték. Tele vannak az ujjlenyomataimmal. Szeretném áttenni egy másik borítékba. Nem akarok a kelleténél több nyomot hagyni magam után.

Mivel jobb kezemben tartottam a fegyvert, ezért bal kezemmel nyúltam a zsebembe a borítékért, és odadobtam neki. Ledwich felvett egy üres borítékot az asztalról, gondosan letörölte a zsebkendőjével, belerakta a levelet, szinte csak a körmeivel fogva, aztán visszaadta nekem, én meg zsebre vágtam.

Alig bírtam megállni, hogy a pofájába vigyorogjak.

A zsebkendős törölgetés arra volt jó, hogy tudjam: a boríték, amit visszaadott, üres volt, a levelet ugyanis Ledwich ügyesen eltette, és most nála volt. Nem láttam, hogyan csinálta, de biztos voltam benne. Ellenem is bevetette az egyik kis trükkjét.

– Indulj! – szóltam neki, és ekkor már majdnem nevettem.

Megfordult. Belerúgott az ajtóba. Az kinyílt.

Feltéptem a borítékot, amit adott. Biztos kellett lennem benne, hogy átvert. A boríték üres volt.

A megállapodásunk már nem volt érvényes többé.

Odaugrottam az ablakhoz, kinyitottam, majd kihajoltam. O'Gar megpillantott. Kezemmel a ház hátsó része felé intettem. O'Gar azonnal futni kezdett a sikátor felé. A konyhaablakhoz rohantam, és kinéztem rajta.

Ledwichet pillantottam meg a fehérre festett kerítésnél. Éppen a kaput tépte fel, és indult meg a sikátor felé.

O'Gar ekkor jelent meg az utcai lámpa fényében.

Ledwich a kezében fogta a revolverét. O'Gar még nem.

Ledwich célzásra emelte fegyverét.

O'Garé tüzet köpött.

Lassan mentem le a lépcsőn O'Garhoz. Lassan, mert nem különösebben felemelő érzés megnézni azt az embert, akit szándékosan a halálba küldtünk. Még akkor sem, ha ezzel egy ártatlan ember életét mentettük meg, és még akkor sem, ha a halott ember a mindenkit eláruló Jacob Ledwich.

– Mi történt? – kérdezte O'Gar, amikor megjelentem a sikátorban.

A halott férfi fölött állt.

– Megszökött – feleltem.

– Gondoltam.

Letérdeltem átkutatni a halott férfi zsebeit. Egy gyűrött zsebkendőben megtaláltam a levelet. O'Gar a halott revolverét nézte.

– Idenézz! – kiáltott fel. – Lehet, hogy ez a legszerencsésebb napom. Ledwich rám lőtt, de célt tévesztett. Nem csoda. Valaki letörte a kakast a fegyveréről.

– Tényleg? – kérdeztem, mintha nem láttam volna, már akkor, amikor felvettem a földről Ledwich fegyverét a lakásban: a kakast az én lövésem szakította le a revolveréről.

Varga Bálint fordítása

Őrzője vagyok én a testvéremnek

Tudom miket mondtak az emberek Loney-ról, de velem mindig jól bánt. Amióta csak az eszemet tudom jó volt hozzám, és asszem ugyanúgy bírnám, ha valaki más lett volna nem a bátyám, de hát azért örülök, hogy nem valaki más volt.

Nem hasonlított rám. Vékony volt, és bármilyen ruhát felvehetett, az jól állt neki, de persze mindig flancosan öltözködött, és úgy nézett ki, mintha skatulyából lépett volna elő, még akkor is, amikor csak a házban lófrált, amúgy meg sima fényes haja volt és olyan fehér fogsora, amit csak el lehet képzelni, meg hosszú vékony, ápolt ujjai. Úgy nézett ki, mint az apám az emlékeimben, csak még jobban. Én inkább a mama családjától örököltem, Malone-éktól, ami mondjuk vicces, mert pont Loney-t nevezték el utánuk. Malone Bolan. Esze is annyi volt, amennyi állítólag nekik. Nem volt értelme bármivel is piszkálni, és talán pont ez zavart benne sokakat, csak hát ezt Pete Gonzalez elég nehezen tudta megemészteni.

Az, hogy Pete Gonzalez nem bírta Loney-t, régebben néha zavart, mert azért ő is jó srác volt, és sose próbált piszkálni senkit se. Két bokszolója meg egy Kilchak nevű birkózója volt, és mindig úgy küldte be őket, hogy a lehető legjobbat nyújtsák, pont ahogy Loney is beküldött engemet. Mifelénk ő volt a legtutibb menedzser, és sokan mondták is, hogy nála sehol nincs jobb, szóval elég jó érzés volt, hogy engem akart, még ha végül nemet is mondtam.

Tubby White edzőtermének a kifele menő folyosóján találkoztam vele egyik délután. – Helló, Kölyök, mi újság? – kérdezte, miközben a szivarját a szája egyik sarka felé tornázta, hogy tudjon beszélni.

– Helló. Jól vagyok.

Végigmért, fel és le, hunyorgott a szivarfüst miatt. – A szombati meccs meglesz?

– Gondolom.

Még egyszer végignézett rajtam, fel és le, mintha mérlegelne. Amúgy is elég kicsi szeme volt, és amikor hunyorgott, akkor szinte egyáltalán nem is látszott. – Mennyi idős vagy, Kölyök?

– Nemsoká tizenkilenc.

– És mondjuk 72 kiló lehetsz.

– 76. Jó gyorsan növök.

– Láttad már ezt a szombati fickót?

– Nem.

– Elég kemény.

Vigyorogtam. – Gondolom, ja.

– És elég agyas.

– Gondolom, ja – mondtam megint.

Kivette a szivart a szájából, és mogorván rám nézett aztán, mintha haragudott volna, azt mondta: – Azt ugye tudod, hogy a ringben semmi esélyed ellene? – Mielőtt kigondolhattam volna valami választ, visszadugta a szivart a szájába, és a hangja meg az arca is más lett. – Mi lenne, ha én foglalkoznék veled, Kölyök? Megvan benned, ami kell. Kitanítanálak, megedzenélek, de nem használnálak ki, teljesen jó lennél hosszú távon.

– Nem lehet – mondtam. – Loney tanított meg mindent, amit tudok, és…

– És mit tanított? – horkantott Pete. Megint dühös volt. – Ha azt hiszed, hogy tanítottak neked bármit is, akkor csak nézd meg a képed a következő szembejövő tükörben. – Kivette a szivart a szájából, és kiköpött egy meglazult dohánycsücsköt. – Csak tizennyolc éves, egy éve nem harcolt, és nézze meg az ember a képét!

Éreztem, hogy elpirulok. Asszem, soha nem voltam egy nagy szépség, és ahogy Pete is mondta, elég sok pofont kaptam, és ez nyilván látszott az arcomon. – Jó, hát persze, nem vagyok bokszoló – mondtam.

– Itt lészen az igazság – mondta Pete. – És miért nem vagy az?

– Nemtom. Asszem az nem az én stílusom.

– Megtanulhatnál. Gyors vagy, és nem vagy marha. És most mit csinálsz? Loney minden héten beküld valaki ellen, akire még nem is vagy kész, benyalsz egy csomó pofont, és…

– Nyerek, nem? – kérdeztem.

– Persze, nyersz, eddig legalábbis nyertél, mert fiatal vagy és kemény, megvan benned a spiritusz, és ütni is tudsz, de én nem akarnám azt az árat fizetni a győzelemért, amit te, és ezt a fiaimnak se akarnám. Láttam már egy-két srácot, néhány szintén elég ígéretes volt, aki úgy haladt, mint te, és azt is láttam, hogy mi maradt belőlük pár év múlva. Higgy nekem, Kölyök, velem sokkal jobb tudnál lenni.

– Lehet, hogy igaza van – mondtam –, és hálás is vagyok meg minden, de nem hagyhatom ott Loney-t. Ő…

– Adok valamennyit Loney-nak, hogy átadjon, még akkor is, ha nektek nincs szerződésetek.

– Nem, sajnálom, de… nem lehet.

Pete mondani akart valamit, de megállt, és az arca elkezdett vörösödni. Kinyílt Tubby irodájának az ajtaja, és Loney jött felénk. Fehér volt az arca, az ajkát meg alig lehetett látni, annyira összeszorította, innen tudtam, hogy

hallott minket.

Nagyon közel ment Pete-hez, de egyszer se nézett rám. – Te csaló, digó patkány – mondta neki.

– Csak azt mondtam, amit neked is, amikor múlt héten megtettem az ajánlatot – reagált Pete.

– Remek – mondta Loney. – Szóval most már mindenki tudja. Akkor ezt is elmondhatod. – A kézfejével jól szájon vágta Pete-et.

Én kicsit arrébb mentem, mert Pete sokkal nagyobb volt Loney-nál, de csak annyit mondott, hogy: – Jól van, cimbora, de lehet, hogy nem élsz örökké. Lehet, hogy nem élsz örökké, még akkor se, ha Nagy Jake soha nem fűzi vissza az asszonyt.

Loney ezúttal az öklét lendítette felé, de Pete már hátrált a folyosón úgy, hogy Loney úgy fél méterrel elkerülte, és mikor Loney utánaindult, Pete megfordult és elszaladt az edzőterem felé.

Loney vigyorogva jött vissza, már nem tűnt mérgesnek. Az ilyen váltások olyan nagyon gyorsan mentek neki, mint senki másnak. Az egyik karját a vállamra tette és azt mondta: – A csaló, digó patkány. Na, húzzunk. – Kint megfordított, hogy lássam a meccset reklámozó táblát. – Tessék, Kölyök. Nem csoda, hogy kellesz neki. Sokaknak kellesz majd, mielőtt befejezed.

Tényleg jól nézett ki, BOLAN KÖLYÖK VS. TENGERÉSZ PERELMAN, vörös betűkkel, amik nagyobbak voltak minden más névnél és a tábla tetején volt a felirat. Életemben most először volt felül a nevem! Arra gondoltam *mostantól mindig ott lesz, talán egyszer még New Yorkban is,* de csak Loney-ra vigyorogtam és egy szót se szóltam aztán hazamentünk.

Mama épp a házas nővéremnél volt látogatóban Pittsburghben, és egy Susan nevű néger nő végezte a házimunkát helyettünk, aki vacsora után elmosogatott és hazament, Loney meg a telefonhoz lépett, és hallottam, hogy halkan beszélni kezd. Akartam mondani neki valamit, amikor visszajött, de féltem, hogy rosszat mondanék, mert Loney még asziszi, hogy bele akarok szólni a dolgába, és mielőtt ki tudtam volna találni valami okos kezdést, megszólalt a csengő.

Loney az ajtóhoz ment. Mrs. Schiff volt az, ahogy én sejtettem, mert az előző este is átjött, miután a mama elment.

Nevetve jött be, és Loney karjával a derekán azt mondta nekem, hogy: – Helló, bajnok.

– Helló – mondtam, és kezet ráztunk.

Asszem bírtam, de gondolom azért, mert hát úgymond féltem tőle. Már nem csak Loney miatt, de máshogy is. Ugye van az, hogy az ember

gyerekként a város másik végén egy furcsa környéken találja magát tök egyedül. Nincs semmi konkrét, amitől félni kellene, de mégis félig-meddig várunk valamit. Na hát ilyesmi volt. Iszonyú jó nő volt, de valami vad vibrált a kinézetében. Már nem úgy vad, mint az ilyen cafkáknál, inkább majdnem állati, mintha mindig vadászna valamire. Mintha mindig éhes lenne. Most csak a szeméről és talán a szájáról beszélek, mert amúgy nem volt se csontos, se kövér, se semmi.

Loney elővett egy üveg whiskyt meg poharakat, és ittak egyet. Pár percig még jópofiztam velük udvariasságból, aztán mondtam, hogy asszem fáradt vagyok, és jó éjszakát kívántam nekik, és a magazinommal felmentem a szobámba. Loney épp kezdte mesélni a balhéját Pete Gonzalezzel, amikor otthagytam őket.

Miután levetkőztem próbáltam olvasni, de csak Loney járt a fejemben. Ezzel a Mrs. Schiff-fel poénkodott Pete délután. A nő Nagy Jake Schifl felesége volt, a kerület főnökéé és valószínűleg sokan tudtak róla, hogy mellékesen Loney-val kavar. A lényeg az, hogy Pete tudta, és ő meg Nagy Jake jó haverok voltak, amellett, hogy ugye most volt oka, hogy visszavágjon Loney-nak. Azt kívántam, bár Loney hagyná az egészet. Annyi más csajt is megkaphatott volna, és Nagy Jake-kel nem jó összebalhézni, még attól eltekintve se, hogy a városháza a zsebében van. Próbáltam olvasni, de mindig csak ezek a gondolatok jöttek elő, úgyhogy végül feladtam, és elég korán lefeküdtem, még magamhoz képest is.

Ez hétfőn volt. Kedd este, amikor hazajöttem a moziból, a nő az előszobában várt. Hosszú kabát volt rajta, de kalap nem, és elég izgatottnak tűnt.

– Hol van Loney? – kérdezte, de se egy hellót, se semmi mást nem mondott.

– Nem tudom. Nem mondta meg hová megy.

– Beszélnem kell vele – mondta. – Ötleted sincs, hol lehet?

– Nem, nem tudom, hol van.

– Szerinted későn jön haza?

– Hát, általában úgy szokott – mondtam.

Összeráncolt homlokkal nézett rám, és azt mondta: – Muszáj beszélnünk. Úgyhogy még várok egy kicsit. – Ezzel visszamentünk az étkezőbe.

A kabátját nem vette le, úgy kezdett el járkálni fel-alá a szobában, miközben ránézett erre-arra, de igazából semmire se figyelt oda. Megkérdeztem, inna-e valamit, és kissé szórakozottan azt mondta, hogy igen, de amikor elindultam megcsinálni, hirtelen elkapta a kabátom hajtókáját és megszólalt: – Figyelj, Eddie, elárulnál valamit? De úgy, hogy megesküszöl.

– Persze – mondtam, és elég kínosan éreztem magam, hogy így bele kell néznem az arcába –, ha tudok.

– Loney tényleg szerelmes belém?

Na ez kemény volt. Éreztem, hogy az arcom egyre jobban elvörösödik. Azt kívántam, bárcsak kinyílna az ajtó, és Loney besétálna. Azt kívántam, bárcsak kitörne valahol a tűz vagy valami.

Megrántotta a hajtókámat. – Nos?

– Gondolom – mondtam. – Gondolom igen, az.

– Nem tudod biztosan?

– De, hogyne tudnám, csak hát Loney soha nem beszélget velem ilyesmikről. Komolyan.

Beleharapott az ajkába és hátrafordult. Folyt rólam a víz. Annyi időt töltöttem a konyhában a whiskyvel meg az egyebekkel, amennyit csak tudtam. Mikor visszamentem az étkezőbe, már ült és épp rúzsozta a száját. Leraktam a whiskyt elé az asztalra.

Rám mosolygott. – Kedves fiú vagy te, Eddie – mondta. – Remélem, megnyersz egy millió meccset. Mikor lesz a következő?

Ezen nevetnem kellett. Asszem, teljesen biztos voltam benne, hogy a világon mindenki tud a szombati meccsemről Tengerész Perelmannal, csak mert ez volt az első komolyabb harcom. Gondolom, így lesz az embernek nagy arca. – Szombaton – mondtam.

– Nagyon jó – mondta és a karórájára nézett. – Jaj, miért nem jön már? Otthon kell lennem, mielőtt megjön Jake. – Felugrott. – Na jó, tovább nem várhatok. Már eddig se kellett volna. Megmondanál valamit Loney-nak?

– Persze.

– De csak neki.

– Persze.

Megkerülte az asztalt és megint megragadta a hajtókámat. – Na, ide figyelj. Mondd meg neki, hogy valaki beszélt Jake-nek… rólunk. Mondd meg neki, hogy vigyáznunk kell, mert Jake még megöl mindkettőnket. Mondd meg neki, hogy nem tudom, Jake biztosan tudja-e, de óvatosnak kell lennünk. Mondd meg Loney-nak, hogy ne telefonáljon, hanem várja meg, amíg én hívom holnap délután. Megmondod neki?

– Persze.

– És ne hagyd, hogy valami őrültséget csináljon.

– Nem hagyom – feleltem. Bármit mondtam volna, csak hogy túl legyünk már rajta.

– Kedves fiú vagy, Eddie – mondta és szájon csókolt és kiment a házból.

Nem mentem el vele az ajtóig. Ránéztem az asztalon lévő whiskyre, és

arra gondoltam, talán le kellene döntenem életem első italát, de helyette leültem és gondolkodni kezdtem Loney-ról. Lehet, hogy egy kicsit el is szundítottam, de akkor ébren voltam, amikor megjött, és ez majdnem két órakor volt.

Elég morcos volt. – Mi a francért vagy még ébren? – kérdezte.

Mondtam neki Mrs. Schiffet, meg hogy ő mit mondott.

Ott állt a kalapjában és a kabátjában, míg be nem fejeztem, majd azt mondta félig a bajsza alatt, hogy: – Az a csaló, digó patkány. – Aztán az arca kezdett olyan lenni, mint amikor mérges.

– És azt is mondta, hogy ne csinálj semmi őrültséget.

– Őrültséget? – Rám nézett és félig-meddig nevetett. – Jó, nem csinálok semmi őrültséget. Viszont mi lenne, ha te elhúznál lefeküdni?

– Oké – mondtam es elhúztam lefeküdni.

Másnap reggel még ágyban volt, amikor elmentem az edzőterembe, és már nem volt otthon, amikor hazajöttem. Majdnem hétig vártam a vacsorával, aztán végül is megettem egyedül. Susan mérges is volt rám, hogy emiatt későn fog hazamenni. Lehet, hogy Loney kimaradt egész éjszakára, de azért jól nézett ki, amikor másnap délután beugrott Tubbyhoz megnézni, ahogy edzek, és még viccelődött is, meg úgy marháskodott a srácokkal, akik ott voltak, mintha az ég világon semmi baja sem lenne.

Megvárta, amíg átöltözök, és együtt hazasétáltunk. Csak az volt kicsit furа, amikor megkérdezte: – Hogy érzed magad, Kölyök? – Na, ez elég furа volt, mert tudta, hogy én mindig jól vagyok. Szerintem még egy náthám se volt egész életemben.

– Jól – mondtam.

– Szépen dolgoztál – mondta. – Holnap meg csak nyugi. Ehhez a providence-i szépséghez ki kell pihenned magad. Ahogy az a csaló digó patkány mondta, elég kemény és elég agyas.

– Gondolom, ja – mondtam. – Loney, szerinted Pete tényleg köpött Nagy Jake-nek a…

– Felejtsd el – mondta. – A franc essen beléjük. – Megbökte a karom. – Te ne aggódj semmi miatt, csak azzal foglalkozz, hogy szombat este jó legyél a ringben.

– Jó leszek,

– Azért ne bízd el magad – mondta. – Lehet, hogy még egy döntetlennek is örülni fogsz.

Ott helyben megálltam, annyira meglepett. Loney soha nem beszélt még így egyik meccsemről se. Mindig csak azt mondta: – Ne foglalkozz vele, milyen keménynek tűnik a csávó, csak menj és szedd szét – vagy valami

ilyesmit.

– Úgy érted…? – kérdeztem.

Megragadta a karom, hogy folytassuk a sétát. – Talán most egy kicsit elszámoltam magam, Kölyök. Ez a pofa tényleg elég jó. Tud bokszolni és keményebben üt mindenkinél, akivel eddig harcoltál.

– Jó, nem lesz gond – mondtam.

– Lehet – felelte és komoran meredt maga elé. – Figyelj, mit gondolsz arról, amit Pete mondott, hogy többet kéne bokszolnod?

– Nem tudom. Nem nagyon szoktam hallgatni másokra, csak rád.

– Na, de most mit gondolsz róla? – kérdezte.

– Hát, asszem tényleg szeretnék jobban bokszolni.

Rám vigyorgott, de nagyon nem mozgott a szája. – Valószínűleg ettől a Tengerésztől úgyis kapsz pár leckét, ha kell, ha nem. De vicc nélkül mi lenne, ha egyszer bokszolni próbálnál, nem csak csápolni, ezt vállalnád? Már legalább a tapasztalatszerzés miatt, még ha így nem is csinálsz akkora műsort.

– Nem úgy harcolok mindig, ahogy mondod? – kérdeztem.

– Jó, persze. De mi lenne, ha most az egyszer talán veszítenél, de tanulnál valamit?

– Nyilván nyerni akarok – feleltem –, de megteszek mindent, amit mondasz. Akkor így harcoljak vele?

– Nem tudom – nézett rám –, meglátjuk.

Pénteken és szombaton csak lődörögtem. Péntek este próbáltam keresni valakit, akivel el lehetne menni galambokra lőni, de csak Bob Kirby ért rá, és már nagyon untam, hogy mindig ugyanazokat a vicceket süti el, úgyhogy meggondoltam magam, és inkább otthon maradtam.

Loney vacsorára hazajött, és megkérdeztem, hogy állnak a fogadások a meccsünkre.

– Egyenlő esélyek. Sok barátod van – mondta.

– Mi fogadunk? – kérdeztem.

– Egyelőre nem. Talán, ha nagyobb pénzről lesz szó. Nem tudom.

Arra gondoltam, bár ne félne annyira, hogy veszteni fogok, de aztán eszembe jutott, hogy talán beképzeltnek fog hangzani, ha erről beszélni kezdek, úgyhogy inkább csak ettem tovább.

Szombat este jó sokan eljöttek. Tömve volt az egész aréna, és elég felkészültek voltunk, mikor beléptünk a ringbe. Jól éreztem magam, és asszem Dick Cohen, aki Loney-val az én sarkomban szokott lenni, szintén jól érezte magát, mert úgy nézett ki, mint aki próbál visszatartani egy vigyort. Egyedül Loney tűnt feszültnek, de persze a többiek csak akkor vették volna

ezt észre, ha olyan jól ismerik, mint én, de nekem azért feltűnt.

– Jól vagyok – mondtam neki. Sok bokszoló kényelmetlenül érzi magát, miközben várakozik a meccsre, de én mindig jól vagyok.

– Még szép – mondta Loney, és hátba veregetett.

– Figyelj, Kölyök – mondta, és megköszörülte a torkát. Közel hajolt a fülemhez hogy senki más ne hallja. – Figyelj, Kölyök, lehet… lehet, hogy most tényleg bokszolnod kéne, ahogy beszéltük. Oké?

– Oké – mondtam.

– És ne hagyd, hogy azok a majmok elöl belehajszoljanak valamibe. Te küzdesz, nem ők.

– Oké – mondtam.

Az első pár menetet még viszonylag élveztem, mert még új volt nekem a dolog, ez a lábujjhegyen mozgás ide-oda, meg a feltartott kézzel ki-be menés. Persze csináltam már ilyesmit az edzőtermi srácokkal, de a ringben még nem, és főleg nem olyan ügyes ellenféllel, mint ez. Elég jó volt a srác, mindkét menetben simán jobb nálam, de senki se okozott sérülést a másiknak.

De aztán a harmadik menet első percében elkente a képem egy csinos jobbegyenessel, aztán két gyors balossal a testemet is eltalálta. Pete és Loney nem viccelt, amikor arról beszéltek, hogy tud ütni. El is felejtkeztem a bokszolásról, és nekiálltam két kézzel csápolni, és át is üldöztem a ringen, amikor aztán összekapaszkodtunk. Mindenki üvöltött, szóval gondolom elég jó műsort csináltunk, de igazából csak egyszer ütöttem meg, a maradék csak a kezét találta el. Nála okosabb ellenfelem még sosem volt.

Mire Pop Agnew szétszedett minket, eszembe jutott, hogy igazándiból bokszolnom kéne, szóval visszatértem ehhez, de Perelman egyre gyakrabban jött, úgyhogy a menet hátralévő részében próbáltam elkerülni a balegyeneseit.

– Sérülés? – kérdezte Loney, mikor visszamentem a sarokba.

– Még nincs – mondtam – de tud ütni.

A negyedikben újabb jobbegyenest fogtam fel a szememmel, meg sok balost az arcom többi részével, és az ötödik még keményebb volt. Egyrészt a szem, amit eltalált addigra már majdnem teljesen bedagadt, másrészt meg, asszem, eddigre elég jól kiismert. Körbe-körbe járt, és nem hagyta hogy lehetőséghez jussak.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Loney, mikor Dickkel próbáltak helyrehozni a menet után. Furcsa volt a hangja, mintha náthás lett volna.

– Jól vagyok – mondtam. Nem tudtam sokat beszélni, mert az ajkam teljesen feldagadt.

– Védekezz többet – mondta Loney.

Ráztam a fejem fel és le, hogy helyeseljek.

– És ne figyelj azokra a majmokra elöl.

Eddig eléggé lefoglalt Tengerész Perelman, hogy másokra is figyeljek, de amikor elkezdődött a hatodik menet hallottam rendesen, ahogy az emberek olyasmiket kiabáltak, mint „Gyerünk, adj neki, Kölyök!”, meg „Rajta Kölyök, dolgozd meg!”, és „Mire vársz még, Kölyök?”, szóval gondolom korábban is ilyesmiket üvölthettek. Lehet, hogy emiatt történt, de lehet, hogy csak meg akartam mutatni Loney-nak, hogy nem kell aggódnia miattam. Szóval a menet vége felé, amikor Perelman bedobott még egy jobbegyenest azokból, amikkel amúgy is bajban voltam, lebuktam és utána mentem. Megütött párszor, de ez nem volt elég, hogy távol tartson, és még ha tudta is kezelni az ütéseim nagy részét, pár jót azért bevittem, és biztos voltam benne, hogy meg is érezte őket. Aztán, mikor belém kapaszkodott tudtam, hogy azért nyerhet csak, mert okosabb nálam, de nem azért, mert erősebb.

– Mi bajod van? – dörmögte a fülembe. – Elment az eszed? – Sose szerettem beszélni a ringben, úgyhogy csak vigyorogtam magamban, de nem szóltam egy szót se, és inkább igyekeztem kiszabadítani a kezem.

Loney szigorúan nézett rám, mikor a menet után leültem. – Mi bajod van? – kérdezte. – Nem azt mondtam, hogy bokszolj? – Iszonyú sápadt volt, a hangja pedig rekedt.

– Jó, az lesz – mondtam.

Dick Cohen káromkodni kezdett oldalt, ahová már nem láttam el. Nekem úgy tűnt, nem konkrétan ember vagy dolog miatt, hanem csak úgy halkan, aztán meg Loney odament és azt mondta neki, hogy fogja be.

Meg akartam kérdezni Loney-tól, szerinte mi legyen azzal a jobbossal, de hát a szám olyan volt amilyen, úgyhogy nem nagyon tudtam beszélni, meg amúgy az orrom be volt dugva, és a számmal lélegeztem, úgyhogy csendben maradtam. Loney és Dick jobban megdolgozott, mint bármelyik korábbi menet előtt. Mikor Loney kicsusszant a ringből pont a gong előtt, vállon veregetett, és éles hangon azt mondta: – Mostantól bokszolj.

Kimentem és bokszoltam. Perelman abban a menetben vagy harmincszor eltalálta az arcom, legalábbis ennyinek tűnt, de próbáltam normálisan bokszolni. Asszem, elég hosszú menet volt.

Úgy mentem vissza a sarokba, hogy nem voltam rosszul, inkább csak éreztem, hogy rosszul leszek, ami mondjuk vicces volt, mert nem emlékeztem, hogy kaptam volna egy embereset a gyomromba. Perelman főleg a fejemet támadta. Loney sokkal rosszabbul nézett ki, mint ahogy én éreztem magam. Olyan rosszul nézett ki, hogy próbáltam nem ránézni, és

kicsit szégyelltem is magam, hogy marhát csinálok itt belőle azzal, hogy hagyom, hogy Perelman majmot csináljon belőlem, mert hát pont azt csinálta.

– Ki fogod bírni? – kérdezte Loney.

Amikor válaszolni próbáltam rájöttem, hogy nem tudom megmozdítani az alsó ajkam, mert a belseje hozzáragadt egy törött foghoz. Az egyik hüvelykujjammal odanyúltam és Loney arrébb lökte a kesztyűmet, és kiszabadította az ajkam a fogból.

– Persze – mondtam aztán. – Nemsokára belejövök.

Loney fura bugyogó hangot adott ki a torka mélyéről, és hirtelen olyan közel nyomta az arcát az enyémhez, hogy nem nézhettem tovább a padlót, úgyhogy ránéztem. Olyan volt a szeme, mint egy füvesnek. – Figyelj, Kölyök – mondta, a hangja kegyetlen és kemény, mintha utálna. – A francba az egésszel. Menj és adj neki. Mi a fenének bokszolnál? Harcos vagy. Menj, és harcolj.

Mondani kezdtem valamit, de félbehagytam, és támadt egy ilyen ökör ötletem, hogy szívesen megcsókolnám vagy ilyesmi, és aztán átmászott a kötélen, és megszólalt a gong.

Azt csináltam, amit Loney mondott, és asszem, azt a menetet elég jól végignyomtam. Frankó volt, hogy végre megint a magam módján harcolok, két kézzel adok neki, nem táncolok, meg semmi ilyen marhaság, csak küldöm őket gyorsan és keményen, hajolok jobbra-balra, hogy bokától felfelé mindent beleadjak. Eltalált, persze, de rájöttem, hogy annál úgyse tud erősebben ütni, ahogy korábban, és azokat meg kibírtam, szóval nem kellett aggódnom. Pont mielőtt a csengő jelzett, ellöktem egy kapaszkodás után, és amikor megszólalt épp a sarokba szorítottam.

Jó volt aztán megint a sarokban lenni. Mindenki üvöltött körülöttem, kivéve Loney-t és Dicket, és egyikük se szólt egy szót se hozzám. Rám se néztek igazán, csak a helyekre, amiket elláttak, és keményebbek voltak, mint korábban bármikor. Olyan volt, mintha egy gép lennék, amit ők javítanak. Loney már nem nézett ki rosszul. Azt azért tudtam, hogy ideges, mert az arca komoly volt és merev. Szeretek rá így emlékezni, szörnyen jóképű volt. Dick a foga között halkan fütyörészett, miközben bevizezte a fejem egy szivaccsal.

Korábban fogtam meg Perelmant, mint vártam, a kilencedikben. A menet első fele az övé volt, mert gyorsan kezdett, és küldte a balosokat, amíg teljesen barmot nem csinált belőlem, de nem bírta ezt sokáig csinálni, úgyhogy lebuktam az egyik balegyenes alá, és egy saját balossal jól állon vágtam, ez volt az első olyan találatom a fején, amilyet szerettem volna. Még mielőtt a feje hátrabicsaklott, tudtam, hogy jó ütés volt, és küldtem utána még hat rövidet amilyen gyorsan csak tudtam – bal, jobb, bal, jobb, bal,

jobb. Négyet védett, de egy jobbal megint eltaláltam az állát, és a törzse fölött is, és amikor kicsit megrogyott a térde, és próbált belém kapaszkodni, ellöktem, és istenesen pofacsonton vágtam.

Aztán Dick Cohen a vállamra terítette a törülközőm, és ölelgetett, és szipogott, és káromkodott, és nevetett egyszerre, a ring túloldalán meg próbálták rendbe rakni Perelmant a székén.

– Hol van Loney? – kérdeztem.

Dick körbenézett. – Nem tudom. Itt volt. Fiam, de szépen ledaráltad!

Loney felzárkózott hozzánk, mikor az öltöző felé mentünk. – Beszélnem kellett valakivel – mondta. – A szeme fényes volt, mintha nevetett volna valamin, de fehér volt, mint egy kísértet, és a száját szorosan összezárta a fogain, még akkor is, amikor lopva féloldalt rám vigyorgott és azt mondta: – Sokáig nem fognak téged megverni, Kölyök.

Mondtam neki, hogy azt én is remélem. Most, hogy vége volt, iszonyúan elfáradtam. Általában iszonyú éhes szoktam lenni meccs után, de most csak iszonyú fáradt voltam.

Loney odament, ahová a kabátját akasztotta, és felvette a pulcsijára, és mikor felvette, a vége beakadt, és láttam, hogy egy fegyver van az egyik hátsó zsebében. Fura volt, mert sose láttam még nála pisztolyt, és ha a ringben is nála volt, akkor meg biztos mindenki látta, mikor lehajolt, hogy ellásson engem. Nem kérdezhettem meg, mit keres az nála, mert sok ember volt körülöttünk, akik beszéltek és vitatkoztak.

Nem sokkal ezután Perelman bejött a menedzserével, és két másik fickóval, akiket nem ismertem, szóval gondoltam ők is Providence-ből jöttek vele. Ő egyenesen előre nézett, de a többiek valahogy keményen nézték Loney-t, meg engem is, és szó nélkül a szoba másik végébe mentek. Mind egyetlen hosszú szobában öltöztünk.

Loney odaszólt Dicknek, aki nekem segített: – Csak nyugodtan. Nem akarom, hogy a Kölyök kimenjen, amíg le nem hűl.

Perelman elég gyorsan felöltözött, és ugyanúgy maga elé nézve kiment. A menedzsere és a két férfi megálltak előttünk. A menedzser nagydarab volt zöld halszerű szemekkel, és olyan sötét színű, lapos arccal. Akcentusa is volt, talán polák. – Okos fiúk, mi? – mondta.

Loney egyik kezével a háta mögött felállt. Dick Cohen az egyik szék támlájára tette a kezét, és úgy föléhajolt. – Én vagyok az okos – mondta Loney. – A Kölyök meg úgy harcol, ahogy mondom neki.

A menedzser rám nézett, és Dickre nézett, aztán megint Loney-ra nézett, és azt mondta: – M-m-m, szóval így állunk. – Gondolkodott egy percig, aztán megint beszélt. – Ezt jó tudni. – Aztán szorosabbra húzta a fején a

kalapot, és megfordult, és kiment a másik kettővel, akik követték.

– Mi a baj? – kérdeztem Loney-tól.

Nevetett, de nem úgy, mint valami viccen. – Nem tudnak veszíteni.

– De van egy pisztoly a…

Közbeszólt. – Aha, egy fazon megkért, hogy dugjam el neki. Most vissza kell neki adnom. Te és Dick menjetek haza, aztán majd ott találkozunk. De ne siess, hűlj le, mielőtt kimész. Autóval menjetek, tudod, hol parkolunk. Gyere ide, Dick.

Félrehúzta Dicket az egyik sarokba, és suttogott neki valamit. Dick fel és le bólogatott, és egyre ijedtebbnek tűnt, még úgy is, hogy próbálta titkolni, amikor felém fordult. – Akkor később – szólt Loney, és kiment.

– Mi a baj? – kérdeztem Dicket.

Megrázta a fejét. – Nem kell miatta aggódni – mondta, és ennél többet nem tudtam kihúzni belőle.

Öt perccel később Bob Kirby bátyja, Pudge rohant be és kiabált, hogy: – Apám, lelőtték Loney-t!

Én lőttem le Loney-t. Ha nem vagyok olyan hülye, még ma is élne, akárhogy nézzük. Sokáig Mrs. Schiffre fogtam, de asszem, csak azért, mert nem akartam belátni, hogy az én hibám. Mármint soha nem gondoltam, hogy konkrétan ő lőtt, mint azok, akik azt mondják, hogy amikor Loney lekéste a vonatot, amivel együtt elmentek volna, akkor a nő visszajött, és az aréna előtt várt, és mikor Loney kijött, megmondta a nőnek, hogy meggondolta magát, az meg lelőtte. Mármint én azzal vádoltam a nőt, hogy hazudott Loney-nak, mert kiderült, hogy senki nem is köpött Nagy Jake-nek róluk. Loney adta neki az ötletet, amikor elmondta, hogy mit mondott Pete, és a nő ekkor kitalálta a mesét, hogy Loney elmenjen vele. De ha nem vagyok olyan hülye, Loney elérte volna a vonatot.

Aztán sokan mondták, hogy Nagy Jake ölte meg Loney-t. Azt mondták, ezért nem jutott túl messzire a rendőrség, mert ugye Nagy Jake zsebében volt a városháza. Az tény volt, hogy korábban jött haza, mint Mrs. Schiff várta, és a nő hagyott neki egy üzenetet, hogy elszökik Loney-val, és Nagy Jake el is ért volna időben az aréna elé, ahol Loney-t lelőtték, de a pályaudvarra nem jutott volna el, hogy elkapja a vonatukat, és ha én nem vagyok olyan hülye, akkor Loney tuti eléri a vonatot.

És ugyanígy, ha a Tengerész Perelmanék csinálták, amit a többség a rendőrséggel együtt gondolt, még ha el is kellett engedniük Perelmant, mert nem volt elég bizonyíték ellene. Ha én nem vagyok olyan hülye, Loney simán megmondhatta volna nekem, hogy – Figyelj, Kölyök, el kell húznom, és kelleni fog minden pénz, amit össze tudok kaparni, és a legokosabb az, ha

üzletet kötök Perelmannal, és te bemész a darálóba, és mindenünket felrakjuk ellened. – Hát én egy millió menetet feláldoztam volna neki, de honnan tudhatta volna, hogy bízhat bennem, amikor olyan hülye vagyok?

Vagy mondjuk kitalálhattam volna, mit akar, és lenn maradhattam volna, mikor Perelman bevitte azt a felütést az ötödikben. Az úgy könnyű lett volna. Vagy ha nem lennék olyan hülye, megtanulok jobban bokszolni, és még úgy is, hogy vesztek, mint ami egyébként megtörtént volna, megakadályoztam volna, hogy annyira szétüssön, és akkor Loney-nak nem kellett volna szánalomból bedobnia mindent, és azt mondani, hogy ne bokszoljak, hanem menjek és harcoljak.

Vagy még akkor is, ha minden úgy történik, ahogy addig történt, még mindig elmenekülhetett volna az utolsó percben, ha nem vagyok olyan hülye, hogy ott kelljen maradnia vigyázni rám, és megmondani a providence-i tagoknak, hogy nekem semmi közöm nem volt az átveréshez.

Bárcsak én haltam volna meg Loney helyett.

Roboz Gábor fordítása

Két éles kés

A szokásos szerda esti, Ben Kamsley-nél tartott pókerjátszmáról hazafelé menet megálltam megnézni a vasútállomásnál a 2:11-es érkezését – úgy hívtuk, hogy ezzel tér nyugovóra a város –, és azon nyomban felismertem a fickót, mihelyst leszállt a dohányzókocsiról. Nem lehetett eltéveszteni az arcát, fakó szemét vonalzóval húzott egyenes alsó szemhéjával, csontos krumpliorrát, a mély gödröt az állán, a kissé beesett szürkés arcot. Magas és sovány volt, kifogástalanul öltözött, sötét öltönyt, hosszú sötét felöltőt és keménykalapot viselt, és egy fekete útitáskát fogott a kezében. Negyvenévesnek kellett volna lennie; néhány évvel idősebbnek látszott. Elhaladt mellettem a lépcsősor irányába.

Amikor megfordultam, hogy kövessem, megláttam a váróból kilépő Wally Shane-t. Elkaptam Wally pillantását, és a fekete táskát cipelő férfi felé biccentettem. Wally gondosan végigmérte a mellette elsétáló férfit. Mire odaértem Wallyhoz, a férfi már az utcára vezető lépcsősoron lépdelt le.

Wally összeszorította a száját, szúrós kék szeme fénylett. – Nézd – vetette oda a szája sarkából –, az ott kiköpött mása a fickónak, aki…

– Ő az – mondtam, és követtük őt lefelé a lépcsőn.

Emberünk az egyik, járdánál parkoló taxi felé vette útját, aztán meglátta két háztömbbel arrébb a Deerwood Hotel fényeit, fejét rázva jelezte a taxisofőrnek, hogy nincs szükség a szolgálataira, majd gyalog indult el az utcán.

– Mit tegyünk? – kérdezte Wally. – Láttad, mire…?

– Sétagalopp. Elkapjuk. Hozd a kocsim! A sikátor sarkán van.

Adtam pár percet Wallynak, hogy elérhessen a kocsiig, aztán felzárkóztam a férfihoz.

– Helló, Furman! – szólaltam meg, ahogy a magas ember mögé értem.

Arca hátrarándult felém. – Honnan… – Megakadt. – Nem hinném, hogy… – Végignézett az utcán. Rajtunk kívül egy háztömbnyire senki nem volt az utcán.

– Maga Lester Furman, igaz? – kérdeztem.

– Igen – vágta rá gyorsan.

– Philadelphiából?

Egy ideig csak bámult a ránk vetülő nem túl erős fényben. – Igen.

– A nevem Scott Anderson – mutatkoztam be. – A helyi rendőrfőnök. Én…

Táskája tompán puffant az aszfalton. – Mi történt vele? – kérdezte

rekedten.

– Kivel mi történt?

Ekkor váratlanul megérkezett a kocsimmal Wally, és felszaladt vele a járdára. Az ijedtségtől megnyúlt arcú Furman hátraugrott előlem. Utánamentem, megragadtam jobb kezemmel, és nekipréseltem a Henderson-féle raktár homlokzatának. Ott küzdött velem, amíg Wally ki nem szállt az autóból. Amikor aztán a férfi észrevette Wally egyenruháját, azon nyomban felhagyott a harccal.

– Sajnálom – mondta elgyengülten. – Azt hittem… egy percig azt hittem, hogy talán nem is rendőrök. Magán nem volt egyenruha, és… Ostobaság volt tőlem, sajnálom.

– Semmi gond – mondtam. – Induljunk, mielőtt összecsődülne a tömeg.

Két autó állt meg kicsivel az enyém mögött, és a hotel felől egy londinert és egy fedetlen fejű férfit láttam közeledni. Furman felkapta a táskáját, és engedelmesen beszállt előttem az autómba. Hátra ültünk. Wally vezetett. Egy háztömböt csendben tettünk meg, majd Furman megkérdezte: – A rendőrkapitányságra visznek?

– Igen.

– Miért?

– Philadelphiáért.

– Én… – Megköszörülte a torkát. – Nem nagyon értem, miről beszél.

– De azt tudja, hogy gyilkosságért körözik Philadelphiában, ugye?

– Ez nevetséges – közölte felháborodottan. – Még hogy gyilkosság! Ez… – Kezét a vállamra helyezte, arcával közel hajolt, és hangjában a méltatlankodás helyét egyfajta kétségbeesett komolyság vette át. – Ki mondta magának?

– Nem én találtam ki. Hát, itt volnánk. Jöjjön, mutatom az utat.

Bevittük az irodámba. George Propper, aki addig a kapitányság fogadórészében szunyókált egy székben, követett minket. Megtaláltam a Transzamerikai Detektívügynökség körözvényét, és átnyújtottam Furmannak. A szokott formában tizenötezer dollárt ajánlottak fel Lester Furman, alias Lloyd Fields, alias J. D. Carpenter kézre kerítéséért és bíróság elé állításáért, akit Paul Frank Dunlap Philadelphiában, múlt hó huszonhatodikán történt meggyilkolásával vádolnak.

Furman biztos kézzel fogta a körözvényt, és gondosan elolvasta. Arca elsápadt, de egy izma sem rándult, amíg beszédre nem nyitotta száját. Nyugodt hangot próbált megütni. – Hazugság. – Nem nézett fel a körözvényből.

– Maga Lester Furman, nem? – kérdeztem.

Bólintott. Továbbra sem nézett fel.

– Az a maga személyleírása, nem?

Bólintott.

– Az a maga fényképe, nem?

Bólintott, és ekkor saját, körözvényen szereplő fényképét bámulva remegni kezdett – a szája, a keze, a lába.

Alátoltam egy széket. – Üljön le – mondtam, mire ő leroskadt, és összeszorított szájjal lehunyta a szemét. Kiszedtem ernyedt kezéből a körözvényt.

Az ajtófélfának támaszkodó George Propper elfordult tőlem, Wallyra villantotta kaján vigyorát, és így szólt: – Szóval kész-passz, és megfelezitek a tizenöt rongyos jutalmat, ti szerencsés sóherek. Mázlis Wally! Ha nem egy New York-i szabadság a város pénzén, akkor jutalom.

Furman felugrott a székből, és felordított: – Hazugság! Rám kenték! Nem tudnak bizonyítani semmit. Nincs mit bizonyítani, nem öltem meg senkit. Nem hagyom, hogy rám kenjék! Nem hagyom…

Visszanyomtam a székbe. – Nyugodjon meg! – csitítottam. – Ránk hiába fecsérli az idejét. Tartogassa a philadelphiai rendőrségnek. Mi csak őrizetbe vettük magát nekik. Ha valami hibádzik, náluk a hiba, nem nálunk.

– De hát nem a rendőrségről van szó! Hanem a Transzamerikai De…

– A rendőrségnek adjuk át.

Mondani kezdett valamit, elharapta, felsóhajtott, tett egy rövid, reményvesztett kézmozdulatot, és mosolyogni próbált. – Akkor most nincs mit tennem?

– Reggelig egyikünk sem tehet semmit – feleltem. – Meg kell motoznunk, aztán amíg eljönnek magáért, nem zaklatjuk többet.

A fekete útitáskában néhány váltás ruhát, toalettszereket és egy töltött .38-as automatát találtunk. A zsebeiben százhatvan-akárhány dollárt, egy philadelphiai bank csekk-könyvét, névjegykártyákat és pár levelet találtunk, amik szerint a férfi ingatlanbizniszben utazott; és még sok egyéb apró-cseprő dolgot, amit férfiak zsebében szokás találni. Mialatt Wally berakta ezeket a szélbe, szóltam George Proppernek, hogy kasztlizza be Furmant.

George megcsörgette a kulcsokat a zsebében, és így szólt: – Gyere, szépségem. Már három napja nincs lakója a mi kis dutyinknak. Csak a tiéd az egész, akár egy lakosztály a Ritzben.

– Jó éjszakát, és köszönöm – intézte hozzám szavait Furman, és kiment George után.

George visszatértekor megint az ajtófélfának dőlt, és megkérdezte: – Mi lenne, ha nagylelkűségetekben nekem is csurranna-cseppenne egy kevés

abból a vérdíjból?

– Hogyne. Majd elfelejtem azt a két és félezret, amivel három hónapja tartozol.

– Gondoskodj a lehető legjobban a kényelméről, George. Ha kér valamit, megadod.

– Értékes jószág, mi? Bezzeg, ha valami csavargó volna, aki egy centet sem ér neked… Talán az ágyamról kellene párnát hoznom neki. – A köpőcsészébe köpött, és elhibázta. – Számomra ez is csak olyan, mint a többi.

Hamarosan eljön a nap, gondoltam, amikor megfeledkezem róla, hogy a nagybátyád a megyei elnök, és visszalöklek a kanálisba. – Beszélj csak kedvedre, de tedd, amit mondok – zártam le a vitát.

Négy óra körül értem haza – a farmom kicsivel a városon kívül volt –, és talán fél órával később feküdtem le aludni. A telefon öt perccel hat után ébresztett.

Wally hangja: – Jobb lesz, ha idejössz, Scott. Ez a jómadár Furman felkötötte magát.

– Tessék?

– Az övével… egy ablakrácsra… halottabb nem is lehetne.

– Rendben. Máris indulok. Hívd fel Ben Kamsley-t, útközben felveszem.

– Orvos ezen a férfin már nem segíthet, Scott.

– Ártani nem fog, hogy megnézik – ragaszkodtam. – És fel kellene hívnod Douglassville-t is. – Douglassville volt a megyeszékhely.

– Oké.

Wally öltözés közben hívott vissza, hogy elmondja: Ben Kamsley-t kihívták egy sürgős esethez, és valahol a város túloldalán van, de a felesége felveszi vele a kapcsolatot, és szól neki, hogy ugorjon be hazafelé a kapitányságra.

A város felé hajtottam, és tizenöt-húsz méterre járhattam a Red Top Dinertől, amikor Heck Jones pisztollyal a kezében kirohant onnan, és két emberre kezdett lődözni, akik pont mellettem haladtak el egy fekete kétülésesben.

Kihajoltam, és rákiáltottam: – Mi volt ez? –, mialatt megfordultam az autóval.

– Rablótámadás – ordított dühösen. – Várj meg! – Eleresztett még egy lövést, ami két centinél nem többel mehetett el az elülső abroncsom mellett, és odavágtatott hozzám. Köténye kövér lábai körül csapkodott. Kinyitottam neki az ajtót, ő beszuszakolta magát mellém, és elindultunk a kétüléses után.

– Az húz fel – mondta, amikor már nem lihegett –, hogy úgy csinálták,

mint akik viccelnek. Bejönnek, nem kérnek mást sonkán, tojáson és kávén kívül, majd elkezdenek úgy a bajszuk alatt nevetgélni egymás közt, aztán előhúzzák és rám fogják a fegyvereiket, mint akik viccelnek.

– Mennyit vittek el?

– Hatvanat vagy úgy akörül, de nem is emiatt esz a méreg. Hanem, hogy úgy csinálták, mint akik viccelnek.

– Ne törődj vele – mondtam. – Elkapjuk őket.

Igen ám, de majdnem nem sikerült. Kiadós hajsza volt. Jó párszor elvesztettük őket, és végül leginkább a szerencsének köszönhetően találtunk újra rájuk néhány kilométerrel az államhatáron túl.

Az utolérésük után már nem okozott nehézséget elfogni őket, de tudták, hogy átlépték az államhatárt, és ragaszkodtak a szabályos kiadatáshoz, így hát el kellett őket fuvaroznunk Badingtonba, és az ottani börtönbe dugni őket, amíg a szükséges papírmunkát el nem végezzük. Tíz órakor tudtam csak legkorábban az irodámba telefonálni.

Hammill vette fel a kagylót, és közölte, hogy ott van Ted Carroll, a kerületi ügyészünk, ezért Teddel beszéltem – habár, ha egészen pontos akarok lenni, sokkal inkább ő beszélt velem.

– Ide figyelj, Scott, mi ez az egész? – kérdezte felindultan.

– Milyen egész?

– Ez a lárifári, ez a hókuszpókusz.

– Nem értelek – mondtam. – Nem öngyilkosság volt?

– Dehogynem öngyilkosság, csakhogy sürgönyöztem a Transzamerikai Detektívügynökségnek, akik alig néhány perce azzal hívtak vissza, hogy nem küldtek ki semmiféle körözvényt Furmanre, és nem tudnak semmiféle gyilkosságról, amiért köröznék. Csupán annyit tudnak róla, hogy régebben az ő ügyfelük volt.

Nem tudtam mit mondani, csak hogy délre visszaérek Deerwoodba. És vissza is értem.

Ted a telefonkagylót a füléhez tapasztva ült az asztalomnál, és azt mondogatta: – Igen… Igen… Igen… – Amikor beléptem az irodába, lerakta a kagylót, és megkérdezte: – Mi történt veled?

– Néhány fiú kirámolta a Red Top Dinert, és majdnem Badingtonig kellett üldöznöm őket.

Félmosoly játszadozott a száján. – Kezd kicsúszni a kezed közül a város? – Politikai ellenlábasok voltunk, és itt, Candle megyében komolyan vettük a politikát.

Visszamosolyogtam rá. – Nagyon úgy néz ki… hat hónap alatt mindössze egy bűncselekményt követtek el.

– Most meg még egyet. – Hüvelykujjával az épület hátulja felé mutatott, ahol a zárkák voltak.

– Bűncselekményt? Mi van vele? Beszéljünk róla.

– Bőséges a baj – mondta. – Most beszéltem a philadelphiai rendőrséggel. Tudomásuk szerint nem öltek meg semmiféle Paul Frank Dunlapot; nincs felderítetlen gyilkossági ügyük múlt hó huszonhatodikáról. – Úgy nézett rám, mintha az én hibám lenne. – Mit szedtél ki Furmanból, mielőtt hagytad felakasztania magát?

– Azt, hogy ártatlan.

– Nem izzasztottad meg? Nem derítetted ki, mi járatban volt a városban? Nem…

– Minek? – kérdeztem. – Beismerte, hogy Furmannak hívják, a személyleírás illett rá, a fényképen ő volt, a Transzamerikai körözvénye elvileg naprakész. Philadelphiának kellett a fickó, nem nekem. Na persze, ha tudtam volna, hogy fel fogja kötni magát… Azt mondtad, a Transzamerikai ügyfele volt. Elmondták, mivel bízta meg a céget?

– Furmant pár éve elhagyta a felesége, és öt vagy hat hónapig kerestette velük, de sosem került elő a nő. Ma este felküldenek valakit, hogy kivizsgálja az ügyet. – Felállt. – Megyek ebédelni. – Az ajtónál megállt, hátranézett a válla felett, és így szólt; – Valószínűleg gond lesz ebből.

Tudtam én; rendszerint gonddal jár, ha valaki meghal egy zárkában.

George Propper jött be boldogan vigyorogva. – Na, mi lesz azzal a tizenötezer zsetonnal?

– Mi történt a múlt éjjel? – kérdeztem.

– Semmi. Felkötötte magát.

– Te találtál rá?

Megrázta a fejét. – Wally nézett be hozzá ellenőrzésképpen, mielőtt letette volna a szolgálatot, akkor találta meg.

– Ha jól sejtem, te aludtál.

– Nos, azt hiszem, szundikáltam – motyogta –, de mindenki szokott néha… időnként még Wally is, amikor bejön pihenőt tartani járőrözés közben… és mindig felébredek, ha csörög a telefon, vagy ilyesmi. Na és ha ébren lettem volna? Nem lehet hallani, ha egy fickó felakasztja magát.

– Mondta Kimsley, hogy mióta volt halott?

– Tippje szerint öt óra körül kötötte fel magát. Akarsz vetni egy pillantást a maradványokra? Fritz temetkezési szalonjában vannak.

– Most nem – feleltem. – Menj haza, és aludd ki magad, hogy ma est ne tartson ébren az álmatlanságod.

– Majdnem olyan szar érzés nekem is, hogy Wallyval elvesztettétek azt a

sok lét, mint nektek – közölte, majd nevetve kiment.

Ted Carroll azzal az elgondolással tért vissza az ebédről, hogy talán volt valami kapcsolat Furman és a Heck Jonest kirabló két férfi között. Nem láttam benne túl sok rációt, de megígértem, hogy utánajárok. Természetesen nem találtunk semmi ilyen kapcsolatot.

Aznap este megérkezett egy Rising nevű ember, a Transzamerikai Detektívügynökség philadelphiai kirendeltségének helyettes igazgatója. Elhozta magával a halott ember ügyvédjét, egy Wheelock nevű vézna, asztmás férfit. Miután azonosították a holttestet, visszamentünk tanácskozni az irodámba.

Nem tartott sokáig elmondani mindent, amit tudtam, a délután során egyetlen plusz tényt derítettem ki, miszerint az állam felénk eső csücskében az összes város rendőrsége kapott másolatokat a körözvényről. Rising megvizsgálta a körözvényt, és kitűnő hamisítványnak nevezte: a papír, a külalak, a betűtípus mind szinte teljesen megegyezett az ügynöksége által használtakkal.

Elmondták, hogy a halott ember Philadelphia egy közismert, köztiszteletben álló és jómódú polgára volt. 1938-ban elvett egy Ethel Brian nevű huszonkét éves lányt, egy köztiszteletben álló, ha nem is jómódú philadelphiai család sarját. 1940-ben született egy gyermekük, de csak néhány hónapig élt. 1941-ben Furman felesége eltűnt, és sem Furman, sem a lány családja nem hallott felőle azóta, hiába költött a férj egy kisebb vagyont a megtalálására. Rising mutatott a nőről egy fényképet: apró termetű, csinos szöszi keskeny szájjal és óriási, bámuló szemekkel.

– Szeretnék erről készíttetni egy másolatot – mondtam.

– Megtarthatja. Egyike azoknak, amiket mi csináltunk. A hátoldalán ott a személyleírása.

– Köszönöm. És Furman nem vált el tőle?

Rising nyomatékosan megrázta a fejet. – Nem, uram. Nagyon szerelmes volt belé, és úgy gondolta, hogy a gyermek halála egy kicsit betett az asszonynak, és emiatt nem tudta, mit csinál. – Az ügyvédre pillantott. – Jól mondom?

Wheelock asztmatikus hangokban tört ki, majd így szólt: – Ez a meggyőződésem.

– Említette, hogy Furmannak volt pénze. Mennyi, és ki kapja meg?

A vézna ügyvéd újabb sípoló zihálásba kezdett, majd így felelt: – Azt mondanám, a vagyona úgy félmillió dollárra fog rúgni, amit egy az egyben a feleségére hagyott. – Ez elgondolkoztatott, de a gondolkodás akkor nem segített ki.

Azt nem tudták megmondani, miért jött Furman Deerwoodba. Úgy tűnt, senkinek sem számolt be úti céljáról, szimplán csak közölte a cselédekkel és alkalmazottaival, hogy egy vagy két napra elutazik a városból. Sem Rising, sem Wheelock nem tudott róla, hogy Furmannak lettek volna ellenségei. Ennyi volt a termés.

És a másnapi halottszemle sem hozott többet. Minden jel arra utalt, hogy valaki csőbe húzta és a börtönünkbe juttatta Furmant, akit a hamis vádak az öngyilkosságba kergettek. Ennyi. Pedig kellett még lennie valami másnak is, sok minden másnak.

Alig ért véget a halottszemle, máris napvilágra került egy s más. Ben Kamsley várt rám, amikor elhagytam a halottszemle helyszínéül szolgáló temetkezési szalont. – Szabaduljunk meg a tömegtől – javasolta. – Mondani akarok valamit.

– Menjünk át az irodámba.

Átmentünk. Ben becsukta a rendszerint nyitva álló ajtót, és az íróasztalom egyik sarkára ült. Fojtott hangon beszélt, – Láthatóvá vált két zúzódás.

– Miféle zúzódások?

Egy másodpercig furcsán nézett rám, aztán egyik kezét a feje tetejére helyezte. – Furman… a haja alatt… két, ütés okozta folt volt.

Próbáltam nem kiabálni. – Miért nem mondtad el?

– Most mondom. Nem voltál itt aznap reggel. Most látlak azóta először.

Elátkoztam a két huligánt, akik feltartottak a Red Top Diner kifosztásával, majd számon kértem Benen: – Akkor miért nem bökted ki a halottszemlén?

A homlokát ráncolta. – A barátod vagyok. Hoználak olyan helyzetbe, hogy az emberek a szájukra vegyenek, és azt mondhassák, túl nagy hévvel verted ki a tagból a vallomást, és ezzel az öngyilkosságba kergetted?

– Elment az eszed – mondtam. – Mennyire volt rossz állapotban a feje?

– Nem az ölte meg, ha erre gondolsz. Nem esett semmi baja a koponyájának. Csak néhány zúzódás, amit egyedül a haj elválasztásával lehet észrevenni.

– Ettől függetlenül belehalt – morogtam. – Te és a barátságod…

Megcsörrent a telefon. Fritz volt. – Figyelj, Scott – kezdte van itt két hölgy, aki szeretne vetni egy pillantást arra a fickóra. Lehet róla szó?

– Kik azok?

– Nem ismerem őket… idegenek.

– Miért akarják látni?

– Nem tudom. Várj egy percet.

Egy női hang hallatszott a vonalban: – Nem láthatnám? – Nagyon kellemes, komoly hang volt.

– Miért akarja látni? – kérdeztem.

– Nos, mert… – hosszú szünet támadt – …mert én vagyok… – egy rövidebb szünet, és amikor befejezte a mondatot, hangja suttogássá csendesült – …a felesége.

– Ó, hogyne – mondtam. – Máris ott vagyok.

Kisiettem.

Az épületből kiérve belefutottam Wally Shane-be. Civil ruhát viselt, hiszen nem volt szolgálatban. – Hé, Scott! – Megragadta a karom, és visszavonszolt az előcsarnokba, ahonnan nem látszott az utca. – Éppen távoztam Fritztől, amikor két hölgy érkezett hozzá. Egyikük Hotcha Randall, egy cukorfalat, hétmérföldes priusszal. Tudod, annak a bandának a tagja, amelyikre tavaly nyáron állítottál rá.

– Ismer?

Elvigyorodott. – Persze. De nem az igazi nevemen. Egy detroiti gengszternek hisz.

– Na de most felismert?

– Nem hiszem, hogy meglátott. Mindenesetre még csak pillantásra sem méltatott.

– A másikat nem ismered?

– Nem. Egy szöszke, elég csinos.

– Oké – nyugtáztam. – Maradj a környéken egy darabig, de ne mutatkozz. Lehet, hogy idehozom őket magammal. – Átvágtam az úton a temetkezési szalonhoz.

Ethel Furman szebb volt, mint a fénykép sugallta. Kísérője egy öt vagy hat évvel idősebb, és nem is kicsit termetesebb nő volt, szép a maga nagydarab, közönséges módján. Mindketten csinosan, Deerwoodban még ismeretlen divat szerint öltözködtek.

A nagydarab nőt Mrs. Crowderként mutatták be. – Azt hittem, Randall a neve – mondtam.

Felnevetett. – Mit izgatja, főnök? Nem hozok bajt a városa fejére.

– Ne hívjon főnöknek – szóltam rá. – Maguknak, nagyvárosi nagymenőknek én a helyi fafaragó vagyok. Erre megyünk hátra.

Ethel Furman nem csapott nagy dáridót a férje láttán. Egyszerűen csak kimért higgadtsággal szemlélte az arcát úgy három percig, majd elfordult, és azt mondta nekem: – Köszönöm.

– Fel kell tennem pár kérdést – közöltem –, ezért, ha szíveskedne átjönni velem az utca túloldalára…

Bólintott. – Én is szeretnék kérdezni pár dolgot. – A kísérőjére nézett. – Ha Mrs. Crowder is…

– Hívja Hotchának – mondtam. – Barátok között vagyunk. Hogyne, ő is velünk jöhet.

Mire a Randall nőszemély: – Hát nem egy mókamester? – és karon fogott.

Az irodámban székeket hoztam nekik, majd így szóltam: – Mielőtt bármit is kérdeznék magától, szeretnék elárulni valamit. Furman nem lett öngyilkos. Meggyilkolták.

Ethel Furman szemei tágra nyíltak. – Meggyilkolták?

Hotcha Randall rávágta, mintha egész eddig a nyelve hegyén lettek volna a szavak: – Van alibink. New Yorkban voltunk. Tudjuk bizonyítani.

– Alighanem sor is kerül majd rá – nyugtáztam. – Hogyhogy pont erre jártak?

Ethel Furman kábán ismételte. – Meggyilkolták?

Megszólalt a Randall nőszemély: – Kinek van nálunk több joga idejönni? Hiszen még a felesége volt, nem? Jogosult a férje vagyonának egy részére, nem? Joga van a saját érdekeiben eljárni, nem?

Ez eszembe juttatott valamit. Felkaptam a telefont, és szóltam Hammillnek, hogy valaki tartóztassa fel Wheelock ügyvédet – a halottszemle idejére még természetesen itt maradt –, mielőtt elhagyná a várost, és mondja meg neki, hogy látni szeretném. – És ott van Wally?

– Nincs itt. Azt mondta, hogy a kérésedre nem mutatkozik. De megtalálhatom.

– Helyes. Üzenem neki, hogy még ma este New Yorkba akarom küldeni. Zavard haza aludni Masont. Át kell majd vennie Wallytól az éjszakai szolgálatot.

– Oké – mondta Hammill, és visszafordultam a vendégeimhez.

Ethel Furman időközben magához tért kábulatából. Előrehajolt, és azt kérdezte: – Mr. Anderson, azt hiszi, hogy… hogy bármi közöm van Lester… halálához?

– Nem tudom. Annyit tudok, hogy meghalt. Tudom, hogy nagyjából félmilliót hagyott magára.

A Randall nőszemély halkan füttyentett. Hozzám sétált, és gyémántgyűrűs kezét a vállamra helyezte. – Dollárt?

Amikor bólintottam, eltűnt róla az élvezkedő arckifejezés, és komoly lett. – Rendben, főnök, elég a bohóckodásból. A kölyöknek semmi köze a történtekhez, bármik is legyenek azok maga szerint. A tegnap reggeli lapokban olvastunk az öngyilkosságáról, és hogy valamiképp furcsák a körülmények. Meggyőztem Ethelt, hogy lejöjjünk, és…

Ethel Furman félbeszakította barátnőjét. – Mr. Anderson, nem lettem

volna képes bántani Lestert. Elhagytam, mert el akartam hagyni, de nem ártottam volna neki sem a pénzéért, sem másért. Ha pénzt akartam volna tőle, csak kérnem kellett volna. Hiszen újsághirdetéseket adott fel, amikben a lelkemre kötötte, hogy tudassam, van-e szükségem valamire, ám én sosem tettem. Hiszen maga is… az ügyvédje… ezt bárki megmondhatja magának, aki ismeri a helyzetet.

A Randall nőszemély folytatta a történetet. – Ez az igazság, főnök. Rágtam a fülét, hogy mekkora szamár, amiért nem csapolja meg a férjét, de sosem lett volna rá hajlandó. Elég fáradságomba telt csupán elrándulni ide a részéért, most, hogy a férj halott, és nincs más örökös.

– Sosem bántottam volna – mondta Ethel Furman.

– Miért hagyta el?

Válla megmoccant. – Hogy is mondjam… Nem úgy akartam élni, ahogy mi éltünk. Én szerettem volna… nem is tudom, mit. Lényeg, hogy miután meghalt a baba, nem bírtam tovább, és elmenekültem, de tőle nem akartam semmit, és bántani sem akartam. Mindig jó volt hozzám. Én… én voltam a hibás.

Csörgött a telefon. Hammill hangja. – Megtaláltam mindkettőt. Wally otthon van. Szóltam neki. Az öreg Wheelock úton van ide.

Előhorgásztam a hamis körözvényt, és megmutattam Ethel Furmannek. – Emiatt került sittre. Látta már korábban ezt a képet?

Már kezdte volna mondani a „nem”-et, amikor ijedt arckifejezést öltött. – Egek, hiszen ez… ez nem lehet. Ez… ez a fénykép… az enyém volt. Annak egy nagyított változata.

– Kinek van még belőle?

Arca még ijedtebbé vált, de azt felelte: – Nem tudok senkiről. Nem hiszem, hogy lett volna belőle másnak.

– A sajátja még megvan?

– Igen. Nem emlékszem, láttam-e mostanában… régi papírok és holmik között tartom… de meg kell lennie.

– Nos, Mrs. Furman, az ilyesfajta történetet ellenőrizni kell, és ez alól egyikünk sem bújhat ki. Na most, kétféleképp játszhatjuk végig. Gyanú alapján itt tarthatom, és azalatt leellenőrizhetem a dolgokat, vagy elküldhetem magával az egyik emberem New Yorkba az ellenőrzés végett. Hajlok az utóbbira, feltéve, ha minden segítséget megad, amivel gyorsíthatja a munkát, és ha megígéri, hogy nem próbálkozik semmiféle trükkel.

– Megígérem – mondta. – Engem is éppannyira…

– Rendben. Hogy jöttek ide?

– Én vezettem – válaszolta a Randall nőszemély. – Az út túloldalán az a

nagy zöld az én kocsim.

– Helyes. Akkor az emberem magukkal utazhat a hátsó ülésen, de aztán semmi átverés.

Megint csörgött a telefon, miközben a két nő biztosított róla, hogy nem vernek át. – Megjött Wheelock – jelentette Hammill.

– Küldd be.

Az ügyvéd majdnem megfulladt az asztmájától, amikor meglátta Ethel Furmant. Mielőtt rendbe szedhette volna magát, megkérdeztem: – Valóban ő Ethel Furman?

Zihálva bólogatott.

– Helyes – mondtam. – Várjon meg. Nemsokára visszajövök. – Kitereltem a két nőt az utcára, majd át a zöld autóhoz. – Egyenesen az út végéig, aztán két háztömböt balra – magyaráztam a kormány mögé ülő Randall nőszemélynek.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Shane-hez, ő fog magukkal menni New Yorkba.

Mrs. Dober, Wally házinénije nyitott ajtót nekünk.

– Itt van Wally? – kérdeztem.

– Itt biza, Mr. Anderson. Menjen csak fel. – Mialatt hozzám beszélt, ámulattal vegyes kíváncsisággal bámult társaimra.

Felkaptattunk egy lépcsőn, és kopogtam Wally ajtaján.

– Ki az? – hallatszott.

– Scott.

– Gyere be!

Belöktem az ajtót, és arrébb lépve előre engedtem a hölgyeket.

Ethel Furman levegő után kapott: – Harry – és hátralépett.

Wally a háta mögé nyúlt, de fegyverem már a kezemben volt. – Ha jól sejtem, nyertél – állapította meg Wally.

Ha jól sejtem, igen, mondtam, és mind visszatértünk a kapitányságra.

– Egy balfácán vagyok – panaszkodott Wally, amikor négyszemközt maradtunk az irodámban. – Amint megláttam Fritznél a két hölgyet, azonnal tudtam, hogy mindennek vége. Utána meg, ahogy próbáltam meglapulni, beléd futottam, és attól féltem, hogy magaddal viszel hozzájuk. Azt kellett mondanom, hogy az egyikük ismer, mert akkor számításaim szerint legalább egy darabig fedezel… elég időre, hogy kijussak a városból. De nem volt annyi eszem, hogy elmenjek.

– Hazaugrottam, hogy a megpattanás előtt még összepakoljak pár dolgot, amikor is beérkezik Hammill hívása, én meg teljesen bedőlök neki. Egy darabig megúsztam, mondom magamnak. Gondoltam, még nem fogtál

szagot, és megint New Yorkba küldesz, hogy a detroiti gengszter álcámban megnézzem, mennyi drogot tudok kicsalni az ottani jóemberekből; azt hittem, nyeregben vagyok. Hát jól átráztál, öregem, vagy tán… Te, Scott, ugye nem csak véletlenül botlottál bele a megoldásba?

– Nem. Furmant egy hekusnak kellett megölnie. Egy hekus elég jól ismerhette a körözvényeket ahhoz, hogy profi hamisítványt készítsen róluk. Ki nyomtatta ki neked?

– Folytasd csak a meséd – felelte. – Nem rángatok bele senkit. Csak egy bagóleső nyomdász balek volt, akinek kellett a dohány.

– Oké. Egyedül egy hekus lehetett kellően rutinos, hogy ismerje a dolgok menetét. Egyedül egy hekus… az én egyik hekusom sétálhatott be a cellájába, vághatta fejbe, és akaszthatta fel a… Láthatóak a zúzódások.

– Tényleg? Pedig törölközőbe csavartam a bikacsököt, gondoltam, leüthetem vele, és nem fog szembetűnő nyomot hagyni a haja alatt. Úgy tűnik, elég sok baklövést követtem el.

– Szóval leszűkítettem a kört a hekusaimra – folytattam –, és… nos… mondtad, hogy ismered azt a Randall nőszemélyt, és már össze is állt a kép, csak éppen azt hittem, hogy velük dolgozol. Hogyan keveredtél bele?

Savanyú képet vágott. – Hogyan kerül pácba a legtöbb balfácán? Sóvárog a könnyű dohány után. New Yorkban vagyok, oké, dolgozom neked azon a Dutton melón, szerencsejátékosokkal és svindlerekkel cimborálok, közülük valónak adom ki magam; és rájövök, hogy az én munkámhoz és az övékéhez is ugyanannyi gógyi kell, ugyanolyan kemény és veszélyes meló mindkettő, csak éppen ők nagy pénzeket kaszálnak, én meg kávéért és fánkért gürizek. Egy idő után betelik a pohár.

– Aztán belefutok ebbe az Ethelbe, aki lángoló szerelemre gyullad irántam. Én is kedvelem őt, minden passzol; ám egyik este mesél nekem a férjéről, hogy mennyi lóvéja van, és hogy a férj majd megvadul érte, és még mindig keresteti, én meg elgondolkozom. Ethel eléggé belém van esve, hogy hozzám jöjjön. Szerintem még most is hozzám jönne, ha nem tudná, hogy megöltem a férjét. A válás nem lesz jó, mert nagy az esély, hogy Ethel nem fogadna el semennyi pénzt a férjétől, de így is, úgy is csak egy részét kapná a vagyonnak. Úgyhogy elkezdek tanakodni: mi lenne, ha a férj meghalna, és ráhagyná a zsozsót?

– Ez már jobban tetszett. Leszaladtam pár délután Phillybe, és felkutattam a férjet. Minden stimmelt. Sőt mi több, senki sem állt elég közel hozzá ahhoz, hogy egy kevésnél több dohányt hagyjon rá. Így hát megtettem. Nem azonnal; elég időt szántam a részletek kidolgozására, miközben egy detroiti ismerősön keresztül küldözgettem Ethelnek a leveleim.

– És aztán megtettem. Kiküldtem a körözvényeket… jó sok helyre… nem akartam túlzottan erre az egyre vonni a figyelmet. Aztán, amikor készen álltam, felhívtam a férjet, hogy ha aznap este a Deerwood Hotelbe jön, akkor valamikor a következő huszonnégy órában hallani fog Ethelről. És ahogy sejtettem, bármilyen csapdába besétált volna, ha a felesége a csalétek. Mázli, hogy kiszúrtad az állomáson. Ha nem teszed, aznap este fel kellett volna fedeznem a nevét a hotel vendégei közt. Lényeg, ami lényeg, a terv szerint megöltem volna, aztán csakhamar inni kezdek vagy valami, te kirúgsz, minekutána elmegyek, és detroiti nevem alatt feleségül veszem Ethelt és az ő félmillió dollárját. – Megint savanyú képet vágott. – Csak épp ezek szerint nem vagyok olyan ravasz, mint gondoltam.

– Talán az vagy – feleltem –, de az nem mindig segít. Az öreg Kamsley, Ben apja szokta volt mondogatni: „Éles késsel kemény hús jár.” Sajnálom, hogy te tetted, Wally, mindig kedveltelek.

Fáradtan elmosolyodott. – Tudom – mondta. – Ezt is belekalkuláltam a tervembe.

Huszár András fordítása

Halál a Pine Streeten

Egy bátor-zöld szemű és telt ajkú, dundi szobalány vezetett fel két lépcsősoron egy bőségesen bútorozott budoárba, ahol egy fekete ruhás nő ült az ablaknál. A meggyilkolt férfi özvegye sovány volt, alig több harmincévesnél, az arca fehér és beesett.

– A Kontinentális Detektívügynökségtől jött? – kérdezte, alighogy beléptem.

– Igen.

– Keresse meg nekem a férjem gyilkosát. – A hangja éles volt, sötét szeme vadul villogott. – A rendőrség nem csinált semmit. Négy nap eltelt, és nem csináltak semmit. Azt mondják, egy rabló volt, de nem találták meg. Nem találtak semmit!

– De Mrs. Gilmore – kezdtem, nem éppen kiugorva a bőrömből e nyitánytól –, nem szabad így…

– Igen, tudom! Tudom – vágott közbe. – De hát nem csinálnak semmit, én mondom. Semmit. Szerintem a kisujjukat sem mozdították. Szerintem nem is akarják megtalálni a n… a férfit!

– Férfit? – kérdeztem, merthogy nyilvánvalóan nőt akart mondani. – Úgy gondolja, férfi volt az illető?

Az ajkába harapott és kinézett az ablakon. A San Francisco-öböl kéken szikrázott a délutáni napfényben, a távolság a hajókból apró játékokat gyúrt.

– Nem tudom – felelte habozva –, lehetett akár…

Felém kapta az arcát – a rángó arcát –, és alig tudtam elhinni, hogy bárki ilyen gyorsan tud beszélni, a szavait úgy eregette egymás után:

– Elmondom, és ítélje meg maga. Vannak Bernardnél hűségesebb férjek is. Van egy nő, egy Cara Kenbrook nevezetű. Nem ő volt az első, de múlt hónapban tudomást szereztem róla. Összevesztünk. Bernard megígérte, hogy véget vet neki. Talán nem tette, és ezért. De ha megtette is, én kinézem abból a nőből… egy ilyen bármire képes. Bármire. És a szívem mélyén hiszem, hogy ő volt.

– És maga szerint a rendőrség nem akarja letartóztatni?

– Nem egészen így értettem. Feldúlt vagyok, néha összevissza beszélek. Tudja, Bernard nyakig volt a politikában. Ha a rendőrség kiderítette, vagy csak úgy hiszi, hogy a politikának köze van a halálához, talán… Magam sem tudom, hogy értettem. Ideges, megtört asszony vagyok, mindenféle őrültség megfordul a fejemben. – Felém nyújtotta sovány kezét. – Keresse meg Bernard gyilkosát!

Rábólintottam, bár továbbra sem voltam oda a megbízó személyéért.

– Ismeri ezt a Kenbrook nevű nőt? – kérdeztem.

– Láttam az utcán, de annyi is elég, hogy tudjam, miféle perszóna.

– Beszélt róla a rendőröknek?

– N-nem. – Megint kinézett az ablakon, majd mivel érezte, hogy várok még valamit, védekezőn hozzátette: – A nyomozók, akik kijöttek, úgy viselkedtek, mintha azt hinnék, én öltem meg Bernardot. Féltem elárulni nekik, hogy igenis volt okom féltékenynek lenni. Talán nem kellett volna elhallgatnom, de csak akkor terelődött rá a gyanúm, amikor a rendőrség nem találta meg a gyilkost. Attól kezdve gondolom, hogy ő volt, de nem tudtam rávenni magam, hogy elmenjek a rendőrségre, és bevalljam, hogy visszatartottam ezt az információt. Tudtam, mit gondolnának. Hogy én… Tudja úgy rendezni, mintha nem tudtam volna erről a nőről, ugye?

– Valószínűleg. Ha jól tudom, a férjét a Pine Streeten lőtték le, a Leavenworth és a Jones között, kedden hajnali három körül. Így van?

– Igen.

– Hová tartott?

– Gondolom, haza. De azt nem tudom, hol járt. Senki nem tudja. A rendőrség sem derítette ki, már ha próbálták egyáltalán. Hétfőn este azt mondta nekem, üzleti megbeszélése van. Építési vállalkozó volt. Fél tizenegykor ment el, és azt mondta, négy-öt órát távol lesz.

– Nem szokatlan óra egy üzleti megbeszéléshez?

– Bernardnak nem. Gyakran éjjel is jöttek ide hozzá férfiak.

– Nem is sejti, hová mehetett akkor éjjel?

A nő nyomatékosan megrázta a fejét.

– Nem. Semmit nem tudtam az üzleti ügyeiről, és még az irodájában dolgozóknak sem mondta el, hova megy.

Ez nem volt teljességgel hihetetlen. A B. F. Gilmore Építőipari Társaság leginkább városi és állami megbízásokat teljesített, és az efféle munkánál nem példa nélküli a titkos megbeszélés. A politikus-vállalkozók nem mindig nyilvánosság előtt tevékenykednek.

– Volt ellensége? – kérdeztem.

– Nem tudok senkiről, aki annyira gyűlölte volna, hogy megölje.

– Tudja, hol lakik ez a Cara Kenbrook?

– Igen, a Garford apartmanházban, a Bush Streeten.

– Nekem semmit nem felejtett elmondani, ugye? – kérdeztem, kicsit megnyomva a „nekem” szót.

– Nem, elmondtam mindent, amit tudok. Mindent az égvilágon.

Miközben átsétáltam a California Streetre, átszitáltam a memóriámat,

hogy mit hallottam innét-onnét Bernard Gilmore-ról. Pár dolog eszembe jutott – az ellenzéki lapok minden választási évben elővették –, de egyik sem vezetett sehová. Látásból ismertem: heves temperamentumú, vörös arcú ember, aki téglahordóból dolgozta fel magát egy félmilliós cég és egy kellemes politikai pozíció tulajdonosává. „Manikűrözött tapló", így nevezte valaki egyszer; olyan ember, akinek sok az ellensége és még több a barátja; nagydarab, jószívű, kemény öklű duhaj.

Ahogy egy villamos kicsi, külső ülésén zötykölődtem a belvárosban, átfutott a fejemen tucatnyi korrupciós botrány, amibe belekeverték, anélkül, hogy igazán ráhúztak volna bármit is. Aztán beszéltek a szeszcsempész szindikátusról, aminek állítólag ő volt a feje…

A Kearny Streetnél szálltam le, és átsétáltam az Igazságügyi Palotához. A detektívek szobájában ott találtam O'Gar nyomozó őrmestert, a gyilkossági osztály vezetőjét: egy köpcös ötvenes férfit, aki odavolt a filmbéli seriffek széles kalapjáért, ám a trükkös fejfedő nem csökkentette kék gombszeme meg a pisztolygolyó alakú feje hatását.

– A Gilmore-gyilkosságról kellene nekem valami információ – mondtam.

– Nekem is – felelte. – De ha velem tartasz, evés közben elmondom azt a keveset, amit tudok. Még nem ebédeltem.

A Sutter Street-i étterem zsivajában, ahol illetéktelen fülek nem hallhatták, a kagylólevese fölé hajolva elmesélte, amit a gyilkosságról megtudtak. Nem volt sok.

– Az egyik emberünk, Kelly éppen járőr szolgálatot teljesített kedd hajnalban, a Jones Street-i dombról tartott lefelé a California Streeten a Pine-ra. Három óra körül járt, tiszta volt az éjszaka, ködnek semmi nyoma. Kelly húsz lépésre járt a Pine-tól, amikor lövést hallott. Futva megkerülte a sarkot, és ott volt egy haldokló férfi a Pine Street északi járdáján, félúton a Jones és a Leavenworth között. Senki mást nem látott. Kelly odaszaladt a férfihoz, akiről kiderült, hogy Gilmore az. Meghalt, mielőtt egy szót is kinyögött volna. Az orvos szerint leütötték, és utána lőtték le, mert volt egy zúzódás a fején, a golyót pedig srégen felfelé kapta a mellkasába. Érted? A hátán feküdt, amikor a golyó érte, a lába nézett a fegyver felé. Harmincnyolcas volt.

– Találtatok nála pénz?

O'Gar belapátolt két kanál levest, majd bólintott.

– Hatszáz dollár, két gyémántgyűrű meg egy óra. Hozzá se nyúltak.

– Mit keresett olyankor a Pine Streeten?

– Vesszek meg, ha tudom, öregem. Valószínűleg hazafelé tartott, de nem tudjuk, honnét. Még azt sem, hogy milyen irányba tartott, amikor leütötték.

Keresztben feküdt a járdán, lábbal az úttest felé. De ez nem jelent semmit, háromszor-négyszer is megfordulhatott, miután meglőtték.

– Abban a tömbben csupa apartmanház van, ugye?

– Ühüm. A déli oldalról indul két sikátor, de Kelly azt mondja, látta mind a kettő elejét, amikor a lövés dörrent, mielőtt befordult a sarkon, és arra senki nem menekült.

– Valaki, aki abban a tömbben él? – vetettem fel.

O'Gar megdöntötte a tányérját, kikanalazta az utolsó csepp levet is.

– Talán – morogta. – De semmit nem találtunk arra vonatkozóan, hogy Gilmore ismert volna bárkit ott.

– Nagy tömeg verődött össze a helyszínen?

– Páran. Az utcán mindig vannak, akik odafutnak, ha történik valami. De Kelly nem látott senki gyanúsat, csak a szokásos éjszakai alakokat. A fiúk átnézték a környéket, de nem találtak semmit.

– Volt kocsi a közelben?

– Kelly szerint nem, ő nem látott. Ha lett volna, biztos észreveszi.

– Te mit tippelsz? – kérdeztem rá.

Felállt, úgy meredt le rám.

– Én nem tippelek – felelte mogorván –, én rendőrnyomozó vagyok.

Ebből tudtam, hogy valakitől már kapott a fejére, amiért nem találta meg a gyilkost.

– Nekem van egy tippem egy nőről – mondtam neki. – Nem akarsz eljönni, hogy beszéljünk vele?

– Akarni akarnék, csak nem tudok. Délután a bíróságra kell mennem.

A Garford apartmanház bejáratánál többször meg kellett nyomnom a „Miss Cara Kenbrook" feliratú gombot, mire kinyílt az ajtó. Felmentem a lépcsőn, végig a folyosón a szobájához. Még oda se értem, már nyitotta is az ajtót egy magas, huszonhárom-huszonnégy éves lány fekete-fehér kreppruhában.

– Miss Cara Kenbrook?

– Igen.

Adtam neki egy névjegyet; olyat, ami meg is felel a valóságnak.

– Szeretnék feltenni pár kérdést. Bemehetek?

– Tessék.

Közömbösen félreállt, hogy beléphessek, betette mögöttem az ajtót, majd egy nappaliba vezetett, ami tele volt újságokkal, különböző fázisú cigarettákkal a meg nem gyújtottól a csikkig égettig, és különféle női ruhadarabokkal. Helyet csinált nekem egy széken, nemes egyszerűséggel leborítva róla egy rózsaszín selyemharisnyát meg egy kalapot, ő pedig leült

egy másik széken heverő pár magazinra.

– Bernard Gilmore halála ügyében nyomozok – kezdtem, az arcát figyelve.

Nem volt szép arc, pedig lehetett volna. Minden megvolt hozzá: tökéletes vonások, sima fehér bőr, nagy, szinte óriási barna szem – csakhogy a szeme halott volt, az arc pedig olyan kifejezéstelen, akár egy porcelán ajtógomb, és az se változtatott rajta, amit közöltem vele.

– Bernard Gilmore – mondta érdeklődés nélkül. – Ó, igen.

– Maguk közeli barátok voltak, nemde? – kérdeztem. Nem tudtam mire vélni a közönyét.

– Előtte igen.

– Hogy érti, hogy előtte?

Lustán hátrasimította rövid barna haja egy fürtjét.

– Múlt héten kiadtam az útját – felelte, de mintha olyasmiről beszélne, ami évekkel ezelőtt történt.

– Mikor látta utoljára?

– Múlt héten. Hétfőn, azt hiszem. Egy héttel azelőtt, hogy megölték.

– Akkor szakított vele?

– Igen.

– Veszekedtek vagy barátian váltak el?

– Igazából egyik sem. Csak megmondtam neki, hogy végeztünk.

– Hogyan fogadta?

– Nem tört össze a szíve. Gondolom, hallotta már párszor.

– Hol volt azon az éjszakán, amikor megölték?

– A Coffee Cupban. Barátokkal vacsoráztunk, és hajnali egyig táncoltunk. Akkor hazajöttem, és lefeküdtem.

– Miért szakított Gilmore-ral?

– Ki nem állhattam a feleségét.

– Hogyan?

– Csak a baj volt vele. – Ezt a legcsekélyebb bosszúság vagy humor nélkül mondta. – Egyik éjjel idejött, és nagy patáliát csapott. Mondtam Bernie-nek, ha nem tudja távol tartani tőlem, keressen más játszótársat.

– Van ötlete, ki ölhette meg?

– Nincs. Hacsak nem a felesége. Ezek az idegbeteg nők mindig ostobaságot csinálnak.

– De ha maga kirúgta a férjét, akkor mi oka lett volna neki a gyilkosságra?

– Azt én nem tudhatom – felelte tökéletes közönnyel. – De nem én vagyok az egyetlen lány, akin Bernie-nek megakadt a szeme.

– Gondolja, hogy voltak mások is? Tudja, vagy csak találgat?

– Neveket nem tudok, de nem csak találomra mondtam.

Ezt ennyiben hagytam, és visszatértem Mrs. Gilmore-ra, hátha ez a lány tud még ezt-azt.

– Mi történt, amikor a felesége idejött?

– Semmi különös. Követte ide Bernie-t, becsengetett, aztán amikor ajtót nyitottam, berontott, elkezdett sírni és Bernie-t szidni. Aztán engem. Akkor mondtam Bernie-nek, ha nem viszi el, megtépem, úgyhogy hazavitte.

El kellett fogadnom, hogy pillanatnyilag megakadtam, hát felálltam és az ajtó felé indultam. Ezzel a nővel egyelőre nem tudtam mit kezdeni. Nem hittem, hogy mindent elmondott, ugyanakkor a nő szemernyi energiát sem fordított arra, hogy hihetőnek hangozzék, és erről sem volt szabad elfeledkeznem.

– Lehet, hogy még visszajövök – mondtam, amikor kiengedett.

– Rendben.

Még arra sem vette a fáradságot, hogy eltitkolja nemtetszését.

A cseppet sem kielégítő beszélgetés után a gyilkosság helyszínére mentem, ami pár háztömbnyire volt csak, hogy megnézzem magamnak a környéket. Pont úgy találtam a tömböt, ahogy emlékeztem rá, és ahogy O'Gar leírta: mindkét oldalon apartmanházak, a déli oldalról két zsákutca nyílt, az egyiket még névvel is megtiszteltték, Touchard Street.

A gyilkosság óta már négy nap eltelt, nem vesztegettem azzal az időt, hogy körbeszimatoljak, hanem miután végigmentem a tömbön, felugrottam egy Hyde Street-i villamosra, aztán a Californián átszálltam, és visszamentem Mrs. Gilmore-hoz. Kíváncsi voltam, miért nem mesélt nekem a Cara Kenbrooknál tett látogatásáról.

Ugyanaz a dundi szobalány nyitott ajtót, aki korábban.

– Mrs. Gilmore nincs itthon – közölte. – De úgy fél óra múlva várható.

– Megvárom.

A szobalány bevezetett a könyvtárba, egy hatalmas helyiségbe az emeleten, bár alig volt benne annyi könyv, hogy megérdemelte volna a nevét. A szobalány felkapcsolt egy villanyt – a vastag függönyök alig engedtek be napfényt –, az ajtóhoz ment, megtorpant, odament az egyik polchoz, és megigazított pár könyvet, rám nézett, zöld szemében félig kérdő, félig incselkedő kifejezéssel, majd megint az ajtóhoz ment, és ott megint megtorpant.

Ekkor már tudtam, hogy mondani akar valamit, amihez bátorításra van szüksége. Hátradőltem a fotelben, rámosolyogtam, és egyből rájöttem, hogy tévedtem – a mosoly, amibe ajka ívelt, inkább kokettáló volt, mint titokzatos.

Odajött hozzám, csípőjét igencsak ringatva, és megállt közvetlen előttem.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Mondjuk… mondjuk, hogy valaki tud valamit, amit senki más. Mennyit ér az?

– Az a valami értekétől függ – kerteltem.

– Mondjuk, hogy tudom, ki ölte meg az urat. – Arcát az enyémhez engedte, és búgva súgta: – Az mennyit ér?

– A lapok szerint Gilmore egyik klubja ezer dolláros jutalmat tűzött ki. Azt megkapná.

Zöld szemében mohóság csillant, amit aztán gyanú nyomott el.

– Ha maga nem venné el előlem.

Vállat vontam. Tudtam, hogy most már úgy is előrukkol vele, bármi is az, úgyhogy nem álltam neki magyarázni, hogy a Kontinentális Detektívügynökség nem fogad el jutalmat, és az alkalmazottainak sem engedi.

– Én a szavamat adom – mondtam. – Hogy bízik-e bennem, azt már magának kell eldönteni.

Megnyalta az ajkát.

– Maga rendes pasasnak látszik. A rendőrségnek nem mondanám el, mert ők kifúrnának a pénzből. De magában megbízom. – Kihívóan nézett rám. – Volt egy úriember barátom, aki kiköpött olyan volt, mint maga, a legremekebb…

– Jobb, ha elmondja, mielőtt valaki bejön – tanácsoltam.

Az ajtó felé sandított, megköszörülte a torkát, újra megnyalta ajkát, és fél térdre ereszkedett a fotel mellett.

– Hétfő éjjel, amikor az urat megöltek, későn jöttem haza, éppen az árnyékban búcsúztam el a barátomtól, amikor az úr kijött a házból, és elindult az utcán. Alig ért a sarokig, amikor ő, Mrs. Gilmore lépett ki a házból, és ment utána. Nem akarta utolérni, érti, csak követte. Erről mit gondol?

– Maga mit gondol?

– Szerintem végre leesett neki, hogy a drága Bernie-je találkáinak semmi közük az építési ügyekhez.

– Maga ezt honnét tudja?

– Honnét tudom? Ismertem! Szerette a nőket… mindet – mosolygott az arcomba olyan mosollyal, ami csupa gonoszságot sugallt. – Elég hamar rájöttem, amikor idekerültem.

Tudja, hogy Mrs. Gilmore mikor ért haza akkor éjjel?

– Igen. Fél négykor.

– Biztos?

– Teljesen. Levetkőztem, aztán egy takarót magamra téve leültem a lépcső tetejére. A szobám a felső szinten van. Látni akartam, együtt jönnek-e meg, összevesztek-e. Amikor csak ő jött haza, a szobámba mentem. Három óra negyven volt. Megnéztem az ébresztőórát.

– Látta bejönni Mrs. Gilmore-t?

– A feje tetejét meg a vállát, ahogy a szobája felé fordult.

– Magát hogy hívják?

– Lina Best.

– Jól van, Lina. Ha ez igaz, teszek róla, hogy megkapja a pénzét. Addig is tartsa nyitva a szemét, és ha bármi történik, szóljon be nekem az irodába. Most jobb, ha megy, nehogy valaki megneszelje, hogy összedugtuk a fejünket.

Amikor egyedül maradtam a könyvtárban, a mennyezetet bámulva emésztettem a Lina Besttől kapott információt. Hamar feladtam; nincs értelme olyasmit találgatni, ami idővel úgyis összeáll. Kerestem egy könyvet, és a következő fél órában egy édes, butácska fiatal lányról, meg egy édes, butácska fiatalemberről olvastam, és az ő sok-sok gondjukról bajukról.

Aztán belépett Mrs. Gilmore még kabátban.

Felálltam, és betettem mögötte az ajtót. Elkerekedett szemmel figyelt.

– Mrs. Gilmore – fordultam vele szembe –, miért nem mondta el, hogy követte a férjét a gyilkosság éjszakáján?

– Ez hazugság! – kiáltott fel, de hangjában nem volt őszinteség. – Szemenszedett hazugság!

– Nem gondolja, hogy hibát követ el? – győzködtem. – Nem gondolja, hogy jobban tenné, ha elmondana nekem mindent?

Nyitotta a száját, de csak száraz, zokogó hang jött ki rajta, majd nekiállt hisztérikusan hintázni, miközben egyik fekete kesztyűs kezével az alsó ajkát húzkodta.

Odamentem, és leültettem a fotelbe, amiből felkeltem, és halkan susogni kezdtem, amit nyugtató hangnak szántam. Tíz kínos perc elteltével lassan összeszedte magát, szemének üvegessége feloldódott, és abbahagyta ajka gyötrését.

– Igen, követtem. – Rekedt suttogás volt, alig hallható.

Aztán lecsúszott a fotelből, és térdelve emelte felém a két karját.

– De nem öltem meg! – sikoltotta. – Nem én! Kérem, higgye el!

Felemeltem, vissza a fotelbe.

– Nem is állítottam. Csak mesélje el, mi történt.

– Nem hittem el, amikor azt mondta, üzleti tárgyalása van – nyögdécselte.

– Nem bíztam benne. Hazudott már előtte is. Követtem, hogy lássam, ahhoz a nőhöz megy-e.

– És odament?

– Nem. Egy apartmanházba a Pine Streeten, abban a tömbben, ami előtt megölték. Nem tudom, pontosan melyik lakásba, ahhoz túl messze voltam. De láttam, hogy felmegy a lépcsőn, és be az egyik lépcsőházba a tömb közepén.

– Akkor maga mit csinált?

– Vártam. Elbújtam szemben egy sötét kapualjban. Tudtam, hogy a nő lakása a Bush Streeten van, de gondoltam, talán elköltözött vagy itt találkoznak. Sokáig vártam, fáztam, reszkettem. Hideg volt, és féltem is… féltem, hogy valaki pont oda jön be. De uralkodtam magamon. Látni akartam, egyedül jön-e ki, vagy hogy a nő jön-e ki. Jogom volt hozzá… becsapott már többször is.

– Szörnyű volt, szörnyű ott kuporogni a sötétben. Fáztam és féltem. Aztán fél három körül nem bírtam tovább. Úgy döntöttem, telefonálok a nő lakására, kiderítem, otthon van-e. Elmentem egy egész éjjel nyitva tartó étterembe az Ellis Streeten, és felhívtam.

– Otthon volt?

– Nem. Tizenöt percig próbáltam, talán tovább is, de senki nem vette fel. Ebből tudtam, hogy a Pine Streeten van.

– Akkor mit tett?

– Visszaindultam, hogy tovább várjak. A Jones Streeten mentem. A Bush és a Pine között jártam, amikor lövést hallottam. Akkor azt hittem, egy autó kipufogója durrant, de most már tudom, hogy a lövés volt, ami megölte Bernie-t.

– A Pine és a Jones sarkára érve láttam, hogy egy rendőr hajol a járdán fekvő Bernie fölé, és láttam az odasereglett embereket. Akkor persze nem tudtam, hogy Bernie fekszik ott. Abban a sötétben és olyan messziről azt se láttam, férfi vagy nő.

– Attól féltem, hogy Bernie kijön megnézni, mi ez a csődület, vagy kinéz az ablakon, és észrevesz, hát nem mentem oda. A környéken maradni se akartam, nehogy a rendőr megkérdezze, mit keresek arrafele hajnali háromkor, aztán kiderüljön, hogy a férjemet követem. Úgyhogy továbbmentem a Jones Streeten a California felé, majd egyenesen haza.

– És utána?

– Utána lefeküdtem. Nem tudtam elaludni… csak feküdtem, és Bernie miatt aggódtam, de még akkor sem jutott eszembe, hogy ő fekhetett az utcán. Reggel kilenckor jött két nyomozó, ők mondták, hogy Bernie-t

megölték. Olyan kíméletlenül kérdezgettek, hogy féltem nekik elmondani az igazat. Ha megtudták volna, hogy volt okom féltékenynek lenni, és hogy követtem a férjemet akkor este, biztos letartóztatnak. És mit tehettem volna ellene? Mindenki bűnösnek tartott volna.

– Ezért inkább nem szóltam a nőről. Gondoltam, megtalálják a gyilkost, és minden rendben lesz. Akkor még nem gondoltam, hogy ő volt. De eltelt négy nap, a rendőrség nem találta meg a gyilkost, és kezdtem azt hinni, hogy engem gyanúsítanak. Rettenetes volt. Akkor már nem mehettem oda bevallani, hogy hazudtam nekik, pedig biztos voltam benne, hogy a nő ölte meg, és a rendőrség azért nem találja, mert nem beszéltem róla.

– Ezért fogadtam fel magát. De annyira féltem, hogy még magának sem mondtam el mindent. Gondoltam, elég, ha beszélek a másik nőről, a többit anélkül is megoldja, hogy tudná, hogy aznap éjjel követtem Bernie-t. Féltem, ha elmondok mindent, azt hiszi, hogy én öltem meg, és átad a rendőrségnek. És most azt is hiszi! Letartóztatnak… és felakasztanak. Tudom. Tudom!

Vadul hintázni kezdett balra-jobbra.

– Sss – csitítottam. – Még nincs letartóztatva. Sss.

Fogalmam sem volt, mire véljem a meséjét. Az a baj az ilyen, ideges és hisztérikus nőkkel, hogy külső bizonyíték híján képtelenség megmondani, mikor hazudnak, és mikor mondanak igazat, mivel az esetek felében még ők maguk sem tudják.

– Amikor hallotta a lövést – folytattam hát, miután kicsit megnyugodott –, északnak tartott a Joneson, a Bush és a Pine között. Látta a Pine és a Jones sarkát?

– Igen… tisztán.

– Látott valakit?

– Nem. Csak amikor odaértem, és végignéztem a Pine Streeten. Akkor láttam a Bernie fölé hajoló rendőrt, meg a feléjük tartó két férfit.

– Hol volt a két férfi?

– A Pine-on, a Jonestól északra. Nem volt rajtuk kalap, mintha az egyik házból jöttek volna ki a lövésre.

– Látott automobilt a közelben a lövés előtt vagy után?

– Nem láttam, és nem is hallottam.

– Lenne még több kérdésem, Mrs. Gilmore, de most sietek. Kérem, maradjon itthon, amíg nem jelentkezem.

– Maradok, de…

Nem tudtam válaszolni sem ki nem mondott, sem más kérdésére, hát leszegtem a fejem, és kisiettem a könyvtárból.

A bejárati ajtónál Lina Best bukkant elő az árnyékból, szeme kérdően

csillogott.

– Maradjon itthon – mondtam neki különösebb magyarázat nélkül, azzal megkerültem, és kimentem az utcára.

Gyalog mentem vissza a Garford apartmanházhoz, mert sok mindent el kellett rendeznem a fejemben, mielőtt újra szemtől szembe beszélek Cara Kenbrookkal, és noha lassan ballagtam, a dolgok még így sem kerültek ábécérendbe, mire odaértem. A nő a fekete-fehér ruhát plüsszerű világoszöldre cserélte, de üres babaarca mit sem változott.

– Még pár kérdés – magyaráztam, ahogy ajtót nyitott.

Egy szó vagy arcrezzenés nélkül beengedett, és abba a szobába vezetett, ahol korábban beszéltünk.

– Miss Kenbrook – álltam meg a szék mellett, amin hellyel kínált –, miért mondta, hogy ágyban volt, amikor Gilmore-t megölték?

– Mert így volt. – Szempillájának egy szála se rebbent.

– És miért nem reagált az ajtócsengőre?

Kicsit el kellett ferdítenem a tényeket, hogy megkapjam, amit akarok. Mrs. Gilmore ugyan nem csengetett, hanem telefonált, de nem adhattam neki esélyt, hogy a felelősséget a telefonközpontra hárítsa.

A másodperc töredékéig habozott.

– Nem… nem hallottam.

Ez aztán a flegma nőszemély. Egyszerűen nem láttam bele. Nem tudtam akkor, és nem tudom most sem, hogy a világ legjobb pókerarcával született, vagy egyszerűen csak ilyen buta volt. Mindenesetre akármelyik is volt, nem hozott szégyent sem a pókerjátékosokra, sem a buta nőkre.

Abbahagytam a találgatást, és folytattam a kérdezést.

– És a telefont se vette fel?

– Nem csöngött… legalábbis nem ébresztett fel.

Kuncogtam, a látszat kedvéért, mert a központ persze kapcsolhatott rossz számot, de…

– Miss Kenbrook, a maga telefonja csengett kettő harminckor és kettő negyvenkor aznap reggel – hazudtam. – És az ajtócsengő szinte egyfolytában csengett úgy kettő ötventől háromig.

– Talán, bár nem tudom, ki kereshetett volna olyankor.

– Szóval nem hallotta?

– Nem.

– De itt volt.

– Itt. Ki volt az? – kérdezte hanyagul.

– Fogja a kalapját, és az irodában majd megmutatom – blöfföltem.

Zöld ruhájára pillantott, és elindult a nyitott hálószobaajtó felé.

– Gondolom, kabátot is vigyek – mondta.

– Igen, és a fogkeféjét se felejtse el. Erre megfordult, és rám nézett. Egy pillanatra mintha valami érzelem – talán meglepetés – villant volna fel a nagy barna szemekben, de végül persze nem jött a felszínre. A szeme tompa és üres maradt.

– Azt akarja mondani, hogy letartóztat?

– Nem egészen. De ha kitart a mese mellett, hogy kedd hajnali háromkor ágyban volt itthon, megígérhetem, hogy le lesz tartóztatva. A maga helyében kitalálnák valami okosabbat.

A hálószobaajtóból lassan visszajött egészen a székig, ami köztünk állt, a kezét a szék hátára tette, és ráhajolva nézett rám. Egy pillanatig egyikünk se szólt, csak néztük egymást. Igyekeztem olyan kifejezéstelen arcot vágni, amilyet ő.

– Komolyan azt hiszi, hogy nem voltam itt, amikor Bernie-t megölték? – kérdezte végül.

– Én egy elfoglalt ember vagyok, Miss Kenbrook – mondtam olyan magabiztosan, ahogy tőlem telt. – Ha ki akar tartani a kis meséje mellett, tőlem nyugodtan tegye. De azt ne várja, hogy itt állva vitatkozzak róla. Fogja a kabátját és a kalapját.

Vállat vont, és megkerülte a széket.

– Azt hiszem, tényleg tud valamit – ült le. – Stan nem fog örülni, de a nőket és a gyerekeket elsőbbség illeti.

A Stan név hallatán megbizsergett a fülem, de nem vágtam közbe.

– Egy óráig voltam a Coffee Cupban – vágott bele továbbra is lapos, érzelemmentes hangon. – Utána tényleg hazajöttem. Egész este boroztam, amitől mindig elszomorodok. Úgyhogy amikor hazaértem, elkezdtem aggódni. Amióta szakítottam Bernie-vel, nem álltam túl jól anyagilag. Aznap éjjel, vagyis inkább hajnalban, leltárt csináltam, és mindössze négy dollárt találtam a retikülömben. Közeledett a lakbérfizetés, a világ pokoli szomorúnak tűnt.

Annyira becsíptem, hogy úgy döntöttem, átszaladok Stanhez, rázúdítom az összes problémámat, és kérek tőle egy kis pénzt. Stan rendes pasas, mindig megteszi értem, amit csak tud. Ha józan vagyok, eszembe nem jut beállítani hajnali háromkor, de akkor teljesen ésszerűnek tűnt.

– Stan lakása innét csak pár perc gyalog. A Bush Streeten elmentem a Leavenworthre, azon végig, majd rá a Pine-ra. Az utolsó tömb közepén jártam, amikor Bernie-t lelőtték. Hallottam. És amikor befordultam a Pine Streetre, láttam, hogy egy rendőr hajol egy férfi fölé a járdán, éppen Stan lakása előtt. Pár percet töprengtem egy villanyoszlop árnyékában, és közben

három-négy ember gyűlt oda. Akkor odamentem.

– Bernie volt az. Ahogy odaértem, a zsaru azt mondta az egyik férfinak, hogy lelőtték. Szörnyű sokként ért. Maga is tudja, hogy van az ilyesmi.

Bólintottam, noha a lány arcán, viselkedésében vagy hangjában semmi nem utalt erre a szörnyű sokkra. Akárha az időjárásról beszélt volna.

– Megdöbbentem, fogalmam se volt, mit csináljak – folytatta. – Meg se álltam. Elmentem mellettük, olyan közel Bernie-hez, mint most maga, és becsöngettem Stanhez. Beengedett. Félig már le volt vetkőzve. A lakása az épület hátsó részében van, azt mondta, nem is hallotta a lövést. Nem tudta, hogy Bernie-t megölték, amíg el nem mondtam neki. Elakadt tőle a lélegzete. Azt mondta, Bernie éjfél óta nála volt, éppen akkor ment el.

– Stan megkérdezte, miért jöttem, és én elmeséltem. Stan csak ekkor tudta meg, hogy Bernie meg én jóban voltunk. Ugyan rajta keresztül ismertem meg Bernie-t, de neki nem árultuk el a kapcsolatunkat.

– Stan aggódott, mi lesz, ha kiderül, hogy Bernie nála járt, mert az nagy baj lenne… gondolom, valami sötét üzletről volt szó. Úgyhogy nem is ment ki megnézni Bernie-t. Nagyjából ennyi. Stan adott egy kis pénzt, és ott maradtam, amíg a rendőrség el nem ment, mert egyikünk sem akart belekeveredni semmibe. Aztán hazajöttem. Ez a színtiszta igazság.

– És miért nem könnyített a lelkén korábban? – kérdeztem, bár tudtam a választ. Jött is.

– Féltem. Tegyük fel, elmesélem, hogy Bernie dobott, és hogy ott voltam a közelben, amikor megölték, ráadásul jól becsípve. Mindenki azonnal arra gondolna, hogy én öltem meg. Ha nem éreztem volna, hogy maga hisz nekem, most se mondom el.

– Szóval Bernie dobta magát, és nem fordítva?

– Igen – felelte könnyedén.

Rágyújtottam egy Fatimára, és egy darabig csendben füstöltem. A lány közömbösen figyelt.

Itt volt két nő, és egyik se átlagos. Mrs. Gilmore hisztérikus, kész idegbeteg. Ez a lány tompa, a normálisnál sokkal élettelenebb. Az egyik a halott felesége, a másik a szeretője, és mindkettőnek volt oka azt hinni, hogy a másik miatt szabadultak meg tőle. Először mindkettő hazudik, aztán mindkettő kirukkol vele, hogy a gyilkosság idején a tetthely közelében volt, bár egyik se látta a másikat. Saját bevallásuk szerint mindketten a szokásosnál is távolabb voltak a normális állapottól – Mrs. Gilmore a féltékenység, Cara Kenbrook a pia miatt.

Mi a válasz? Mindegyikük megölhette Gilmore-t, de mindketten aligha… hacsak nem kötöttek valami őrült szövetséget, de abban az esetben…

A fejemben hirtelen összeállt az összes tény, igaz vagy hamis, amit eddig gyűjtöttem. Megtaláltam a választ, ami egyszerre volt egyszerű és kielégítő.

Rámosolyogtam a lányra, és nekiláttam kitölteni a lyukakat a megoldásomban.

– Ki az a Stan?

– Stanley Tennant. A városhoz van valami köze.

Stanley Tennant. Hírből ismertem, egy…

Kulcs csörrent a zárban.

A lakásajtó nyílt és csukódott, és férfiléptek tartottak a szoba nyitott ajtaja felé, ahol ültünk. Egy magas, széles vállú, tweedöltönyös férfi töltötte meg az ajtókeretet; egy harmincöt körüli, pirospozsgás, szőke alak, akinek jóképűségét a túl közel ülő, vizenyős kék szeme rontotta el.

Láttomra megtorpant a küszöbön.

– Helló, Stan – köszöntötte a lány lezseren. – Ez az úriember a Kontinentális Detektívügynökségtől jött. Éppen most tálaltam ki neki. Bernie-ről. Próbáltam félrevezetni, de hiába.

A férfi tompa szeme ide-oda járt a lány és köztem. A halvány írisz körül rózsaszín volt a szemgolyója.

Kihúzta a vállát, és elmosolyodott. Kicsit túl barátságosan.

– És milyen következtetésre jutott? – érdeklődött.

A lány válaszolt helyettem:

– Már elfogadtam a meghívását egy kocsikázásra.

Tennant előrehajolt, s ahogy lendült a keze, már fel is kapott egy széket a padlóról, egyenesen az arcomba. Nem volt erős ütés, csak gyors.

Háttal a falnak estem, és két kézzel ütöttem félre a széket… majd egy nikkelezett revolver csövével néztem farkasszemet.

Az asztal egyik fiókja nyitva állt, abból kapta ki a revolvert, amíg én a székkel foglalkoztam. 38-as kaliber, vettem észre.

– Most pedig – szólalt meg vastag hangon, akár egy részeg – forduljon meg.

Hátat fordítottam neki. Megmotozott, és elvette a pisztolyomat.

– Jól van – mondta, én meg visszafordultam.

Odalépett a lány mellé, még mindig rám szegezve a nikkelezett revolvert. A pisztolyomat nem láttam, talán zsebre vágta. Szuszogva vette a levegőt, a szemgolyója pedig rózsaszínről pirosra váltott. Az arca is piros volt, homlokán kidagadtak az erek.

– Tudja, ki vagyok én? – förmedt rám.

– Igen, tudom – mondtam. – Maga Stanley Tennant, várostervező mérnök, és a reputációja nem éppen makulátlan. – Járattam a számat, mert

arra az elméletre alapoztam, miszerint a beszélgetés mindig előnyös annak, akire fegyvert fognak. – Állítólag maga az, aki tavaly előállt azzal a seregnyi jól betanított tanúval, akik a városterezői iroda elleni korrupciós nyomozást komédiává változtatták. Igen, Mr. Tennant, tudom, ki maga. Maga a válasz arra, hogy miért Gilmore volt az a mázlista, aki megkapta a városi megbízásokat, amikor alig pár dollárral ígért alá a versenytársainak. Igen, Mr. Tennant, tudom, ki maga. Maga az az okos fiú, aki…

Még tudtam volna mit mondani, de belém fojtotta a szót.

– Elég! – kiáltott rám. – Hacsak nem akarja, hogy alakítsak a fején ezzel a pisztollyal.

Aztán a lánynak szólt, de a szemét le nem vette rólam:

– Kelj fel, Cara.

A lány felállt, és odament mellé. Tennant a jobb kezében fogta a pisztolyt, és a lány erre az oldalára állt.

Most megkerülte Carát, bal keze ujjait beakasztotta a lány zöld ruhájába ott, ahol jól ki volt vágva a mellei fölött. A pisztoly meg sem rezzent. Megrántotta a kezét, derékig széttépve a ruhát.

– Ezt ő csinálta, Cara – mutatott rám Tennant.

A lány bólintott.

Tennant ujjai belecsúsztak a kilátszó hússzínű melltartóba, és azt is eltépte.

– Ezt is ő csinálta.

A lány megint bólintott.

Tennant véreres szeme kurta, méricskélő pillantásokat vetett rá; olyan gyorsan, hogy tekintete egyszer sem siklott el rólam annyi ideig, ami ahhoz kellett volna, hogy cselekedjek.

Aztán – szemét és a pisztolyát rajtam tartva – bal öklével a lány üres, fehér arcába vágott.

A lány összecsuklott a fal tövében, és csupán egy halk, rövid vinnyogást hallatott. Az arca… hát az nem sokat változott. Bután nézett fel Tennantre.

– Ő csinálta – magyarázta neki Tennant.

A lány bólintott, felállt és visszaült a székbe.

– Elmondom, hogy volt. – Tennant gyorsan beszélt, szeme éberen engem vigyázott. – Gilmore soha életében nem járt nálam, Cara, és te sem. Akkor éjjel nem sokkal egy után értél haza, és itthon maradtál. A bortól rosszul érezted magad, és orvost hívtál. Howard a neve. Gondoskodom róla, hogy tudjon erről. Fél háromkor ért ide, és fél négyig maradt.

Ez a hekus megtudta, hogy ismerted Gilmore-t, és idejött, hogy kifaggasson. Tudta, hogy nem te ölted meg, de tett bizonyos javaslatokat. Ezt kiszínezheted, ahogy akarod, például mondd, hogy már hónapok óta

zargatott, és amikor elutasítottad, megfenyegetett, hogy hamisan megvádol.

– Továbbra is nemet mondtál, erre megragadott, letépte a ruhádat, és amikor ellenkeztél, megütött. Én éppen ekkor érkeztem meg, mert meg volt beszélve, és hallottam, hogy sikoltasz. Az ajtó nem volt bezárva, berontottam, lerántottam rólad ezt az alakot, és lefegyvereztem. Aztán itt tartottuk, amíg megjöttek a rendőrök, akiket most mindjárt hívunk is. Megvan?

– Igen, Stan.

– Helyes. Figyelj: ha a rendőrség megjön, ez az alak mindent kitálal, és mindhármunkat bevisznek. Ezért mondok el most mindent. Van annyi befolyásom, hogy még ma este kiengedjenek mindkettőnket, vagy legrosszabb esetben gondoskodom róla, hogy az ügyvédem engem kihozzon, és akkor elrendezem a tanúkat, akikre szükségünk lesz. Remélhetőleg el tudom intézni, hogy a kövér kis barátunkat egy-két napig bent tartsák, és ne beszélhessen senkivel holnap estig… ami nekünk elég egérút. Nem tudom, mennyit tud, de a te meséd, meg még pár ügyes kis hölgyé elég, hogy ne legyen olyan esküdtszék a világon, amelyik hinne neki.

Rám nézett: – Na, hogy tetszik? – kérdezte győzedelmesen.

– Maga egy paprikajancsi – nevettem. – Szerintem ez vicces.

Valójában persze nem ezt gondoltam. Dacára annak, amiről úgy hittem, hogy tudom a Gilmore-gyilkosságról – dacára az egyszerű, kielégítő megoldásomnak –, valamitől bizsergett a gerincem, remegett a térdem, és izzadt a tenyerem. Korábban is próbáltak már csőbe húzni – a szakmában nincs olyan nyomozó, aki előbb-utóbb bele ne futna –, de sosem tudtam megszokni. Van benne valami sajátosan halálos – főleg, ha az ember tisztában van a bíróságok szeszélyességével –, amitől kiráz a hideg, akármilyen biztosak is vagyunk a saját ítélőképességünkben.

– Hívd a zsarukat – utasította a lányt Tennant –, és az isten szerelmére, el ne felejtsd, amit mondtam!

Ahogy ennek szükségességét próbálta megértetni a lánnyal, elvette rólam a szemét.

Öt lépésre lehettem tőle és a fegyverétől.

Egy ugrás, nem feléje, hanem oldalt, és már a közelében is voltam.

Karom alatt elsült a fegyver. Csodálkoztam, hogy nem érzem a golyót. El kellett találnia.

Második lövés nem dördült.

Ugrás közben felemeltem jobb öklömet. Akkor ért célba, amikor én földet. Stan túl magasra kapta, az arcára, de azért pár lépést hátratántorodott.

Nem tudom, mi történt a pisztolyával. Egyszer csak nem volt már a kezében. Nem álltam meg keresni, lefoglalt, hogy két kézzel támadjam, hiszen nem hagyhattam, hogy magához térjen.

Egy fejjel magasabb volt nálam, a karjai is hosszabbak, de nem volt sem nehezebb, sem erősebb. Gondolom, hogy el-eltalált, ahogy visszaszorítottam. El kellett találnia. De nem éreztem semmit. Betereltem az egyik sarokba, aztán beszorítottam, nem hagytam helyet a lábainak, így nem tudott nekifeszülni az ütésnek. Bal kézzel átfogtam, és ott tartottam, aztán jobb öklömmel megsoroztam.

Ezt élveztem. A hasa puha volt, és minden ütéssel puhább lett. Jó párszor odavágtam.

Ő az arcomat vette célba, de én az orromat a mellkasába fúrtam, így nem tudta teljesen tönkretenni a szépségemet. Közben jobbal tovább ütöttem.

Akkor tudatosult bennem, hogy Cara Kenbrook mögém került, és eszembe jutott, hogy a revolver valahova leeshetett, amikor Tennantnek rontottam. Ez nem tetszett, de nem tehettem semmit – kivéve, hogy még jobban beledőltem az ütésekbe. Az én pisztolyom valamelyik zsebében lehetett, de egyikünknek sem volt most ideje megkeresni.

A következő ütésnél Tennant térde megrogyott.

Még egy, mondtam magamban, majd hátralépek, állcsúcsom vágom, aztán hadd essen el.

De nem jutottam el odáig.

Valami – rájöttem, hogy a hiányzó fegyver – a fejem tetején csattant. Erőtlen ütés volt – nem elég jól helyezett, hogy elkábítson –, de az én ütésemből kivette a szuflát.

Még egyet kaptam.

Nem voltak erős ütések, inkább koppantások, de ahhoz nem is kell erőset ütni, hogy egy fémdarabbal kárt okozzunk a koponyában.

A következő elől próbáltam elhajolni, de nem sikerült. Sőt, nem csak hogy nem sikerült, de elengedtem Tennantet.

Ezzel rontottam el.

Éppen megpördültem, amikor a lány megint fejbe kólintott, aztán meg Tennant ökle fültövön talált.

Elterültem: a szemem nyitva volt, az agyam dolgozott, de a kezem-lábam nem tudtam felemelni a padlóról.

Tennant egyik zsebéből elővette a pisztolyomat, és leült az egyik székre, hogy lélegzethez jusson. A lány is székre ült, én meg végre magamhoz tértem, a padlón ülő helyzetbe tornásztam magam, és rájuk néztem.

Tennant szólalt meg, még lihegve:

– Remek… pont egy kis dulakodás nyoma hiányzott a mesénkhez.

– Ha nem hiszik el, hogy verekedett – mondtam savanyúan, két kézzel szorítva sajgó fejemet –, csak mutassa meg nekik a hasát.

– Te meg ezt!

Hozzám hajolt és szájon vágott, de úgy, hogy hanyatt terültem.

A düh életre keltette a lábamat. Ráálltam. Tennant a szék mögé húzódott. Fekete pisztolyom meg se remegett a kezében.

– Nyugi – figyelmeztetett. – A mesém akkor is bejön, ha meg kell öljelek… sőt, talán még jobban.

Ebben volt valamit. Nem mozdultam.

– Hívd a zsarukat, Cara – mondta.

A lány kiment, betette maga után az ajtót, így csak szaggatott mormolást hallottam.

Tíz perc múlva három egyenruhás rendőr futott be. Mind ismerték és tisztelettel kezelték Tennantet. Ő előadta a kiagyalt mesét, annyi változtatással, hogy beleillesztette a lövést meg a verekedést. A lány élénken bólogatott, ahányszor a rendőrök ránéztek. Tennant mindkét fegyvert átadta az ősz hajú őrmesternek. Én nem szálltam vitába, nem tagadtam semmit, hanem ezt mondtam az őrmesternek:

– O'Gar detektívőrmesterrel dolgozom egy ügyön. Szeretnék beszélni vele telefonon, aztán mindhármunkat vigyenek be a kapitányságra.

Tennant ez ellen persze tiltakozott, nem mintha remélte volna, hogy sikerrel, de meg kellett próbálnia. Az ősz hajú őrmester meglepve méregetett minket. Engem a lehorzsolt arcommal és felszakadt számmal; Tennantet a vörös dudorral a szeme alatt, ahol egyszer tényleg jól eltaláltam; meg a lányt a tépett ruhában és véraláfutásos arcával.

– Nem tetszik nekem ez az egész – mondta. – Lehet hogy egy egészen másik, nyugodt helyre kellene vinnem magukat.

Az egyik rendőr kikísért engem a hallba, és telefonon felhívtam O'Gart otthon. Már majdnem este tíz volt, lefekvéshez készült.

– A Gilmore-gyilkosságról van szó – mondtam neki. – Találkozunk az Igazságügyi Palotában. Elhoznád Kellyt, a járőrt, aki megtalálta Gilmore-t? Azonosítania kellene pár embert.

– Rendben – ígérte O'Gar, és letettem.

A rendőrautó, amivel a rendőrök kijöttek Cara Kenbrook hívására, elvitt bennünket az Igazságügyi Palotába, ahol a detektívek parancsnokának irodájába mentünk. McTighe, egy hadnagy volt az ügyeletes. Ismertem McTighe-et, egész jóban voltunk, viszont én nem voltam tényező a helyi politikában, Tennant meg igen. Ezzel nem azt mondom, hogy McTighe

tudatosan segített volna neki csőbe húzni engem, csak azt, hogy kettőnk közül kinek hitt volna inkább: nekem vagy a városépítésznek.

A fejem eddigre lüktetett és zúgott, és tele volt dudorokkal, ahol a lány ütlegelt. Leültem, és némán simogattam a fejem, miközben Tennant és Cara Kenbrook előadták a meséjüket – megspékelve sok részlettel, amit nem pocsékoltak az egyenruhásokra –, majd megmutatták a sérüléseiket.

Éppen Tennant beszélt – a rémes jelenetet írta le, ami akkor fogadta, amikor a lány sikolyára berontott a lakásba –, nyílt az ajtó, és O'Gar lépett be. Tennant láttán felvonta a szemöldökét, majd leült mellém.

– Mi a franc ez? – mormogta.

– Kellemes felfordulás – súgtam vissza. – Figyelj, a nikkelezett pisztolyban az asztalon van egy üres hüvely. Szerezd meg nekem.

Kételkedve megvakarta a fejét, belehallgatott Tennant szövegébe, rám sandított a szeme sarkából, majd az asztalhoz ment, és felvette a revolvert.

McTighe ránézett, éles, kérdő tekintettel.

– A Gilmore-gyilkossághoz – mondta O'Gar, és a csövét lehajtva felnyitotta a fegyvert.

A hadnagy mondani akart valamit, aztán meggondolta magát. O'Gar odahozta, és a tenyerembe ejtette a hüvelyt.

– Kösz – dugtam zsebre. – Hallgasd a barátomat. Jó előadás, már ha szereted az ilyet.

Tennant éppen a záróbeszédét tartotta:

– …Persze, aki ilyesmivel próbálkozik egy védtelen nő ellen, az gyáva kukac, úgyhogy miután a fegyvert elvettem tőle, nem volt nehéz dolgom. Párszor megütöttem, és elég volt… térden állva könyörgött, hogy hagyjam abba. Akkor hívtuk a rendőrséget.

McTighe rám nézett, hideg, kemény tekintettel. Hitt Tennantnak, és nem csak ő: a rendőrőrmester és a két embere is csúnyán meredt rám. Gyanítom, hogy még O'Gar – akivel pedig már nem egy vihart átvészeltünk együtt – is meggyőzhető lett volna, ha a mérnök nem teszi hozzá azt a letérdelést.

– Nos, mit tudsz mondani? – kérdezte McTighe olyan hangon, ami arra utalt, hogy hiába mondok én bármit is.

– Nincs hozzáfűzni valóm ehhez az álomhoz – mondtam. – Engem a Gilmore-gyilkosság érdekel, nem ez a dolog. – O'Garhoz fordultam. – Itt van a járőr?

A nyomozó őrmester az ajtóhoz ment és kiszólt: – Kelly!

Bejött Kelly: egy nagydarab, egyenes tartású férfi, a haja vasszínű, kövér arca intelligens.

– Maga találta meg Gilmore testét? – kérdeztem.

– Én.

Cara Kenbrookra mutattam.

– Látta már őt?

Kelly szürke szemével alaposan megnézte.

– Nem emlékszem rá.

– Nem jött arra az utcán, amikor maga Gilmore testét nézte, és ment be a házba, ami előtt a holttest feküdt?

– Nem.

Elővettem a töltényhüvelyt, amit O'Gar adott, és letettem az asztalra a járőr elé.

– Kelly, miért ölte meg Gilmore-t?

Kelly jobb keze a csípője felé indult.

Rávetettem magam.

Valaki elkapta a nyakamat.

Valaki más a hátamra ugrott.

McTighe nagy ökle az arcomat célozta, de elvétette. A lábamat azonban kirúgták alólam, elestem, mire rám ugrottak.

Amikor talpra rántottak, a nagydarab Kelly az asztal mellett állt kihúzott derékkal, kezében a szolgálati fegyvere. Tiszta szeme megkereste az enyémet, majd a fegyvert nyugodtan az asztalra tette. Aztán lekapcsolta a jelvényét és a fegyver mellé helyezte.

– Baleset volt – mondta.

Eddigre az engem szorongató madárkáknak is leesett, hogy elmulasztják a fontos részt, miszerint talán mégse vagyok mániákus. A kezek elengedtek, és nemsokára mindenki Kellyt hallgatta.

Ráérősen, nyugodtan mesélte el, szeme egyszer sem rezzent meg vagy felhősödött el. Egy határozott, csak éppen peches ember beszélt.

– Éppen járőröztem, a Jonesról fordultam be a Pine-ra, amikor egy férfi az egyik épület lépcsőjéről visszaugrott a lépcsőházba. Tolvaj, gondoltam, és odalopakodtam. Sötét, mély lépcsőház volt, és mintha egy férfialakot láttam volna bent, de nem voltam biztos.

– „Jöjjön elő!", kiáltottam, de nem kaptam választ. Kezembe vettem a pisztolyomat, és felmentem a lépcsőn. Láttam, hogy megmozdul, előjön. És akkor csúszott meg a lábam. Az alsó lépcsőfok jól el volt kopva. Előreestem, a pisztoly elsült, és a lövedék eltalálta. Akkor már közel járt hozzám, és amikor a lövedék érte, előre zuhant, le a lépcsőn, ki a járdára.

– Amikor megnéztem, láttam, hogy Gilmore az. Köszönő viszonyban voltunk, ismert, ezért is bújhatott el, amikor meglátott a sarkon. Nem akarta, hogy lássam onnét kijönni, ahol tudtam, hogy Mr. Tennant lakik. Biztosan

attól félt, hogy eljár a szám.

– Nem mondom, hogy helyesen tettem, hogy hazudtam, de sok barátja van magas helyeken, és véletlen vagy se, jó esély volt rá, hogy tönkretesznek vagy leültetnek. Ezért mondtam azt, amit. Nem mondhattam, hogy gyanúsat láttam, mert akkor esetleg ártatlanra terelődik a gyanú, és azt meg nem akartam. Úgy döntöttem, ha valakit letartóztatnak a gyilkosságért, és rosszul áll a szénája, kitálalok. Otthon megtalálják a vallomásomat. Leírtam. Ha valami történne velem, ne más lássa a kárát.

Ezért kellett az előbb azt mondanom, hogy sosem láttam ezt a hölgyet. Láttam őt, bement abba az épületbe akkor éjjel, abba, amelyikből Gilmore kijött. De ha elmondom, akkor az ő helyzetét rontom, úgyhogy hazudtam. Ha lett volna időm, ki tudok sütni egy jobb mesét, de gyorsan kellett kapcsolnom. Mindegy, örülök, hogy vége.

Kelly és az egyenruhások kimentek, így maradt McTighe, O'Gar, Cara Kenbrook, Tennant meg én. Tennant odajött bocsánatot kérni:

– Remélem, kiengesztelhetem ezért a ma esti dologért. Tudja, hogy van az, amikor egy magának kedves valaki bajba kerül. Meg is öltem volna, ha úgy gondolom, hogy az segít Carán… Miért nem mondta el, hogy nem is gyanúsítja?

– Mert mindkettőjüket gyanúsítottam – feleltem. – Kelly tűnt gyanúsnak, de maguk annyira kerteltek, hogy kezdtem kételkedni. Egy darabig mulatságos volt: maga azt hitte, Miss Kenbrook volt, ő azt hitte, maga volt, bár gondolom, mindketten tanúsították volna a másik ártatlanságát. Aztán egyszer csak nem volt mulatságos. Maga túl messzire ment.

– Hogyan jöttél rá, hogy Kelly volt? – kérdezte O'Gar a vállamnál.

– Miss Kenbrook északnak tartott a Leavenworthön, ami félúton van a Bush és a Pine között, amikor hallotta a lövést. Nem látott senkit, autót se, amíg be nem fordult a sarkon. Mrs. Gilmore északnak ment a Joneson, nagyjából ugyanolyan távolságra volt, amikor hallotta a lövést, és ő sem látott senkit, amíg el nem érte a Pine-t. Ha Kelly igazat mondott volna, Mrs. Gilmore-nak látnia kellett volna őt a Jones Streeten. Ugyanis állítólag a lövés után futott a Pine-ra.

– Mindegyik nő megölhette volna Gilmore-t, de mindketten aligha. És nem hittem, hogy a gyilkos anélkül elmenekülhetett volna, hogy bele ne fusson Kellybe vagy valaki másba. Tegyük fel, hogy mindketten igazat mondanak. Akkor? Akkor Kelly hazudott. Amúgy is ő volt a logikus gyanúsított, mivel ő állt legközelebb az áldozathoz, amikor a lövés dördült.

Hogy erősítse a meséjét, engedte Miss Kenbrookot hajnali háromkor bemenni az épületbe, amely előtt a gyilkosság történt, anélkül, hogy

kikérdezte volna, vagy beleírta volna a jelentésébe. Ez arra utalt, hogy tudja, ki a gyilkos. Ezért blöfföltem az üres töltényhüvellyel, mert valószínű volt, hogy ő hagyta ott, és azt hiszi, hogy…

McTighe nehéz hangja szólt közbe:

– Mi van ezzel a testi sértés váddal? – kérdezte, és volt benne annyi tisztesség, hogy nem nézett a szemembe, amikor a többiekkel együtt feléje fordultam.

Tennant megköszörülte a torkát:

– Öööö… az események lényében, és tudva, hogy Miss Kenbrook nem óhajt kínos nyilvánosságot, ami az efféle eseteket kíséri, javaslom, hogy ejtsük az egészet. – Szélesen mosolygott McTighe-re, majd rám. – Még semmi nem lett jegyzőkönyvbe véve.

– Játszasd ki a behemóttal a kártyáit – morogta a fülembe O'Gar. – Ne hagyd.

– Természetesen, ha Miss Kenbrook nem óhajt feljelentést tenni – mondta McTighe, a szeme sarkából engem figyelve akkor gondolom…

– Ha mindenki elfogadja, hogy az egész átverés volt – jelentettem ki –, és ha a rendőrök, akik hallották, visszajönnek, és Tennant és Miss Kenbrook közlik velük, hogy hazugság volt… akkor hajlandó vagyok ennyiben hagyni. Különben nem.

– Te hülye vagy – sziszegte O'Gar. – Verd rájuk!

Csak a fejemet ráztam. Nem láttam értelmét csak azért csomó gondot okozni magamnak, hogy jusson belőle másnak is. Ráadásul, ha Tennant netán bebizonyítaná…

A rendőröket megkeresték, az irodába hozták, és tájékoztatták az igazságról. Aztán Tennant, a lány meg én úgy sétáltunk a folyosón az ajtóhoz, mint három régi barát. Tennant még mindig kérlelt, hadd tehesse jóvá.

– Hadd tegyek magáért valamit – erősködött. – Így helyes.

Keze kabátjába bújt, majd egy köteg bankjeggyel bukkant elő.

– Tessék, fogadja el…

Ebben az örömteli pillanatban éppen a kőlépcsőkön mentünk le, ami a Kearny Streetre vezet, hat-hét lépcsőfok összesen.

– Nem – mondtam –, maga fogadja el…

A legfelső lépcsőfokon állt, amikor elengedtem a kezem.

Legurult, és ernyedten elterült a lépcső alján.

Otthagytam üresarcú szíve hölgyével, én meg kiléptem és a Portsmouth Square-en át egy étterem felé vettem az utam, ahol bőven mérik a marhasültet.

Pék Zoltán fordítása

A második emeleti angyal

Carter Brigham – a számos különböző népszerű magazin tartalomjegyzékében Carter Webright Brigham – felriadt álmából, és az eszméletlenségből olyan hirtelen ébredt teljes öntudatra, hogy kétség sem férhetett hozzá: álmát valami külső dolog zavarta meg.

Nem sütött a hold, és lakása az épület utcai lámpákkal átellenes oldalán volt; tökéletesen körbevette a sötétség – az ágya lábáig nem látott el.

Szemét meresztve és fülét hegyezve feküdt, lélegzetét visszatartotta, az első felriadás óta nem moccant meg. Csaknem azonnal egy hang – talán az őt felébresztő hang megismétlődése – érkezett a szomszédos szobából: lábak lopakodó csosszanása a fapadlón. Egy pillanatnyi csend, majd szék nyikordult a padlón, mint amit egy óvatlan rúgás mozdított el. Aztán újra csend, és a fal érdes tapétájának súrlódó test halk suhogása.

Na most, Carter Brigham sem hős, sem gyáva nem volt, viszont igencsak fegyvertelen. A lakásában a leghalálosabb eszköz egy pár gyertyatartó volt, amik – vészhelyzet esetén korántsem megvetendő fegyverek – a hang forrásául szolgáló szoba túlsó oldalán álltak.

Ha a szomszéd szobából nagyon halk és nem túl gyakran ismétlődő zajokra ébredt volna fel – amely zörrenéseket még a legtapasztaltabb betörő sem tudja elkerülni –, Carter minden bizonnyal megelégedett volna az ágyban maradással, és azzal, hogy onnan kiáltozva próbálja elijeszteni a betörőt. Nem hagyta volna figyelmen kívül a tényt, hogy jelen feltételek mellett közelharc esetén minden előny a besurranó oldalán áll.

Ám ez a konkrét besurranó igencsak nagy zajt csapott, még egy székbe is belebotlott; elég gyengén muzsikált a lopakodás terén. Az persze nem merült fel az ágyban fekvő férfiban, hogy egy tapasztalatlan betörő éppolyan veszélyes lehet, mint egy gyakorlott.

Talán abban rejlett a magyarázat, hogy a számtalan Carter Brigham által írott ponyvában a halálos veszedelem mindig jegyben járt a szakértelemmel, és a betörők mindig aránylag ártalmatlannak és könnyen leküzdhetőnek bizonyultak; és hogy erre az elméletre már igazságként tekintett. Elvégre, ha egy ember elég sokszor mondogat valamit, előbb vagy utóbb valamilyen szinten hinni fog benne.

Lényeg, ami lényeg, az akár erős testalkatúnak is mondható Carter Brigham óvatosan kicsusszant a takarók alól, és csendesen, mezítláb a hangok forrásául szolgáló szobába vezető ajtónyílás felé lopódzott. Egy rövid közjáték erejéig a behatoló felől nem érkezett zaj, ezalatt Carter az ágya

mellől a szomszéd szobába osont, és hátát a falnak vetve elfoglalt egy pozíciót az ajtó mellett.

A szobában, ahol Carter most állt, pontosan ugyanolyan koromfeketeség uralkodott, mint ahonnan kijött; így hát mozdulatlanságba dermedt, és várta, hogy a besurranó elárulja helyzetét.

Türelme kamatostul megtérült. A betörő csakhamar egy újabb, jól hallható mozdulatot tett; és ekkor az ablak négyszöge előtt – ami alig volt világosabb a szoba többi részénél – Carter észrevett egy árnyalattal sötétebb, ember alakú árnyat feléje közeledni. Az árnyék elsuhant az ablak előtt, és beleveszett a mindent beburkoló sötétségbe.

A feszült Carter nem moccant, elég időt hagyott a betörőnek a szoba olyan pontjára érni, hogy ne álljon kettejük között bútor. Ekkor Carter szélesre tárt karokkal és begörbített ujjakkal előrevetette magát.

Vállával nekicsapódott a behatolónak, és mindketten a padlóra zuhantak. Egy alkar talált utat és feszült neki Carter torkának. Carter lesöpörte magáról, és egy ütés érte az arcát. Egyik karjával átölelte a betörő testét, másik öklével visszaütött. Hemperegni kezdtek ide-oda a padlón, amíg aztán egy masszív asztal lába meg nem állította őket. Felül volt a betörő. Carter saját erejétől – amely a küzdelemben bizonyítottan és könnyűszerrel felülmúlta a betörőét – megittasulva testét megcsavarta, és ezzel ellenfelét nekicsapta a nehéz asztalnak. Aztán beleöklözött az éppen lerázott testbe, térdre emelkedett, és tapogatózva keresett szorítást a betörő nyakán. Amikor elérte célját, rájött, hogy a besurranó moccanatlanul fekszik, nem tanúsít ellenállást. Carter győzedelmes kacajjal állt talpra, és felkattintotta a villanyt.

A lány a földön nem mozdult.

Élettelen volt; félig feküdt, félig az asztal körül görnyedt, aminek Carter odalökte. Egy mozdulatlan, kicsavarodott alak spártai módon szabott fekete öltönyben – amelynek egyik ujja vállból leszakadt –, ütésektől kipirosodott, amúgy lenvászonfehér arcát rövid, befejezetlen gesztenyebarna haj vég nélküli kuszasága keretezte. Szeme csukva. Egyik karja kinyújtva a padlón, a másik ernyedten hevert az oldalánál; egyik selymes lábát kinyújtotta, másikat maga alá gyűrte. Kis fekete női kalapja a szoba sarkába gurult; nem messze a kalaptól egy apró feszítővas feküdt, a pajszer, amivel elkövette az erőszakos behatolást.

A tűzlétra fölötti ablakot – amit Carter minden este bezárt – szélesre tárták. Retesze rézsútosan lógott.

Carter szeme gépiesen és módszeresen vette számba és közvetítette elméjének ezeket az adatokat – hiszen egészen a legutóbb időkig egy reggeli

lap riportereként dolgozott, és az évek alatt tanultakat az ember nem vetkezi le magáról pár hét alatt –, mialatt igyekezett uralkodni elképedésén.

Kis idő múltán ismét mozgásba lendült elméje gépezete, és letérdelt a lány mellé. Pulzusa rendesen vert, de más életjelt nem adott. Felemelte a padlóról, és átcipelte a szoba másik végébe a bőrkanapéhoz. Utána hideg vizet hozott a fürdőszobából és konyakot a könyvszekrényről. Bőségesen adagolt előbbiből a lány homlokára és arcára, utóbbiból ajkai közé, s ettől végre megremegett a lány szája és megrebbent a szemhéja.

Szeme tüstént felpattant. Zavartan körbenézett a szobában, és megkísérelt felülni. Carter gyengéden visszanyomta a fejét a kanapéra.

– Feküdjön nyugodtan még egy percig… amíg jobban nem érzi magát.

A lány mintha csak ekkor vette volna őt észre először, és jutott eszébe, hol is van. Lerázta fejéről az őt leszorító kezet, felült, és lábát a padlóra lendítette.

– Szóval megint vesztettem – mondta, és igyekezetébe, hogy nemtörődömnek hangozzék, csak egészen halvány keserűség vegyült. Carter a lány szemébe nézett.

Zöld és nagyon hosszú szeme beragyogta arcát, amely arcvonásai sima szabályossága ellenére a szempár puha fénye hiányában túl mogorva kifejezést öltött, hogy szépnek lehessen nevezni. Carter a lány kiszínezett arcára vetette tekintetét, ahol kézfejének bütykei kékes nyomot hagytak.

– Sajnálom, hogy megütöttem – kért bocsánatot. – A sötétben magától értetődően férfinak hittem. Nem tettem volna…

– Spongyát rá – rendelkezett hűvösen. – Ez is a játék része.

– *De én…*

– Jaj, elég már! – Mondta türelmetlenül. – Egyre megy. Jól vagyok.

– Ennek örülök.

A lány csupasz lábujjai Carter látómezejébe kerültek, mire hálószobájába sietett papucsért és egy köntösért. A lány némán, szenvtelenül dacos arckifejezéssel figyelte, amikor visszatért hozzá.

– Most pedig – javasolta Carter, és odahúzott egy széket – meséljen el nekem mindent.

A lány kurtán felnevetett. – Hosszú történet, és a hekusok bármely percben itt lehetnek. Nem lenne idő elmesélni.

– A rendőrség?

– Aha.

– De nem küldettem értük! Miért is tettem volna?

– Isten tudja! – A lány körbenézett a szobában, majd váratlanul egyenesen a szemébe. – Ha azt hiszi, megvásárlom a szabadságomat, testvér

– hangja fagyosan pimasz –, hát nagyon téved!

Carter kikérte magának a feltételezést. Majd: – És most elmesélhetné, miről is van szó.

– Ennyire ég a vágytól egy könnyfakasztó sztoriért? – gúnyolódott a lány. – Hát tessék: az előző pár balhémnál csúnyán rám járt a rúd, és meg kellett lapulnom… úgy meglapultam, hogy egy-két napig még betevő falatra sem futotta. Arra jutottam, kénytelen leszek bevállalni még egy balhét, hogy pénzt szerezzek a szökéshez… hogy megléphessek egy időre a városból. És ez lett az a meló! Kissé szédelegtem a koplalástól, és túl nagy zajt csaptam; de még ezzel együtt sem – megvető nevetés – bírt volna legyűrni, ha van nálam egy fegyver!

Carter felállt.

– A jégszekrényben akad némi ennivaló. Előbb eszünk, és majd csak aztán beszélünk.

Egy nyögés hallatszott a nyitott ablakból, amin át a lány belépett. Mindketten odapördültek. Az ablak keretében egy pocakos, vörösképű, fényes, kék sávolykötéses selyemöltönyt és fekete keménykalapot hordó férfit pillantottak meg. Tömzsi lábát átvetette a párkányon, és nehéz, medveszerű fürgeséggel lépett a szobába. – Hát, hát – bújtak elő önelégülten a szavak vastag ajkai közül, gondosan vágott szürke bajsza alól –, csak nem az én régi barátom, Angyal Grace!

– Cassidy! – kiáltott fel gyengén a lány, majd visszasüppedt morózus sztoicizmusába.

Carter előrébb lépett.

– Mi a…

– Minden rendben! – biztosította az újonnan érkezett, és felvillantott egy fényes jelvényt. – Cassidy detektív őrmester. Éppen erre jártam, és kiszúrtam, ahogy valaki megmássza a tűzlétráját. Úgy döntöttem, kivárom a távozásukat, és a szajréval együtt csípem nyakon őket. Eluntam a várakozást, és feljöttem szemrevételezni a helyzetet.

Derűsen a lányhoz fordult.

– És erre kiderül, hogy maga az Angyal az! Gyere, kislány, kocsikázzunk egyet.

Carter kinyújtott kezével feltartóztatta a detektív felé engedelmesen meginduló lányt.

– Várjon egy percet! Nem rendezhetjük el valahogy a dolgot? Nem akarok feljelentést tenni a hölgy ellen.

Cassidy oda-vissza bandzsított a lányról Carterre, majd megrázta a fejét.

– Szó sem lehet róla! Az Angyalt fél tucat melóért körözik. Nem oszt,

nem szoroz, hogy tesz-e feljelentést vagy sem… így is, úgy is sok vaj van a fején.

A lány egyetértően bólintott.

– Köszönöm, öregem – mondta Carternek, és csak részben sikerült nemtörődöm hangnemet megütnie –, de nagyon fáj rám a foguk.

De Carter nem adta fel harc nélkül. Az istenek nem küldenek a hét minden estéjén egy hús-vér női bűnözőt egy író lakására. Megérte versenybe szállni egy ilyen ajándék megtartásáért. A lány elég alapanyagot szolgáltathat, gondolta, ezer, tízezer szónyi prózához. Hát szabad egy ilyen adományt csak úgy, egyszerűen feladni? No és persze a lány vonzereje önmagában sem volt semmi; és még hathatósabb igényt támasztott Carter segítségére – noha erre talán nehezebb ilyen tiszta magyarázatot adni – a folt, amit ökle a lány arcának bársonyos bőrén hagyott.

– Nem oldhatnánk meg valahogy? – kérdezte. – Nem intézhetjük el, hogy a vádaktól… öööö… pillanatnyilag nem hivatalosan eltekintsünk?

Cassidy összehúzta vastag szemöldökét, és vörös arca elsötétült.

– *Most megpróbál…*

Szava elakadt, és apró kék szemei úgy összeszűkültek, hogy szinte már teljesen eltűntek.

– Na ki vele! Magáé a szó.

Carter tudta, hogy a vesztegetés komoly dolog, kiváltképpen akkor, ha a törvényt képviselő rendőrtiszt felé irányul. A törvényt egy magánember nem tolhatja félre és másíthatja meg kedvére. Hogy mást ne mondjunk, merész cselekedetnek ígérkezett ezt a kövér rendőrt megdobni pár zöldhasú bankóval azt várván, hogy ezzel letéríti útjáról.

És mégis, a törvény, amit buggyos, kifogástalannak nemigen mondható öltözékében ez a kövér Cassidy képviselt, ugyan kétségtelenül azonos volt a mondott törvénnyel, mégis határozottan kevésbé keltett tiszteletet és tűnt megközelíthetetlennek. Majdnem emberi alakot öltött – egy ember alakját, aki nincs híján hiányosságoknak. Ami azt illeti, a törvény ezúttal apró, kék és – hiába övezte pókerarc – szemmel láthatóan kapzsi gombszemen nézett kifelé.

Carter hezitált, a megfelelő szavakat kereste ajánlatának legvonzóbb ruhába történő felöltöztetésére; de a detektív levette válláról a téma szóbahozatalának kényszerű terhét.

– Nézze, uram – kezdte leplezetlenül –, értem én a dolgot! De hogy őszinte legyek, szerintem nem éri meg az árát.

– Mi volna az ára?

– Nos, az elfogásáért járó jutalom ismereteim szerint négyszázra rúg…

talán még többre.

Négyszáz dollár! Jóval több, mint amivel Carter számolt. Ugyanakkor sokszor négyszáz dollárt érő alapanyagot tud kisajtolni a lányból.

– Áll az alku! – vágta rá. – Négyszáz dollár.

– Hohó! – morajlott Cassidy. – És abban nekem mi a jó? Mit képzel, nem estem én a fejem lágyára! Ennyit akkor is kapok, ha beviszem a lányt, és mellé még jut pár plusz pont az előléptetésre. Akkor meg mi értelme volna ugyanennyiért futni hagyni, és vásárra vinni a bőrömet, ha kiszivárog? – Carter felismerte a detektív álláspontjában rejlő igazságot.

– Ötszáz – licitált. Cassidy nyomatékosan megrázta a fejét.

– Megmondom az őszintét, hozzá nem nyúlnék egy ezresnél kevesebbért… és hát csak egy balek fizetne annyit érte! Odaadó a kislány, elismerem, de tele a világ nála jóval olcsóbbakkal, akik ugyanilyen odaadók.

– Nem tudok ezret fizetni – mondta lassan Carter; bankjában alig néhány dollárral tartott ennél többet. Józan esze figyelmeztette, hogy ne tegye földönfutóvá magát a lány kedvéért, óva intette, hogy a szabadságát megváltandó még ötszáz dollár kifizetése is túlmenne az ésszerű viselkedés határain. Carter felszegte a fejét, készen vereségének elismerésére, és hogy megmondja Cassidynek: elviheti a lányt, ám ekkor tekintete a lányra esett. Ugyan küszködve próbálta továbbra is ironikus közönnyel szemlélni sorsát, és magára erőszakolt egy vakmerő mosolyt, álla megremegett, és már nem húzta ki magát olyan hetykén.

Az ész diktálta parancs süket fülekre talál a végszükség ilyen jelei láttán.

Carternek akarata ellenére kicsúszott a száján: – Legfeljebb hétszázötvenig tudok felmenni.

Cassidy hevesen megrázta a fejét, de fogával beharapta alsó ajkának egyik csücskét, és ezzel az elutasító gesztust megfosztotta véglegességétől.

A lány a detektív őrmester határozatlanságát látván akcióba lendült, ösztökélőn a férfi karjára helyezte kezét, és személyisége súlyával toldotta meg a pénz kísértését.

– Mi lesz, Cassidy – győzködte. – Légy jó fiú… hagyjál lógva! Fogadd el a hétszázötvenet! Nem kell bevinned, anélkül is elég jó renoméd van!

Cassidy hirtelen Carterhez fordult. – Hülyét csinálok magamból, de ide a dohányt!

A csekk-könyv láttán, amit Carter egy fiókból vett elő, Cassidy megint megmakacsolta magát, és készpénzt követelt. Végül meggyőzték, hogy fogadjon el egy készpénzre szóló csekket.

Cassidy az ajtóból még visszafordult, és húsos ujjával megfenyegette Cartert.

– Ne feledje – hangzott a fenyegetés –, ha megpróbál átvágni a csekkel, sittre vágom, még ha egy balhét is kell magára vernem ezért!

– Nem fogom átvágni – biztosította Carter.

Kétség sem fért a lány éhségéhez; farkasétvággyal falta be a hideg marhaszeletet, salátát, zsömlét, süteményt és kávét, amit Carter elérakott. Egyikük sem beszélt sokat, amíg a lány evett. Az étel teljesen lekötötte a figyelmét, Carter pedig buzgón tervezgette, hogyan aknázhatja ki a lehető legteljesebben az ölébe pottyant lehetőséget.

Cigarettájával a szájában a lány kissé ellazult, és Carternek sikerült rávennie, hogy beszéljen magáról. De láthatóan csak számos fenntartással fogadta el őt, és még a látszat kedvéért sem altatta el éberségét.

Lényegre törően mesélte el történetét, nem ment bele a részletekbe.

– Az öregemet John Cardigannek hívták, de sokkal inkább Papírdoboz Johnként ismerték, mert az volt a szokása, hogy a szerszámait egy cipős-dobozban hordozta, aminek látványa nem keltett gyanút. Lehet, hogy csak én állítom, de nem volt nála svindlisebb betörő! Mamára nem nagyon emlékszem. Még kiskoromban meghalt, vagy elhagyott minket, vagy valami, és az öregem nem szeretett beszélni róla.

– De a bűnözés terén a lehető legjobb neveltetést kaptam. Ott volt az öregem, mestersége varázslója; aztán bátyám, Frank, aki most egytől tizennégy évig terjedő szabadságvesztését tölti a Deer Lodge-ban, és aki cseppet sem vallott szégyent a betörőszerszámokkal… tudja, nagyon ügyes mackós. Mellettük és a bandáik közt elég jól kikupálódtam bizonyos szakmákból.

– Minden rendben is ment, én vezettem az öregem és Frank háztartását, ők meg mindent megadtak nekem, amit csak akartam, mígnem aztán az öregemet egy éjjel leradírozta egy éjjeliőr Phillyben. Aztán pár héttel később Franket begyűjtötték valami montanai városkában… Great Fallsban. Ez jól feladta nekem a leckét. Nem tettünk félre sok pénzt… könnyen jött, könnyen ment… és amink csak volt, mind elküldtem Frank lepcses szájú ügyvédjének, hogy próbálja kihozni. De kár volt a gőzért: azt tehettek vele, amit csak akartak, és bekasztlizták.

– Eztán meg kellett állnom a magam lábán. Úgy nézett ki a helyzet, hogy vagy hasznot húzok abból, amire az öregem és Frank tanított, vagy mehetek az utcára. No persze nem kellett volna ténylegesen az utcára mennem… csomó fickó befogadott volna… csak éppen rohadt egy módja ez a kenyérkeresetnek. Én aztán ne legyek senki tulajdona!

– Talán most arra gondol, szerezhettem volna munkát egy boltban vagy gyárban. Először is, egy tapasztalatlan lánynak nehéz a megélhetéséhez

elegendő kalapácsütést mérnie; emellett a városban minden második detektív úgy ismert, mint az Öreg lányát, és ez ügyben nem is tettek volna lakatot a szájukra, ha valahol dolgozni látnak… azt hitték volna, hogy egy balhé részeként állok munkába.

– Szóval miután átrágtam magam mindezen, úgy döntöttem, szerencsét próbálok az öregem szakterületén. Az első perctől úgy ment, mint a karikacsapás. Ismertem az összes fortélyt, és nem esett nehezemre átvinni őket a gyakorlatba. Az is segített, hogy lány vagyok. Néhány alkalommal, amikor fülön csíptek, az emberek elhitték nekem, hogy csak véletlenül keveredtem rossz helyre.

– De lány mivoltomnak megvoltak a hátulütői is. Az egyedüli gyakorló női betörőként eléggé szemet szúr a munkám, és a hekusok rövid időn belül felfigyeltek rám. Párszor elkaptak, de jó ügyvédem volt, és nem tudtak rám bizonyítani semmit, így hát elengedtek; de nem feledkeztek meg rólam.

– Aztán rám járt a rúd: bevállaltam pár melót, amivel rám tudták húzni a vizes lepedőt, és elkezdték igazán tűvé tenni utánam a várost. Tetézte a bajt, hogy megsértettem elég sok fickó érzéseit, akik egy vagy több alkalommal megpróbáltak összemelegedni velem, és ezek rossz híremet keltették mindenkinek: olyanokat mondtak, hogy fennhordom az orrom… ez pedig nem könnyítette meg a dolgom azoknál az embereknél, akik esetleg segítettek volna, amikor beütött a krach.

– Szóval amellett, hogy a detektívek elől bujkáltam, a város majdnem minden haramiáját is el kellett kerülnöm, mert attól féltem, rám hozzák a kopókat… feldobnak. Ez a betyárbecsület nem nagy divat New Yorkban!

– Végül olyan rosszra fordult a helyzet, hogy már a szobámba se tudtam eljutni, ahol a ruháimat és a maradék pénzemet hagytam. A város másik végében egy búvóhelyemen húztam meg magam; bentről lestem a lebujt sasoló detektíveket, és tudtam: ha mutatkozom, nekem lőttek.

– Nem maradhattam sokáig ezen a helyen, főleg mivel nem volt ételem, és nem tudtam keríteni senkit, akiben megbízhattam; így hát ma este fogtam magam, és megmásztam a tetőt, hogy kifosszam az első szembejövő csinosabb lakást, és bezsebeljek némi kajára valót, meg dohányt a szökéshez.

– És erre a helyre esett a választásom, és ezzel mesém a végéhez ért.

Egy percig csendben ültek, a lány szeme sarkából figyelte Cartert, mintha a gondolatát próbálná kiolvasni, Carter pedig a történetet forgatta a fejében, és ízlelgette az abban lappangó irodalmi lehetőségeket.

A lány ismét megszólalt, és hangja visszanyerte kissé fémes jellegét, ami az előtt jellemezte, hogy a történetmesélésbe belemerülvén alábbhagyott

volna az óvatossága.

– Na most, öregfiú, nem tudom, miben mesterkedik; de rögtön az elején figyelmeztetem, hogy nem vagyok vevő semmire.

Carter felnevetett. – Angyal Grace, mintha csak ráöntötték volna magára a nevét… magát csakis az ég küldhette – mondta, majd kissé nagyképűen hozzátette: – A nevem Brigham… Carter Webright Brigham. – Szünetet tartott, félig-meddig reménykedőn, és nem csalatkozott.

– Csak nem az író?

Az azonnali felismeréstől Carter sugárzó arccal nézett a lányra – még nem érte el a siker azon fokát, amikor mindenkitől elvárná, hogy ismerjek a nevét.

– Netán olvasott is a műveimből? – kérdezte.

– Ó, igen! A *Méregerős*et és *Az elszámolás*t a Warner's Magazinban, a *Végzet Rt.*-t a Nationalben, és minden sztoriját a Cody'sban!

A lány hangját még a számító tekintetét felváltó rajongás tanúságtétele is megtámogatta, de anélkül sem maradt volna kétség Carterben, hogy a lánynak valóban tetszettek a történetei.

– Hát ez a válasz – mondta Carter a lánynak. – A Cassidynek adott pénz befektetetés egy aranybányába. Amiket mesélni tud nekem, azok csak úgy írják majd magukat, és a magazinok zabálni fogják! – Furcsamód az információ, hogy Carter érdeklődése pusztán szakmai, nem okozott örömet a lánynak; éppen ellenkezőleg, szeme tiszta zöld mezejében kis árnyékok tűntek fel. Ezeket látván Carter ösztönös balsejtelemtől vezérelve, sietve hozzátette: – De minden bizonnyal akkor ugyanezt tettem volna, ha nem ígér történeteket… nem hagyhattam, hogy börtönbe vigyék.

A lány szkeptikus mosollyal nyugtázta, de tekintete kitisztult.

– Ez mind szép és jó – jegyezte meg – ami ezt illeti. De tartsa észben, Cassidy nem az egyetlen rám vadászó kopó a városban. És azt se feledje, hogy saját maga alatt vágja a fát, ha rajtam segít.

Carter leszállt a fellegekből.

– Milyen igaz! Ki kell ötölnünk, mi a legjobb lépés.

Erre megszólalt a lány: – Pofonegyszerű: meg kell lépnem a városból! Túl sokan vannak a nyomomban, és túl jól ismernek. Még egy dolog: addig bízhat Cassidyben, amíg el nem költötte a pénzt, ami hamar bekövetkezik. Valószínűleg jelenleg is egy kártyaasztal felett szabadul meg tőle. Ha legatyásodik, rögtön visszajön. Ami őt illeti, maga biztonságban van… nem bizonyíthat magára semmit anélkül, hogy saját magát le ne buktatná…, de ha olyan helyen vagyok, ahol rám találhat, nyakon csíp, hacsak maga nem penget neki még többet. És magán keresztül próbál majd megkeresni engem. Nincs más választás, mint elhúznom a városból.

– Akkor pontosan ezt tesszük – kiáltott Carter. – Kiválasztunk egy biztonságos helyet a közelben, ahová még ma elmehet. Aztán holnap ott találkozunk, és megtehetjük a végleges előkészületeket.

Késő reggelre sikerült csak végére jutni a terveknek.

Carter nyitásra a bankjába sietett, és kivette minden pénzét, csak annyit hagyott bent, ami elég a – többek közt a detektív őrmesternek is – kiállított csekkek fedezetére. A lánynak kelleni fog a pénz az ételre és a menetdíjra, sőt ruhákra is, mert a szobáját, ebben a lány biztos volt, még mindig figyeli a rendőrség.

A lány egy taxiban hagyta el Carter lakását, hogy a tervek szerint a jelenleg hordott és a rendőrség személyleírásában szereplő öltözékétől eltérő színű és fazonú ruhákat vásároljon. Utána a terv szerint el kellett küldenie a taxit, és leinteni egy másikat, hogy elvigye egy vasútállomásra, kellő távolságra a várostól – aggódtak ugyanis, hogy új ruhái ellenére a városi vasútállomásokon és a kompoknál szolgálatban lévő detektívek felismernék. A messze eső állomáson pedig felszállna a találkozójuk helyszínéül kiválasztott, az állam északi részén lévő városba induló vonatra.

Carter nem kísérte le távozásakor a lányt a kapuhoz, hanem még a lakásban elköszönt tőle. A búcsúzkodáskor a lány levetkőzte világi cinizmusát, és megpróbálta kifejezni háláját. De Carter belefojtotta a szót a lány korábbi dorgálásának feszélyezett majmolásával: – Jaj, elég már!

Carter Brigham aznap nem dolgozott. A sztori, amivel eddig foglalatoskodott, most erőltetettnek és élettelennek tűnt, és a világon semmi köze nem volt a valósághoz. A nap és az éjjel csak úgy vánszorgott, és ha lassan is, végül mégis eltelt, és Carter lekászálódott egy piszkos helyi vonatról a városban, ahol a lánynak kellett várnia rá.

A közösen kiválasztott hotelbe bejelentkezve Carter odalapozott a vendégkönyvben az előző napi forgalmat tartalmazó oldalhoz. A lánynak a „Mrs. H. H. Moore” nevet kellett volna használnia, ám az nem szerepelt a listán. Diszkrét kérdezősködéssel napvilágra került, hogy a lány nem érkezett meg.

Miután felküldette a csomagjait a szobájába, Carter kiment, és felhívta a város két másik hotelét. Egy újságosnál felnyalábolt egy adag New York-i lapot. Nem talált bennük beszámolót a lány letartóztatásáról. Azelőtt nem csíphették nyakon, hogy távozott volna a városból, mert akkor az újságok nagy felhajtást csaptak volna.

Három napon át makacsul ragaszkodott meggyőződéséhez, hogy a lány nem szökött meg előle. Ezt a három napját New York-i lakásában töltötte, ugrásra készen fülelt, mikor csöng a telefon, mániákusan kutatta a postáját,

folyamatosan a hírvivőt várta, aki nem érkezett meg.

Időről időre táviratozott az északi város hoteljébe – a táviratok haszontalannak bizonyultak.

Végül aztán elfogadta az elkerülhetetlen igazságot: a lány úgy döntött – talán egész végig ezt tervezte –, nem vállalja a vele való találkozással járó kockázatot, hanem maga választ búvóhelyet; nem állt szándékában eleget tenni Carter iránti kötelezettségeinek, hanem elfogadta a segítségét, majd elment.

Újabb napot töltött semmittevéssel, miközben hozzászokott e tény keserűségéhez. Ezt követően munkához látott, hogy mentse a menthetőt. Ami szerencsére soknak látszott. A puszta történetből, amit a lány a kései estebéd felett elmesélt neki, csekély erőfeszítéssel szőhet egy könnyen piacra dobható kisregényt. Ponyvára mindig volt kereslet, kiváltképpen akkor, ha egy élethű, autentikus női betörőről szólt.

Ahogy írógépe fölé görnyedve figyelmét mesterségére összpontosította, csalódottsága lassan elszállt. A lány elment. Aljasul elbánt vele, de talán így volt a legjobb. A rá költött pénz megtérül a történet folyamatos közlési jogának eladásából származó részesedésből. Ami meg a személyes elfogultságot illeti: a lány gyönyörű volt, kellően elragadó – és jóindulatú de ettől még egy bűnöző…

Napokon át alig állt fel asztalától, csupán étkezés és alvás céljából, és azokban sem tobzódott. Végül készen lett a kézirat, és elküldte postán. A következő két napot olyan kiadós pihenéssel töltötte, amilyen kimerítően addig gürcölt: órákon át ágyában heverészett, álmatlan óráit végighenyélte, pótolta a munkája során mindig elégő energiát.

A harmadik nap üzenet érkezett a magazin szerkesztőjétől, amelyiknek kiküldte a történetet; azt kérdezte, megfelelne-e, ha Carter másnap délután fél háromkor benézne hozzá.

Carter négy ember társaságában találta a szerkesztőt, amikor betessékelték az irodájába. Kettejüket ismerte: Gerald Gultont és Harry Macket, hozzá hasonló írókat. Bemutatták a többieknek: John Deitchnek és Walton Dohlmannek. Ismerte munkásságukat, noha korábban még nem találkozott velük; olyan magazinok számára írtak, amelyek az ő történeteit is megvették.

Amikor a csoport kényelmesen elhelyezkedett, és felparázslottak a szivarok és cigaretták, a szerkesztő rámosolygott a felé forduló, őszintén kíváncsi arcokra.

– Most térjünk rá az üzletre – mondta. – Elsőre lehet, hogy ízetlen tréfának vélik majd, de igyekszem eloszlatni a homályt, amint lehet.

Carterhez fordult. – Elmesélné nekünk, Mr. Brigham, honnan jött az ötlet a történetéhez, *A második emeleti angyal*hoz?

– Természetesen – felelte Carter. – Ritka különös egy eset volt. Egy éjjel arra ébredtem, hogy a lakásomban egy betörő zajong, és felkeltem utánajárni. Ledöntöttem a lábáról, és egy darabig a sötétben birkóztunk. Aztán felkapcsoltam a villanyt, és…

– Egy nő volt… egy lány! – súgta rekedten Gerald Fulton.

Carter felugrott.

– Honnan tudta? – követelt választ.

Aztán észrevette, hogy Fulton, Mack, Deitch és Dohlman mind karót nyelten ülnek székükben, és eltérő arcukra jelenleg ugyanaz a megrökönyödött kifejezés ült ki.

– És kis idő múltán megjelent egy detektív?

Mack hangja volt, ám érzelemtől fojtott és tompa.

– Cassidynek hívták!

– És a megfelelő összegért el lehetett rendezni a dolgokat – gombolyította tovább a fonalat Deitch.

Ezt a kijelentést hosszú csend követte, ami alatt a szerkesztő tettetett érdeklődéssel tanulmányozta az asztalán lévő félgömb alakú üveg papírnehezék kontúrjait, a négy hivatásos író pedig céklavörös és meghunyászkodó arccal bámult feszülten a semmibe.

A szerkesztő kihúzott egy fiókot, és elővett egy köteg kéziratot.

– Itt vannak – mondta. – Tudtam, hogy valami nem stimmel, amikor tíz napon belül öt történetet is kézhez kaptam, amik a kidolgozásbeli különbségek ellenére nyilvánvalóan ugyanazon lányról szóltak!

– Az enyém mehet a szemétkosárba – utasította a szerkesztőt csendesen Mack, és a többiek egyetértő bólogatással nyugtázták e rendelkezést. Mindenki, kivéve Dohlmant, aki mintha egy ötlettel viaskodott volna. Végül megszólította a szerkesztőt.

– Azért ez egy elég jó sztori mind az öt verzióban, nem?

A szerkesztő bólintott.

– Igen, egyet meg is vettem volna, de ötöt…

– És mi lenne, ha egyet venne meg? Feldobunk egy érmét…

– Rendben, ez elfogadható – mondta a szerkesztő.

Megtették. Mack nyert.

Gerald Fulton nagy, kék szemei minden eddiginél jobban elkerekedtek a döbbenettől. Nagy nehezen megtalálta a szavakat.

– Uramatyám! Vajon még hány férfi írja most is ugyanezt a történet?

De Carter elméjében egy ettől teljesen eltérő fejtörő kavargott.

Egek! Vajon mindenki mást is megcsókolt a bagázsban?

Huszár András fordítása

Félni egy fegyvertől

Owen Sack elfordult a kályhától, ahogy kunyhója ajtaja kinyílt, és bebocsátást engedett Rip Yustnak, és azzal a kezével, amelyikkel nem tartotta a kávéskannát, hívogatón intett az asztal felé, amin étel gőzölgött egy odakészített szék mellett.

– Hahó, Rip! Telepedj le, és láss neki, amíg még meleg. Egy perc sem kell, és összedobok magamnak egy másikat.

Ez volt Owen Sack, egy alacsony, mokány, inas ember, nagy, porcelánkék szemmel és kerekded, pirospozsgás arccal, és egyedül szalmaszőke hajának ritkássága árulkodott ötven-egynéhány évéről; egy csöndes, kicsi ember, akinek túlbuzgó nyájassága néha már félénkséget sejtetett.

Rip Yust az asztalhoz lépett, de nem törődött annak ételrakományával. Ehelyett két óriási öklét az asztallapra helyezte, súlyával rájuk nehezedett, és mogorva pillantást vetett Owen Sackre. Ez a Rip Yust egy nagydarab, hordóhasú, csapott vállú, tagbaszakadt ember volt, és modorát általában flegma mogorvaság jellemezte. Ám ezúttal durva arcvonásai haragos ábrázatba futottak össze.

– Ma reggel elkapták Luckyt – közölte egy perccel később, méghozzá nem olyan hangon, mint aki híreket hoz. Hanem vádló hangon.

– Kik kapták el?

Ám Owen Sack a kérdés feltételekor elkapta tekintetét, és idegesen megnedvesítette ajkát. Tudta, kik kapták el Rip testvérét.

– Na mit gondolsz? – mondta maró gúnnyal. – A szesztilalmisok! Tudod jól!

A kis ember arca megvonaglott.

– Jaj, már, Rip! Mégis, honnan tudnám? Egy hete nem jártam a városban, és erre már senki nem téved.

– Aha, én is azon tűnődöm, hogy vajon honnan tudnád.

Yust megkerülte az asztalt, odament, ahol Owen Sack – akinek kerekded arcán apró izzadságcseppek gyöngyöztek – állt, buggyos mellénél fogva megragadta a kis ember kék ingét, és felemelte a padlóról. Yust kétszer megrázta a férfit – vehemencia nélkül, amely minden erőszaknál hathatósabb volt – majd visszaengedte a talpára.

– Tudtad, hol a rejtekhelyünk – vádolta meg, miközben egyik izmos markával még mindig Sack lelógó ingmellét szorongatta –, és ezt senki más nem tudta, csak aki velünk van. A szesztilalmisok ma reggel megjelentek ott,

és elkapták Luckyt. Ki mondta el nekik, hogy hol van a rejtekhely? Te tetted, te spicli!

– Nem én voltam, Rip! Nem én! Esküszöm az…

Yust belefojtotta a kisemberbe a panaszáradatot: széles tenyerével befogta Sack száját.

– Talán nem te voltál. Az igazat megvallva még nem vagyok teljesen biztos benne, hogy te tetted… különben most nem beszélgetnénk. – Oldalra pöccintette kabátját, és ezzel egy sokatmondó fél másodpercig felfedte egy hónaljtokból kikandikáló revolver barna markolatát. – De úgy néz ki, senki más nem lehetett. Ugyanakkor nem áll szándékomban bántani senkit, aki nem bántott engem, szóval most egy kicsit körbekérdezősködök, hogy biztos legyek a dolgomban. De ha megtudom, hogy tényleg te tetted…

Összecsattintotta hatalmas állkapcsát. Jobb keze meglódult, mintha a kabátja alá akarna benyúlni bal hónalja közelében. Lassan, nyomatékosan bólintott, és távozott a kunyhóból.

Owen Sack egy darabig nem mozdult. Kővé dermedten állt, és kopár kék szemét még mindig az ajtóra szegezte, amelyen át látogatója eltűnt a szeme elől; és Owen Sack egyszeriben öregnek látszott. Arcán új ráncok jelentek meg; és teste – minden szívóssága ellenére – törékenyebbnek tűnt.

Aztán gyorsan megrázta a vállát, és visszafordult a kályhához: látszólag már meg is feledkezett a közjátékról; de rögtön ezután minden erő elszállt a tagjaiból. A székhez csoszogott, leroskadt, és eltolta magától a kihűlő ételt, hogy karjára fektesse fejét.

Megborzongott, és térde is remegett, pontosan úgy, mint amikor borzongva és remegő térddel segített hazacipelni Cardwellt. Cardwell, így a pletyka, túl sokat fecsegett egy bizonyos, a Kootenai folyón zajló szeszcsempészetről. Cardwellre egy reggel egy bozótban találtak rá Dime alatt: tarkóján egy lyuk a golyó behatolásának helyét jelezte, míg elöl egy másik, nagyobb lyuk azt mutatta, hol távozott a golyó. Senki sem tudta megmondani, ki lőtte ki azt a golyót, de a dime-iak pletykái találgatásokhoz vezettek, amely találgatásokat aztán fáradságos igyekezettel próbálták a Yust testvérek hallótávolságán kívül tartani.

Owen biztos volt benne, ha nincs Cardwell, akkor meg tudta volna győzni Rip Yustot ártatlanságáról. Csakhogy akárhányszor megpillantotta a Yustok egyikét, újra a halott embert látta; és amikor ezen a délutánon Rip besétált a kunyhójába, és odavetette az asztal felett azt a vádló „Ma reggel elkapták Luckyt”, Cardwell minden más gondolatot kisöpört Owen Sack elméjéből, és vele együtt olyan félelem szállta meg, amitől úgy beszélt és viselkedett, mintha tényleg ő vezette volna a szesztilalom betartatásáért felelős

rendőrtiszteket a Yust testvérek rejtekhelyéhez. És emiatt Yust azzal az egyre határozottabbá váló meggyőződéssel távozott, hogy gyanúja beigazolódott.

Owen Sack tudta, hogy Rip Yust a saját mércéje szerint becsületes ember. Semmit sem tesz, amíg meg nem bizonyosodik felőle, hogy a valódi felelőst találta meg. Akkor aztán figyelmeztetés és irgalom nélkül csap le. A Rip Yust-félék a szemet szemért elv szerint jártak el, és eszerint egy ellenséget lelkifurdalás nélkül kell eltenni láb alól. És hát Owen Sack számára csekély vigaszt nyújtott, hogy Yust nem csap le, amíg meg nem bizonyosodik felőle, hogy megtalálta a valódi felelőst.

Yustot nem áldották meg túlzott tisztánlátással; minden türelme és megfontoltsága ellenére nem volt képes csalhatatlanul elkülöníteni a hamisat az igaztól. Számos, tulajdonképpen jelentéktelen dolog az ő szemében megcáfolhatatlan bizonyítékul szolgált Owen Sack bűnösségére – most, hogy Owen Sack félelmében a saját maga ellen valló tanú szerepét játszotta el.

És egy reggel majd Cardwellhez hasonlóan megtalálják Owen Sack testét. Meglehet, hogy Cardwellt is igaztalanul vádolták.

Owen Sack most felegyenesedett ültében, kihúzta magát, és összeszorította a száját; mindezzel újabb bátortalan kísérletet tett arra, hogy összeszedje magát. Öklét a halántékának szorította, és egy percig úgy tett, mint aki döntésre próbál jutni, és azt tervezi, mik legyenek a következő lépések. De szíve mélyén mindvégig tudta, hogy csak áltatja magát. Megint el fog menekülni. Mint mindig. Elmúlt az idő, amikor kiállhatott volna magáért.

Harminc évvel korábban megtehette volna.

Amikor Baltimore-ban egy Marsh Market Space-i lebujban vita kerekedett egy kockajáték eredménye felett, és egyszer csak egy Cockney-ből való matróz kezében tartott mordállyal nézett farkasszemet. A matróz keze remegett; egymás közelében álltak; a tengerész pont olyan rémült volt, mint ő. Kicsavarni a kezéből, leütni – gyerekjáték lett volna. De ő egy percnyi habozás után megadta magát, és a matróz nemcsak a játékasztal mellől, hanem a városból is elküldözte.

Túlságosan rettegett a golyótól. Nem volt gyáva (akkor még nem); azokban a napokban egy kés, amitől a legtöbb ember berezelt, nem keltett benne különösebb rémületet. A kés kiszámítható és szemmel követhető sebességgel közlekedett, láthatta közeledni, gondolatban felmérhette sebességét, háríthatta, kitérhetett előle, vagy úgy fordulhatott, hogy csak felszíni sebet ejtsen. És még ha mélyen is vágott bele az emberbe, akkor is éles volt, könnyen átcsúszott a húson, és tisztán, akkurátusan bontotta szét a szöveteket.

De egy golyó, egy gázok hajtotta, forró fémgolyóbis láthatatlanul száguld

az ember felé – senki sem tudja megmondani, milyen gyorsan –, nem egy élesre fent pengével vág magának ösvényt, hanem tompa orrával tör utat, és keresztülhatol bármin, ami az útjába áll. Egy darabka forró, feltartóztathatatlan alagútját húson és ínon át vájó, csontokat szétforgácsoló ólom! Ezzel nem tudott szembenézni. Így hát elmenekült a marylandi városból, hogy elkerülje egy újabb találkozás lehetőségét a matrózzal.

És ez csak az első alkalom volt.

Mindegy, hová ment, előbb-utóbb egy fenyegető pisztoly torkolatába nézett bele. Mintha pont a félelme vonzotta volna félelme tárgyát. Kisfiú korában azt mondták neki, hogy egy kutya akkor harap, ha megérzi a félelmet. Éppen így volt ez a fegyverekkel is.

Az eset minden egyes megismétlődésétől egyre rosszabb és rosszabb állapotba került; mostanra még egy vészjósló lőfegyver látványa is megbénította, és már a gondolatától rettegés homályosította el elméjét.

Azokban a korai napokban még csak lőfegyverek esetében bizonyult gyávának, de túl gyakran futamodott meg, és a folyton növekvő félelem környezetében elburjánzó rákos daganatként terjedt szét, amíg végül egy, az ésszerűség keretein belül bátor, és egyetlen morbid fóbiától szenvedő emberből apránként egy egyáltalán nem bátor, a fizikai erőszak legtöbb vállfájától rettegő emberré vált.

De félelme kezdetben még nem nőtt akkorára, hogy ne lehessen legyőzni. Felülkerekedhetett volna rajta akkor, Baltimore-ban. Óriási erőfeszítéseket igényelt volna, de úrrá lehetett volna rajta. A következő alkalommal, Új-Dél-Walesben is leküzdhette volna, amikor is ehelyett inkább őrülten Bourke-ba vágtatott egy százmérföldes, bekerített legelőn keresztül, messze egy kötekedő határjáró kezében tartott fegyvertől: kétségbeesetten menekült végig az úton, ahol a keréknyomok vasúti sínek gyanánt emelkedtek ki a földből, és útközben rémült nyulak és törpe kenguruk szökkentek ki elé a fehérszakállú perje ritkás foltjai közül.

Még három hónappal ezután, Észak-Queenslandben sem lett volna késő. De ő újra kereket oldott. Ezúttal egy néger óriási, fekete kezében szorongatott rozsdás revolver fenyegetése elől iszkolt el Cairnsbe és a Cooktownba tartó hajóhoz; a fekete férfival egymás mellett húzták az igát a muldivai ezüstmezők combig érő mészfehér folyamában.

Ezt követően azonban menthetetlen volt. Már minden erejét megfeszítve sem lehetett úrrá félelmén. Legyőzetett, és tudta, hogy így van. Ettől fogva gyávaságában a legcsekélyebb szégyenérzet nélkül futott, és egy idő után már nem csak a pisztoly láttán vette fel a nyúlcipőt.

Példának okáért hagyta, hogy egy féltékeny félvér *garimpeiro* kiűzze

Morro Velhóból és elhajtsa a Brit Sao Joao del Rey Bányásztársaságnál vállalt munkájából – és Tita mellől. Tita vörös ajka csábos mosolyból gúnykacajjá torzult, és nem bizonyult elég erősnek, hogy visszatartsa Owen Sacket egy késsel hadonászó ember előli meghátrálástól, aki amúgy késestül-mindenestül megszorongathatott volna. A bakersfieldi olajmezőkről egy kis növésű olajfúró munkás puszta kezei üldözték el. És most innen…

A többi eset bizonyos szempontból nem volt ennyire rossz. Akkoriban még fiatalabb emberként mindig talált más, vonzó helyeket – ez a hely vagy egy másik, egyre ment. De ez most más volt.

Fiatalsága már elmúlt, és itt, a Cabinet-hegységben végleg le kívánt telepedni. Eljutott oda, hogy már otthonaként tekintett a kunyhójára. Mostanra csak két dolgot akart: megélhetést és békességet, és eddig itt meg is találta ezeket. 1923-ban még mindig ki lehetett mosni annyi aranyport a Kootenaiból, ami pénzt hozott a konyhára – jó pénzt. Na persze nem egy vagyont, de ő nem is akarta megszedni magát: egy csendes otthont akart, és hat hónapig itt meg is találta.

És aztán véletlenül rábukkant Yusték rejtekhelyére. Ahogy egész Dime, úgy ő is tudta, hogy a Brit Columbiából lekígyózó, négyszáz mérföldjének nagy részét Montanán és Idahón keresztül megtevő, majd a szülőhelyét jelentő tartományba visszatérő, és a nagy Columbia folyóba torkolló Kootenai folyó mozgó útján a nem messzi Spokane-be továbbítandó szeszes italok tömegét szállították. Ez köztudomású volt, és a legkevésbé Owen Sack akart több részletet megtudni a folyón zajló csempészetről.

Hát akkor szerencséje miért sodorta arra a helyre, ahová a szárazföldi útra előkészített szeszt dugták? És éppen amikor a Yust testvérek is ott voltak, hogy szemtanúi legyenek felfedezésének? És mintha ez nem lenne elég, a szesztilalmisok egy héten belül rajtaütöttek a rejtekhelyen.

És most a Yust testvérek azzal gyanúsítják, hogy besúgó; csak idő kérdése volt, hogy csökött agyukban ez ténnyé szilárduljon; akkor pedig lecsapnak – egy pisztollyal. Egy fémgalacsin fog átfúródni Owen Sack belső szervein, ahogy Cardwellen is átfúródott egy…

Felpattant a székről, és nekilátott összecsomagolni holmiját, amit magával akart vinni… hová is? Nem számított. Az egyik hely olyan volt, mint a másik: egy kevés béke és kényelem, hogy aztán egy újabb fegyver fenyegetése máshová küldje. Baltimore, Új-Dél-Wales, Észak-Queensland, Brazília, Kalifornia, ez a hely… harminc éven át! Megöregedett, merev lábai már nem bírták a futást, de a menekülés és ő elválaszthatatlanokká váltak.

Kissé lihegve pakolt, ujjai ügyetlenül matattak a nagy sietségben.

***

Sűrűsödött az alkony a Kootenai völgyében, amikor a vállán átvetett, letakart málha alatt görnyedő Owen Sack áttrappolt a Dime-ba vezető hídon. A legvégső pillanatig a kunyhójában maradt, hogy aztán közvetlenül az indulásakor csíphesse el a vasúthoz tartó postakocsit, és ezáltal elkerülhesse az istenhozzádokat vagy a kínos találkozásokat. Most már sietősre fogta.

De ismét elpártolt tőle a szerencse.

Ahogy befordult a New Dime Hotel sarkán a postakocsi-végállomás felé – két ajtóval Henny Upshaw alkoholmentes italokat felszolgáló szalonján és biliárdtermén túl megpillantotta Rip Yustot, aki az ő irányába tartott az utcán. Jól látta Rip Yust pirosló és felpüffedt arcát, úgy parádézott, mint egy kiskirály. Yust betintázott.

Owen Sack megtorpant a gyalogjáró közepén, és azon nyomban felfogta, hogy csak ezt nem lett volna szabad tennie. A biztonság titka abban rejlett – már ha ebben a pillanatban egyáltalán rejlett valahol –, hogy úgy menjen tovább, mintha semmi szokatlan nem történt volna.

Átkelt az úton a túlsó járdához, s közben átkozta magát, amiért ilyen nyíltan kimutatta, hogy el kívánja kerülni a másikat, mindazonáltal nem tudott parancsolni a poros kocsiúton átigyekvő lábainak. Talán, gondolta, Rip Yust whiskytől elfelhősödött tekintete nem látja meg, ahogy hátán a csomagjával a postakocsi-állomás felé igyekszik. És ugyan feltámadt benne a remény, közben mindvégig tudta róla, hogy hasztalan és gyerekes.

Rip Yust bizony meglátta, majd a járdaszegélyhez sétált az utca felé eső oldalán, és elbődült:

– Hé, te! Hová mész?

Owen Sack mozdulatlanná, egy rémült szoborrá vált. Félelem dermesztette meg elméjét – félelem és Cardwell emléke.

Yust ostobán vigyorgott az utca túloldalán, és megismételte:

– Hová mész?

Owen Sack megpróbált válaszolni, mondani valamit – úgy tűnt, a biztonság a szavakban rejlik és ugyan sikerült kipréselnie magából egy hangot, az artikulálatlanra sikeredett, és akkor sem közölt volna semmit a másikkal, ha tíz lábnál messzebb eljutott volna a kis ember torkától.

Yust öblösen hahotázott. Szemmel láthatóan jókedvében volt.

– Na, hát el ne feledd, amit ma délután mondtam – mennydörögte, és húsos mutatóujjával megfenyegette Owen Sacket. – Ha megtudom, hogy te tetted…

A húsos mutatóujj visszaröppent megkocogtatni kabátjának bal zsebét.

Owen Sack a mozdulat hirtelenségétől felsikoltott: vékony, metszően éles, rettegés szülte sikolyt hallatott, ami a nagy embert részeg bódulatában

rendkívüli módon mulattatta.

Yustból ismét kirobbant a hahota, és pisztolya a kezében termett. A kisember röhejes ijedtsége feletti szórakozása pillanatnyilag elfeledtette vele fivére letartóztatását és Owen Sack feltételezett közreműködését a letartóztatásban.

A pisztoly látványától Owen Sacket épelméjűségének utolsó foszlányai is elhagyták. Villámgyorsan elborította a rettegés. Könyörögni próbált, de ajkai nem tudták megformálni a szavakat. Megpróbálta magasan a feje fölé emelni két kezét, felvenni a megadás egyezményes testtartását, amely testtartás számtalan korábbi alkalommal megmentette. De a málháját tartó szíj az útjában volt. Próbálta meglazítani a szíjat, hogy levesse magáról a málhát. Az utca túloldalán álló férfi borgőzös tekintete és agya számára Owen Sack jobb keze a kabátja bal oldala alá próbált bejutni. Rip Yust csak egyféleképpen értelmezhette ezt a mozdulatot – a kis ember a fegyveréért nyúl.

Yust kezében lángot köpött a pisztoly!

Owen Sack felzokogott. Valami keményen oldalba csapta. Elesett, és elkerekedett, kérdő, az utca túloldalán füstölgő fegyverre szegezett szemmel felült a járdán. Valaki, jött rá, fölé hajol. Henny Upshaw volt, az ő intézménye előtt zuhant el. Owen Sack tekintete visszavándorolt a túlsó járdán álló férfira, aki most már színjózanul, gránitarccal állt, és kezében a fegyverrel várta a fejleményeket.

Owen Sack nem tudta, hogy most felálljon, maradjon nyugton vagy feküdjön le. Upshaw még időben félresodorta, és megmentette az első golyótól; de mi van, ha a nagy ember újra tüzel?

– Hol találta el? – kérdezte Upshaw.

– Hogy mi?

– Csigavér – tanácsolta Upshaw. – Rendbe fog jönni! Szólok a fiúknak, hogy segítsenek magával.

Owen Sack ujjai Upshaw egyik ingujjába mélyedtek.

– Mi… mi történt? – kérdezte.

– Rip meglőtte, de nem lesz semmi baj. Csak feküdjön…

Owen Sack elengedte Upshaw ingujját, és kezeivel felfedezőútra ment, végigtapogatta testét. Az egyik kezét vörösen és ragadósan húzta el jobb oldaláról, és az az oldala – ahol a lábáról ledöntő ütést érezte – meleg és zsibbadt volt.

– Meglőtt? – faggatta a másikat izgatottan sipítozva.

– Igen, de minden rendben lesz – csitította Upshaw, és intett a szép lassan az utcára szállingózó, kíváncsiságuktól hajtott embereknek; az ő

közeledésüket azonban visszafogta Yust látványa, aki még mindig fegyverével a kezében ácsorogva várta, hogy most mi lesz.

– Istenem! – kapkodott levegő után teljes döbbenettel Owen Sack. – És ez semmivel sem rosszabb!

Talpra pattant – málhája lecsúszott –, kitért az utána kapó kezek elől, és Upshaw szalonjának ajtaja felé iramodott. A pénztárgép alatt egy polcon megtalálta Upshaw fekete automata pisztolyát, és fészesen, kartávolságra maga elé emelve azt visszafordult az utca felé.

Porcelánkék szeme tágra nyílt az ámulattól, és vigyorgó szája szegletéből rágyújtott egy dalocskafélére:

„Oly sok éven át futottam,
És ez semmivel sem rosszabb!
Oly sok éven át futottam,
És ez semmivel sem rosszabb”

Rip Yust éppen átkelt a kocsiúton, a közepénél járt, amikor Owen Sack kiszaladt Upshaw ajtaján.

A bámészkodók szétfutottak. Rip revolvere fellendült és eldördült. Owen Sack szalmaszőke hajából hátralibbent egy csimbók.

Owen Sack felkuncogott, és gyors egymásutánban háromszor tüzelt. Egyik golyó sem találta el a nagy embert. Owen Sack bal karját valami égette. Újra lőtt: mellé.

– Közelebb kell kerülnöm – mondta magának fennhangon.

Átsétált a gyalogjárón – az automatát feszesen maga előtt tartotta –, lelépett a kocsiútra, és öles léptekkel megindult arrafelé, ahonnan keskeny tűzkévék szöktek elő Yust fegyveréből az ő fogadására. És a nagyokat lépdelő kis ember ostoba kis dalocskáját énekelve csak tüzelt, tüzelt, tüzelt… Egyszer valami megrántotta az egyik vállát, egyszer meg az égő érzés felett a karját, de még csak el sem tűnődött rajta, mi lehetett az.

Tíz lépésre járt Rip Yusttól, amikor a férfi megfordult, mint aki távozni készül, tett egy lépést, nagy teste hirtelen groteszk ívbe tekeredett ki, és lehanyatlott a kocsiút homokjába.

Owen Sack észrevette, hogy a saját kezében tartott fegyver üres, és már jó ideje az. Megfordult. Halványan ki tudta venni Upshaw szalonjának széles ajtaját. A föld a lábába kapaszkodott és megpróbálta lehúzni, visszatartani őt, de odaért az ajtóhoz, odaért a pénztárgéphez, megtalálta a polcot, és visszarakta rá az automata pisztolyt.

Hangok beszéltek hozzá, karok ölelték át. Nem vett tudomást a hangokról, lerázta magáról a karokat, és ismét eljutott az utcára. Újabb lerázandó kezek. De a levegő erőt kölcsönzött neki. Újra zárt helyiségben

volt, és a lőfegyverek vitrinje fölé hajolt Jeff Hamline boltjában.

– A két legnagyobb kézifegyvert akarom a boltjából, Jeff, és piszkosul sok töltényt. Készítse össze őket, és nemsokára visszajövök értük.

Tudta, hogy Jeff válaszolt, de nem bírta szétválasztani Jeff szavait a fejében morajlóktól.

Még egyszer az utca melegebb levegője. A kocsiút bokáig érő, lábába csimpaszkodó pora. A túlsó járda. Johnstone doki ajtaja. Valaki felsegíti a keskeny lépcsőn. Egy kanapé vagy egy asztal alatta; így fekve most már jobban látott és hallott.

– Gyorsan foltozzon össze, doki! Rengeteg teendőm van.

Az orvos selymes, hivatalos hangja:

– Most nincs más teendője, mint vigyázni magára.

– Rengeteget kell utaznom, doki. Siessen!

– Minden rendben, Sack. Nem szükséges elmennie. Az ablakomból láttam, hogy először Yust terítette le magát, ahogy rajtam kívül féltucatnyi másik ember is. Önvédelem volt, nem vitás!

– Nem erről van szó! – A doki kedves ember volt, de sok mindent nem értett. – Rengeteg helyre kell elmennem, rengeteg emberrel kell találkoznom.

– Hogyne. Hogyne. Amikor csak szeretné.

– Nem érti, doki! – A doki úgy beszélt hozzá, mintha egy kisgyerek volna, akinek a kedvére kell tenni, vagy egy részeg. – Istenem, doki! Vissza kell követnem az egész életemet, és már nem vagyok fiatal. Embereket kell megtalálnom Baltimore-ban, és Ausztráliában, és Brazíliában, és Kaliforniában, és még Isten tudja… hol. És némelyiknek nem lesz könnyű a nyomára akadni. Egy csomó lövöldöznivalóm van. Nem vagyok már fiatal, és ez hatalmas nagy munka. Indulnom kell! Csipkedje magát, doki! Csipkedje…

Owen Sack hangja motyogásba majd sustorgásba fulladt, majd elcsendesedett.

Huszár András fordítása

Mike, Alec vagy Rufus

Nem tudom, hogy Frank Toplin magas volt-e vagy alacsony. Ugyanis amit láttam belőle, az csak a kerek feje volt – tar koponya és ráncos arc, mindkettőnek olyan a színe és a textúrája, mint az itatósnak – egy fehér párnán egy hatalmas ágyban. Frank Toplin maradékát vastagon beborították a paplanok.

A szobában jelen volt a felesége, egy töltöttgalamb-kinézetű nő, akinek arcán a ráncok úgy néztek ki, mint karcolások a fehér márványon; a lánya, Phyllis, egy okos és társai közt minden bizonnyal népszerű teremtés; valamint a szobalány, egy vastagcsontú szőke kötényben és bóbitában, aki ajtót nyitott nekem.

Az Észak-Amerikai Biztosító San Franciscó-i irodájának képviselőjeként mutatkoztam be. Ez nagyjából igaz is volt. Annak ugyanis nem láttam értelmét, hogy pontosítsam a helyzetemet, ami ekként festett: a fenti biztosító bízta meg a Kontinentális Detektívügynökséget azzal, hogy egy kicsit szimatoljon ebben az ügyben.

– Szükségem van egy részletes listára azokról a dolgokról, amik eltűntek – kezdtem. – De elsőként…

– Dolgok? – emelte fel sárgás fejét a fehér párnáról Toplin, majd a mennyezetnek címezte mondandóját. – Legalább százezer dollárról beszélünk, és dolognak hívja!

Vastag ujjaival és kövér kezével Mrs. Toplin visszanyomta a férje fejét a párnára.

– Ejnye, Frank, ne izgasd fel magad – nyugtatta.

Phyllis Toplin sötét szeme felcsillant, a lány rám kacsintott.

Az ágyban fekvő férfi ismét felém fordította arcát, egy kicsit szégyenlősen elmosolyodott, majd felkuncogott.

– Nos, ha maguknak hetvenötezer dollár veszteség csak ennyit jelent, akkor legyen.

– Összesen százezer dollár a vesztesége? – kérdeztem.

– Igen. Semmit sem biztosítottam teljes értékére, és volt, amire egyáltalán nem is kötöttem biztosítást.

Ez gyakran előfordul. Egyetlen alkalomra sem emlékszem, amikor valakihez betörtek, hogy mindent a teljes értékére biztosított volna. Inkább a háromnegyedére, nemegyszer a felére.

– Mi lenne, ha elmondaná, hogy pontosan mi történt – néztem a férfira, majd így folytattam, mert nem először hallottam már ugyanazt a kifogást. –

Tudom, hogy mindent elmondott a rendőrségnek, ennek ellenére nekem is hallanom kell.

– Nos, éppen öltözködtünk, mert Bauerékhez voltunk hivatalosak vacsorára tegnap este. A feleségem és a lányom értékesebb ékszereit hazahoztam a széfből. A kabátomat vettem fel, és szóltam a feleségemnek meg Phyllisnek, hogy siessenek, amikor valaki becsöngetett.

– Mikor történt ez?

– Nagyjából fél nyolckor. Bementem a nappaliba, hogy eltegyek pár szivart, amikor Hilda – intett a szőke szobalány felé – bejött a szobába. Egész pontosan behátrált. Megkérdeztem tőle, elment-e az esze, de ekkor megláttam a rablót. A…

– Egy pillanat – fordultam a szobalány felé. – Mi történt, amikor meghallotta a csengőt?

– Mi történt volna? Természetesen az, hogy kinyitottam az ajtót, ott állt ez a férfi, kezében egy revolverrel, amit belenyomott a hasamba, és belökött a nappaliba, és lelőtte Mr. Toplint, majd…

– Amikor megláttam, hogy fegyver van a kezében – folytatta a szobalánya történetét Toplin –, először megijedtem, és el is ejtettem a szivartartómat. Fel akartam venni a földről, hiszen akkor sem hagyok tönkremenni pár jó szivart, ha éppen kirabolnak, mire a rabló azt hitte, hogy fegyverért nyúlok vagy valami hasonló. Szóval lábon lőtt. A feleségem és Phyllis berohantak a nappaliba, amikor meghallották a lövést, ekkor a rabló rájuk fogta a fegyverét, elvette az ékszereiket, és kiüríttette velük a zsebeimet. Aztán intett nekünk, hogy menjünk be Phyllis szobájába, ott is a szekrénybe, aminek az ajtaját ránk zárta. Közben pedig egy szót sem szólt, egyetlen szót sem, csak a revolverével, meg a bal kezével mutogatott.

– A lábán mennyire súlyos a sérülés?

– Attól függ, hogy kit kérdez, engem vagy az orvosomat. Ő azt mondja, semmiség, csak egy kis karcolás. De az én lábamról van szó, nem az övéről!

– Mondott a rabló akkor valamit, amikor maga ajtót nyitott neki? – kérdeztem a szobalánytól.

– Nem, uram.

– Hallotta bármelyikük is beszélni vagy megszólalni a rablót?

Egyikük sem hallotta.

– Mi történt, miután bezárta magukat a szekrénybe?

– Nem tudjuk – felelte Toplin. – Egészen addig itt voltunk, amíg McBirney és egy rendőr ki nem engedett minket.

– Ki az a McBirney?

– A gondnok.

– És hogyan került mellé egy rendőr?

– Meghallotta a lövést, és elindult az emeletre. A lépcsőn meg szembejött vele a rabló, aki ekkor megfordult, és felfelé kezdett el futni. A hetediken berontott egy lakásba, és Miss Eveleth-t a fegyverével tartotta sakkban, hogy ne kiabáljon. Aztán kisurrant a lakásból, és elmenekült. Előtte még leütötte Miss Eveleth-t, és eltűnt. McBirney azonnal hívta a rendőrséget, de sajnos már túl későn érkeztek.

– Mennyi ideig voltak a szekrényben?

– Tíz, talán tizenöt percig.

– Hogyan nézett ki a rabló?

– Alacsony volt, vékony és…

– Mennyire alacsony?

– Nagyjából akkora, mint maga, talán kicsit alacsonyabb.

– Egyhetven? Egyhetvenkettő? És hány kiló lehetett?

– Nem is tudom. Talán ötven, ötvenöt kiló. Vézna kis ember.

– Mennyi idős?

– Legfeljebb huszonkettő, huszonhárom.

– Ó, apa – ellenkezett Phyllis. – Közel járt a harminchoz!

– És maga szerint? – kérdeztem Mrs. Toplint.

– Huszonöt körül.

– És maga mit mond? – kérdeztem a szobalányt.

– Én nem tudom, uram, de nem lehetett olyan öreg.

– A bőre? Sötét vagy világos?

– Világos – vágta rá Toplin. – Ráfért volna a borotválkozás. A szakálla olyan sárgás volt.

– Inkább világosbarna – jegyezte meg Phyllis.

– Az lehet, de a bőre világos volt.

– Szeme színe?

– Nem tudom. A szemébe húzta a sapkáját. Sötét lehetett a szeme is, de talán csak azért láttam annak, mert a sapka árnyékolta.

– Látott egyáltalán valamit az arcából?

– Keveset. Sápadt volt, és olyan jellegtelennek látszott az apró állkapcsa miatt. Az arcát sajnos eltakarta a felhajtott kabátgallér és a sapka.

– Mit viselt?

– A fején kék sapkát, kék öltönyt, fekete cipőt, és fekete kesztyűt. Selyemkesztyűt.

– Toprongyos volt, vagy jól öltözött?

– A ruhái olcsónak látszottak, és gyűröttek voltak.

– Milyen volt a fegyvere?

Phyllis Toplin megelőzte az apját a válasszal.

– Apa és Hilda revolvernek hívják, pedig automata pisztoly volt, mégpedig egy harmincnyolcas.

– Felismernék a rablót, ha megint látnák?

– Igen – felelték.

Az éjjeliszekrényen csináltam egy kis helyet, majd papírt és ceruzát vettem elő.

– Azt akarom, hogy írják le, mit vitt el. Minden egyes darabot a lehető legaprólékosabban írjanak le, valamint azt, hogy mennyiért, mikor és hol vették. – Fél óra múlva megkaptam a listát.

– Mi Miss Eveleth lakásának a száma? – kérdeztem.

– 702. Kettővel felettünk.

Felmentem, és becsengettem. Az ajtót egy húsz év körüli lány nyitotta ki, orrát sebtapasz takarta. Tiszta, gesztenyebarna szeme volt, és sportos testalkata.

– Miss Eveleth? – kérdeztem.

– Igen.

– A biztosítótól jöttem, ahol Toplinék az ékszereiket biztosították. A rablással kapcsolatban lenne pár kérdésem.

A lány felhúzta a szemöldökét, és megérintette bekötözött orrát.

– Kérdezzen csak.

– Hogyan történt?

– A nőiesség büntetése, az történt. Nem a saját dolgommal törődtem. De gondolom, hogy magát a gonosztevő érdekli. Tegnap éjjel pár perccel kilenc előtt becsengetett valaki, és amikor kinyitottam az ajtót, ő állt ott. Azonnal megragadott, rám fogta a fegyvert, és azt mondta: „Befelé, kislány!” Nem álltam ellen, nem haboztam, a férfi nagyon határozottan cselekedett, és berúgta maga mögött az ajtót. „Hol van a tűzlétra?” Ezt kérdezte. Azt feleltem, hogy az én ablakaim közül egyiknek sincs tűzlétrája, de nem hitt nekem. Maga előtt odatolt minden egyes ablakhoz, hogy saját maga ellenőrizze, aztán amikor tényleg nem talált tűzlétrát, úgy tett, mintha ez az én hibám lenne. Olyasmiket mondott, amik nagyon nem tetszettek nekem, és olyan kicsi is volt, hogy eszembe jutott, megpróbálok elbánni vele. De ha engem kérdez, akkor a férfi a domináns állat. Hogy pontosabban fogalmazzak, orron vágott, én összeestem, ő meg hagyott ott feküdni. Az eszméletemet nem vesztettem el, de azért nem volt teljesen tiszta a fejem. Aztán, amikor magamhoz tértem, láttam, hogy eltűnt. Kirohantam a folyosóra, és ott találtam a rendőröket. Elzokogtam nekik szánalmas kis mesémet, mire ők elmondták, hogy a férfi kirabolta Toplinékat. Ketten

visszajöttek velem átkutatni a lakásomat. Én nem láttam elmenni, a rendőrök szerint meg lehetett annyira ravasz vagy kétségbeesett, hogy egy szekrényben akart volna elrejtőzni, amíg tiszta nem lesz a levegő. Persze nem találták meg a szekrényben.

– Maga szerint mennyi időt tölthetett a földön fekve?

– Nem lehetett több öt percnél. Talán csak a fele.

– Hogyan nézett ki a rabló?

– Alacsony, kicsi, nálam is kisebb, arcán pár napos borosta, gyűrött kék ruhát viselt, és fekete kesztyűt.

– Mennyi idős lehetett?

– Elég fiatal. A szakálla gyér volt, arca meg akár egy fiúé.

– A szemét látta?

– Kék. A haja, már ami kevés kilógott a sapkája alól, meg szőke volt, majdnem fehér.

– A hangja?

– Nagyon mély basszus, de lehet, hogy elváltoztatta.

– Felismerné, ha megint látná?

– Hogyne! – Ujjával óvatosan megérintette bekötözött orrát. – Az orrom legalábbis tudná, ahogy a hirdetésben is áll.

Miss Eleveth-től lementem a gondnok irodájába a földszintre. Ott találtam McBirney-t és a feleségét. Az asszony vékony teremtés volt, egyenes szájjal és görbe orral, a férfi nagydarab, széles vállú, haja és bajsza homokszínű, arca nyílt és barátságos, világoskék, kicsit vizenyős szeme őszinte.

Lassan elmondott mindent, amit tudott.

– Éppen egy csapot szereltem a negyediken, amikor meghallottam a lövést. Azonnal felmentem megnézni, mi történt, és a lépcsőfordulóban éppen megláttam Toplinék ajtaját, amikor kilépett rajta az a fickó. Egyszerre láttuk meg egymást. Rám emelte a fegyverét. Sok mindent tehettem volna, én azonban behúztam a fejem, és visszahúzódtam a korlát mögé. Hallottam, hogy felfelé indult, utánasiettem, és láttam, hogy a hatodikra tart.

– Nem követtem. Nem volt se fegyverem, se semmim, és azt hittem, sarokba szorítottam. Ebből az épületből át lehet ugrani a szomszédos ház tetejére, de csak a negyediken, a legjobb esetben is az ötödiken. Afölött már semmiképpen. Szóval azt hittem, csapdába szorítottam. Odaálltam a felvonó elé, ahonnét láttam az első és hátsó lépcsőt is, meghívtam a liftet, és mondtam Ambrose-nak, a liftesfiúnak, hogy hívja fel a rendőrséget, aztán fusson ki a tűzlépcsőhöz.

– Az asszony – intette a felesége felé – pár perc múlva megjelent a fegyveremmel, és mondta, hogy Martinez, aki Ambrose öccse, és a

telefonközpontot kezeli, felhívta a rendőröket. Én ott álltam, néztem mind a két lépcsőt, de a fickó csak nem akart eljönni egyiken sem. Aztán akkor megjelent egy kocsinyi rendőr a Richmond Street-i kapitányságról. Ekkor kiengedtük Toplinékat a szekrényből, és nekiálltunk átkutatni az épületet. Aztán Miss Eveleth jelent meg futva a lépcsőn, az arca meg a ruhája csupa egy merő vér, és elmondta, hogy a rabló az ő lakásában bújt el, így biztosak voltunk benne, hogy elkapjuk. De nem. Minden lakást átkutattunk az épületben, de még csak a nyomát sem találtuk.

– Hát persze, hogy nem! – közölte kellemetlen hangon Mrs. McBirney. – De ha te…

– Tudom – felelte a gondnok, és úgy sóhajtott fel, mint aki már egy ideje pontosan tudja, hogy a felesége nem túl kellemes megjegyzései a házasélet szerves részét képezik. – Ha hősködtem volna, és elkapom, akkor… Akkor engem is jól elintézett volna. Én nem vagyok olyan ostoba, mint az öreg Toplin, akinek belelőtt a lábába, vagy Blanche Eveleth, akinek meg beverte az orrát. Nem ment el a józan eszem, nem fogok én verekedni semmiféle fegyveressel.

– De nem ám! Te semmi ilyesmit nem teszel, mert…

Kettejük veszekedésével semmire sem jutottam, ezért félbeszakítottam az asszonyt egy kérdéssel: – Melyik lakójuk költözött be utoljára?

– Mr. és Mrs. Jerald. Tegnapelőtt érkeztek.

– Melyik lakásba?

– A 704-esbe, pont Miss Eveleth mellett.

– És kik ezek a Jeraldék?

– Bostonból jöttek. A férfi azt mondta nekem, hogy egy gyár kihelyezett üzemét jött megnyitni. Legalább ötven lehet, vékony, és rövidlátó…

– Csak ő és a felesége?

– Igen. Az asszony sincs valami jól. Egy vagy két évig szanatóriumban kezelték.

– Előttük ki költözött be utoljára?

– Mr. Heaton az 535-ösbe. Itt van már pár hete, de három napja elutazott Los Angelesbe, és azt mondta, tíz-tizenkét napig lesz távol.

– Hogy néz ki és mivel foglalkozik?

– Színházi ügynök, kövérkés és vörös az arca.

– Előtte ki költözött be?

~ Miss Eveleth. Egy hónapja lakik itt.

– És őelőtte?

– Wagenerék a 923-asban. Lassan két hónapja élnek itt.

– Kik ők?

– A férfi nyugdíjas ingatlanügynök. A feleség is. Velük él a fiuk, Jack is. Talán tizenkilenc éves lehet. Gyakran látom Phyllis Toplinnal.

– Toplinék mióta élnek itt?

– Jövő hónapban lesz két éve.

McBirney felé fordultam.

– A rendőrök minden lakást átkutattak?

– Igen – felelte. – Minden egyes szobába bementünk, minden ajtót kinyitottunk, mindenhova benéztünk a pincétől a padlásig.

– Maga jól látta a rablót?

– Igen. Toplinék ajtaja fölött egy lámpa ég, az teljesen megvilágította az arcát, amikor megláttam.

– Nem lehet, hogy valamelyik lakó volt?

– Nem.

– Felismerné, ha újra látná?

– Arra mérget vehet.

– Hogy nézett ki?

– Egy kicsit szegényes öltözékű, fehér bőrű, huszonhárom, huszonnégy éves fiú régi kék öltönyben.

– Tudnék most beszélni Ambrose-zal és Martinezzel? – A liftesfiú és a telefonközpontos, előző éjjel ők voltak szolgálatban.

A gondnok ránézett az órájára.

– Igen. Mind a ketten dolgoznak. Kettőkor kezdtek.

Kimentem az épület előcsarnokába, és ott találtam őket. Testvérek voltak, le sem tagadhatták volna, két fényes tekintetű filippínó fiú. De túl sokat tőlük sem tudtam meg.

Ambrose valóban lesietett az előcsarnokba, és szólt a testvérének, hogy azonnal hívja a rendőröket, majd kiment a tűzlépcsőhöz, ami az épület hátsó falán fut végig. A sarkon állva a fiú szemmel tudta tartani a tűzlépcsőt és a hátsó ajtót is.

Bőven elég fény volt ahhoz, hogy jól lásson mindent, de sem az ajtónál, sem a tűzlépcsőn nem észlelt semmi mozgást.

Martinez felhívta a rendőrséget, aztán a bejárati ajtót és a két lépcsőt figyelte. Semmit sem látott.

Éppen végeztem a testvérpárral, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és két férfi lépett be. Egyikőjüket ismertem: Bill Garren volt az, egy zálogházi detektív. A másik férfi alacsony, szőke fiatalember volt csillogó-villogó pantallóban, jól szabott zakóban, és méret után készült bőrcipőben, és passzoló kalapban és kesztyűvel. Arca nem a felhőtlen örömről árulkodott. Nem örült Garren társaságának.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte a detektív.

– Toplinéknál nyomozok a biztosítás ügyében – feleltem.

– És jutsz valamire?

– Egyről a kettőre – válaszoltam, amit akár viccnek is érthetett, ha akart.

– Onnét meg a háromra – vigyorgott. – Nekem meg csak egy jutott – intett a piperkőc fiatalember felé. – Gyere fel velünk.

Beszálltunk a liftbe, Ambrose meg felvitt minket az ötödikre. Mielőtt Garren becsöngetett volna, elmondta, mi a helyzet.

– Ez az alak itt egy gyűrűt próbált meg zaciba tenni a Third Streeten. Egy gyémántból és smaragdból készült gyűrűt, ami nagyon úgy néz ki, mint amit Toplinéktól raboltak el. Most kukát játszik nekem. Eddig egy szót sem szólt. Megmutatom azért ezeknek az embereknek, aztán leviszem magammal a kapitányságra. Ott majd kiszedek belőle mindent szép, szabatos mondatokban, ahogy kell.

A fiatalember komoran a padlót bámulta, mintha nem is hallotta volna a fenyegetést. Garren becsengetett, Hilda ajtót nyitott. A szeme elkerekedett, amikor megpillantotta a piperkőc fiút, de egy szót sem szólt, ahogy bevezetett minket a nappaliba, ahol Mrs. Toplin és a lánya ültek.

– Helló, Jack! – üdvözölte Phyllis a rabot.

– Helló, Phyl – motyogta a fiú, de nem nézett a lányra.

– Barátok vagyunk? Azok? – kérdezte Garren a lánytól.

A lány felszegte az állát, és ugyan elvörösödött az arca, gőgösen nézett a detektívre.

– Levenné a kalapját? – kérdezte Phyllis Garrentől.

Billről sok mindent el lehet mondani, csak éppen azt nem, hogy szeret megalázkodni. A kalapját lehúzta a szemébe, és a lány anyjára nézett.

– Látta már korábban ezt a fiatalembert? – kérdezte.

– Hát persze! – felelte Mrs. Toplin. – Ő Mr. Wagener, itt lakik.

– Nos – mondta Bill – Mr. Wagenert egy zálogházban fogtuk le, ahol ezt a gyűrűt akarta beadni. – Előhalászta a zsebéből a zöld-fehér ékszert. – Ismerős?

– Hogyne! – jelentette ki az asszony. – Phyllisé, és a rabló… – Szája tátva maradt, ahogy lassan megértette, mi történt. – Hogy tehette, Mr. Wagener?

– Hogy tehette? – ismételte Bill.

A lány közém és Garren közé lépett, Billnek háttal. – Én mindent meg tudok magyarázni – közölte. Az ember ilyet filmeken szokott hallani, de…

– Mondja csak – intettem.

– A gyűrűt én találtam meg a bejárati ajtó mellett, amikor kiszabadultunk

a szekrényből. A rabló elejthette. Anyáéknak semmit sem szóltam róla, hiszen semmi jelentősége nem volt. A gyűrű is biztosítva van, így arra gondoltam, hogy eladom, és lesz egy kis pénzem. Tegnap este megkérdeztem Jacket, nem adná-e el, mire ő azt felelte, hogy szívesen. Ezt leszámítva az egészhez semmi köze, azt azonban nem gondoltam volna, hogy rögtön zálogházba megy vele. Micsoda ostobaság.

Megvetően nézett bűntársára.

A fiú egyre csak a cipőjét bámulta.

– Hah! – nevetett fel Bill keserűen. – Milyen ötletes! Hallották a két ír történetét, akik véletlenül a leányegylet öltözőjében akartak átöltözni?

Phyllis nem felelt semmit.

– Mrs. Toplin – néztem az asszonyra. – Ha ránéz a fiatalemberre, és elképzeli őt borostásan, gyűrött ruhákban és szemébe húzott kalappal, akkor lehetett ő a rabló?

A nő határozottan rázta a fejét. – Nem. Egyáltalán nem!

– Horgonyozd le az embered, Bill – szóltam a detektívnek –, aztán lépjünk ki egy kicsit az előszobába váltani pár szót.

– Rendben.

Bill a szoba közepére húzott egy nehéz fotelt, beleültette Wagenert, majd szépen odabilincselte, amire nem igazán volt szükség, de Bill csalódott volt, amiért nem az embere volt a rabló, aztán kiléptünk az előszobába, ahol nem kellett attól tartanunk, hogy meghallhatják, mit beszélünk, és még a piperkőc fiút is szemmel tudtuk tartani.

– Ez egyszerű – súgtam Bill lapátfülébe. – Ötféleképpen történhetett a dolog. Egy: Wagener Toplinék megbízásából rabolta ki őket. Kettő: Toplinék önrablást hajtottak végre, és Wagenerre akarják kenni. Három: Wagener a lánnyal közösen találta ki, és a szülőknek nem szóltak. Négy: az egészet Wagener találta ki, és a lány most fedezi. Öt: a lány igazat mondott. Viszont ezen lehetőségek egyike sem magyarázza meg, hogyan lehetett ez a fiú akkora barom, hogy ma reggel már zaciba akarja vágni a gyűrűt. Neked az öt közül melyik tetszik?

– Nekem mindegyik tetszik – felelte Bill. – De a legjobban az tetszik, hogy elcsíptem ezt a marhát, ahogy lopott árut akart zaciba tenni. Nekem ennyi elég. Te majd megoldasz mindent. Én nem kérek többet, nekem ennyi elég.

– Én sem akarok túl sokat foglalkozni vele – magyaráztam neki. – A biztosító már ez alapján is megtagadhatja a fizetést, de én szeretnék egy kicsit tovább menni. Rács mögött akarok látni mindenkit, aki azt hiszi, átverheti a biztosítót. Szerintem először a fiút tegyük rács mögé, aztán

meglátjuk, mi mást tudunk még tenni.

– Rendben – bólintott Garren. – Szedd össze a gondnokot meg azt az Eveleth nevű nőt, addig én megmutatom a fiút Toplinnak és a szobalánynak.

Kimentem a folyosóra, az ajtót nem csuktam be magam mögött. Lifttel felmentem a hetedikre, majd szóltam Ambrose-nak, hogy kerítse elő McBirney-t, és küldje oda Toplinékhoz. Végül becsengettem Blanche Eveleth-hez.

– Le tudna jönni pár percre? – kérdem. – Lehet, hogy elfogtuk a támadóját.

– Tényleg? – kérdezte, aztán elindult mellettem a lépcsőn. – És ha tényleg ő volt, akkor visszafizethetek neki azért, amit a szépségemmel tett?

– Hogyne – ígértem. – Azt tesz vele, amit csak akar, de azért még bíróság elé akarjuk állítani.

Toplinéknál nem is csengettem, hanem benyitottam. Mindenki Frank Toplin szobájában gyűlt össze. Garren komor arckifejezéséből tudtam, hogy sem az öreg, sem a szobalány nem ismerte fel a fiút.

Rámutattam Jack Wagenerre. Blanche Eveleth szemét csalódottság töltötte meg. – Maga téved – jelentette ki. – Nem ő támadott meg.

Bill haragosan összevonta a szemöldökét. Tudta, ha Toplinék közösen tervelték ki a rablást, akkor nyilván nem fogják azonosítani. Bill arra számított, hogy a két kívülálló fogja majd azonosítani a fiút: Blanche Eveleth és a gondnok. Blanche pedig nem ismerte fel a fiút.

Ekkor megszólalt a csengő, majd a szobalány bevezette a gondnokot.

Rámutattam Jack Wagenerre, aki Garren mellett állva bámulta a cipőjét.

– Ismeri ezt a férfit, McBirney?

– Igen. Ő Mr. Wagener fia, Jack.

– Ő az, aki fegyvert fogott magára tegnap éjjel?

McBirney meglepve kapta fel a fejét.

– Nem – jelentette ki határozottan, aztán hirtelen kétely jelent meg a szemében.

– Egy régi, gyűrött öltönyben, szemébe húzott sapkával, borostásan… Nem lehet, hogy mégis ő volt?

– Neeem – felelte a gondnok. – Nem hiszem, bár ahogy most mondja… Tudja, volt benne valami ismerős, de hogy mi, azt nem tudtam volna megmondani. De azt hiszem, magának mégis igaza lehet. De megesküdni nem mernék rá.

– Ez is elég – morogta Garren mérgesen.

Az, ahogy a gondnok azonosította a fiút, semmit sem ért, akárhonnét is nézzük. Gyakran még a pozitív és határozott azonosítás sem elég. Sokan

véletlenül – és persze szándékosan is – lejáratták a közvetett bizonyíték intézményét. És az is igaz, hogy gyakran félrevezető lehet egy ilyen bizonyíték. Ám semmi sem veheti fel a versenyt a klasszikus, régimódi és tömény megbízhatatlansággal, ami a tanúvallomásokat jellemzi. Elég bármilyen embert – kivéve egy olyat, aki teljes mértékben ura a gondolatainak, valamint érzékszerveinek, és ilyet százezerből egyben lehet csak találni – felizgatni, mutatni neki valamit, aztán pár órára magára hagyni, hadd gondolkozzon, majd a végén megkérdezni. Bárkivel, bármikor, bármibe lefogadok, hogy gyakorlatilag semmi köze annak, amit elmond, ahhoz, amit látott. Itt volt ez a McBirney. Egy óra kellett csak ahhoz, hogy meggyőzze magát: Jack Wagener a rabló.

Garren rákulcsolta az ujjait a fiú karjára, és az ajtó felé indult.

– Hova indulsz, Bill? – kérdeztem.

– Beszélek a szüleivel. Akarsz jönni?

– Maradj még egy kicsit – feleltem. – Szervezek egy kisebb összejövetelt. Először azt mondd meg nekem, Bill, hogy a kiérkező rendőrök jó munkát végeztek-e.

– Nem láttam, mit csináltak – felelte a detektív. – Én csak akkor érkeztem ide, amikor vége volt a műsornak, de amennyire hallottam, a fiúk minden tőlük telhetőt megtettek.

Odafordultam Frank Toplinhoz. Azért hozzá beszéltem, mert mindannyian – a felesége, a lánya, a szobalány, a gondnok, Blanche Eveleth, Garren, Wagener és jómagam – az ágya köré gyűltünk össze, ráadásul így mindenkit szemmel tarthattam.

– Valaki annyi mindent mesélt nekem – kezdtem –, hogy az nem igaz. Illetve, ha igaz lenne minden, amit mondott, akkor Ózt is tényként kellene kezelni. A meséik egyáltalán nem passzolnak, még csak közelítőleg sem. Vegyük a figurát, aki kirabolta magukat. A jelek szerint igencsak jól ismerte a család ügyeit. Lehet, hogy csak szerencséje volt, amikor kirabolta magukat, és véletlenül vihette el az ékszereket. Betörhetett volna máskor, vagy máshova is. De én nem szeretem a szerencsét. Szerintem pontosan tudta, mit csinál. A drága ékszereik miatt választotta magukat, aztán felfutott Miss Eveleth lakásába. Lehet, hogy a földszintre igyekezett, amikor beleszaladt McBirney-be, de az is lehet, hogy nem. Akárhogy is, az emeletre ment, be Miss Eveleth lakásába, és a tűzlépcsőt kereste. Vicces, nem? Annyira ismerte az épületet, hogy a rablást végrehajtsa, de annyira már nem, hogy tudja: Miss Eveleth lakásából nem nyílik tűzlépcső.

– Nem beszélt sem magukhoz, sem McBirney-hez, ellenben beszélt Miss Eveleth-hez, méghozzá mély basszushangon. Nagyon, nagyon mély hangon.

Vicces, nem? Aztán Miss Eveleth lakásából úgy tűnt el, hogy minden kijáratot figyeltek. Ha rendőrség már az előtt megérkezett volna, hogy a rabló eltűnt volna a lakásból, ők is biztosan elállják a kijáratokat, ahogyan azt McBirney és Ambrose tették. De a rabló elmenekült. Vicces, nem? Öltönye gyűrött volt, mintha átmulatta volna benne az éjszakát. A rabló egy kis ember, mindenki ezt mondta. Miss Eveleth nőnek nem kicsi, de férfinak az lenne. Egy kellően gyanakvó ember nyugodtan hihetné azt, hogy Blanche Eveleth volt a rabló.

Frank Toplin, a felesége, Wagener, a gondnok és a szobalány döbbenten néztek rám. Garren összeszűkült szemmel méregette Eveleth-t, aki viszont dühtől égő tekintettel bámult rám. Phyllis Toplin megvetéssel vegyes szánalommal nézett rám, mint aki sajnál az együgyűségemért.

Miután Bill Garren alaposan végigmérte a lányt, lassan bólintott.

– Akár meg is csinálhatta – közölte –, de csak lámpafénynél és úgy, hogy nem szólal meg.

– Pontosan – feleltem.

– Pontosan? – csattant fel Phyllis. – Pontosan?! Maguk aztán komoly nyomozók. Levelezőn végeztek? Maguk még egy női ruhát viselő nő és egy női ruhát viselő férfi között sem képesek különbséget tenni. A rabló borostás volt, legalább kétnapos szőr borította az arcát. Igazi szőr, uraim. Azt hiszik, át tudott volna verni minket valamiféle álszakállal? Minket kiraboltak, ha nem vették volna észre. Nem csak úgy mondtuk.

A többiek egyetértően bólogattak.

– Phyllisnek igaza van – jelentette ki Frank Toplin. – A rabló egy férfi volt, nem pedig egy férfinek öltözött nő.

A felesége, a szobalány és a gondnok vadul bólogattak.

De ha bizonyítékokról van szó, nálam keményfejűbb nyomozót nem nagyon lehet találni. Odafordultam Blanche Eveleth-hez.

– Magának nincs semmi mondanivalója? – kérdeztem tőle.

Édesen rám mosolygott, és megrázta a fejét.

– Rendben van – bólintottam. – Adja szépen a karját, indulunk.

Ekkor rögtön rájött, hogy van mondanivalója. Nem is kevés, és minden, amit mondott, velem volt kapcsolatos. Nem különösebben szép dolgokat mondott rólam. Hangjában a düh sikítássá vált, és olyan mérges volt, hogy azt magam is nehezen hittem. Ilyen hamar ekkora méregbe gurulni még senkit nem láttam. Sajnáltam, hogy így alakult.

A megbízásom eddig nyugodt volt és békés, mindenki kulturáltan és visszafogottan viselkedett, és nagyon reméltem, hogy az ügy így is fog véget érni. De Blanche minél többet sikított, annál rondább dolgokat kiabált. Olyat

nem mondott, amit ne hallottam volna, viszont több olyan szókombinációt is használt, ami az újdonság erejével hatott rám. Hallgattam, ameddig bírtam.

Aztán szépen szájon vágtam.

– Elég, elég! – ragadta meg Bill Garren a karomat.

– Semmi gond, Bill – ráztam le magamról a karját, majd odamentem Eveleth-hez, hogy felhúzzam a padlóról. – A lovagiasságod dicséretes, Bill, csak éppen Blanche valódi neve Mike, Alec vagy Rufus.

Azzal talpra rántottam Eveleth-t, és megkérdeztem: – Nem akarja elmondani?

Válaszként rám vicsorgott.

– Rendben – néztem a többiekre –, ha ő nem beszél, akkor majd én. Ha Blanche Eveleth lehetett a rabló parókában és álszakállal, akkor ennyi erővel a rabló a rablás előtt és után is lehetett Blanche Eveleth, nem kellett hozzá más, csak egy kis szőrtelenítés, valamint egy paróka. Egy nőnek nehéz kiadnia magát férfinak, ám sok férfi van, akik sikeresen alakítják a nő szerepét. Nem lehetséges, hogy Eveleth szépen kivette a lakást, mindent elintézett, megszervezett, aztán a lakásában maradt, hogy megnőjön a szakálla? Hogy utána kirabolja Toplinékat, aztán felrohanjon az emeletre, gyorsan leborotválja a szakállát, és negyedóra múlva parókával a fején ismét egy nőt játsszon el? Szerintem igenis lehetséges. És volt is tizenöt perce az egész átváltozásra. Nem tudom, az orrával mit csinált. Talán elesett a lépcsőn, vagy saját maga törte be az orrát a hitelesség kedvéért.

Nem jártam messze az igazságtól, bár Frednek hívták, Frederick Agnew Ruddnak. Torontóban jól ismerték, ugyanis tizenkilenc évesen már ült az egyik ontariói börtönben, mivel elkapták, amint női ruhába öltözve lopott egy boltban. Eveleth, illetve pontosabban Rudd azonban nem ismert be semmit, egy szót sem szólt. A kék öltönyt nem találtuk meg, a sapkát sem, és persze a fekete kesztyűt sem, bár a matracában rábukkantunk egy lyukra, ahova mindezeket elrejthette a rendőrök szeme elől. Aztán szépen megszabadult az árulkodó ruhadaraboktól. Viszont Toplinék ékszereit egyenként megtaláltuk, amikor egy vízvezeték-szerelővel darabjaira szedettük a lefolyót és radiátorokat a 702-es lakásban.

Varga Bálint fordítása

Egy óra
Egy

— Ő Mr. Chrostwaite – mondta Vance Richmond.

Az ügyvéd nagy foteljának karfái közé szorult Chrostwaite morgása lehetett akár a bemutatás tudomásulvétele is. Válaszul visszamorogtam rá, aztán leültem.

Nagy, léggömbember volt ez a Chrostwaite, és a kockás, zöld öltönye se kicsinyített rajta. A nyakkendője giccses darab volt, főleg sárga, a közepén egy nagy gyémánttal, és a püffedt kezén is volt még pár kő. Szivacsos zsírpárnák torzították el a vonásait, lehetetlenné téve kerek, lilás arcának minden más kifejezést, mint a bosszús falánkságot, ami megszokásból rátelepedett. Bűzlött a gintől.

– Mr. Chrostwaite a Kölcsönös Tűzoltókészülék-gyártó Társaság ügynöke ezen a parton – kezdte Vance Richmond, amint leültem. – Az irodája a Kearny Streeten van, a California Street közelében. Tegnap délután úgy háromnegyed háromkor beugrott az irodájába, az épület előtt hagyva a kocsiját, egy Hudson túraautót járó motorral. Tíz perc múlva, amikor kiment, az autó már nem volt ott.

Chrostwaite-re néztem. Kövér térdét bámulta, a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta. Gyorsan visszanéztem Vance Richmondra; tiszta, szürke arca maga volt a gyönyör hájas ügyfeléé mellett.

– Egy Newhouse nevű férfit – folytatta az ügyvéd –, akinek egy nyomdája van a California Streeten, egy saroknyira Mr. Chrostwaite irodájától, elütötték Mr. Chrostwaite autójával a Clay és a Kearny sarkán öt perccel az után, hogy Mr. Chrostwaite otthagyta azt, és bement az irodájába. A kocsit a rendőrség nem sokkal később megtalálta alig egy sarokra a baleset helyszínétől, a Montgomery Streeten a Clay közelében.

Az ügy tehát elég világos. Valaki ellopta Mr. Chrostwaite autóját, amint bement az irodába, és ahogy gyorsan elhajtott vele, elütötte Newhouse-t, majd ijedtében otthagyta a kocsit. Mr. Chrostwaite helyzete azonban kicsit bonyolultabb. Három napja este éppen kicsit gondatlanul…

– Részegen – szólalt meg Chrostwaite, fel sem nézve a kockás térdéről. Rekedt hangjából, amely a whiskytől lecsiszolt torok rekedtsége volt, nem hallatszott ki semmiféle érzelem.

– Kicsit gondatlanul hajtott a Van Ness Avenue-n – folytatta Vance Richmond, mit sem zavartatva magát –, és Mr. Chrostwaite elütött egy

gyalogost. A férfi nem szenvedett komoly sérülést, és nagylelkű kárpótlást kap érte. Azonban meg kell jelennünk a bíróság előtt jövő hétfőn gondatlan vezetés vádjával, és attól tartok, a tegnapi baleset, amelyben meghalt a nyomdász, árthat nekünk.

– Senki nem hiszi, hogy Mr. Chrostwaite az autójában ült, amikor a nyomdász meghalt, ezt bármennyi bizonyítékkal alá tudjuk támasztani. De attól tartok, hogy a nyomdász halála fegyver lehet ellenünk a Van Ness Avenue-i vádban. Ügyvéd lévén pontosan tudom, hogy a vád, ha akarja, mennyi mindent kihozhat abból a jelentéktelen tényből, hogy ugyanaz az autó ütötte el a férfit a Van Nessen, ami tegnap egy másikat. És ügyvéd lévén tudom, hogy a vád ezt ki is fogja használni. És csinálhatja úgy is, hogy nekünk kevés vagy semmi lehetőségünk nem lesz elő adni a verziónkat.

A legrosszabb természetesen, hogy a szokásos bírság helyett Mr. Chrostwaite-nek esetleg harminc vagy hatvan napot a városi börtönben kell töltenie. Azonban ez is elég szörnyű, és szeretnénk elkerülni a…

Chrostwaite szólalt meg ismét, még mindig a térdének beszélve:

– Nyűgös nyűg!

– Ezt szeretnénk elkerülni. Hajlandók vagyunk kemény bírságot fizetni a Van Ness Avenue-n történt balesetért, ami egyértelműen Mr. Chrostwaite hibájából történt. De…

– Részeg, mint a csap! – hörögte Chrostwaite.

– De nem szeretnénk, hogy ez a másik baleset, amihez nincs semmi közünk, hamis nyomatékot adjon a kisebb balesetnek. Szóval azt akarjuk, hogy keresse meg, ki lopta el a kocsit és ütötte el John Newhouse-t. Ha az a személy bíróság elé kerül, minket nem fenyeget a veszély, hogy az ő vétkéért kell felelnünk. Meg tudja találni hétfőig?

– Megpróbálom – ígértem –, de…

A léggömbember nem várta meg, hogy befejezzem. Talpra állt, kövér, gyűrűs ujjaival elővette óráját.

– Három – mondta. – Fél négykor golf meccsem van. – Az asztalról felvette a kesztyűjét és a kalapját. – Keresse meg, rendben? Börtönbe menni olyan nyűg.

Azzal kikacsázott.

Kettő

Az ügyvédtől az Igazságügyi Palotába mentem, és pár perc keresés után találtam egy rendőrt, aki a Clay és Kearny sarkára ért pár perccel azt követően, hogy Newhouse-t elütötték.

– Épp kimentem innét, amikor egy kocsit láttam eltűnni a Clay Street sarkán – mesélte a járőr, egy nagy, sárga hajú, Coffee nevű férfi. – Aztán

láttam, hogy emberek állnak meg, hát odamentem, és ott volt John Newhouse kiterülve. Már halott volt. Öten-hatan látták a balesetet, és egyikük megjegyezte a kocsi rendszámát. Meg is találtuk a kocsit üresen a sarkon, a Montgomery Streeten. Az orra északnak mutatott. Ketten ültek benne, amikor elütötte Newhouse-t, de senki se látta, hogy néztek ki. Amikor megtaláltuk, nem voltak benne.

– Newhouse milyen irányba tartott?

– Északnak a Kearny Streeten, és az úttest felénél járt a Clayen, amikor elütötték. A kocsi is északnak tartott a Kearnyn, és keletnek fordult a Clayre. Nem csak az ő hibájuk volt, legalábbis a szemtanúk szerint. Newhouse úgy ment át az utcán, hogy egy papírt nézett a kezében. Külföldi papírpénzt találtam a markában, gondolom, azt nézhette. A hadnagy szerint holland pénz, egy százforintos.

– Megtudtak valamit a kocsiban ülőkről?

– Semmit. Összeszedtünk mindenkit, akit csak találtunk a California és a Kearny környékén, ahonnét a kocsit lopták, meg a Clay és a Montgomery környékén, ahol hagyták. De senki nem emlékezett a pasasokra ki- vagy beszállni. A kocsit nem a tulajdonosa vezette, annyi biztos, hogy ellopták. Először azt hittem, van valami gyanús a balesetben. John Newhouse-nak két-háromnapos monokli volt a szeme alatt. De kiderült, hogy pár napja szívrohama volt, elesett és a székbe ütötte be. Három napig otthon pihent, csak a baleset előtt úgy fél órával ment el otthonról.

– Hol lakott?

– A Sacramento Streeten. Jól kint. Valahol megvan a címe.

Átpörgetett egy koszos noteszt, és megkaptam a halott férfi lakcímét, valamint a tanúk nevét és címét, akiket Coffee a balesetkor kikérdezett.

Ezzel kimerítettem a rendőr információtárát, hát elköszöntem.

Három

Következő lépésként úgy döntöttem, átfésülöm a környéket, ahonnét a kocsit ellopták, és azt, ahol otthagyták, majd kikérdezem a tanúkat. Az, hogy a rendőrség eredménytelenül átment már ezen, nem valószínűsítette, hogy bármi érdekeset találok, de csupán emiatt nem hagyhattam ki. A nyomozói munka kilencvenkilenc százaléka a részletek türelmes gyűjtése, márpedig ezeknek a részleteknek lehetőleg első kézből kell származniuk, nem törődve azzal, ki járt már előttünk.

Mielőtt azonban ennek nekiláttam volna, elmentem megnézni a halott nyomdáját – csak háromtömbnyire volt az Igazságügyi Palotától –, hátha valamelyik alkalmazott hallott valamit, ami segíthet nekem.

Newhouse nyomdája egy kis épület földszintjét foglalta el a Californián, a

Montgomery és a Kearny között. Az elején leválasztottak egy kis irodát, azon át lehetett hátramenni magába a nyomdarészbe.

Amikor beléptem, a kis irodában egy alacsony, köpcös, gondterhelt képű, negyvenes férfi ült ingujjban, és számokat egyeztetett egy köteg papír meg egy főkönyv között.

Bemutatkoztam, mondtam, hogy a Kontinentális Detektívügynökségtől jöttem Newhouse halála ügyében. Azt mondta, ő Ben Soules, Newhouse művezetője. Kezet fogtunk, aztán intett, hogy üljek le az asztal előtti székre, félretolta a papírokat, amiken dolgozott, és a ceruzájával felháborodva vakarta meg szőke fejét.

– Ez szörnyű. Minden összejön, nyakig vagyunk a munkában, és még ezekkel a könyvekkel is szórakoznom kell, amikről gőzöm sincs, és…

Csengett a telefon, felvette.

– Igen, itt Soules… Most csináljuk… legkésőbb hétfőn meglesz… Tudom, tudom! De a főnök halála közbejött. Magyarázza ezt meg Mr. Chrostwaite-nek. És… ígérem, hogy hétfőn meglesz! – Soules bosszúsan csapta le a kagylót, és rám nézett. – Az ember azt hinné, ha már az ő kocsija ütötte el a főnököt, van benne annyi tisztesség, hogy nem hőbörög a késés miatt.

– Chrostwaite?

– Igen. Az egyik embere volt. Valami röplapot nyomtatunk neki, amit tegnapra ígértünk, de hát itt a főnök halála, meg új embereket is kell betanítani, persze, hogy mindennel késünk. Nyolc éve vagyok itt, most történt meg először, hogy lemaradtunk egy rendeléssel, erre minden ügyfél megbolondul. Ha olyanok lennénk, mint a többi nyomda, megszokták volna, de mi túl jók vagyunk. De ez a Chrostwaite! Lehetne benne némi tisztesség, ha már az ő kocsija ütötte el a főnököt!

Megértően bólogattam, odacsúsztattam egy cigarettát, aztán megvártam, amíg Soules szájában füstölög, és akkor kérdeztem meg:

– Azt mondta, új embereket kell betanítani. Miért?

– Mert Mr. Newhouse múlt héten kirúgott két nyomdászt, Finchert meg Keyst. Megtudta, hogy az IWW-hez tartoznak, a munkásszakszervezethez, hát kiadta az útjukat.

– Ezen kívül nem volt velük semmi baja?

– Nem. Elég jó munkások voltak.

– Okoztak gondot utána?

– Nem nagyon, bár elég forrófejűek. Mielőtt elmentek, még lenyomták a nagy szakszervezeti előadásukat.

– Emlékszik, melyik nap volt ez?

– Azt hiszem, múlt hét szerdán. Igen, szerdán, mert csütörtökön vettem fel két embert.

– Hányan dolgoznak itt?

– Rajtam kívül hárman.

– Mr. Newhouse gyakran volt beteg?

– Annyira nem, hogy sokat legyen távol, de időnként vacakolt a szíve, és ágyban kellett maradnia egy hetet, tíz napot. Soha nem volt teljesen egészséges. Csak az irodában dolgozott, a nyomdát én vittem.

– Mikor volt legutóbb beteg?

– A felesége hívott kedd reggel, hogy Mr. Newhouse nincs jól, pár napig nem jön. Tegnap, ami ugye csütörtök volt, beugrott úgy tíz percre délután, és azt mondta, reggel már jön. Aztán alig lépett ki az ajtón, elütötték.

– Milyennek látta? Betegnek?

– Nem nagyon. Persze mondom, sose nézett ki teljesen egészségesnek, de nem láttam nagy különbséget. Azt hiszem, ez a legutóbbi roham nem volt olyan erős, mint máskor… általában egy hetet feküdni szokott.

– Nem mondta, hová megy innen? Azért kérdezem, mert a Sacramento Streeten lakott, ott szállt volna villamosra, de a Clay Streeten indult el gyalog.

– Azt mondta, elmegy a Portsmouth Square-re üldögélni kicsit a napon. Két-három napja ki sem mozdult otthonról, kicsit levegőzni akart, mielőtt hazament.

– Külföldi pénz volt a kezében, amikor elütötték. Tud erről valamit?

– Igen, innét való. Az egyik ügyfelünk, Van Pelt a neve, tegnap délután éppen akkor jött fizetni, amikor a főnök itt volt. Amikor elővette a tárcáját, ott volt ez a holland pénz, nem is tudom, mi a neve. Azt mondta, olyan harmincnyolc dollárt ér. A főnök elfogadta és abból adott vissza. Azt mondta, meg akarja mutatni a fiainak, aztán később beválthatjuk.

– Kicsoda ez a Van Pelt?

– Egy holland. Dohányimportcéget akar csinálni errefelé egy-két hónap múlva. Ennyit tudok róla.

– Hol lakik vagy dolgozik?

– A Bush Streeten van az irodája, a Sansome közelében.

– Ő tudta, hogy Newhouse beteg volt?

– Nem hinném. A főnökön nem látszott különösebben.

– Mi a teljes neve ennek a Van Peltnek?

– Hendrik Van Pelt.

– Hogy néz ki?

Mielőtt Soules válaszolhatott volna, a hátulról hallatszó nyomdagépek kattogása-kerregése mellett három, egyenletes berregés hallatszott.

Felcsúsztattam a pisztolyom csövét – öt perce már az ölemben fogtam – az asztal széle fölé, hogy Ben Soules is lássa.

– Mindkét kezét tegye az asztalra.

Odatette.

A nyomdaajtó közvetlenül mögötte volt, így vele szemben ülve a válla fölött pont ráláttam. Köpcös teste eltakarta a fegyveremet az elől, aki bejön majd az ő jelére.

Nem kellett sokáig várnom.

Három, fekete festékfoltos férfi lépett be az ajtón a kis irodába. Közömbösen, nevetve-viccelődve jöttek.

Egyikük azonban megnyalta a száját, ahogy belépett. A másik szemében az írisz körül fehér kör virított. A harmadik volt a legjobb színész, csak épp a vállát tartotta túl mereven az amúgy laza tartásához képest.

– Álljanak meg ott! – szóltam rájuk, amint mind bent voltak, és felemeltem a pisztolyt, hogy lássák.

Úgy torpantak meg, mintha közös lett volna a lábuk.

Hátrarúgtam a székemet, és felálltam.

Nem tetszett a helyzetem. Az iroda túlságosan kicsi volt. Igaz, nekem volt fegyverem, nekik meg ha volt is, nem kézben. Csakhogy túl közel álltak hozzám. Ráadásul a pisztoly nem csodafegyver, hanem egy mechanikus szerkezet, aminek megvannak a maga korlátai.

Ha mégis rám támadnak, egyet tudok leszedni, a többi pedig elkap. Én is tudtam, ők is tudták.

– Kezeket fel és hátra arc!

Egyikük sem moccant. Az egyik nyomdász gonoszul vigyorgott; Soules lassan ingatta a fejét; a másik kettő csak nézett rám.

Patthelyzetben voltam. Csak azért senkit nem lehet lelőni, mert nem engedelmeskedik, még ha bűnöző is. Ha megfordultak volna, a falhoz terelhetem őket, és biztonságban telefonálhatok. De nem fordultak.

Aztán arra gondoltam, a fegyverrel sakkban tartva őket kihátrálok az irodából az utcára, és ott vagy segítségért kiáltok, vagy az utcán jobban el tudok velük bánni. De ezt az ötletet éppolyan gyorsan elvetettem, ahogy jött.

A négy férfi arra készült, hogy rám támad, efelől kétségem se volt. Csak a szikra hiányzott, ami cselekvésre ösztönzi őket. Merev lábbal, feszülten álltak, várták, hogy mit csinálok. Ha teszek egy lépést hátra, megkezdődik a küzdelem.

Olyan közel álltak, hogy bármelyikük megérinthetett volna. Egyet le tudok lőni. Négyből egy. Azaz egy a négy volt az esélye mindegyiknek ahhoz, hogy ő legyen az áldozat, ami nem túl jó, kivéve talán a leggyávább embereknek.

Elvigyorodtam egy magabiztosnak szánt vigyorral, mert azért ez nagy pech volt, és a telefonért nyúltam. Tennem kellett valamit. Aztán egyből átkoztam is magam: amint felemelem a kagylót, megadom a jelet a támadásra.

De már nem visszakozhattam – az is jel lenne –, végig kellett csinálnom.

Kalapom alól verejték csorgott a halántékomra, ahogy bal kezem egyre közelebb ért a kagylóhoz.

Ekkor kinyílt az iroda utcai ajtaja, és meglepett kiáltás hangzott mögöttem.

Gyorsan beszéltem, a szememet le nem véve a négy emberről:

– A telefont! Hívja a rendőrséget!

Az ismeretlen érkeztével – aki valószínűleg a Newhouse egyik kuncsaftja volt – úgy gondoltam, ismét nálam az előny. Ha mást nem is csinál, csak hívja a rendőrséget, akkor is megosztja az ellenséget, ami nekem ad annyi időt, hogy legalább kettőt leszedjek. Négyből kettő, ettől már egy nyugodt ember is elgondolkodik, mielőtt ugrana.

– Gyorsan! – nógattam.

– Persze, persze – mondta, és az „sz" betűiből azonnal kiéreztem a külföldi akcentust.

Ebben a feszült állapotomban nem is kellett több figyelmeztetés.

Oldalt vetettem magam, vaktában ugrottam, csak el onnét, ahol álltam. De nem elég gyorsan.

A hátulról érkező ütés nem talált telibe, de azért annyira igen, hogy a térdem megcsuklott, mintha papírból hajtogatták volna, és a padlóra rogytam…

Sötét valami zuhant felém. Két kézzel kaptam el. Az arcomnak célzott láb lehetett. Megcsavartam, ahogy a mosónő a törülközőt. A gerincemen rázkódás futott végig. Valaki a fejemet üthette. Nem tudom. A fejem nem élt, mert az ütés elzsibbasztott. Látni se láttam jól. Árnyak úsztak előttem, más semmi. Ütöttem, téptem, markoltam az árnyakat. Néha nem találtam el semmit. Máskor viszont igen, valamilyen testrészt. A pisztolyom eltűnt.

A hallásom se volt jobb a látásomnál, sőt. A világ hangtalan lett. Olyan tökéletes csendben veszkelődtem, amilyet még nem éltem. Szellemekkel harcoló szellem voltam.

Aztán a lábamat újra éreztem, de akkor meg valami a hátamra akaszkodott, hogy ne tudjak felállni. Meleg, nyirkos, kézszerű valami tapadt az arcomra.

Beleharaptam. Hátrakaptam a fejem, amennyire csak tudtam. Talán eltalálta az arcot, aminek szántam. Nem tudom. Az izé mindenesetre eltűnt a

hátamról.

Lassanként sejteni kezdtem, hogy egyre püfölnek, csak éppen nem érzem. Megállás nélkül küzdöttem a fejemmel, vállammal, könyökömmel, öklömmel, térdemmel és talpammal…

Hirtelen visszatért a látásom, nem tisztán, de az árnyak színt kaptak. A hallásom is javult: nyögések, morgások, káromkodások és ütések. Erőlködő tekintetem egy réz köpőcsészén állapodott meg, tíz centire a szemem előtt. Ebből tudtam, hogy újra padlóra kerültem.

Ahogy tekeredtem, hogy belerúgjak egy puha testbe felettem, egyik lábamon égő érzés futott végig: kés. A csípésétől azonnal teljesen magamhoz tértem.

Megragadtam a köpőcsészét, és azzal vagdosva tisztítottam helyet magamnak, hogy fel tudjak állni. Férfiak ugrottak felém azonnal. Elhajítottam fölöttük a köpőcsészét, ki az üvegajtón a California Streetre.

Aztán folytatódott a küzdelem.

Csakhogy nem lehet úgy kidobni egy köpőcsészét egy üvegajtón a California Streeten, hogy az ne vonná magára a figyelmet; ehhez azért túlságosan közel van San Francisco szívéhez. Úgyhogy alig kerültem megint a padlóra háromszáz kilóval a hátamon, máris jöttek a rendőrök, szétválasztottak bennünket, engem pedig kiástak a rakás aljáról.

A nagydarab, sárga hajú Coffee volt az egyik, mégis időbe telt bebizonyítanom neki, hogy én vagyok az a magánnyomozó, akivel nemrég beszélt.

– Ejha – mondta, amikor végre meggyőztem – ezek a fickók jól megdolgozták! Olyan az arca, mint egy elázott muskátli.

Nem nevettem. Nem volt vicces.

A jobbik szememmel megnéztem a felsorakoztatott öt embert: Soulest, a három nyomdászt meg a selypítő férfit, aki elkezdte a verekedést azzal, hogy fejbe vágott.

Elég magas, harminc év körüli volt, kerek arca pirospozsgás és most kicsit kék-zöld is. Drága fekete ruhája immár tépett volt. Tudtam, hogy kicsoda, kérdeznem se kellett. Hendrik Van Pelt.

– Szóval mi történt? – kérdezte tőlem Coffee.

Rájöttem, ha megfogom az államat, még beszélni is tudok.

– Ezek ütötték el Newhouse-t, és nem baleset volt. Nekem is hiányzik egy-két részlet, de rám ugrottak, mielőtt kérdezhettem volna. Newhouse kezében volt egy holland százforintos, amikor elütötték, és a főkapitányság felé tartott, ami csak fél sarokra van az Igazságügyi Palotától.

– Soules szerint Newhouse a Portsmouth Square-re tartott kicsit napozni,

azt viszont nem tudta, hogy Newhouse-nak aznap monoklija volt. Amiről maga beszélt nekem. Ha pedig nem látta a monoklit, akkor nem is látta Newhouse-t aznap.

– Newhouse innét a rendőrség felé tartott egy külföldi bankjeggyel a kezében, ezt jegyezzük meg.

– Gyakran volt beteg, ami Soules barátunk szerint korábban egy hétre, tíz napra otthon tartotta. Ezúttal azonban csak két és fél napra.

– Soules szerint a nyomda három nappal le van maradva a megrendelésekkel, és azt is mondta, hogy ez nyolc éve nem fordult elő. Newhouse halálára hivatkozik, ami azonban csak tegnap történt. Ráadásul a jelek szerint Newhouse betegsége korábban még sosem késleltette a dolgokat. Akkor most miért?

– Múlthéten kirúgtak két nyomdászt, és már másnap felvettek kettőt. Elég gyorsan. A kocsit, amivel Newhouse-t elütötték, a sarokról kötötték el, és innét gyors sétányira hagyták ott. Az orra észak fele állt, így szinte biztos, hogy akik benne ültek, délnek indultak. Hétköznapi autótolvajok nem kerültek volna vissza abba az irányba, amerről jöttek.

– Elmondom, mire tippelek: ez a Van Pelt egy holland, akinek van hamis százforintos nyomtatására alkalmas nyomólemeze. Addig keresett, amíg talált egy nyomdászt, aki belement a játszmába, mégpedig Soules, egy olyan nyomda munkavezetője, aminek a tulajdonosa rendszeresen otthon maradt egy hétre a szíve miatt. Soules egyik nyomdásza hajlandó volt a dologra. A másik kettő talán nem. Talán Soules meg se kérdezte tőlük. Mindenesetre kirúgták őket, és Soules két barátja vette át a helyüket.

– Barátaink aztán előkészítettek mindent, és várták, hogy Newhouse szíve megint rakoncátlankodjon. Meg is tette hétfő éjjel. Amint a felesége másnap reggel telefonált, a madárkáink már nyomták is a hamis pénzt. Ezért maradtak le a megbízásokkal. Csakhogy ezúttal Newhouse nem gyengélkedett olyan sokáig, ameddig szokott. Két nap alatt felépült és tegnap délután be is ugrott pár percre.

– Akkor sétálhatott be, amikor a barátaink éppen nagyon elfoglaltak voltak valahol hátul a nyomdarészben. Newhouse kiszúrhatta a hamispénzt, azonnal megértette a helyzetet, felkapta az egyik bankjegyet, és indult a rendőrségre. Azt hitte, barátaink nem vették észre.

– Pedig észrevették, talán amikor kiment. Ketten követték. Csak úgy nem üthették le az utcán egy-két sarokra az Igazságügyi Palotától. A sarkon befordulva azonban meglátták Chrostwaite járó motorú kocsiját. Ez megoldotta a gondot. Beültek és Newhouse után eredtek. Gondolom, eredetileg le akarták lőni, de Newhouse lelépett az úttestre a Clay Streeten,

és közben egyre a pénzt nézte a kezében. Az ölükbe pottyant a lehetőség. Elgázolták. Biztosra mentek, mert tudták, ha a baleset nem is öli meg, a szíve biztosan felmondja a szolgálatot. Aztán elhagyták a kocsit, és visszajöttek.

– Sok még az elvarratlan szál a történetben, de amit elmondtam, passzol az ismert tényekhez. Egy havi fizetésembe fogadom, hogy sehol nem lőttem nagyon mellé. Valahol itt a nyomdában háromnapos holland vetés vár aratásra. Maguk…

Talán a világ végéig mondom magamét – a kimerültség okozta kába, részeg érzéstől –, ha a nagydarab, sárga hajú járőr lapátkezét a számra téve el nem hallgattat.

– Elég, ember – emelt ki a székből, és fektetett az asztalra. – Mindjárt jön a mentő.

Az iroda forgott körülöttem, a sárga mennyezet felém süllyedt, majd megint emelkedett; eltűnt, aztán furcsa alakban jött vissza. Elfordítottam a fejem, hogy kikerüljem, és tekintetem egy óra pörgő, fehér számlapjára esett. Az végre megállt, és elolvastam: négy óra.

Eszembe jutott, hogy Chrostwaite háromkor indult el Vance Richmond irodájából golfozni, vagyis akkor kezdtem az ügyet.

– Egy óra! – kilátottam Coffee-nak, majd elájultam.

A rendőrség fejezte be a munkát, amíg az ágyat nyomtam. Van Pelt irodájában a Bush Streeten nagy köteg százforintos bankót találtak. Van Peltről kiderült, hogy Európában első osztályú pénzhamisítónak számít. Végül az egyik nyomdász vallott: Van Pelt és Soules követte és ölte meg Newhouse-t.

Pék Zoltán fordítása

Ki ölte meg Bob Tealt?

— Tealt megölték tegnap este.

Az Öreg – a Kontinentális Detektívügynökség San Franciscó-i irodájának vezetője – nem nézett rám, miközben beszélt. Hangja kellemes volt, mosolya pedig nem árulta el, milyen felfordulás mehetett végbe benne.

Az, hogy csendben maradtam, és vártam, az Öreg hadd folytassa, nem azt jelentette, hogy a hír hidegen hagyott. Igencsak kedveltem Bob Tealt, mindannyian nagyon kedveltük őt. Két éve kezdett el dolgozni az ügynökségnél, rögtön az után, hogy megszerezte a diplomáját, és minden adottsága megvolt ahhoz, hogy kiváló detektív legyen belőle, ebből a magas, vékony, szélesvállú fiatalemberből. Két év kevés idő ahhoz, hogy valaki megtanulja a nyomozás alapjait, ám az éles szemű és éles eszű, nyugodt és munkáját teljes szívvel szerető Bob Teal igencsak közel járt ahhoz, hogy igazi detektív váljék belőle. Érdeklődésem majdnem atyai volt iránta, hiszen én magam tanítottam be az elején.

Az Öreg folytatta, de nem nézett rám. A nyitott ablakhoz beszélt a könyökénél.

– Egy harminckettessel lőtték le. Két lövés a szívébe. A Hyde és Eddie északnyugati sarkán, a hirdetőtáblák mögött ölték meg tegnap éjjel tíz körül. A holttestét egy járőr találta meg tizenegy után. A fegyver tőle öt méterre hevert. Ott voltam a helyszínen én magam is, és megnéztem mindent alaposan. Az eső elmosott minden lehetséges nyomot, de Teal ruhájának állapotából, valamint a testhelyzetéből arra következtetek, hogy nem volt dulakodás közte és a támadója között, és ott helyben lőtték le, a holttestét nem máshonnan hozták oda. A hirdetőtáblák mögött feküdt, tíz méterre a járdától, mindkét keze üres volt. A fegyvert olyan közel tartotta a gyilkosa a zakójához, hogy a torkolattüze megperzselte. A jelek szerint a gyilkosságnak nem volt sem szem-, sem fültanúja. Az eső és a szél miatt alig jártak az utcán, de ha mégis, a széllökések elnyomták a harminckettes zaját, ami eleve nem túl hangos.

Az Öreg elkezdett dobolni a ceruzájával az asztalon; az ütemes zaj kezdett az idegeimre menni. Végre letette a ceruzát, és folytatta a beszámolót.

– Teal egy Herbert Whitacre nevű férfit követett most már három napja. Whitacre társtulajdonosa az Ogburn & Whitacre mezőgazdasági mérnöki irodának. Elővételi jogot szereztek számos nagyobb földre az új, öntözött kerületekben. Ogburn felel az eladásokért, Whitacre meg az üzlet többi

részéért felelős, beleértve a könyvelést is.

– Ogburn a múlt héten felfedezte, hogy az üzlettársa nemlétező tételeket vezetett be a főkönyvbe. A bejegyzések szerint fizettek egy földért, de Ogburn megtudta, hogy ez nem igaz, ugyanis pénz nem cserélt gazdát. Úgy becsüli, hogy Whitacre százötven-kétszázötvenezer dollárt sikkasztott el. Három napja keresett meg engem, és megbízott, hogy kövessük Whitacre-t, és derítsük ki, mit csinál a lopott pénzzel. Mivel közös a cégük, ezért az egyik üzlettárs nem jelentheti fel a másikat azért, mert lopott a cégtől. Ezért Ogburn nem is fordulhatott a rendőrséghez, viszont azt remélte, hogy megtaláljuk a pénzt, amit aztán polgári peres úton visszaszerezhet tőle. És attól is tartott, hogy Whitacre eltűnik.

– Kiküldtem Tealt, hogy kövesse Whitacre-t, aki állítólag nem is sejtette, hogy a társa gyanakszik rá. Most meg én küldöm ki magát, hogy találja meg Whitacre-t. Eltökéltem magam, hogy megtaláljuk, és bíróság elé állítjuk, még akkor is, ha el kell zavarnom a megbízóinkat, és minden egyes emberünket erre az ügyre állítom rá. Kint elkérheti Teal jelentéseit. Rendszeresen tájékoztasson, hogy mire jutott.

Az Öreg szájából több volt ez egy vérbosszúnál.

A titkárnőknél megkaptam Teal két jelentését. Tegnap nyilván nem tudott már leadni jelentést, hiszen csak akkor írta volna meg, amikor hazamegy. A két jelentés közül az első másolatát már elküldték Ogburnnek, a másodikon éppen dolgozott a titkárnő.

Teal a jelentésében Whitacre-t harminchét körüli, barna hajú és szemű, simára borotvált arcú, fehér bőrű férfinak írta le, aki láthatóan ideges, és akinek nagyon kicsi a lába. Egyhetven magas lehetett, hatvanöt kiló, és divatosan, ám nem feltűnően öltözött. A feleségével a Gough Streeten élt egy lakásban. Gyerekük nem volt. Ogburn leírta Bobnak Mrs. Whitacre-t: alacsony, molett, szőke nő, nagyjából harminc lehetett.

Azok, akik emlékeznek erre az ügyre, tudják, hogy minden szereplő nevét – a városét, a detektívügynökségét és az összes szereplőét – megváltoztattam. És azt is tudják, hogy a tényeken mit sem módosítottam. Az érthetőséghez nagyon fontosak a nevek, és ha a valódi nevek használata kellemetlen lenne, vagy esetleg fájdalmat okozna, akkor az álnevek kielégítő megoldást jelentenek.

Whitacre követése során Bob semmit sem tudott meg, ami az eltűnt pénz hollétére utalna. Whitacre nyugodtan intézte az ügyeit, és Bob semmi gyanúsat nem talált a viselkedésében. Ám Whitacre ideges volt, gyakran megállt körbenézni. Láthatóan gyanította, hogy követi valaki, de egyáltalán nem volt biztos benne. Bobnak többször is el kellett veszítenie Whitacre-t,

mert a lebukás fenyegette. Egy ilyen alkalomkor, amikor Bob a házaspár lakása környékén várakozott, látta, hogy Mrs. Whitacre – vagy legalábbis egy nő, akire illett Ogburn leírása – taxival elmegy otthonról. Bob meg sem próbálta követni őt, de a taxi rendszámát azért felírta.

A két jelentést elolvastam, és gyakorlatilag memorizáltam is, aztán elindultam az ügynökségtől az Ogburn & Whitacre céghez a Packard Buildingbe. Egy gépíró bevezetett egy ízlésesen berendezett irodába, ahol Ogburn egy asztal mögött ülve leveleket írt alá. Megkért, hogy üljek le. Bemutatkoztam neki. Ogburn átlagos testalkatú, harmincöt körüli férfi volt, brillantintól csillogó barna hajjal, és olyan határozott állkapoccsal, ami a szónokok, az ügyvédek és az ügynökök sajátja.

– Ó, igen! – tolta félre Ogburn a leveleit, arca pedig felderült. – Sikerült Mr. Tealnek kiderítenie valamit?

– Mr. Tealt tegnap este agyonlőtték.

Ogburn értetlenül nézett rám barna szemével, aztán megismételte: – Agyonlőttek?

– Igen – feleltem, majd elmondtam neki azt a keveset, amit tudtam.

– Csak nem hiszi, hogy… – kezdte, majd elhallgatott. – Csak nem hiszi, hogy Herb tette?

– Maga szerint?

– Kizárt, hogy Herb gyilkosságot kövessen el. Az elmúlt pár napban idegesebb volt a szokottnál. Szerintem rájött, hogy felfedeztem a sikkasztását. Azt azonban kétlem, hogy ennyire messzire ment volna, még akkor is, ha tudta volna, hogy Mr. Teal követi őt. Őszinte leszek: nem hiszem, hogy ő lett volna.

– Tegyük fel – kezdtem –, hogy Teal valamikor tegnap megtudta, hogy Whitacre hova dugta a lopott pénzt, és erről valahogyan maga Whitacre is tudomást szerzett. Azt gondolja, hogy a társa ilyen körülmények között sem lett volna képes megölni Tealt?

– Talán – felelte lassan. – De nem akarok belegondolni. Ha pánikba esik, akkor… Nem, nem hiszem, hogy képes lett volna megtenni.

– Mikor látta utoljára?

– Tegnap. A napot majdnem végig az irodában töltöttük. Pár perccel hat előtt indult haza. De később telefonon beszéltünk. Nem sokkal hét után felhívott, hogy átugrik hozzám, mert el akar mondani valamit. Azt hittem, bevallja majd, hogy mit tett, és akkor talán helyre tudjuk hozni ezt a nyomorult helyzetet. A felesége telefonált tíz körül. Herbet akarta megkérni, hogy hazafele menet hozzon neki valamit, de Herb nem volt ott nálam. Egész éjjel vártam rá, de nem…

Szavai lassan elhaltak, arca elfehéredett.

– Istenem, nekem végem! – suttogta, mintha most értette volna meg teljesen a helyzetét. – Herb eltűnt, a pénz eltűnt, három év munkája veszett kárba! Ráadásul én felelek minden centért, amit ellopott. Istenem!

Szeméből könyörgést olvastam ki, hogy mondjak neki ellent, de annál többet nem tehettem, mint hogy biztosítottam: minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy megtaláljuk mind Whitacre-t, mind a pénzt. Amikor eljöttem, éppen az ügyvédjét tárcsázta elkeseredetten.

Ogburn irodájából Whitacre lakásához mentem. Amikor befordultam a Gough Street sarkán, megláttam egy nagydarab férfit felfele menni az apartmanház lépcsőjén. George Dean volt az. Miközben feléje siettem, azon gondolkodtam, hogy bárcsak másvalakinek adták volna az ügyet a gyilkosságiaknál. Dean nem rossz fickó, de nem olyan jó vele dolgozni, mint másokkal. George ugyanis hajlamos elhallgatni egy fontos információt, csak hogy a nyomozás végén a híres és sikeres nyomozó szerepében tetszeleghessen. Egy ilyen emberrel együtt dolgozva én is hajlamos vagyok titkolózó lenni, és ez nem igazán hasznos a csapatmunka szempontjából

A bejárati ajtónál értem őt utol. Éppen Whitacre-ékhez csengetett fel.

– Helló – üdvözöltem. – Téged állítottak rá?

– Aha. Tudsz már valamit?

– Semmit. Most kezdtem el dolgozni az ügyön.

Az ajtó kinyílt, mi pedig lifttel felmentünk Whitacre-ék lakásához a harmadikra. Egy molett, szőke nő nyitott ajtót kék háziruhában. Igencsak csinos volt a maga tömött, nőies módján.

– Mrs. Whitacre? – kérdezte Dean.

– Igen.

– Mr. Whitacre itthon van?

– Nincs. Ma reggel Los Angelesbe utazott – felelte nyílt tekintettel.

– És tudja, hogy hol tudnánk kapcsolatba lépni vele?

– Talán az Ambassadorban szállt meg, de szerintem holnap vagy holnapután már haza is jön.

Dean megmutatta neki a jelvényét.

– Magának is fel akarunk tenni pár kérdést – mondta az asszonynak, aki minden különösebb meglepetés nélkül invitált be minket a lakásba. Egy kék-fehér nappaliba vezetett, és hellyel kínált minket, ő velünk szemben ült le egy nagy kék székre.

– Hol volt a férje tegnap este? – kérdezte Dean.

– Itthon. Miért? – Kék szemében kíváncsiság csillant fel.

– Egész éjjel itthon volt?

– Igen. Ronda egy éjjel volt, végig esett. Miért? – Deanről rám pillantott.

Dean elkapta a tekintetemet, én pedig igent bólintottam a kérdésre, amit kiolvastam a szeméből.

– Mrs. Whitacre – közölte kíméletlenül Dean –, a férje ellen letartóztatási parancsot adtak ki.

– Letartóztatási parancsot? De hát miért?

– Gyilkosság miatt.

– Gyilkosság miatt? – Hangja elfojtott sikoltás.

– Pontosan. Tegnap éjjel követték el.

– De… de én már mondtam, hogy a férjem itthon…

– Ogburn meg azt mondta nekem – szakítottam félbe, és előre dőltem a fotelban –, hogy maga felhívta őt tegnap este, és a férjét kereste.

A nő kifejezéstelen tekintettel bámult egy ideig, aztán felnevetett, ahogy azok szoktak, akiket csőbe húztak.

– Maga nyert! – mondta szégyenkezés nélkül. – Figyeljen ide – folytatta most már nem olyan jókedvűen –, nem tudom, Herb mit tett, de annyit igen, hogy nekem nem lenne szabad beszélnem magukkal az ügyvédem nélkül. De talán erre most semmi szükség nincs. Ha maguk becsületszavukat adják, hogy nem élnek vissza a helyzettel, és mindent elmondanak, akkor talán én is elmondok maguknak mindent. Már amennyit tudok. Azt akarom mondani, hogy amennyiben maguk meggyőznek, hogy érdemes beszélnem, akkor talán beszélni fogok. Feltéve, hogy egyáltalán van mit mondanom.

Ez egy tisztességes, bár kicsit meglepő ajánlat volt. A molett kis asszonyt – aki a lehető legőszintébb arccal volt képes hazudni, és nevetni, amikor csapdába került – saját magán kívül más nem érdekelte.

– Te mondd el neki – nézett rám Dean.

Elmondtam.

– A férje évek óta sikkaszt az üzlettársától. Nagyjából kétszázezer dollárt síbolt el Ogburntől, mire az rájött. A férjét egy nyomozó kezdte el követni, hogy megtalálja a pénzt. Tegnap éjjel a maga férje egy üres telken agyonlőtte ezt a nyomozót.

Mrs. Whitacre eltűnődött. Gépiesen egy csomag cigarettáért nyúlt, ami a mellette álló kis asztalon feküdt, majd megkínált minket. Megráztuk a fejünket. Egy szálat a szájába rakott, gyufát gyújtott, a cigarettához tartotta, és nézte az égő végét. Végül megvonta a vállát, az arca kitisztult, és ránk nézett.

– Beszélni fogok – kezdte. – Soha egy centet sem kaptam, hát hülye lennék Herb helyett elvinni a balhét. Semmi bajom nincs vele, de ha elhagyott, akkor nincs értelme védenem őt. A következő a helyzet. Én nem

vagyok Mrs. Whitacre. Illetve az vagyok a postai küldeményeken, és kész. A nevem Mae Landis. Lehet, hogy van egy igazi Mrs. Whitacre, talán nincs. Nem tudom. Herbbel lassan egy éve élünk együtt.

– Úgy egy hónapja Herb nagyon ideges kezdett lenni. Rosszabb volt a helyzet, sokkal rosszabb a szokottnál. Azt mondta, üzleti problémái vannak. Aztán pár napja észrevettem, hogy a pisztolya eltűnt a fiókból, ahol azóta feküdt, amióta ideköltöztünk. Megkérdeztem tőle, hol a fegyver. Azt felelte, hogy nála. Megkérdeztem, hogy miért. Valaki követi, válaszolta, majd tudni akarta, nem láttam-e valaki gyanúsat a lakásunk körül, az utcában. Semmi gyanúsat nem láttam, feleltem, és azt gondoltam, Herbnek elment az esze.

– Tegnapelőtt éjjel azt mondta, hogy bajban van, és talán el kell utaznia, de engem nem vihet magával, viszont hagy nekem pénzt, amivel egy ideig ellehetek. Izgatott volt, összepakolt mindent, hogy rögtön tudjon indulni, ha a szükség úgy hozza, aztán elégette az összes fotóját, rengeteg levelet és hivatalos papírt. A bőröndjei még a hálóban vannak, ha meg akarják nézni őket. Amikor tegnap este nem jött haza, volt egy olyan érzésem, hogy sürgősen el kellett utaznia. A bőröndjeit sem vitte magával, és tőlem sem búcsúzott el. Pénzt meg végképp nem adott. Van összesen húsz dollárom, és négy nap múlva lakbért kell fizetni.

– Mikor látta őt utoljára?

– Tegnap este nyolc körül. Azt mondta, átmegy Mr. Ogburnhöz valami üzleti ügy miatt, de nem ment oda. Ezt tudom. Elfogyott a cigarettám, az Elixir Russianst szeretem, és azt itt a környéken nem lehet kapni, szóval felhívtam Mr. Ogburnt, és megkértem, hogy szóljon Herbnek. Ekkor közölte Mr. Ogburn, hogy Herb nincs ott.

– Mióta ismeri Whitacre-t? – kérdeztem.

– Pár éve, azt hiszem. Talán az egyik óceánparti szállodában találkoztam vele.

– Rokonai vannak?

– Én nem tudok róla. Ami azt illeti, alig tudok róla valamit. Illetve egyvalamit tudok róla! Három évet ült Oregonban hamisítás miatt. Akkor mondta el, amikor egyik éjjel alaposan elázott. Akkor még Barbernek vagy Barbee-nak hívták. Azt mondta, azóta jó útra tért.

Dean ekkor elővett egy kis automata pisztolyt, ami annak ellenére, hogy sáros volt, újnak látszott, majd odanyújtotta a nőnek.

– Látta már valaha?

A szőke fej bólintott. – Igen! Vagy Herbé, vagy annak az ikertestvére.

Dean zsebre tette a fegyvert, és felálltunk.

– Most mi lesz velem? – kérdezte a nő. – Ugye nem tartóztatnak le?

– Nem – nyugtatta meg Dean. – Ha lehet, ne utazzon el, hogy könnyen meg tudjuk találni, ha beszélni akarunk magával, és nem zavarjuk többé. Van valami ötlete, hogy Whitacre merre járhat?

– Nincs.

– Körbenéznénk a lakásban, ha nem bánja.

– Nézzenek csak – felelte. – Tőlem akár szét is szedhetik. Én mindenben segítek maguknak.

Hajszál híján tényleg majdnem szétszedtük a lakást, de semmit sem találtunk. Whitacre a jelek szerint mindent elégetett, ami elárulhatta.

– Készített róla valaha profi fotós fényképet? – kérdeztem, mielőtt elmentünk.

– Én nem tudok róla.

– Szól nekünk, ha hall valamit, vagy eszébe jut valami?

– Hogyne – felelte, majd nyomatékosan megismételte: – Hogyne.

Deannel beszálltunk a liftbe, és lementünk a földszintre, majd kisétáltunk a Gough Streetre.

– Mit gondolsz te erről az egészről? – kérdeztem az utcán.

– Nem akármi a nő, annyi szent – vigyorgott Dean. – Az a nagy kérdés, hogy mennyit tud. Azonosította a fegyvert, aztán elárulta, hogy Whitacre hamisításért ült, de ezt úgyis megtudtuk volna nélküle is. Ha egy kis esze van, mindent elmondott, amit úgyis megtudnánk, mert ezzel minden más is hitelessé válik, mit elárul nekünk. Szerinted mennyi esze van?

– Nem tudhatjuk – feleltem. – De állítsunk rá valakit, és ellenőrizzük a levelezését. Megvan a taxi rendszáma, amibe pár napja beült. Azt is előkerítjük.

A sarkon egy drogériából felhívtam az Öreget, és megkértem, küldjön ki pár embert a Gough Streetre megfigyelni Mae Landist meg a lakását. Aztán megkértem, szóljon a főpostának, hogy figyeljék, kap-e a nő vagy a férfi levelet. Közöltem még vele, hogy elmegyek Ogburnhöz, és szerzek mintát Whitacre kézírásából, hogy összehasonlítsuk a nőhöz érkező levelek címzésével.

Ekkor Deannel nekiálltunk előkeríteni a taxit, aminek Bob Teal írta fel a rendszámát. A cégnél fél óra alatt kiderítettük, hogy a nő a Greenwich Streetre vitette magát, és azonnal oda indultunk.

A romos épületben több ócska és visszataszító lakás alakítottak ki. Megtaláltuk a házmestert a pincében: egy sápadt, szürke asszonyt, vékony, kemény szájjal, fakó, gyanakvó szemmel. Energikusan hintázott egy nyikorgó hintaszékben, egy nadrágot foltozott, miközben három gyereke egy korcs kutyakölyköt kergetett fel-le a szobában.

Dean megmutatta neki a jelvényét, és közölte, hogy négyszemközt akarunk vele beszélni. A nő felkelt, kizavarta a gyerekeket meg a kutyát is, aztán csípőre tett kézzel állt szemben velünk.

– Mit akarnak? – kérdezte.

– Meséljen nekünk a lakóiról – felelte Dean.

– Meséljek róluk? – A hangja még akkor is zavaró lett volna, ha nincs ennyire ingerlékeny hangulatban. – Mit gondol, mit tudok én mondani róluk? Én a saját dolgommal törődök. Senki sem mondhatja, hogy ez egy tisztességtelen…

Ezzel sehova nem jutottunk.

– Ki lakik az első lakásban? – kérdeztem.

– Az Aud házaspár, idős emberek, az unokáikkal laknak ott. Ha van valamijük ellenük, azt én kétlem, mert tíz éve itt laknak, de soha semmilyen bajt nem kavartak még!

– És a második lakásban?

– Mrs. Codman meg a fiai, Frank és Fred. Három éve vannak itt, és…

Egymás után átvettük az összes lakást, mire elértünk az első emelet egyik lakásáig, ahol végre a nő hangjából nem éreztem ki a vádat, hogy a lakóit ártatlanul gyanúsítom.

– Ott Quirkék élnek – felelte mérgesen, de nem sértve, mint az előbb. – És ha engem kérdez, kifejezetten rendes emberek.

– Mióta élnek itt?

– Hat hónapja.

– A férfi miből él?

– Nem tudom. – Aztán durcásan: – Talán utazik.

– Hány tagú a család?

– Csak a férfi meg a felesége.

– Hogy néz ki a férfi?

– Mint bárki más. Nem vagyok én detektív, nem szaglászok én mások után, hogy hogy néznek ki, nem ütöm bele az orrom az ő dolgukba. Nem vagyok én…

– Mennyi idős a férfi?

– Harmincöt és negyven között lehet. Hacsak nem fiatalabb vagy idősebb.

– Alacsony vagy magas?

– Annyira nem alacsony, mint maga, és annyira nem magas, mint a haverja – intett Dean felé. – És annyira nem kövér, mint maguk.

– Bajusz?

– Nincs.

– Világos a haja?

– Nem. – Majd diadalittasan hozzátette: – Sötét!

– A szeme is?

– Azt hiszem.

Dean egy kicsit félreállt, majd a nő válla fölött rám nézett. Szája hangtalanul ezt a szót formázta: – Whitacre.

– És Mrs. Quirk? Ő hogy néz ki? – folytattam.

– Neki világos a haja, alacsony és kövérkés, szerintem még harminc sem lehet.

Deannel elégedetten egymásra néztünk: a leírás pontosan Mae Landisre illett.

– Sokat vannak itthon? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte a nő mogorván, én pedig tudtam, hogy az ellenkezője az igaz, így vártam, mire végre megszólalt: – Azt hiszem, sokat vannak távol, de nem tudom biztosan.

– De én igen – néztem rá. – Nagyon ritkán vannak itthon, és akkor is csak napközben, amikor… Tudja maga.

A nő nem tagadta, így megkérdeztem: – Most is itthon vannak?

– Nem tudom. Lehet.

– Nézzük meg azt a lakást – javasoltam Deannek.

Dean bólintott, és így szólt a nőnek: – Vigyen fel minket az elsőre, és nyissa ki a lakásukat.

– Azt nem lehet! – jelentette ki a nő határozottan. – Nincs maguknak semmiféle joguk csak úgy bemenni senkihez, hacsak nincsen házkutatási parancsuk. Van olyanjuk?

– Nincs – vigyorgott rá Dean. – De ha nagyon akarja, szerzünk egy párat. Itt maga a házmester, bármelyik lakásba akkor megy be, amikor csak akar. Ha felvisz minket, békén hagyjuk. De ha nem, akkor majd szépen összeboronálom én magát papíron Quirkékkel, és talán még a cellán is osztozni fognak. Maga dönt. – A nő átgondolta, aztán morogva és magában átkozódva felvitt minket a lakásba. Először megnézte, nincsenek-e otthon, majd beengedett minket.

A lakás három szobából állt, egy fürdőből és egy konyhából. A berendezés pontosan passzolt az épület szegényes és lelakott mivoltához. A szobákban találtunk pár férfi és női ruhát, tisztálkodószereket, és hasonlókat. Ám a lakás nem úgy nézett ki, mint ahol állandóan laknak: a falakon nem voltak képek, a fotelokban párnák, azaz egyetlen olyan kényelmi vagy személyes tárgyat nem láttunk, amitől egy lakás otthon lesz. A konyhát régóta nem használták, mivel a liszt-, a kávé- és a teatartó mind üresen álltak.

Két dolgot találtunk, amik jelentettek valamit. Jó pár Elixir Russians márkájú cigarettát az asztalon, valamint az egyik fiókban egy doboz .32-es lövedéket. Tíz darab hiányzott a dobozból.

Miközben átkutattuk a lakást, a házmester végig ott állt a sarkunkban, hideg szemében kíváncsisággal. Végül aztán kizavartuk, mondván a lakásba ezentúl csak a rendőrségnek van bejárása.

– Ez volt Whitacre és a nője búvóhelye – mondta Dean, amikor végre kiment a házmester. – Most már csak az a kérdés, hogy itt akart-e elbújni, vagy itt készítette elő a menekülését. Azt hiszem, az a legjobb, ha a kapitánnyal ideküldetek egy embert, hogy vigyázzon a lakásra, amíg mi elő nem kerítjük Whitacre-t.

– Az a legbiztonságosabb – bólintottam. Dean odalépett a telefonhoz, és intézkedni kezdett.

Miután Dean végzett, felhívtam az Öreget, hogy megkérdezzem, történt-e valami.

– Semmi – felelte. – És maga hogy halad?

– Jól. Talán már ma este lesznek híreim.

– Megszerezte Whitacre kézírását Ogburntől? Vagy én intézzem el?

– Ma este meglesz – ígértem.

Tíz percet elfecséreltem azzal, hogy megpróbáltam elérni telefonon Ogburnt az irodájában, aztán az órámra pillantottam, és láttam, hogy hat óra is elmúlt. A számát megtaláltam a telefonkönyvben, és azonnal tárcsáztam is.

– Van magánál otthon valami, amit Whitacre kézzel írt? – kérdeztem. – Szükségem lenne a kézírására. Lehetőleg még ma este, de ha nagyon nem jó, tudok várni holnapig.

– Talán itt van pár levele. Ha most ide tud jönni, oda is adhatom őket.

– Negyedóra múlva ott vagyok – mondtam neki.

– Lemegyek Ogburnhöz – közöltem Deannel – Whitacre kézírásáért. Addig te úgyis itt maradsz, és megvárod, hogy a helyszínelők megérkezzenek. A Statesben találkozzunk, amikor mindketten végeztünk. Megvacsorázunk, és kitaláljuk, hogyan tovább.

– Oké – motyogta, majd feltette a lábát az asztalra, kényelembe helyezte magát, én meg távoztam.

Ogburn éppen öltözött, amikor odaértem hozzá. Kezében volt a gallérja és a nyakkendője, amikor ajtót nyitott.

– Találtam jó pár levelet Herbtől – mondta, és a hálószobába vezetett.

Átfutottam az asztalon fekvő tíz-tizenöt levélen, kiválasztottam azokat, amikre szükségem volt, közben Ogburn folytatta az öltözködést.

– Hogy haladnak? – kérdezte.

– Haladgatunk. Hallott valamit, ami a segítségünkre lehet?

– Nem, de pár perccel ezelőtt eszembe jutott, hogy Herb gyakran járt a Mills Buildingbe. Többször láttam bemenni és kijönni, de soha nem gondoltam, hogy jelentősége lenne. Most sem tudom, hogy fontos-e vagy sem, de…

Felugrottam a fotelből.

– Ez az! – kiáltottam. – Használhatom a telefonját?

– Hogyne. Az előszobában van az ajtó mellett. – Meglepve nézett rám. – Érmével működik. Van ötcentese?

– Van – szóltam vissza a háló ajtajából.

– A kapcsoló az ajtó mellett a falon, ha villanyt akar gyújtani. Maga szerint…

Nem álltam meg, hogy végighallgassam a kérdését. A telefon felé siettem, zsebemben aprót kerestem. Végül találtam egyet, de elejtettem – nem véletlenül, mivel volt egy olyan érzésem, hogy nem árt megmozgatni az izmaimat. Az ötcentes elgurult a szőnyegen. Felkapcsoltam a villanyt, felszedtem az ötcentes, és tárcsáztam Quirkék számát. Tiszta szerencse, hogy így tettem.

Dean még ott volt.

– Semmit sem fogtok találni ott – mondtam neki. – Vidd be a házmestert a kapitányságra, és útközben szedd össze azt a Landis nevű némbert is. Találkozunk a kapitányságon.

– Komolyan? – kérdezte.

– Majdnem – feleltem, és letettem a kagylót.

Az előszobában lekapcsoltam a villanyt, halkan fütyültem egy dallamot, és visszamentem a hálóba Ogburnhöz. Az ajtó résnyire nyitva állt. Egyenesen odamentem, és berúgtam, majd a fal mellé lapultam.

Két lövés – olyan gyorsan követték egymást, mintha csak egyszer sütötték volna el a fegyvert – csapódott a falba.

A falhoz lapulva erősen belerúgtam a padlóba, majd olyan kiáltásokat és nyögéseket hallattam, amik egy haldokló vadembernek is a becsületére váltak volna.

Egy pillanat múlva Ogburn jelent meg az ajtóban, kezében revolver, arca egy ragadozóé. Eltökélte magát, hogy megöl engem. Vagy az ő élete, vagy az enyém, szóval…

Felemeltem a fegyverem, és egy határozott ütéssel jól tarkón vágtam.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemet, két rendőr rakta be egy rendőrautóba.

***

Deant a detektívek szobájában találtam meg az Igazságügyi Palotában.

– A házmester Mrs. Quirkként azonosította Mae Landist – közölte. – És akkor mi van?

– Hol van most a nő?

– Egy rendőrnő őrzi őket a kapitány irodájában.

– Ogburnt a zálogházi detektívek szobájába vitték – mondtam neki. – Vigyük csak oda a házmestert, hogy megnézhesse magának.

Ogburn kezébe temette a fejét, és mogorván bámulta az őt őrző rendőr cipőjét, amikor megjelentünk nála a komor házmesterrel.

– Látta már valaha ezt a férfit? – kérdeztem tőle.

– Igen – felelte vonakodva. – Ő Mr. Quirk.

Ogburn nem emelte fel a fejét, tudomást sem vett rólunk.

Miután mondtuk a házmesternek, hogy hazamehet, Dean félrevont engem a helyiség egy csendes sarkába, ahol nyugodtan tudtunk beszélni.

– Mesélj már – esett nekem Dean. – Mondd csak szépen el, mik ezek az elképesztő fejlemények, ahogy az újságírók majd hívni fogják a történteket.

– Nos, már az elején tudtam, hogy a kérdésre, mely szerint „Ki ölte meg Bob Tealt?”, csak egyetlen válasz létezik. Bob ugyanis nem volt ostoba. Talán hagyta volna, hogy valaki maga után csalja egy üres telekre egy sötét éjjelen, de az biztos, hogy nem ment volna oda csupasz kézzel. Nem halt volna meg üres kézzel, ráadásul egy olyan fegyvertől, aminek torkolattüze szinte megpörkölte a kabátját. A gyilkos csak olyasvalaki lehetett tehát, akiben Bob bízott, ez a valaki meg nem Whitacre volt. Bob lelkiismeretesen végezte a munkáját, és nem hagyta volna abba Whitacre követését csak azért, hogy egy barátjával beszéljen. Egyetlen, csak egyetlen ember győzhette meg, hogy hagyja ott Whitacre-t, ez pedig nem más volt, mint a maga a megbízó, azaz Ogburn.

– Ha nem ismertem volna Bobot, azt mondom, hogy a hirdetőtáblák mögül figyelte Whitacre-t, de Bob nem volt amatőr. Soha nem tett volna ilyen marhaságot. Így nem maradt más, csak Ogburn.

– A maradékot a helyére tenni már nem volt olyan nehéz. Mae Landis alakítása, ahogy a fegyvert Whitacre-éként azonosította, az alibi, amit azzal biztosított Ogburnnek, hogy azt mondta, tíz körül beszélt vele, nos, ez mind csak arról győzött meg, hogy Landis és Ogburn együtt dolgoznak. Amikor a házmester leírta nekünk, hogyan néz ki Quirk, már majdnem teljesen biztos voltam a dolgomban. A leírása ráillett Whitacre-re és Ogburnre is, de Whitacre-nek nem volt semmi oka lakást bérelni a Greenwhich Streeten, ám ha Ogburn és Landis valóban társak, akkor nekik szükségük volt egy találkozóhelyre. A megkezdett doboz .32-es lövedék is segített.

– Aztán ma este eljátszottam egy kisebbfajta színielőadást Ogburnnek. Ennek részeként elejtettem egy ötcentest, amit a földön kerestem közben több helyen is sárdarabokra bukkantam, amiket Ogburn nem takarított össze rendesen, miután a gyilkosság éjjelén hazasétált az esőben és a sárban. Azt majd a szakértők döntik el, hogy a sár egyezik-e azzal, ami a telket borítja, ahol Bobot megölték. A többi az esküdtszék dolga.

– Maradt még pár nyitott kérdés. Először is a fegyver. Az a némber Landis azt mondta, hogy a fegyver már legalább egy éve Whitacre tulajdonában volt, de a sár ellenére szerintem igencsak új. Majd beküldjük a gyárba a sorozatszámot, és akkor megtudjuk, hogy mikor gyártották.

– Indítéknak egyelőre csak a nőben vagyok biztos, de az is elég. Ám abba is le merek fogadni, ha könyvvizsgálóval nézetjük át Ogburn és Whitacre könyvelését, akkor nem lesz minden rendben. Abban nagyon bízok, hogy hamarosan Whitacre is megjelenik, hiszen már nem körözzük gyilkosság vádjával.

Pontosan ez történt.

Másnap Herbert Whitacre besétált a sacramentói kapitányságra, és feladta magát.

Sem Ogburn, sem Mae Landis nem tettek vallomást, ám Whitacre nyilatkozata, valamint a nyomozás során kiderített tények meggyőzték az esküdtszéket, hogy a következők történtek:

Ogburn és Whitacre a céget rosszhiszeműen, csalási célzattal alapították. Opciós jogot szereztek sok földre, és az volt a céljuk, hogy annyi telket adjanak el, amennyi csak lehetséges, mielőtt nekik maguknak ki kellene fizetni az elővételi jogból fakadó vételárat. Aztán össze akartak pakolni, és eltűnni. Whitacre-nek inába szállt a bátorsága, ugyanis pontosan emlékezett arra a három évre, amit hamisítás miatt kellett börtönben töltenie. Ogburn azonban nem akart magára maradni, és úgy döntött, hogy visszaadja partnere bátorságát. Azt mondta neki, hogy van egy barátja Washington, D. C.-ben, a postaügyi minisztériumban, aki azonnal szól nekik, ha rájuk terelődik a gyanú.

A két üzlettárs szép pénzt szedett össze, amire Ogburn vigyázott addig, amíg osztozkodásra nem került a sor. Eközben Ogburn és Mae Landis – Whitacre állítólagos felesége – közel kerültek egymáshoz, és kivettek egy lakást a Greenwich Streeten. Itt találkozgattak délutánonként, amikor Whitacre az irodában dolgozott, Ogburnnek meg új áldozatokra kellett volna vadásznia. Ogburn és a némber szépen kitervelték, hogy megszabadulnak Whitacre-től, a pénzt megtartják maguknak, és egyben a csalás miatt fennálló összes büntetőjogi felelősséget Whitacre-re hárítják.

Ogburn eljött hát a Kontinentális Detektívügynökség irodájába, előadta kis meséjét a sikkasztó partneréről, akit erre kezdett el követni Bob Teal. Ekkor Ogburn közölte Whitacre-vel, hogy a barátja szólt a postaügyi minisztériumból: hamarosan nyomozás indul. Az üzlettársak ekkor abban maradtak, hogy következő héten elválnak útjaik. Másnap éjjel Mae Landis azt mondta Whitacre-nek, hogy látott egy gyanús férfit ólálkodni a környéken, és az ő házukat figyelte. Whitacre azt hitte, hogy Bob a postaügyi minisztérium nyomozója, és pánikba esett. Ogburn és a némber csak nagy nehezen tudták lecsillapítani. Meggyőzték, hogy pár napig még maradjon nyugton.

A gyilkosság éjszakáján Ogburn közölte Whitacre-vel, ő nem is nagyon hiszi, hogy bárki követné őt, így csatlakozott hozzá azzal az ürüggyel, hogy majd ő kideríti, követi-e valaki Whitacre-t. Egy órán keresztül sétáltak az esőben. Ekkor Ogburn közölte a társával, hogy sajnos igaza van, valóban követik, aztán bejelentette, hogy ő majd beszél ezzel a nyomozóval, hátha meg lehet vesztegetni.

Ogburn ekkor valami mondvacsinált indokkal a hirdetőtáblák mögé hívta Bob Tealt, és megölte. Aztán visszarohant Whitacre-hez: – Istenem! Rám támadt, és én lelőttem! Azonnal el kell tűnnünk!

Whitacre pánikba esett, és felszállt az első San Franciscóba tartó buszra, még a csomagjait sem szedte össze, és Mae Landisnek sem szólt. Ogburnnek a terv szerint más útvonalon kellett volna elhagynia a várost, hogy aztán tíz nap múlva Oklahomában találkozzanak, ahol Ogburnnek – miután kivette több Los Angeles-i bankból a pénzt, amit kicsaltak a leendő vevőktől – oda kellett volna adnia Whitacre-nek a részét, majd végleg elválnak.

Whitacre másnap Sacramentóban olvasta a lapokat, és megértette, hogy pontosan mi is a helyzet. A cég könyvelését ő végezte, mindenhol az ő aláírása szerepelt. Mae Landis elmondta a rendőröknek, hogy már volt büntetve, sőt még a fegyvert is az övéként azonosította, pedig a .32-es revolver valójában Ogburné volt. Ogburn és a némber mindent rá kentek gyönyörűen csapdába csalták. Esélye sem volt arra, hogy tisztázza magát.

Tudta, hogy akármit mond a rendőrségen, azt hiszik, hogy hazudik, mivel priusza van. Ha feladja magát a rendőrségen és elmondja az igazságot, csak kiröhögik.

A végén Ogburn a bitófán végezte, Mae Landis pedig tizenöt éves börtönbüntetését tölti, Whitacre-t pedig felmentették a sikkasztás vádja alól, mivel teljes beismerő vallomást tett, és még a pénzt is visszaszolgáltatta.

Varga Bálint fordítása

A férfi, akit Spade-nek hívtak

Samuel Spade félrerakta a telefonját, és az órájára nézett. Nem egészen négyet mutatott. – Juhú! – kiáltott.

Effie Perine belépett a külső irodából. Egy szelet csokoládétortát evett.

– Mondd meg Sid Wise-nak, hogy nem fog összejönni a délutáni találkánk – közölte Spade.

A nő bekapta az utolsó falat tortát is, majd megnyalta mutató- és hüvelykujja végét. – A héten már harmadszor mondod le.

Amikor Spade elmosolyodott, álla, szája és szemöldöke V-betűi megnyúltak. – Tudom, de mennem kell megmenteni egy életet. – A telefon felé biccentett. – Valaki ijesztgeti Max Blisst.

A nő felnevetett. – Valószínűleg Mr. Lelkiismeret lesz az.

Spade felnézett a cigarettából, amit éppen elkezdett sodorni. – Tudsz róla valamit, amit nekem is tudnom kellene?

– Semmit, amit te nem. Csak az jutott eszembe, amikor hagyta, hogy a bátyja kerüljön a San Quentinbe.

Spade vállat vont. – Művelt ő ennél rosszabbat is. – Meggyújtotta a cigarettát, felállt, és a kalapjáért nyúlt. – De mostanában jól viselkedik. Samuel Spade minden ügyfele becsületes, istenfélő népség. Ha estig nem jövök vissza, menj csak haza.

Spade a Nob Hill egyik magas apartmanházához ment, megnyomott egy gombot a 10K-val jelzett ajtó keretén. Az ajtót szinte azonnal egy nagydarab, sötét bőrű férfi nyitotta ki gyűrött ruhában. Szinte kopasz volt, egyik kezében szürke kalapot tartott.

– Helló, Sam – mondta a nagydarab férfi. Mosolygott, de apró szeme nem vesztett semmit ravaszságából. – Mit keresel te itt?

– Helló, Tom – felelte Spade faarccal és kifejezéstelen hangon. – Bliss itt van?

– Még szép! – Tom lebiggyesztette vastag ajkú szája sarkát. – Emiatt nem kell aggódnod.

Spade összehúzta a szemöldökét. – Igen?

Egy férfi jelent meg a folyosón, Tom mögött. Spade-nél és Tomnál is alacsonyabb volt, de jó felépítésű. Pirospozsgás, szögletes arca és rövidre nyírt, őszes bajsza volt, és tiszta ruhát viselt. Fekete keménykalap pihent a fején.

Spade Tom válla fölött megszólította. – Helló, Dundy.

Dundy kurtán biccentett és az ajtóhoz lépett. Kék szeme kemény volt és

kíváncsi. – Mi van? – fordult Tom felé.

– M-a-x B-l-i-s-s – betűzte Spade türelmesen. – Látni akarom, ő is engem. Tudsz követni?

Tom felnevetett. Dundy nem. – Csak az egyikőtök kívánsága teljesül – mondta Tom, majd oldalvást Dundyra pillantott, és hirtelen abbahagyta a nevetést. Úgy tűnt, kényelmetlenül érzi magát.

Spade összevonta a szemöldökét. – Na jó – szólalt meg ingerülten –, meghalt, vagy megölt valakit?

Dundy Spade arcához közel nyomakodott, és olyan volt, mintha a szavakat az alsó ajkával lökdösné fel. – Miből gondolod bármelyiket is?

– Ja, bocsánat! Mr. Bliss felhív, hogy jöjjek, erre az ajtóban megállít két rendőr a gyilkossági csoporttól, és nekem azt kellene hinnem, hogy csak egy römipartit szakítottam félbe.

– Hagyd már, Sam – morgott Tom, de nem nézett se Spade-re, se Dundyra. – Meghalt.

– Megölték?

Tom lassan fel-le mozgatta a fejét. Most már Spade-re nézett. – Mid van róla?

Spade szándékoltan monoton hangon válaszolt. – Délután felhívott, nagyjából négy előtt öt perccel, majd miután letette, megnéztem az órámat, és még volt úgy egy perc egészig, no szóval mondta, hogy valaki a bőrére pályázik. Azt akarta, hogy jöjjek át. Elég komolynak tűnt neki a dolog, tényleg nyakig benne volt. – Spade tett egy apró mozdulatot a kezével. – Nos, itt vagyok.

– Azt nem mondta, hogy ki, vagy hogyan? – kérdezte Dundy.

Spade megrázta a fejét. – Nem. Csak azt, hogy valaki megfenyegette, hogy megöli, ő meg hitt neki, és át tudnék-e jönni most rögtön.

– Mást nem…? – csapott le rögtön Dundy.

– Mást nem mondott – válaszolt Spade. – Nekem nem mond senki semmit?

– Gyere, nézd meg – felelt Dundy kurtán.

– Szép látvány – tette hozzá Tom.

Átmentek a folyosón és egy ajtón, egyenesen egy zöld és rózsaszín nappaliba.

Egy férfi az ajtó közelében abbahagyta az üveglappal borított kisasztal végének fehér porral való felszórását, és megszólalt: – Helló, Sam.

– Mi újság, Phels? – bólintott Spade, majd biccentett az ablaknál álló és beszélgető két férfinak is.

A hulla nyitott szájjal feküdt. Néhány ruhadarab hiányzott a testéről;

nyaka felpüffedt és feketéllett. Szája egyik sarkából kibukó nyelve kékes volt és duzzadt. Csupasz mellkasán, a szíve fölött fekete tintával kihúzott, ötágú csillag virított, közepén egy T betűvel.

Spade lenézett a holttestre, egy percig némán tanulmányozta, majd megkérdezte: – Így találtatok rá?

– Nagyjából – mondta Tom. – Kicsit azért elmozdítottuk. – Hüvelykujjával az asztalon heverő ing, atlétatrikó és zakó irányába mutatott. – A padlón hevertek.

Spade megdörzsölte az állát. Sárgásszürke, álmodozó szemmel kérdezte: – Mikor?

– Négy-húszkor jöttünk. A lánya szólt – felelte Tom, és fejével egy zárt ajtó felé biccentett. – Majd úgyis beszélsz vele.

– Tud valamit?

– A jó ég tudja – mondta Tom fáradtan. – Eddig nem nagyon jutottunk vele semmire. – Dundyhoz fordult. – Akarsz tenni még egy próbát?

Dundy bólintott, majd megszólította az egyik ablaknál állót. – Láss neki a papírjaihoz, Mack. Elvileg megfényegették.

– Oké – mondta Mack. – Szemébe húzta a kalapját, és a szoba távoli végében álló zöld szekreterhez sétált.

Ekkor egy férfi lépett be a folyosóról, egy testes, ötven körüli alak mélyen barázdált, szürkés arccal, fején széles karimájú, fekete kalappal. – Helló, Sam – mondta, majd Dundyhoz fordult: – Fél három körül volt nála valaki, de egy óránál nem maradt tovább. Nagy, szőke férfi barna ruhában; negyven-negyvenöt éves lehetett. A nevét nem jelentette be. Ezt a filippínó liftesfiú mondta.

– Biztos, hogy csak egy óra volt? – kérdezte Dundy.

A szürke arcú férfi megrázta a fejét. – Abban volt csak biztos, hogy nem lehetett később fél négynél, amikor elment. Azt mondta, akkor hozták a délutáni lapot, ez a fickó pedig még az előtt lejött vele a liften, hogy megérkeztek volna. – Feljebb tolta a kalapját, hogy megvakarhassa a fejét, majd húsos ujjával a halott mellkasán virító jelre mutatott, és kissé gyászos képpel megkérdezte: – Maguk szerint mi az ördög lehet az?

Senki sem válaszolt. – A liftesfiú tudná azonosítani? – kérdezte Dundy.

– Azt mondja, igen, bár ez még nem jelenti azt, hogy tényleg. Azt is mondja, hogy azelőtt soha nem látta. – Elfordult a hullától. – A lány összeállít nekem egy listát a fickó hívásairól. Amúgy hogy s mint vagy, Sam?

Spade azt mondta, megvan, majd lassan így folytatta: – A bátyja nagy s szőke, negyven-negyvenöt eves lehet.

Dundy kék szemében határozottság és fény volt. – Na és? – kérdezte.

– Nyilván hallottál a Graystone Loan-svindliről. Mindketten benne voltak, de Max könnyített Theodore terhén, és egytől tizennégy évig terjedő bentlakás lett az eredménye a San Quentinben.

Dundy lassan fel-le mozgatta a fejét. – Már emlékszem. Hol van most?

Spade megvonta a vállát, és elkezdett cigarettát sodorni.

Dundy könyökével oldalba bökte Tomot. – Derítsd ki.

– Jó, de ha fél négykor már nem volt itt, és ez a fazon négy előtt öt perccel még élt… – kezdte Tom.

– És eltörte a lábát, azért nem tudott visszaosonni – vetette közbe kedélyesen a szürke arcú.

– Derítsd ki – ismételte Dundy.

– Jó, jó – mondta Tom, és a telefonhoz ment.

Dundy ekkor a szürke arcú felé fordult: – Ellenőrizd az újságot, tudd meg, délután pontosan mikor hozták ki.

A szürke arcú bólintott, és kiment a szobából.

A férfi, aki eddig a szekretert kutatta át, megszólalt: – Aha – ezzel megfordult, egyik kezében egy borítékkal, a másikban egy papírlappal.

Dundy feltartotta a kezét. – Valami?

– Aha – ismételte a férfi, majd átnyújtotta Dundynak a lapot.

Spade Dundy válla fölött olvasta a lapon álló sorokat.

Kis alakú, hagyományos fehér papírlap volt, rajta ceruzával írt üzenet takaros, jellegtelen kézírással:

Ha ezt olvasod, már túl közel vagyok, hogy elfuss – még egyszer.
Rendezzük a számlát – örökre.

Az aláírás helyén egy ötágú csillag volt, közepén egy T-vel, pont mint a halott bal mellén.

Dundy újra kinyújtotta a kezét, és megkapta a borítékot. Francia bélyeg volt rajta. A címzést géppel írták:

MAX BLISS, ESQ.
AMSTERDAM APARTMENTS,
SAN FRANCISCO, CALIF.
U. S. A.

– Párizsban adták fel – mondta –, e hó másodikán. – Gyorsan számolt az ujjaival. – Ennek akkor tényleg ma kellett megérkeznie. – Óvatosan összehajtogatta az üzenetet, lassan visszacsúsztatta a borítékba, amit berakott a kabátzsebébe. – Folytassa csak – mondta a férfinak, aki megtalálta az üzenetet.

Az bólintott, és visszament a szekreterhez.

Dundy most Spade-re nézett. – Na, mit gondolsz?

Spade barna cigarettája fel-alá mozgott, miközben beszélt. – Nem tetszik. Kicsit se tetszik.

Tom lerakta a telefont. – Múlt hónap tizenötödikén szabadult – közölte. – Szóltam nekik, hogy próbálják előkeríteni.

Spade odalépett a telefonhoz, tárcsázott, Mr. Darrellt kérte, majd beleszólt a kagylóba: – Helló, Harry, itt Sam Spade… Jól. Lil hogy van?… Igen… Figyelj, Harry, mit jelent egy ötágú csillag, közepén egy nagy T-vel? … Mi? Hogy írod?… Én sem értem… És ha valakinek a testén volt?… Én sem… Igen, és kösz. Majd elmesélem, ha találkozunk… Igen, majd hívj fel… Kösz… Majd beszélünk.

Dundy és Tom feszülten figyelték, miközben visszafordult a telefontól. – Csak egy fickó, akitől néha lehet kérdezni ezt-azt. Szerinte a jel egy pentagramma, a közepén egy görög tauval. T-a-u – betűzte. – A varázslók használták régen. A rózsakeresztesek talán még ma is használják.

– Kik azok a rózsakeresztesek? – kérdezte Tom.

– Theodore nevének kezdőbetűje is lehetne – vetette fel Dundy.

Spade tett egy mozdulatot a vállával, majd hanyagul annyit mondott: – Ja, de ha csak alá akarta írni, akár a teljes nevét is használhatta volna.

Ezután jobban elgondolkodva folytatta: – Rózsakeresztesek vannak San Joséban és Point Lománál is. Én nem ezen indulnék el, de azért lehet, hogy nem ártana egy kicsit utánanézni.

Dundy bólintott.

Spade a halott férfi asztalon heverő ruháira nézett. – Volt valami a zsebében?

– Semmi szokatlan – válaszolt Dundy. – Ott van az asztalon.

Spade az asztalhoz sétált, és végignézett a kis kupacon: óra lánccal, kulcsok, pénztárca, címjegyzék, pénz, aranytoll, zsebkendő és szemüvegtok hevert a ruhák mellett. Nem ért hozzájuk, de lassan, egyenként felemelte a halott férfi ingét, trikóját, atlétáját és zakóját. Mögöttük az asztalon kék nyakkendő hevert. Homlokát ráncolva nézett rá. – Ezt még nem hordta senki – morgott.

Dundy, Tom és a halottkém megbízottja, aki eddig néma csendben állt az ablaknál – alacsony férfi volt, keskeny, sötét, intelligens arccal –, egyszerre léptek közelebb, hogy megnézzék a gyűrődésmentes, kék selymet.

Tom keserűen felnyögött. Dundy elsuttogott egy káromkodást. Spade felemelte a nyakkendőt, hogy szemügyre vegye a hátulját. A címke alapján egy londoni szabótól származott.

Spade vidáman megszólalt: – Remek. San Francisco, Point Loma, San José, Párizs, London.

Dundy mogorván nézett rá.

Ekkor belépett a szürke arcú férfi. – Az újságot tényleg három-harminckor hozták – közölte. Elkerekedett a szeme. – Mi történt? – Ahogy a szobán átsétálva közelebb került a többiekhez, megszólalt: – Nem találtam senkit, aki látta volna Szöszit visszaosonni ide. – Értetlenül nézte a nyakkendőt, mígnem Tom felhorkant: – Teljesen új. – Erre a férfi finoman füttyentett egyet.

Dundy Spade-hez fordult. – A következő a gond az egésszel – kezdte keserűen. – Van egy bátyja, aki érthetően nem kedveli. A báty éppen most szabadult a hűvösről. Valaki, aki hasonlít rá, lelépett innen fél négykor. Huszonöt perccel később az emberünk felhívta magát, hogy megfenyegették. Kevesebb, mint fél óra múlva a lánya belépett a szobába, és holtan találta. Megfojtották. – Ujjával az alacsony, sötét arcú férfi mellkasára bökött. – Stimmel?

– Megfojtották – ismételte a sötét arcú kimérten –, méghozzá egy férfi, akinek nagy keze van.

– Oké. – Dundy újra Spade felé fordult. – A kezünkben van egy zsaroló levél. Talán erről beszélt neked, talán arról, amit a bátyja mondott neki. Jó lenne nem találgatni. Ragaszkodjunk ahhoz, amit biztosan tudunk. Tudjuk, hogy…

A férfi a szekreternél ekkor megfordult, és így szólt: – Találtam még egyet. – Arckifejezése valamelyest önelégült volt.

Az asztalnál álló öt férfi egyformán hideg tekintettel meredt rá.

A férfi, kicsit sem zavartatva magát az ellenségességüktől, hangosan olvasni kezdett:

Kedves Bliss!

Azért írok, hogy elmondjam még egyszer, utoljára: vissza akarom kapni a pénzemet, legkésőbb elsejéig. Az egészet. Ha nem jut el hozzám, meg fogok tenni bizonyos lépéseket, és szerintem ki tudod te találni, mire gondolok. És ne hidd, hogy viccelek.

Őszinte híved:

Daniel Talbot

A férfi fintorgott. – Tessék, még egy T. – Felvett egy borítékot. – San Diegó-i bélyegző, a múlt hónap 25-e. – Megint fintorgott. – És még egy város.

Spade megrázta a fejét. – Point Loma ugyanott van – jegyezte meg.

Dundyval együtt közelebb lépett, hogy megnézze a levelet. Kék tintával írták jó minőségű, fehér levélpapírra, pont mint a borítékon lévő címet, amelynek szögletes, macskakaparásszerű betűi szinte köszönőviszonyban

sem voltak a ceruzával írt levél szövegével.

– Na, közelítünk a megoldáshoz – ironizált Spade.

Dundy türelmetlen kézmozdulatot tett. – Ragaszkodjunk ahhoz, amit biztosan tudunk – morgott.

– Jó – bólintott Spade. – És mi lenne az?

Választ nem kapott.

Spade ekkor dohányt és cigarettapapírt halászott elő a zsebéből. – Valaki nem említett véletlenül egy lányt, akivel lehetne beszélni? – kérdezte.

– Fogunk is. – Dundy sarkon fordult, majd hirtelen összerándult a padlón heverő holttest láttán. Ujjával az alacsony, sötét arcú férfira mutatott. – Végzett?

– Végeztem.

Dundy kurtán odaszólt Tomnak: – Tüntesd el. – Majd a szürke arcú férfihoz fordult. – Ha végeztem a lánnyal, beszélni akarok mindkét liftesfiúval.

A zárt ajtóhoz ment, melyet Tom mutatott meg Spade-nek, és kopogott.

Kissé rekedtes női hang kérdezte bentről: – Mi az?

– Dundy hadnagy. Miss Bliss-szel akarok beszélni.

Egy pillanatnyi szünet után a hang megszólalt: – Jöjjön be.

Dundy kinyitotta az ajtót, Spade pedig követte a fekete, szürke és ezüstszínű szobába, ahol egy vastag csontú, ronda, középkorú nő fekete ruhában és fehér kötényben ült egy ágy mellett, amelyen egy lány feküdt.

A lány, könyökével a párnán, arcát a tenyerével megtámasztva nézte a vastag csontú, csúnya nőt. Nagyjából tizenöt éves lehetett. Szürke kosztümöt viselt. Haja rövid volt és szőke, határozott vonásokkal ellátott arca feltűnően szimmetrikus. Nem nézett fel a szobába lépő két férfira.

Dundy beszélni kezdett a vastag csontú nővel, mialatt Spade rágyújtott: – Lenne pár kérdésünk, Mrs. Hooper. Maga Bliss házvezetőnője, igaz?

– Az vagyok – mondta a nő. Enyhén rekedtes hangja, mélyen ülő, szürke szemének egyenes tekintete, ölében pihenő kezének mozdulatlansága és mérete mind-mind nyugvó erő képzetét keltették.

– Mit tud a történtekről?

– Semmit se tudok. Reggel a főnök elengedett Oaklandbe, az unokaöcsém temetésére, és mire visszajöttem, maga és azok az urak már itt voltak, és… És ez itt már megtörtént.

Dundy bólintott, majd megkérdezte: – És mit gondol róla?

– Nem tudom, mit gondolhatnék – válaszolt a nő egyszerűen.

– Nem tudott róla, hogy a férfi számított volna erre?

Ekkor a lány hirtelen levette a tekintetét Mrs. Hooperről. Felült az ágyban, tágra nyílt, izgatott szemmel Dundyra meredt, és megkérdezte: – Ezt

hogy érti?

– Úgy, ahogy mondom. Megfenyegették, aztán felhívta Mr. Spade-et – intett a detektív felé –, hogy elmondja neki, majd pár perccel később megölték.

– De ki? – kérdezte a lány.

– Mi is erre lennénk kíváncsiak – mondta Dundy. – Kinek volt nagyon elege belőle?

A lány döbbenten meredt rá. – Senkinek se…

Ezúttal Spade szakította félbe, olyan finoman artikulálva, hogy szavai kevésbé tűntek brutálisnak, mint amilyenek voltak. – Valakinek mégis. – Amikor a lány ráemelte a tekintetét, Spade megkérdezte: – Nem tud semmiféle fenyegetésről?

A lány nyomatékosan megrázta a fejét.

Spade ekkor Mrs. Hooperre nézett. – És maga?

– Nem tudok, uram – mondta a nő.

Spade újra a lányhoz kezdett beszélni. – Ismeri Daniel Talbotot?

– Hát persze – mondta a lány. – Tegnap nálunk vacsorázott.

– Ki ő?

– Csak annyit tudok, hogy San Diegóban él, és hogy neki meg apának volt valami közös üzleti ügye. Tegnap találkoztam vele először.

– Milyen volt a viszonyuk?

A lány ekkor kicsit összeráncolta a homlokát, majd lassan azt mondta: – Baráti.

Dundy közbeszólt: – Miben utazott az apja?

– Pénzügyi szakértő volt.

– Ez sok mindent takarhat.

– Takar is.

– Talbot hol lehet? Talán visszament San Diegóba?

– Nem tudom.

– Hogy néz ki?

A lány újra a homlokát ráncolta, töprengett. – Elég nagydarab, vörös arca és fehér haja van, meg bajusza.

– Öreg?

– Hatvan körül lehet, de legalább ötvenöt.

Dundy Spade-re nézett, aki elnyomta a cigarettáját a toalettasztalon lévő hamutálban, és folytatta a kérdezést. – Mikor látta utoljára a nagybátyját?

A lány elpirult. – Mármint Ted bácsit?

Spade bólintott.

– Hát – kezdte a lány, és rögtön az ajkába harapott, majd folytatta: – Ja,

persze, úgyis tudják. Amikor először kijött a börtönből.

– Idejött?

– Igen.

– Az apjához?

– Persze.

– Milyen viszonyban voltak?

A lány szeme ekkor tágra nyílt. – Egyikük sem valami közvetlen – kezdte –, de testvérek, és apa pénzt adott neki, hogy újra beszállhasson az üzletbe.

– Tehát jó viszonyban voltak?

– Igen – mondta a lány a felesleges kérdésre adott válasz hangján.

– Hol lakik?

– A Post Streeten – mondta a lány, és hozzátett egy házszámot is.

– És azóta nem látta?

– Nem. Tudja, elég félénk volt a börtön miatt… – A mondatot a lány egy kézmozdulattal fejezte be.

Spade ekkor Mrs. Hooperhez fordult. – Maga látta azóta?

– Nem, uram.

Spade eltűnődött, majd lassan megkérdezte: – Valamelyikük tudja, hogy Ted itt járt-e ma délután?

– Nem – vágták rá egyszerre.

– Akkor hol…?

Valaki kopogott az ajtón.

– Jöjjön csak – mondta Dundy.

Tom elég tágra nyitotta az ajtót, hogy bedughassa a fejét. – Megjött a bátyja – mondta.

A lány előre dőlt, és felkiáltott: – Jaj, Ted bácsi!

Nagydarab, szőke férfi jelent meg Tom mögött. Annyira le volt barnulva, hogy foga fehérebbnek, tiszta szeme pedig kékebbnek tűnt, mint amilyen valójában volt.

– Mi a baj, Miriam? – kérdezte.

– Apa meghalt – mondta a lány, és sírni kezdett.

Dundy Tom felé biccentett, aki erre elállt Theodore Bliss útjából, és beengedte a férfit a szobába.

Egy nő jött mögötte, lassan, vonakodva. A húszas évei végén járhatott; magas volt, szőke, enyhén telt. Szerencsés alkata volt, arca egyszerre kedves és intelligens. Apró, barna kalapot és nerckabátot viselt.

Bliss átkarolta unokahúgát, homlokon csókolta, majd melléült az ágyra. – Ej-ej – vigasztalta esetlenül.

A lány ekkor meglátta a szőke nőt, a könnycseppeken át bámulta egy

pillanatig, majd megszólalt: – Isten hozta, Miss Barrow.

– Szörnyen sajnálom, hogy… – kezdte a szőke nő.

Bliss megköszörülte a torkát, és közbeszólt. – Már Mrs. Bliss. Délután összeházasodtunk.

Dundy dühösen Spade-re nézett. Az éppen cigarettát sodort, és úgy tűnt, mindjárt kitör belőle a nevetés.

Miriam Bliss egy pillanatnyi meglepett csendet követően megszólalt: – Jaj, akkor kívánom, hogy legyen nagyon boldog. – Miközben a férfi felesége elsuttogott egy köszönömöt, ő a nagybátyja felé fordult, és azt mondta: – Meg persze neked is, Ted bácsi.

Az megveregette a vállát, és magához szorította. A férfi kérdőn nézett Spade-re és Dundyra.

– A bátyja ma délután meghalt – mondta Dundy. – Megölték.

Mrs. Blissnek elakadt a lélegzete. Bliss egy kis rántással szorosabbra fogta unokahúgát, de arcán még nem volt nyoma változásnak. – Megölték? – visszhangozta értetlenül.

– Igen – dugta zsebre a kezét Dundy. – Maga itt járt délután.

A napbarnított Theodore Bliss ekkor kicsit sápadtan, de azért elég határozottan helyeselt.

– Meddig volt itt?

– Úgy egy órát. Fél három körül jöttem, és… – A feleségéhez fordult. – Volt már vagy fél négy, amikor hívtalak, nem?

– Igen – mondta a nő.

– Na, hát rögtön ezután el is mentem.

– Megbeszélték előre a találkozót? – kérdezte Dundy.

– Nem. Felhívtam az irodáját – bólintott a feleségének –, és azt mondták, már hazament, úgyhogy egyből idejöttem. Nyilván még azelőtt akartam vele találkozni, hogy Elise-szel elmegyünk, és meg akartam kérni, hogy legyen ott az esküvőn, de azt mondta, nem megy, vár valakit. Tovább tartott a beszélgetés, mint terveztem, szóval telefonálnom kellett Elise-nek, hogy találkozzunk a bíróság épülete előtt.

Egy pillanatnyi töprengő csendet követően Dundy megkérdezte, hány órakor.

– Hogy mikor találkoztunk? – Bliss kérdőn nézett a nejére, aki azt mondta: – Háromnegyed négykor. – A nő kuncogott. – Én értem oda előbb, és egyfolytában az órámat néztem.

Bliss kimérten hozzákezdett: – Pár perccel négy után házasodtunk össze. Várni kellett Whitefield bíróra vagy tíz percet, és még eltelt egy pár a kezdésig, mert egy tárgyaláson vett részt. Ellenőrizhetik. Legfelsőbb Bíróság,

kettes számú ügy, azt hiszem.

Spade körbefordult, és Tomra mutatott. – Talán nem ártana utánanézni.

– Oké – mondta a férfi, és elment az ajtótól.

– Ha ez igaz, nincs mitől tartania, Mr. Bliss – mondta Dundy –, de néhány kérdést azért fel kell tennem. Például, mondta magának a bátyja, hogy kit vár?

– Nem.

– És azt említette, hogy megfenyegették?

– Nem. Szinte soha nem beszélt másoknak az ügyeiről, még nekem se. Megfenyegették?

Dundy kicsit összeszorította az ajkát. – Közeli volt a viszonyuk?

– Baráti, ha így érti.

– Biztos benne? – kérdezte Dundy. – Biztos nem neheztelt egyikük sem a másikra?

Theodore Bliss levette a kezét unokahúgáról. Az egyre erősödő sápadtságtól napbarnított arca sárgás lett. – Itt mindenki tud a San Quentin-dologról. Ha erre céloz, mondja csak ki.

– Erre – mondta Dundy, és egy pillanatnyi csönd után megkérdezte: – Tehát?

Bliss felállt. – Hogyhogy tehát? – kérdezte türelmetlenül. – Hogy nehezteltem-e rá emiatt? Nem. Miért kellett volna? Mindketten benne voltunk. Neki sikerült megúsznia, nekem nem. Biztos voltam benne, hogy elítélnek, függetlenül attól, mi lesz vele. Azzal, hogy esetleg velem jön, nekem nem lett volna jobb. Átbeszéltük, és arra jutottunk, hogy jobb, ha egyedül magamra vállalok mindent, ő meg kint marad, és megpróbálja rendbe szedni a dolgokat. Így is lett. Ha megnézik a bankszámláját, látni fogják, hogy két nappal azután, hogy kiengedtek a San Quentinből, csekket állított ki a nevemre huszonötezer dollárról, és a Nemzeti Acél Vállalat irattárosánál leellenőrizhetik, hogy azóta ezer dollár értékű részvény került átírásra az ő nevéről az enyémre.

Ekkor bocsánatkérően elmosolyodott, és visszaült az ágyra. – Elnézést. Tudom, hogy a kérdezés a dolguk.

Dundy figyelmen kívül hagyta a bocsánatkérést. – Ismeri Daniel Talbotot? – kérdezte.

– Nem – mondta Bliss.

Ekkor a felesége megszólalt: – Én igen; legalábbis már találkoztunk. Tegnap bent járt az irodában.

Dundy alaposan végigmérte, mielőtt megkérdezte: – Milyen irodában?

– Én Mr. Bliss titkárnője vagyok. Vagyis voltam, és…

– Max Blissé?

– Igen, és ez a Daniel Talbot tegnap bejött hozzá az irodába, már ha ugyanarról az emberről beszélünk.

– Mi történt?

A nő a férjére nézett, mire az megszólalt: – Ha tudsz valamit, mondd el nekik, az ég szerelmére.

– Igazából semmi különös nem történt. Nekem eleinte úgy tűnt, mérgesek egymásra, de amikor itt hagytak, már nevetgéltek és beszélgettek, és még mielőtt elmentek volna, Mr. Bliss megkért, hogy kérjem meg Trappert, a könyvelőt, hogy állítson ki egy csekket Mr. Talbot nevére.

– És kiállította?

– Persze. Én vittem be a csekket. Hétezerötszáz-valamennyiről szólt.

– Miről állította ki?

A nő megrázta a fejét. – Nem tudom.

– Ha maga volt Bliss titkárnőjé – erősködött Dundy –, csak van valami ötlete, milyen közös üzlete volt Talbottal.

– De tényleg nincs – mondta a nő. – A tegnapi előtt még csak nem is hallottam róla.

Dundy Spade-re nézett. A férfi faarccal állt ott. Dundy morgott valamit, majd az ágyon ülő férfihoz szólt: – Milyen nyakkendő volt a bátyján, amikor utoljára látta?

Bliss pislogott egyet, majd révetegen elnézett Dundy mellett, és becsukta a szemét. Amikor újra kinyitotta, azt mondta: – Zöld, és… felismerném, ha látnám. Miért?

– Vékony, átlós vonalak, a zöld különböző árnyalataiban. Ma reggel az irodában ez volt rajta – mondta Mrs. Bliss.

– Hol tartja a nyakkendőit? – kérdezte Dundy a házvezetőnőt.

A nő felállt, és azt mondta: – Egy szekrényben, a hálószobájában. Megmutatom.

Dundy és a friss házas Blissék követték.

Spade a toalettasztalra tette a kalapját. – Mikor volt távol? – kérdezte Miriam Blisstől, majd az ágy végére ült.

– M-ma? Egy körül. Egyre megbeszéltem valakivel egy ebédet, és kicsit el is késtem, utána meg vásárolni mentem, és… – Megborzongva félbehagyta a mondatot.

– És aztán hazajött, mikor is? – Spade hangja barátságos, tényszerű volt.

– Valamivel négy után, azt hiszem.

– És akkor mi történt?

– Meg… megtaláltam apát ott a földön, és telefonáltam. Nem tudom,

hogy a portára, vagy a rendőrségre, aztán meg nem is tudom, mit csináltam. Elájultam, vagy pánikba estem, vagy valami; az első dolog, amire emlékszem, hogy itt van a szobában az a két férfi és Mrs. Hooper. – A lány ekkor már arccal teljesen Spade felé fordult.

– Orvost nem is hívott?

Erre a lány újra lejjebb engedte a szemét. – Nem, azt hiszem, nem.

– Nyilván azért nem, mert tudta, hogy halott – mondta Spade közömbösen.

A lány nem mondott semmit.

– Tudta, hogy halott? – kérdezte Spade.

A lány felemelte a tekintetét, és kifejezéstelenül a férfira meredt. – De hát halott volt – mondta.

Spade elmosolyodott. – Persze, én csak azt szeretném tudni, hogy megbizonyosodott-e róla, mielőtt telefonált?

A lány a torkához emelte a kezét. – Nem emlékszem, mit csináltam – mondta őszintén. – Azt hiszem, egyszerűen csak tudtam, hogy halott.

Spade megértően bólogatott. – És ha a rendőrséget hívta, az azért volt, mert tudta, hogy az apját megölték.

A lány összekulcsolta a kezét, ránézett, és azt mondta. – Gondolom igen. Szörnyű volt. Nem tudom, mire gondoltam, vagy mit tettem.

Spade előredőlt, és halk, meggyőző hangon azt mondta: – Nem a rendőrségnek dolgozom, Miss Bliss. Az apja bérelt fel, de későn ahhoz, hogy megmentsem. Most tulajdonképpen magának dolgozom, szóval, ha tehetek valamit, amit mondjuk a rendőrség nem… – Spade félbehagyta a mondatot, amikor Dundy, Blissék és a házvezetőnő visszatért a szobába. – Szerencsétek volt?

– A zöld nyakkendő nincs meg – mondta Dundy. Gyanakvó tekintetét Spade-ről a lányra emelte. – Mrs. Hooper szerint a kék nyakkendő, amit találtunk, egyike annak a fél tucatnak, amely most érkezett Angliából.

– Miért olyan fontos a nyakkendő? – kérdezte Bliss.

Dundy mogorván nézett rá. – Nem volt teljesen felöltözve, amikor rátaláltunk. A nyakkendőt még sohasem vette fel semmihez.

– Nem lehet, hogy éppen ruhát cserélt, mikor a gyilkosa, bárki legyen is az, megjelent, és megölte, mielőtt befejezhette volna az öltözködést?

Dundy még jobban összeráncolta a homlokát. – Igen, de mit csinált a zöld nyakkendővel? Megette?

– Nem ruhát cserélt – mondta Spade. – Ha megnézik az inggallért, látni fogják, hogy rajta kellett legyen, mikor megfojtották.

Tom odajött az ajtóhoz. – Úgy tűnik, stimmel – mondta Dundynak. – A

bíró és egy Kittredge nevű törvényszolga szerint náluk voltak olyan háromnegyed négytől ötig, vagy tíz perccel tovább. Mondtam Kittrede-nek, jöjjön át és nézze meg őket, hogy megbizonyosodjon, ugyanazokat látta-e.

– Jó – mondta Dundy, anélkül, hogy odanézett volna, és elővette a zsebéből a ceruzával írt fenyegetést, melyen szignóként ott virított a csillag, benne a T betűvel. Behajtotta, hogy csak az aláírás látszódjon, majd megkérdezte: – Tudja valaki, mi ez?

Miriam Bliss leszállt az ágyról, és a többiekhez lépett, hogy ő is megnézze a jelet. A papírról üres tekintettel egymásra meredtek.

– Tud valaki erről bármit is? – kérdezte Dundy.

– Olyan, mint ami szegény Mr. Bliss mellkasán volt – mondta Mrs. Hooper.

– Nem – jött a válasz a többiektől.

– Látott már valaki ilyesmit?

A válasz egyöntetű nem volt.

– Jól van – mondta Dundy. – Várjanak itt. Később talán lesz még pár kérdésem.

– Egy pillanat – mondta Spade. – Mr. Bliss, mióta ismeri Mrs. Blisst?

Bliss kérdőn nézett Spade-re. – Amióta szabadlábon vagyok – válaszolt kissé óvatoskodva. – Miért?

– Csak egy hónapja – mondta Spade, szinte csak magának. – A bátyján keresztül ismerte meg?

– Persze, az irodájában. Miért?

– És ma délután végig együtt voltak a bíróságon?

– Igen, persze – mondta Bliss élesen. – Mire akar kilyukadni?

Spade barátságosan rámosolygott. – A kérdezés a dolgom – mondta.

Bliss is elmosolyodott. – Rendben. – Mosolya szélesebb lett. – Igaz is, hazudok. Nem voltunk végig együtt. Kimentem a folyosóra elszívni egy cigit, de biztosíthatom, akárhányszor hátranéztem az ajtóüvegen, mindig láttam, ahogy ott ül a tárgyalóteremben, ahol hagytam.

Spade mosolya olyan halovány volt, mint Blissé. A biztonság kedvéért azért megkérdezte: – És amikor nem az üvegen át nézte, akkor is az ajtó közelében volt? Nem mehetett ki a tárgyalóteremből anélkül, hogy maga látta volna?

Bliss mosolya eltűnt. – Természetesen nem – mondta –, és amúgy sem voltam kint öt percnél tovább.

– Kösz – mondta Spade, majd követte Dundyt a nappaliba, és bezárta maguk mögött az ajtót.

Dundy oldalvást Spade-re sandított. – Valami ötlet?

Spade megvonta a vállát.

Max Bliss testét elvitték. A szekreternél álló és a szürke arcú férfi mögött két filippínó ült szilvaszínű egyenruhában. A kanapén foglaltak helyet, szorosan egymás mellett.

– Meg akarom találni azt a zöld nyakkendőt – mondta Dundy. – Szedjétek szét a lakást, az épületet, és az egész szomszédságot is, ha szükséges. Annyi embert állíts rá, amennyi kell.

A szekreternél lévő férfi felállt, helyeselt, majd a kalapját a szemébe húzta és kiment.

Dundy a homlokát ráncolva nézett a filippínókra. – Melyikőtök látta a barna ruhás férfit?

Az alacsonyabb felállt. – Én, uram.

Dundy kinyitotta a hálószoba ajtaját, és beszólt. – Bliss.

Bliss az ajtóhoz lépett.

A filippínó arcán világosság gyúlt. – Ő az, uram.

Dundy bevágta az ajtót, Bliss arca előtt. – Ülj le.

A fiú sietve engedelmeskedett.

Dundy komoran nézett rájuk, míg fészkelődni nem kezdtek. Aztán megszólalt: – Ki mást hoztatok fel ebbe a lakásba ma délután?

Egyetértésben megrázták a fejüket. – Senki mást, uram – mondta a kisebbik. Kétségbeesetten behízelgő mosoly terült el az arcán, teljes szélességben.

Dundy fenyegető lépést tett feléjük. – Idióták! – vicsorgott. – Miss Blisst is felhoztátok.

A nagyobbik fiú feje ekkor heves bólogatásba kezdett. – Igen, uram. Igen, uram. Felhozom őket. Azt hiszem, maga gondol másikra. – Ő is megpróbálkozott egy mosollyal.

Dundy metsző tekintettel nézett rá. – Ne azzal foglalkozz, hogy szerinted mit gondolok. Inkább a kérdésre válaszolj. Mit értettél a „mások” alatt?

A fiú mosolya elhalt Dundy tekintete alatt. Lába között a padlót nézte, majd megszólalt: – Miss Blissre és arra az úriemberre.

– Milyen úriemberre? Aki ott van benn? – Dundy fejével az ajtó felé intett, amit az imént rávágott Blissre.

– Nem, uram. Másik úriember, nem amerikai úriember. – A fiú ekkor már újra felemelte a fejét, és a világosság visszatért az arcába. – Azt hiszem, örmény.

– Ezt honnan veszed?

– Mert ő nem olyan, mint mi, nem beszél, mint mi, amerikaiak.

Spade felnevetett. – Láttál már örményt? – kérdezte.

– Nem, uram. Ezért gondolom, hogy… – Kattanással becsukta a száját, amikor Dundy megköszörülte a torkát, és morgó hangot hallatott.

– Hogy nézett ki? – kérdezte Dundy.

A fiú megemelte a vállát, és széttárta a kezét. – Magas, mint úriember itt. – Spade-re célzott. – Sötét haj, sötét bajusz. Nagyon – itt határozottan a homlokát ráncolta –, nagyon szép ruhák. Nagyon mutatós férfi. Sétapálca, kesztyű, még bokavédő is…

– Fiatal? – kérdezte Dundy.

A fiú ismét bólogatott. – Fiatal, igen, uram.

– Mikor ment el?

– Öt perc – vágta rá a fiú.

Dundy úgy tett, mintha rágna valamit, majd megkérdezte: – Mikor érkeztek?

A fiú széttárta a kezét, és újra megemelte a vállát. – Négy óra. Talán tíz perccel később.

– Felhoztatok még valakit, mielőtt mi ideértünk?

A filippínók újra megrázták a fejüket egyetértésben.

Dundy a szája sarkából Spade-hez szólt. – Szólj neki.

Spade kinyitotta a hálószoba ajtaját, finoman meghajolt, és megszólalt: – Volna szíves kijönni egy percre, Miss Bliss?

– Mi az? – kérdezte a lány fáradtan.

– Csak egy percre – mondta Spade, továbbra is nyitva tartva az ajtót. Majd hirtelen hozzátette: – És jobban tenné, ha maga is kijönne, Mr. Bliss.

Miriam Bliss, mögötte nagybátyjával lassan a nappaliba sétált, majd Spade becsukta mögöttük az ajtót. Miss Bliss alsó ajka kissé megremegett, amint meglátta a liftesfiúkat. Nyugtalanul Dundyra nézett.

– Mi ez a susmus a férfiról, aki magával érkezett? – kérdezte Dundy.

A lány alsó ajka újra megrándult. – M-mi? – Próbált meglepett arcot vágni. Theodore Bliss sietősen átvágott a szobán, és egy pillanatra megállt előtte, mintha mondani akarna valamit, majd végül meggondolta magát, és elhelyezkedett mögötte, kezét pedig egy szék hátára fonta.

– A férfi, aki magával jött – mondta Dundy nyersen, metsző hangon. – Ki volt az? Miért ment el? Miért nem szólt róla semmit?

A lány kezébe temette az arcát, és sírva fakadt. – Neki semmi köze ehhez – zokogott a tenyerébe. – Semmi köze, és csak kellemetlen helyzetbe hozná.

– Kedves fiú – mondta Dundy. – Hogy ne kerüljön a neve az újságba, megszökik, és itt hagyja magát a meggyilkolt apjával.

A lány ekkor elvette a kezét az arcáról. – De hát muszáj volt neki – sírt. – A felesége nagyon féltékeny, ha tudta volna, hogy megint velem van, biztosan

elválik tőle, és neki egy centje sincs.

Dundy Spade-re pillantott. Spade a kuncogó filippínókra nézett, majd hüvelykujjával a külső ajtó felé mutatott. – Tűnés – mondta. A fiúk gyorsan leléptek.

– És ki ez a herceg? – kérdezte Dundy a lánytól.

– De neki semmi…

– Ki ez?

A lány válla kissé megereszkedett, és lejjebb engedte a tekintetét. – Boris Smekalovnak hívják – mondta fáradtan.

– Betűzze.

A lány lebetűzte.

– Hol lakik?

– A St. Mark Hotelban.

– A pénzért nősülésen kívül csinál valamit?

Düh költözött a lány arcába, amint felemelte a fejét, de ugyanilyen hamar el is tűnt. – Nem csinál semmit – mondta.

Dundy odafordult a szürke arcú férfihoz. – Hozza be.

A szürke arcú férfi felhorkant, és kiment.

Dundy újra a lány felé fordult. – Maga és ez a Smekalov szerelmesek egymásba?

A lány arcán gúny tükröződött. Megvetően nézett Dundyra, és egy szót se szólt.

– Most, hogy az édesapja halott, örököl annyi pénzt, hogy érdemes legyen elvennie magát, ha a felesége elválik tőle?

A lány a kezébe temette az arcát.

– Most, hogy az édesapja halott…

Spade odaszökkent, hogy esés közben elkapja a lányt. Könnyedén felemelte, és bevitte a hálószobába. Amikor visszajött, becsukta maga mögött az ajtót, és nekidőlt. – A többi igaz lehet – kezdte – de az összeesés csak színház volt.

– Minden az – morgott Dundy.

Spade gúnyosan elvigyorodott. – Törvényt kellene hozni, hogy a bűnözők feladják magukat.

Mr. Bliss mosolyogva leült bátyja asztalához az ablak alatt.

Dundy mogorva hangon szólalt meg: – Neked nincs miért aggódnod – mondta Spade-nek. – Még az ügyfeled is halott, nem panaszkodhatsz. De ha én nem találok semmit, akkor hallgathatom a műsort a kapitánytól, a rendőrfőnöktől, az újságíróktól, és még ki tudja, kitől.

– Kitartás – nyugtatta Spade – előbb-utóbb meglesz a gyilkos. – Arca

komoly lett, leszámítva a világosságot sárgásszürke szemében. – Nem akarom túlbuzogni az ügyet, de nem kellene utánanézni annak a temetésnek, amire a házvezetőnő és a lány mentek? Valami nem stimmel azzal a nővel.

Dundy egy pillanatig gyanakvóan nézett Spade-re, majd bólintott, és azt mondta: – Majd Tom utánajár.

Spade megfordult, és ujját figyelmeztetően Tom felé ingatta. – Tíz az egyhez, hogy nem is volt semmilyen temetés. Nézz utána, de alaposan.

Aztán kinyitotta az ajtót, és behívta Mrs. Hoopert. – Polhaus őrmesternek lesz magához pár kérdése – mondta.

Mialatt Tom neveket és címeket jegyzetelt a nő vallomásából, Spade a kanapén ült, megsodort és elszívott egy cigarettát, Dundy pedig lassan fel-alá lépkedett, a szőnyeget fixírozta. Spade engedélyével Theodore Bliss felállt, és visszament a feleségéhez a hálószobába.

Tom végül eltette a jegyzetfüzetét a zsebébe, megköszönte a házvezetőnőnek, Spade-nek és Dundynak pedig búcsút intett, majd távozott a lakásból.

A házvezetőnő maradt a helyén, csúnya, kemény, higgadt és türelmes volt.

Spade addig tekergett a kanapén, amíg bele nem tudott nézni a nő mélyen ülő, nyugodt szemébe. – Emiatt nem kell aggódnia – intett az ajtó felé, amin Tom az imént távozott. – Csak rutinmunka. – Csücsörített, majd megkérdezte: – Mrs. Hooper, őszintén, mit gondol erről az egészről?

A nő kemény, valamelyest nyers hangján nyugodtan válaszolt. – Szerintem ez Isten akarata.

Dundy felnézett a merengésből.

– Mi? – kérdezte Spade.

Határozottság volt a nő hangjában, izgatottság azonban egy csepp se. – A bűn zsoldja a halál.

Dundy Mrs. Hooper felé kezdett lépkedni, mintha követősdit játszana. Spade intett neki a kezével, amit a nő a kanapétól nem láthatott. Arca és hangja érdeklődésről árulkodott, de most mindkettő olyan higgadt volt, akár a nőé. – Bűn? – kérdezte.

– „De aki megbotránkoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger fenekére vetnék” – mondta a nő, mintha nem csak idézett volna a Bibliából, hanem olyasmit állítana, amiben igazán hisz.

Dundy egy kérdést vakkantott felé. – Miféle kicsi?

A nő komoly, szürke szemével először ránézett, majd el, a hálószobaajtó felé.

– Ő – mondta. – Miriam.

Dundy összeráncolt a homlokát. – A lánya?

– Igen, az ő saját, fogadott lánya – mondta a nő.

A düh vöröse színezte Dundy szögletes arcát. – Mi az ördög ez? – méltatlankodott. Megrázta a fejét, mintha szabadulni próbálna valami tehertől. – Miriam nem is az igazi lánya?

A nő higgadtságán szemernyit sem változtatott a férfi hangja. – Nem. A felesége élete nagy részében rokkant volt. Nem született gyerekük.

Dundy egy pillanatig mintha rágott volna valamit, aztán, mikor ismét megszólalt, hangja már nyugodtabb volt. – Mit csinált vele?

– Nem tudom – mondta a nő –, de őszintén hiszem, hogy ha kiderül az igazság, maga meg fogja érteni, hogy a pénz, amit az apja, mármint az igazi apja, a lányra hagyott…

Spade közbeszólt, igyekezett nagyon tisztán artikulálni. Egyik kezével apró köröket írt le a levegőben, miközben beszélt. – Úgy érti, nem is tudja biztosan, hogy a fickó egy ideje hazudik a lánynak? Csak sejti?

A nő egyik kezét a szívére tette. – Itt tudom – felelte nyugodtan.

Dundy Spade-re nézett, Spade pedig Dundyra; a magánnyomozó szeme nem teljesen felhőtlen boldogságtól fénylett. Dundy megköszörülte a torkát, és újra a nőhöz szólt. – És úgy gondolja, hogy ez – kezével a padló felé intett, ahol korábban a holttest hevert – Isten akarata, igaz?

– Igaz.

A hamisság mindössze egészen halvány nyoma maradt meg a férfi szemében. – Akkor, bárki is tette, csak Isten kezeként cselekedett?

– Nem az én dolgom eldönteni – válaszolt a nő.

A férfi arcán ismét a vörös szín kezdett eluralkodni.

– Egyelőre végeztünk – mondta fojtott hangon, de mire a nő elérte a hálószoba ajtaját, tekintete újra feszült lett, és megszólalt: – Várjon egy percet. – Farkasszemet néztek. – Nézze, maga véletlenül nem rózsakeresztes?

– Világéletemben keresztény voltam.

– Jó, jó – mondta, és hátat fordított a nőnek. Az bement a hálóba, magára zárta az ajtót. A férfi jobb tenyerével megtörölte a homlokát, és nyúzottan megjegyezte. – Atyaisten, milyen egy család.

Spade vállat vont. – Nem az övé az egyetlen ilyen.

Dundy elfehéredett. Majdnem színtelen ajkát szorosan összezárta. Öklét összeszorította, és Spade felé rántotta. – Hogy…? – A Spade arcán tükröződő kedélyes meglepettség leállította. Elkerülte a tekintetét, nyelve hegyével megnedvesítette az ajkát, megint Spade-re nézett, aztán félre, megpróbálkozott egy kínos mosollyal, és motyogott egy sort. – Mármint

hogy sok ilyen van. Ja, gondolom. – Sietve a folyosóra nyíló ajtóhoz fordult, amikor megszólalt a csengő.

A Spade arcát összerántó jókedv erősítette egy szőke ördöghöz való hasonlatosságát.

Barátságos, vontatott hang szólalt meg a folyosó túloldaláról. – Jim Kittredge vagyok, a Legfelsőbb Bíróságtól. Azt mondták, jöjjek ide.

– Igen, jöjjön be – válaszolt Dundy.

Kittredge tömzsi, pirospozsgás ember volt, túl szűk ruháján az eltelt évek ragyogásával. Biccentett Spade-nek. – Emlékszem magára, Mr. Spade, a Burke-Harris-ügyből – mondta.

– Ja – mondta Spade, és felállt kezet rázni a férfival.

Dundy bement a hálószobába, hogy szóljon Theodore Blissnek és nejének. Kittredge végignézett rajtuk, kedvesen rájuk mosolygott, köszönt, majd Dundyhoz fordult. – Tényleg ők azok – mondta. – Körbenézett, mintha helyet keresne egy köpéshez, de nem talált, így folytatta. – Úgy tíz perccel négy előtt ez az úr megjelent a tárgyalóteremben, és megkérdezte, a bíró úr vajon mikor ér rá, és azt feleltem neki, hogy körülbelül tíz perc múlva, mire ők leültek, és amint a tárgyalást négykor berekesztették, összeadtuk őket.

– Kösz – mondta Dundy, majd Kittredge-et elküldte, Blisséket pedig vissza a hálószobába, aztán elégedetlenül ráncolta a homlokát, miközben Spade-re nézett. – És most?

Spade, aki közben újra leült, válaszolt. – Fogadok, hogy tizenöt percnél gyorsabban te se tudnál elugrani a bíróságra, ő meg nem jöhetett ide vissza, amíg a bíróra várt, és azután se szaladhatott ide, hogy az esküvő már lezajlott, Miriam viszont még nem volt itt.

Az elégedetlenség Dundy arcán csak fokozódott. Mondani akart valamit, de hang nélkül be is csukta a száját, amint a szürke arcú férfi megjelent, oldalán egy magas, nyurga, sápadt fiatalemberrel, akire illett a filippínó jellemzése Miriam Bliss kísérőjéről.

– Dundy hadnagy, Mr. Spade, Mr. Boris… öö… Smekalov – mondta a szürke arcú férfi.

Dundy kurtán bólintott.

Smekalov azonnal beszélni kezdett. Nem volt olyan erős akcentusa, hogy a közönsége bajban lett volna, bár az r-jei sokkal inkább v-nek hangzottak. – Hadnagy, szépen kérem, kezeljük ezt bizalmasan. Ha kitudódik, az tönkretesz, hadnagy, végleg, és teljesen igaztalanul. Tökéletesen ártatlan vagyok, uram, biztosíthatom, szívben, lélekben és tettben is, nem egyszerűen ártatlan, de az égvilágon semmi közöm ehhez az egész rettenetes ügyhöz. Én nem…

– Várjon egy percet. – Dundy tompán megbökte Smekalov mellkasát. – Senki se mondta, hogy magának bármihez is köze lenne, de jobban járt volna, ha itt marad.

A fiatalember tágas kézmozdulattal, tenyerét felmutatva széttárta a kezét. – De hát mit csináljak? Van egy feleségem, aki… – Dühösen megrázta a fejét. – Lehetetlen. Nem tehetem meg.

A szürke arcú férfi kellően halk hangon odasúgta Spade-nek: – Hibbant oroszok.

Dundy összehúzott szemmel nézett Smekalovra, majd bírói komolysággal megszólalt: – Úgy tűnik – jelentette ki –, elég nehéz helyzetbe hozta magát.

Smekalov már a sírás küszöbén állt. – Csak képzelje magát az én helyembe – esedezett –, és…

– Még mit nem. – Úgy látszott, Dundy, a maga érzéketlen módján sajnálja a fiatalembert. – A gyilkossággal ebben az országban nem szokás játszadozni.

– Gyilkosság? De ezt mondom, hadnagy, én ebbe az egészbe tökéletesen véletlenül keveredtem bele. Nem…

– Vagyis Miss Bliss-szel is csak véletlenül jött ide?

Úgy tűnt, mintha a fiatalember „igen”-t akarna mondani, de végül „nem”-mel válaszolt, majd egyre inkább hadarva folytatta: – De az semmi se volt, uram, igazán. Együtt ebédeltünk. Aztán hazakísértem, ő meg megkérdezte, hogy „feljönnék-e egy koktélra”, én meg igent mondtam. Más nem történt, a szavamat adom. – Tenyerével felfele kinyújtotta a kezét. – Magával talán nem történhetett volna meg? – Kezét ezután Spade felé fordította. – Vagy magával?

– Sok minden megtörténik velem – mondta Spade. – Bliss tudta, hogy maga próbálkozik a lányánál?

– Tudta, hogy barátok vagyunk, igen.

– És azt, hogy maga nős?

– Nem hinném – felelte óvatosan Smekalov.

– Tudja, hogy nem – mondta Dundy.

Smekalov megnyalta az ajkát, de nem mondott ellent a hadnagynak.

– Maga szerint mit tett volna, ha rájön? – kérdezte Dundy.

– Nem tudom, uram.

Dundy közelebb lépett a fiatalemberhez, és fogán átszűrve a szavakat, nyersen, határozottan megkérdezte: – Mit csinált, amikor tényleg rájött?

A fiatalember hátrált egy lépést, arca fehér volt és rémült.

Ekkor kinyílt a hálószobaajtó, és Miriam Bliss lépett a szobába. – Miért nem hagyják békén? – kérdezte felháborodottan. – Mondtam már, hogy

semmi köze hozzá. Mondtam, hogy nem tud az egészről semmit. – Ekkor már Smekalov mellett áll, a férfi egyik kezét a sajátjában tartotta. – Egyszerűen csak bajba fogják így keverni, teljesen értelmetlenül. Boris, szörnyen sajnálom, próbáltam őket távol tartani tőled.

A fiatalember érthetetlenül motyogott valamit.

– Megpróbálta, ez igaz – bólintott Dundy, majd Spade felé fordult. – Na és ehhez mit szólsz, Sam? Bliss megtudta, hogy Smekalov nős, tudott az ebédről is, korán hazajött, hogy találkozzon velük, amikor megjönnek, fenyegetőzött, hogy beszél a feleségnek, és hogy ne tegye, hát megfojtották. – Oldalvást a lányra sandított. – Ha megint bedobna egy ájulást, rajta.

A fiatalember felsikoltott, és két kézzel karmolászva nekiugrott Dundynak. Dundy felnyögött, és kemény öklével belevágott a támadó arcába. A fiatalember hátratántorodott, majd rázuhant egy székre, és azzal együtt terült el a padlón. – Vidd be a kapitányságra – mondta Dundy a szürke arcú férfinak. – Perdöntő tanú.

– Oké – mondta a szürke arcú, majd felkapta Smekalov kalapját, és a fiatalemberhez lépett, hogy felsegítse.

Theodore Bliss, a felesége és a házvezetőnő jelent meg a hálószoba ajtajában, amelyet Miriam Bliss nyitva hagyott. Miriam Bliss sírt, lábával a padlón dobogott, fenyegetőzött Dundynak. – Feljelentem, maga idióta. Nem volt joga… – és a többi. Senki sem figyelt túlságosan oda; a szürke arcú férfit nézték, amint segít feltápászkodni Smekalovnak, majd elviszi. Smekalov orra és szája egybefüggő vörös massza volt.

– Hallgasson – vetette oda Dundy hanyagul Miriam Blissnek, majd előszedett egy papírcetlit a zsebéből. – Van egy listám a lakás mai, kimenő hívásairól. Daloljon, ha valami ismerőset hall.

Felolvasott egy telefonszámot.

– Az a hentes – mondta Mrs. Hooper. – Én hívtam, mielőtt ma elmentem hozzá. – A következő számra pedig azt mondta, a zöldségesé.

Dundy folytatta a felolvasást.

– Az a St. Mark – mondta Miriam Bliss. – Borist hívtam. – További két számot is azonosított, amelyek állítása szerint a barátaihoz tartoztak.

A hatodik szám Bliss szerint a bátyja irodájáé volt. – Ez valószínűleg én voltam, amikor megkértem Elise-t, hogy találkozzunk.

– Az enyém – mondta Spade a hetedik számra, majd Dundy szólalt meg. – Az utolsó rendőrségi segélyhívás. – Ezzel vissza is tette a cetlit a zsebébe.

– Ezzel akkor meg is oldódott minden – mondta Spade vidáman.

Megszólalt a csengő.

Dundy az ajtóhoz sétált. A többiek a nappaliból hallották, hogy egy másik

férfival beszélget, de nem értették, miről.

Megszólalt a telefon. Spade felvette. – Halló… nem, itt Spade. Várjon egy p… Jó. – Hallgatott. – Jó, megmondom… Nem tudom. Megmondom neki, hogy hívja fel. Oké.

Mikor visszafordult a telefontól, Dundy ott állt, kezével a háta mögött, az előszoba ajtóban. – O'Gar üzeni, hogy orosz barátunk teljesen bekattant úton az őrs felé – mondta Spade. – Kényszerzubbonyt kellett rárakni.

– Már rég oda kellett volna érniük – morgott Dundy. – Gyere ide.

Spade követte Dundyt az előszobába. Egy egyenruhás rendőr állt a külső ajtóban.

Dundy maga elé vette a kezét. Az egyikben nyakkendő volt, vékony, átlós csíkokkal a zöld különböző árnyalataiban, a másikban platina nyakkendőtű, amely félhold alakban apró gyémántokkal volt kirakva.

Spade odahajolt, hogy szemügyre vegye a három apró, furcsa foltot a nyakkendőn. – Vér?

– Vagy kosz – mondta Dundy. – Egy sarki szemetesben találta, újságpapírba csomagolva.

– Igen, uram – mondta az egyenruhás büszkén –, ott találtam mindkettőt, de voltak… – Elhallgatott, mivel senki nem figyelt rá.

– A vér jobb lenne – mondta Spade. – Megmagyarázná, miért kellett elvinni a nyakkendőt. Na menjünk, beszélgessünk a többiekkel.

Dundy begyűrte a nyakkendőt az egyik zsebébe, a másikba pedig a kezét dugta a nyakkendőtűvel. – Jó, majd azt mondjuk, hogy vér.

Bementek a nappaliba. Dundy Blissről a feleségére, majd unokahúgára, aztán a házvezetőnőre nézett, mintha egyik se tetszene neki túlságosan. Kivette az öklét a sebéből, egyenesen előre nyújtotta, majd kinyitotta, hogy megmutassa a kezében lévő, félholdas nyakkendőtűt. – Ez mi? – tudakolta.

Miriam Bliss volt a leggyorsabb. – Hát apa nyakkendőtűje – mondta.

– Csakugyan? – kérdezte Dundy mogorván. – És ma rajta volt?

– Mindig ezt hordta… – A lány a többiek felé fordult megerősítésért.

– Igaz – mondta Mrs. Bliss, és a többiek is bólogattak.

– Hol találták? – kérdezte a lány.

Dundy megint egyenként szemlélte a társaságot, mintha jobban már nem is tudná utálni őket. Arca vörös volt. – „Mindig ezt hordta" – mérgelődött –, de egyikük se volt képes azt mondani, hogy „Apa mindig nyakkendőtűt hordott. Hova lett?" Nem, nekünk meg kell várni, hogy előkerüljön, és csak akkor hajlandóak megszólalni.

– Gondolkozzon – mondta Bliss. – Honnan kellett volna tudnunk…?

– Nem számít, mit kellett volna tudniuk – mondta Dundy. – Lassan úgyis

itt az ideje, hogy elkezdjem mondani, amit én tudok. – Elővette a zöld nyakkendőt a zsebéből. – Ez az övé?

– Igen, uram – mondta Mrs. Hooper.

– Nos, ezen vér van, és nem az övé, mert rajta nem találtunk semmilyen sérülést. – Dundy összehúzott szemmel mérte végig őket, egytől egyig. – Tegyük fel, hogy fojtogatni próbálnak valakit, aki nyakkendőtűt visel, és nem hagyja magát…

Félbehagyta a mondatot, és Spade-re nézett.

Spade már Mrs. Hooper mellett állt. A nő nagy kezét összekulcsolta maga előtt. Spade megfogta a jobb kezét, felfordította, elvette a vattás zsebkendőt a tenyeréről, amin pár centi hosszúságú friss vágás éktelenkedett.

Mrs. Hooper szó nélkül hagyta, hogy Spade megvizsgálja a kezét. Arckifejezése semmit sem vesztett nyugodtságából. Egy szót se szólt.

– Nos? – kérdezte Dundy.

– Miss Miriam tűje karcolt meg, mikor próbáltam rendbe szedni az ájulás után – válaszolt a házvezetőnő nyugodtan.

Dundy kurtán, keserűen felnevetett. – Ettől még ugyanúgy lógni fog – mondta.

A nő arckifejezése most sem változott. – Legyen meg az Úr akarata – reagált.

Spade sajátos hangot hallatott, amikor elengedte a nő kezét. – Na, akkor lássuk, hogy állunk. – Dundyra vigyorgott. – Nem tetszik neked az a csillagban lévő T, mi?

– Kicsit se – mondta Dundy.

– Nekem se – mondta Spade. – Talbot fenyegetőzése valószínűleg még igazi volt, de úgy tűnik, azt már rendezték. Viszont… várjunk csak egy percet. – A telefonhoz ment, és az irodáját tárcsázta. – Egy ideig a nyakkendős dolog is elég furcsa volt – mondta a várakozás közben –, de azt hiszem, a vér végül is helyre rakta.

Beleszólt a telefonba. – Helló, Effie. Figyelj, a Bliss hívását megelőző nagyjából fél órában jött olyan telefon, ami gyanús volt? Bármi, ami időhúzás lehetett… Igen, azelőtt… gondolkodj.

Kezét a telefon elé téve Spade odaszólt Dundynak. – Huncut egy világban élünk.

Aztán megint a telefonba beszélt. – Igen?… Igen… Kruger?… Igen. Férfi vagy nő?… Kösz… Nem, fél órán belül végzek. Várj meg, elviszlek vacsorázni. Minden jót.

Visszafordult a telefontól. – Nagyjából fél órával azelőtt, hogy Bliss hívott, egy férfi telefonált az irodába, és Mr. Krugert kérte.

Dundy összeráncolta a homlokát. – Na és?

– Kruger nem volt ott.

Dundy ráncai még mélyebbek lettek. – Ki az a Kruger?

– Nem tudom – mondta Spade nyájasan. – Sose hallottam róla. – A zsebéből dohányt és cigarettapapírt kotort elő. – Na jól van, Bliss, mutassa a sebét.

– Mi? – kérdezte Theodore Bliss, míg a többiek csak kifejezéstelenül bámultak Spade-re.

– A sebét – ismételte Spade, kiszámítottan türelmes hangon. Figyelmét a cigaretta kötötte le, amit éppen sodort. – Ahol a bátyja nyakkendőtűje megkarcolta, miközben maga fojtogatta.

– Maga megőrült? – méltatlankodott Bliss. – Én…

– Persze, éppen az esküvőjén volt, amikor megölték a bátyját. Volt a fenét. – Spade végignyalta a cigarettapapír élét, és mutatóujjával lesimította.

Mrs. Bliss szólalt meg, kissé hebegve. – De… de Max Bliss telefonált…

– Ki mondta, hogy Max Bliss telefonált? – kérdezte Spade. – Nem tudhatom. Nem ismerem meg a hangját. Csak annyit tudok, hogy valaki felhívott, és Max Blissként mutatkozott be. Ezt bárki megteheti.

– De a telefontársaság szerint innen telefonáltak – ellenkezett a nő.

Spade mosolyogva megrázta a fejét. – Az alapján valaki tényleg felhívott innen, de nem ő. Mondtam már, hogy kaptam egy hívást a feltételezett Max Bliss-telefon előtt úgy fél órával, és Mr. Krugert keresték. Spade Theodore Bliss felé biccentett. – Volt elég esze ahhoz, hogy ebből a lakásból bizonyítékként felhívassa az irodámat, mielőtt elment a találkozójukra.

A nő döbbent, kék szemével Spade-ről a férjére nézett.

– Ostobaság, szívem. Az van… – kezdte a férj könnyedén.

Spade nem hagyta, hogy befejezze a mondatot. – Az van, hogy a férje kiment a folyosóra elszívni egy cigarettát, amíg a bíróra várakoztak, és tudta jól, hogy van ott pár telefonfülke. Csak egy percre volt szüksége. – Meggyújtotta a cigarettát, és visszatette az öngyújtóját a zsebébe.

– Ostobaság – ismételte Bliss, élesebben. – Miért akartam volna megölni Maxet? – Megnyugtatóan belemosolygott felesége rémült arcába. – Ne hagyd, hogy megijesszen, szívem. A rendőrségi módszerek néha…

– Na jó – mondta Spade akkor lássuk, mi van azzal a sebbel.

Bliss úgy fordult, hogy teljesen szembenézzen vele. – A francokat! – Ezzel a kezét a háta mögé dugta.

Spade faarccal és álmodozó tekintettel előrébb lépett.

***

Spade és Effie Perine a Telegraph Hillen lévő Julius's Castle egyik kis

asztalánál ült. Mögöttük az ablakon keresztül kompokat lehetett látni, amint apró fénypontokként az öböl két kivilágított partja között haladnak fel-alá.

– …nem azért ment oda, hogy megölje, valószínűbb inkább – magyarázta Spade –, hogy még több pénzt akart kiszedni belőle, de aztán verekedni kezdtek, elkezdte fojtogatni a bátyját, és mivel túlságosan haragudott rá, nem tudta elengedni, amíg Max meg nem halt. Persze mindezt csak a bizonyíték, a feleség vallomása és a fickóból kiszedett, nem túl sok információ alapján mondom.

Effie bólintott. – Kedves, hűséges feleség.

Spade kortyolt egyet a kávéjából, és vállat vont. – Miért lenne az? Most már tudja, hogy a fickó csak azért tette neki a szépet, mert Max Bliss titkárnője volt. Tudja, hogy mikor a fickó pár hete kiváltotta a házasságkötési engedélyt, csak azért tette, hogy magához kösse, és így meg tudja szerezni a fénymásolatokat a feljegyzésekről, amik bizonyítják, hogy Max benne volt a Graystone Loan-svindliben. Tudja… Nos, tudja, hogy nem csak egy ártatlan embernek segített tisztázni a nevét.

Spade újra kortyolt a kávéjából. – Szóval, délután felhívja a bátyját, hogy megint bedobja neki a San Quentin-dolgot egy összegért, aztán verekedni kezdenek, megöli, de a fojtogatás közben a nyakkendő megkarcolja, a csuklóját. Vér a nyakkendőn, seb a csuklón, ez így nem lesz jó. Leveszi a nyakkendőt a hulláról, és egy másikat tesz rá, mivel ha nincs nyakkendő, a rendőrség gyanakodni kezd. Itt elkövet egy hibát: Max új nyakkendői vannak elöl a fogason, ő meg felkapja az elsőt, amit talál. Na. Most fel kell kötnie a holttestre a nyakkendőt, de nem, jobb ötlete támad. Levesz még pár ruhadarabot, hogy összezavarja a rendőrséget. Ha ing sincs a hullán, akkor a nyakkendő hiánya se tűnik fel. Vetkőztetés közben aztán eszébe jut még valami. Hogy még jobban behülyítse a zsarukat, a hulla mellkasára felrajzol egy misztikus jelet, amit korábban látott valahol.

Spade felhörpintette az utolsó kortyot, lerakta a csészét, és folytatta.

– Ekkorra már igazi zseninek érezheti magát a rendőrséggel szemben. Fenyegető levelet fogalmaz, amit a Max mellkasára rajzolt jellel ír alá. A délutáni posta az íróasztalon hever. Bármelyik boríték jó lenne, ha géppel írt, és nincs rajta feladó, de egy franciában megvan az egzotikum is, úgyhogy kiveszi belőle az eredeti levelet, és a helyére teszi a fenyegetést. Kicsit eltúlozza, nem? Annyi mindent bedob, ami nem stimmel, hogy még arra is gyanakodni kezdünk, ami rendben van. Például arra a hívásra.

– Mert ugye eljött az idő, hogy telefonáljon, hiszen ez lesz az alibije. A magánnyomozók közül az én nevemet választja ki a telefonkönyvből, aztán eljátssza a Mr. Kruger-féle trükköt, de csak azután, hogy felhívja a szőke

Elise-t, és megmondja neki, hogy nem csak az akadályok tűntek el a házasság útjából, de hogy egy üzleti ajánlat miatt rögtön New Yorkba kell mennie, úgyhogy találkozzanak tizenöt percen belül, és házasodjanak össze. És ez nem csak az alibiről szól. Biztos akar lenni abban, hogy a nő *tökéletesen* meg van győződve arról, hogy nem ő ölte meg Maxet, mivel Elise tudja, hogy ő nincs oda Maxért, és a barátunk nem akarja, hogy a nő elkezdjen gondolkodni: az udvarlója talán csak azért veszi el, hogy ráhúzza a vizes lepedőt Maxre, mert a végén még összeadja a dolgokat, és rájön a turpisságra.

– Most, hogy ezt elrendezte, útra kész. Elég nyugodtan indul el, már csak két dolog zavarhat be a képbe: a zsebében lévő nyakkendő és a tű. Magával viszi a tűt, mert eszébe jut, hogy a rendőrség talán talál a gyémántokon vérnyomokat, bármilyen alaposan törli is le. Kifele menet szerez egy újságot, a kapuban áruló sráctól vesz egyet, vattával betömködi a nyakkendőt és a tűt, aztán bedobja a sarki kukába. Úgy látszik, minden rendben. A rendőrségnek nincs oka keresgélni a nyakkendőt. Az utcaseprőnek sincs oka nézegetni egy összehajtogatott újságot, de ha mégis valami baj történik, hát a gyilkos dobta be a kukába, de ő, Theodore, nem lehet a gyilkos, hiszen neki van alibije.

– Úgyhogy beugrik a kocsijába, és elhajt a bíróságra. Tudja, hogy van ott pár telefonfülke, és bármikor mondhatja, hogy kezet akar mosni, de aztán kiderül, hogy erre nem is lesz szükség. Amíg várakoznak a bíróra, kimegy elszívni egy cigarettát, és tessék: „Mr. Spade, itt Max Bliss beszél, megfenyegettek…”

Effie Perine bólintott, majd megkérdezte: – De szerinted miért egy magánnyomozót hívott, a rendőrség helyett?

– Biztosra akart menni. Ha időközben megtalálták a hullát, a rendőrség talán hallott az ügyről, és lenyomozhatják a hívást. Egy magánnyomozó meg nem valószínű, hogy értesül róla, csak ha már megírták az újságok.

Effie felnevetett, és így szólt: – És ez volt a te szerencséd.

– Szerencse? Nem is tudom. – Spade komoran a bal keze hátuljára nézett. – Az egyik ujjpercem megsérült, amikor elkaptam, és csak egy délutános meló volt. Valószínűleg bárki is gondozza a hagyatékot, kekeckedni fog, ha benyújtok neki egy számlát valami tisztességes összegről. – Spade felemelte a kezét, hogy jelezzen a pincérnek. – Na mindegy, legközelebb talán szerencsém lesz. Elugrunk egy moziba, vagy más programod van?

Roboz Gábor fordítása

Túl sokan éltek

A férfi nyakkendője narancsszínű volt, akár a naplemente. Nagydarab, magas, húsos testén nyoma se volt löttyedtségnek. Sötét, középen elválasztott haja, amely koponyájához simult, kemény, telt szája, láthatóan kényelmes ruhája, de még a feje oldalához tapadó apró, rózsaszín fülek is – mind-mind egyazon, sima felület csak színben eltérő részének tűntek. Harmincöt vagy negyvenöt éves lehetett.

A férfi Samuel Spade íróasztala mögött ült, és éppen rattan sétapálcája fölé hajolt kicsit, amikor megszólalt: – Nem, azt akarom, hogy derítse ki, mi történt vele. Megtalálni remélem soha nem fogja. – Dülledt, zöld szeme komolyan meredt Spade-re.

Spade hátradőlt a székében. Arca – amely csúnyának nem nevezhető ördögi karakterét V-alakú, csontos álla, szája, orrlyukai és vaskos szemöldöke formálta meg – olyan udvarias érdeklődést mutatott, mint a hangja. – Miért?

A zöld szemű férfi halkan, magabiztosan beszélt. – Magának elmondhatom, Spade. Olyan híre van, amit én cl is várok egy magánnyomozótól. Ezért jöttem magához.

Spade semlegesen bólintott.

A zöld szemű férfi folytatta: – És bármilyen ésszerű árat elfogadok.

Spade megint bólintott. – Én is – mondta –, de tudnom kell, pontosan mit akar venni. Meg akarja tudni, mi történt ezzel az… az… Eli Havennel, de az nem érdekli, hogy konkrétan micsoda?

A zöld szemű férfi halkabbra vette a hangját, de arckifejezése nem változott. – De, bizonyos értelemben érdekel. Ha például megtalálja, és el tudja intézni, hogy soha ne jöjjön vissza, az talán több pénzt is megérne.

– Mármint akkor is, ha ő vissza akarna jönni?

– Főleg akkor – bólintott a zöld szemű férfi.

Spade elmosolyodott, és megrázta a fejét. – A több pénz valószínűleg nem elég, ugyanis olyat kér, amiért nem is lehet eleget fizetni. – Hosszú, vaskos ujjú kezét felvette széke karfájáról, és tenyerét felfordította. – Na, miről is van szó, Colyer?

Colyer arca kissé elvörösödött, de hűvös tekintetével továbbra is kerülte a pislogást. – A férfi nős. Kedvelem a hölgyet. Múlt héten összevesztek, és a fickó lelépett. Ha meg tudom győzni a hölgyet, hogy végleg elment, lehet, hogy elválik tőle.

– Beszélni akarnék a nővel – mondta Spade. – Ki ez az Eli Haven?

– Egy pitiáner senki. Nem csinál semmit. Verseket ír, vagy ilyesmi.

– Mi tud róla mondani, ami segíthet?

– Semmit, amit Julia, a felesége ne tudna elmondani. Beszélni fog vele. – Colyer felállt. – Vannak kapcsolataim. Talán később még a segítségére is lehetek valahogy.

***

Apró csontú, huszonöt-huszonhat körüli nő nyitotta ki a lakásajtót. Púderkék ruháját ezüst gombok díszítették. Telt keblű volt, de karcsú alkat, egyenes vállal és keskeny csípővel, és olyan büszkeséggel tartotta magát, ami egy kevésbé bájos nőnél pimaszságnak tűnhetett volna.

– Mrs. Haven? – kérdezte Spade.

A nő hezitált, mielőtt válaszolt volna. – Igen.

– Gene Colyer küldött magához. A nevem Spade. Magánnyomozó vagyok. Azt akarja, hogy találjam meg a férjét.

– És megtalálta?

– Azt mondtam a megbízómnak, hogy először magával kell beszélnem.

A nő mosolya elhalt. Komoran tanulmányozni kezdte Spade arcát vonásról vonásra, majd megszólalt. – Természetesen – és hátralépett, az ajtót magával húzta.

Amikor elfoglalták az egymással szemközti székekben a helyüket, a gyerekzajtól hangos játszótérre néző, olcsón bebútorozott szobában, a nő megszólalt. – Gene elmondta, miért akarja megtalálni Elit?

– Azt mondta, ha maga megbizonyosodhatna, hogy végleg elment, hallgatna a józan eszére.

A nő egy szót se szólt.

– Korábban is lépett már le így?

– Gyakran.

– Milyen ember?

– Nagyszerű – mondta a nő szenvtelenül –, ha józan; és amikor iszik, akkor sincs vele gond, leszámítva a nőket és a pénzt.

– Akkor nyilván alig rosszalkodik. Mivel keres pénzt?

– Költő – válaszolt a nő –, de ezzel senki nem keres pénzt.

– Akkor?

– Hát, néha azért hoz haza egy kis pénzt. Póker, lovi, legalábbis ezt mondja. Nem tudom.

– Mióta házasok?

– Majdnem négy éve. – A nő gúnyosan elmosolyodott.

– Mindig is San Franciscóban éltek?

– Nem, az első évben Seattle-ben, aztán ide költöztünk.

– A férje seattle-i?

A nő megrázta a fejét. – Valahol Delaware-ben született.

– Pontosabban?

– Nem tudom.

Spade valamivel összébb húzta vaskos szemöldökét. – Maga hová valósi?

– Nem rám vadászik – mondta a nő édesen.

– Pedig úgy viselkedik – morgott Spade. – És kik a férje barátai?

– Ne tőlem kérdezze.

Spade türelmetlenül fintorgott. – Párat azért csak ismer – erősködött.

– Persze. Ott van Minera, meg egy Louis James nevű fickó, meg még valaki, akit Connynak hív.

– Kik ezek?

– Férfiak – vágta rá nő kedvesen. – Nem tudok róluk semmit. Telefonálnak, hogy beugranak érte, vagy a városban látom őket a férjemmel. Többet nem tudok.

– Nekik mi a foglalkozásuk? Nem lehet mind költő.

A nő felnevetett. – Sose lehet tudni. Egyikük, Louis James, azt hiszem, Gene-nek dolgozik. Tényleg nem tudok többet, mint amennyit már elmondtam.

– Maga szerint tudhatják, hol tartózkodik a férje?

A nő vállat vont. – Ha igen, akkor hülyítenek. Néha felhívnak, hogy megkérdezzék, előkerült-e már.

– És a nők, akiket említett?

– Róluk semmit sem tudok.

Spade elgondolkodva meredt a padlóra, majd megkérdezte: – Mit csinált azelőtt, hogy nem keresett pénzt a versírással?

– Sok mindent: porszívót árult, hobó volt, elutazott néha a tengerhez, huszonegyezett, vonatozott, konzervekkel, limlomokkal csencselt, dolgozott karneválokon, újságoknál, azaz csinált mindenfélét.

– Volt nála pénz, mikor lelépett?

– A három dollár, amit kölcsönvett tőlem.

– Mit mondott a férje?

A nő felnevetett. – Ha van bármilyen befolyásom Istennél, vegyem igénybe, amíg távol van, és vacsorára egy meglepetéssel jön vissza.

Spade felvonta a szemöldökét. – Jóban voltak?

– Persze. A legutóbbi vitánkat már pár napja rendeztük.

– Mikor ment el?

– Csütörtök délután, azt hiszem, háromkor.

– Van róla fényképe?

– Igen. – A nő az egyik ablak alatt lévő asztalhoz sétált, kihúzott egy fiókot, és kezében egy fényképpel Spade felé fordult.

Spade a fotóra nézett, ahonnan egy keskeny arcú férfi nézett vissza rá mélyen ülő szemekkel, érzéki szájjal és mélyen barázdált homlokkal, amelyet rendezetlen, durva szálú, szőke hajcsomó koronázott.

Spade zsebre dugta a Havenről készült fényképet, és felvette a kalapját. Az ajtó felé indult, majd megállt. – Milyen költő a férje? Elég jó?

A nő vállat vont. – Az attól függ, kit kérdez.

– Van itt valami tőle?

– Nincs – mondta a nő mosolyogva. – Gondolja, talán a lapok között bújt el?

– Sose lehet tudni, mi lesz később hasznos. Majd még jövök. Gondolja végig a dolgokat, esetleg tűnődjön el azon is, nem lenne-e jobb kicsit felengednie. Na, minden jót.

Spade lesétált a Post Streeten a Mulford's könyvesboltig, és megkérdezte, van-e verseskötetük Haventől.

– Sajnálom – mondta a lány. – Múlt héten eladtam az utolsó példányt is – mosolygott –, magának Mr. Havennek. De megrendelhetem.

– Ismeri?

– Szokott néha vásárolni tőlem, de ennyi.

Spade csücsörített, majd megkérdezte: – Melyik nap találkoztak? – Átnyújtotta a lánynak az egyik névjegyét. – Kérem. Fontos.

A lány odament az egyik asztalhoz, fellapozott egy vörös kötésű eladási jegyzéket, majd, kezében a nyitott könyvvel visszasétált Spade-hez.

– Múlt szerdán – mondta és a könyvet egy Mr. Roger Ferrisnek szállítottuk ki a Pacific Avenue 1981-be.

– Kösz szépen – bólintott Spade.

Odakint leintett egy taxit, és megadta a sofőrnek Mr. Roger Ferris címét.

***

A Pacific Avenue-i ház négyemeletes, szürke kőépület volt, amely egy keskeny pázsitszelet mögött állt, a szoba pedig, amibe egy pufók arcú cselédlány betessékelte Spade-et, tágas és magas mennyezetű.

Spade leült, de amikor a cseléd elment, felkelt, és elkezdett járkálni a szobában. Megállt egy asztalnál, melyen három könyv sorakozott. Az egyiket narancsszínű védőborító fedte, amelyre pirossal egy férfi és egy nő közé csapódó villám vázlatos körvonalát rajzolták, feketével pedig a következő feliratot írták: *Színes fény – írta Eli Haven*.

Spade felvette a könyvet, és visszament a székéhez.

Az előzéklapon talált egy ajánlást – nehézkes, szabálytalan betűkkel írták, kék tintával.

A jó öreg Bucknak, aki ismerte saját színes fényeit, azon bizonyos napok emlékére.

Eli

Spade találomra lapozgatott, majd unottan elolvasta az egyik verset:

ÁLLÍTÁS

Túl sokan éltek
Úgy, mint mi
Hiszen életünk
Létünk bizonysága
Túl sokan haltak
Úgy, mint mi
Hiszen haláluk
Halálunk bizonysága

Rögtön felnézett a könyvből, amint meglátta a szobába lépő, vacsorához öltözött férfit. Nem volt magas, de egyenes tartása miatt annak látszott, még úgy is, hogy Spade száznyolcvan-valahány centi magas alakja állt előtte. Fényes, kék szeme volt, amelyet ötvenvalahány éve sem fakított ki; napbarnított arca, amelyben egy izom sem ereszkedett meg, sima, széles homloka, és vastag szálú, rövid, szinte fehér haja. Megjelenésében egyszerre volt előkelő és barátságos.

A könyv felé biccentett, amelyet Spade szorongatott. – Hogy tetszik?

Spade húzta a száját. – Azt hiszem, én ehhez tapló vagyok – mondta, és lerakta a könyvet. – Bár igazából ezért jöttem magához, Mr. Ferris. Ismeri Havent?

– Igen, persze. Üljön le, Mr. Spade. – Ő is leült egy székbe, nem messze attól, amiben Spade foglalt helyet. – Még gyerekként ismertem. Ugye nem került bajba?

– Nem tudom – mondta Spade. – Meg akarom találni.

Ferris kicsit habozott, mielőtt megszólalt. – Megkérdezhetem, miért?

– Ismeri Gene Colyert?

– Igen. – Ferris megint hezitált, majd azt mondta: – Ez bizalmas. Tudja, van egy filmszínházláncom Kalifornia északi részén, és pár éve, mikor munkaerő-problémáim voltak, azt hallottam, Colyert kell keresni, ő meg tudja oldani a helyzetet. Így ismertem meg.

– Igen – mondta Spade szárazon –, sokan ismerik meg Gene-t pont ugyanígy.

– De mi köze neki Elihoz?

– Meg akarja találni. Mikor látta utoljára?

– Múlt csütörtökön volt itt.

– Hánykor ment el?

– Éjfélkor, kicsit később. Délután jött át, olyan fél négy körül. Évek óta nem láttuk egymást. Meggyőztem, hogy maradjon ebédre, mivel elég lerobbantnak látszott, és kölcsönadtam neki valamennyi pénzt.

– Mennyit?

– Százötvenet, mert csak ennyi volt itthon.

– Mondta, hogy hová megy, mikor elment?

Ferris megrázta a fejét. – Azt mondta, másnap felhív.

– És felhívta?

– Nem.

– Egész életében ismerte?

– Nem egészen, de tizenöt-tizenhat éve dolgozott nekem, amikor volt egy vándorcirkuszom, a Híres Keleti és Nyugati Parádék, egy darabig társsal vezettem, aztán csak egyedül. Mindig is bírtam a kölyköt.

– A csütörtököt leszámítva mikor látta utoljára?

– A jó ég tudja – felelte Ferris. – Évekig azt sem tudtam, él-e. És akkor szerdán a derült égből megjelent ez a könyv, feladó és minden nélkül, csak azzal az egy mondattal az elején, másnap reggel meg felhívott. Fantasztikus volt hallani, hogy még él, és kezdett is valamit magával. Aztán délután átjött, és vagy kilenc órán át beszélgettünk a régi, szép időkről.

– Sok mindent mesélt arról, hogy mit csinált, amióta nem látta?

– Csak hogy elvolt, csinált ezt meg azt, valamiből mindig megélt. Nem igazán panaszkodott; erősködnöm is kellett, hogy tegye el a százötven dollárt.

Spade felállt. – Köszönöm szépen, Mr. Ferris. Én…

Ferris félbeszakította. – Nincs mit, és ha bármiben segíthetek, nyugodtan hívjon.

Spade az órájára nézett. – Felhívhatom az irodámat?

– Hogyne, a telefon a másik szobában van, jobb oldalt.

Spade megköszönte, és kiment. Amikor visszajött, éppen egy cigarettát sodort. Faarcát viselte.

– Valami hír? – kérdezte Ferris.

– Igen. Colyer lemondta a megbízást. Azt mondta, megtalálták Haven hulláját valami bokorban, San José túloldalán, három golyóval a testében. – Spade elmosolyodott, és hozzátette: – Mondta is, hogy *valamit* csak kiderít a kapcsolataival.

***

A Spade irodaablakában lógó függönyön keresztül érkező, reggeli napfény két kövérkés, sárga téglalappal díszítette a padlót, a szobát pedig sárgás árnyalattal vonta be.

A nyomozó az íróasztalánál ült, elgondolkodva meredt egy újságra. Nem is nézett fel, amikor Effie Perine belépett a külső irodából.

– Megjött Mrs. Haven – mondta a nő.

Spade felemelte a fejét, és megszólalt: – Ezt már szeretem. Vezesd csak be.

Mrs. Haven gyorsan be is jött. Arca fehér volt, és a szőrmebunda ellenére egész testében remegett. Egyenesen Spade-hez lépett, majd megkérdezte: – Gene ölte meg?

– Nem tudom – mondta Spade.

– Tudnom kell – sírt a nő.

Spade megfogta a kezét. – Jöjjön, üljön le. – Az egyik székhez vezette a nőt. – Colyer mondta, hogy lemondta a megbízást? – kérdezte.

A nő döbbenten bámult rá. – Micsoda?

– Tegnap este telefonált, és elmondta, hogy megtalálták a férje holttestét, úgyhogy nem lesz rám szüksége.

A nő lehorgasztotta a fejét, és alig hallhatóan megszólalt: – Akkor tényleg ő volt.

Spade vállat vont. – Talán csak egy ártatlan engedhette meg magának, hogy ebben az esetben visszavonja a megbízást, vagy lehet, hogy bűnös volt, de annyi esze és bátorsága azért maradt, hogy…

A nő nem figyelt oda. A férfi felé hajolt, és őszinte hangon megkérdezte: – Mr. Spade, azért ugye nem akarja csak úgy ennyiben hagyni? Ugye nem hagyja, hogy Gene visszavonja a megbízást?

Mialatt a nő beszélt, a telefon csörögni kezdett. Spade elnézést kért, és felemelte a kagylót. – Igen?… Aha… És? – Csücsörített. – Majd szólok. – Lassan félrerakta a telefont, és újra Mrs. Havenre nézett. – Colyer kint van.

– Tudja, hogy itt vagyok? – kérdezte a nő rögtön.

– Jót kérdez. – Spade felállt, úgy tett, mintha nem is figyelné annyira a nőt. – Számít?

A nő ráharapott az alsó ajkára, és bizonytalan nemmel válaszolt.

– Jó. Akkor behívom.

A nő ekkor, mintha tiltakozna, felemelte a kezét, majd leengedte; fehér arca higgadt maradt. – Ahogy gondolja – mondta.

Spade ajtót nyitott. – Helló, Colyer, jöjjön beljebb. Éppen magáról beszéltünk.

Colyer bólintott, és egyik kezében rattan sétapálcájával, a másikban

kalapjával belépett az irodába. – Hogy vagy ma reggel, Julia? Kár, hogy nem hívtál fel. Visszavihettelek volna a városba.

– N-nem tudtam, mit csinálok.

Colyer még egy pillanatig a nőt nézte, majd kifejezéstelen, zöld szemével Spade arcára fókuszált. – És, sikerült már meggyőznie, hogy nem én öltem meg?

– Odáig még nem jutottunk el – felelte Spade. – Éppen azt próbáltam megtudni, mennyire volt jogos magát gyanúsítani. Üljön le.

Colyer kissé óvatoskodva leült, majd megkérdezte: – És?

– És ekkor jött maga.

Colyer keményen bólintott. – Hát jó, Spade – kezdte –, újra nekem dolgozik. Bizonyítsa be Mrs. Havennek, hogy semmi közöm nem volt az egészhez.

– Gene – kiáltott a nő fojtott hangon, kezét esdeklően a férfi felé nyújtotta. – Nem hiszem azt, hogy te tetted, nem akarom azt hinni, csak nagyon félek. – Kezét az arcához emelte, és sírva fakadt.

Colyer odament a nőhöz. – Nyugalom – mondta. – Majd csak túl leszünk rajta valahogy.

Spade kilépett a külső irodába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Effie Perine abbahagyta a gépelést.

Spade rávigyorgott, és megszólalt: – Valakinek egyszer írnia kellene egy könyvet az emberekről; valami elképesztőek – sóhajtott, és a hűtőhöz lépett. – Megvan Wally Kellogg száma. Hívd fel, és kérdezd meg, hol találom Tom Minerát.

Aztán visszament a belső irodába.

Mrs. Haven már abbahagyta a sírást. – Elnézést – mondta.

– Semmi gond – mondta Spade, majd Colyerre sandított. – Megvan még a munkám?

– Igen. – Colyer megköszörülte a torkát. – De ha most nincs semmi különösebb dolgunk, hazavinném Mrs. Havent.

– Oké, csak még egy dolog: a *Chronicle* szerint maga azonosította a holttestet. Hogyhogy arra járt?

– Odamentem, amikor hallottam, hogy találtak egy hullát – válaszolta Colyer. – Mondtam, hogy vannak kapcsolataim.

– Oké, akkor még látjuk egymást – bólintott Spade, és kinyitotta nekik az ajtót.

Amikor a folyosóajtó bezárult mögöttük, Effie Perine megszólalt. – Minera a Buxtonban van, az Army Streeten.

– Kösz – mondta Spade. – Visszament a belső irodába a kalapjáért.

Kifele menet megjegyezte: – Ha pár hónapon belül nem jövök vissza, mondd meg nekik, hogy ott keressék a hullámat.

***

Spade végigsétált egy ütött-kopott folyosón a 411-es számmal ellátott rozoga, zöld ajtóhoz. Bentről hangok morajlása hallatszott, kivenni azonban nem lehetett belőlük semmit. Spade fel is adta a hallgatózást, és bekopogott.

Egy nyilvánvalóan eltorzított férfihang kiszólt. – Mi az?

– Tommal akarok beszélni. A nevem Sam Spade.

Kis szünet, majd: – Tom nincs itt.

Spade egyik kezét a kilincsre tette, és megrázta a törékeny ajtót. – Gyerünk már, nyissa ki – morgott.

Az ajtót végül egy sovány, sötét bőrű, huszonöt-huszonhat év körüli férfi nyitotta ki, aki próbált őszintén nézni apró, fekete, mélyen ülő szemével. – Először nem ismertem meg a hangod – magyarázta. Petyhüdt szája miatt álla kisebbnek tűnt, mint amilyen volt. Nyakánál nyitott, zöld csíkos inge nem volt túl tiszta, szürke nadrágja viszont frissen vasaltnak látszott.

– Manapság nem árt vigyázni – jelentette ki Spade komolyan, majd az ajtón át bement egy szobába, ahol két ember próbált úgy tenni, mintha nem érdekelné őket az érkezése.

Az egyikük az ablakpárkánynak dőlve reszelte a körmét. A másik egy székben hátradőlve, lábát az asztal élén nyugtatva tartott maga előtt egy újságot. Egyszerre pillantottak Spade-re, majd folytatták a tevékenységüket.

– Mindig örülök, ha megismerhetem Tom Minera barátait – mondta Spade vidáman.

Minera becsukta az ajtót, és feszengve megszólalt. – Öö… igen… Mr. Spade, ez itt Mr. Conrad és Mr. James.

Conrad, az ablaknál álló férfi bizonytalanul udvarias mozdulatot tett a körömreszelőt tartó kezével. Pár évvel idősebb volt Mineránál, középmagas, izmos testű, arcán vaskos vonásokkal és unott szemmel.

James egy pillanatra lejjebb engedte az újságot, hogy hűvösen, vizsgálódva Spade-re nézzen, és megszólalt: – Mi újság, testvérem? – Majd visszatért az újságjához. Legalább olyan izmos volt, mint Conrad, csak magasabb, és arcán megvolt az a ravaszság, ami a másikén nem.

– Ja – mondta Spade és a néhai Eli Haven barátait is.

Az ablaknál álló férfi a körömreszelővel felsértette az ujját, mire csúnyán szitkozódni kezdett. Minera megnyalta az ajkát, és nyafogó hangon, gyorsan beszélni kezdett. – De most őszintén, Spade, hát egyikünk se látta már egy hete.

Spade mintha enyhén meglepődött volna a sötét bőrű stílusán.

– Szerinted miért ölték meg?

– Csak azt tudom, ami az újságban volt: a zsebét jól feltúrták, de nem találtak nála egy gyufát se. – A férfi lebiggyesztette az ajkát. – De én úgy tudom, semmi pénze nem volt. Kedd este például tuti nem.

Spade szelíden megjegyezte: – Azt hallottam, csütörtök este kapott valamennyit.

A nyomozó mögött álló Minerának hallhatóan elakadt a lélegzete.

– Maga csak tudja. Én nem – mondta James.

– Volt vele közös munkátok, fiúk?

James lassan félrerakta az újságot, és levette a lábát az asztalról. Érdeklődése Spade iránt meglehetősen komoly, de szinte teljesen személytelen volt. – Na, ezt meg hogy érti?

Spade úgy csinált, mint aki meg van lepve. – Valami munkátok csak van, nem?

Minera Spade mellé állt. – Jaj, ugyan már, Spade – mondta. – Mi csak úgy ismertük ezt a Havent. Semmi közünk nem volt ahhoz, hogy kirabolták. Nem tudunk róla semmit. Tudja, mi…

Három határozott kopogás hallatszott az ajtón.

Minera és Conrad Jamesre nézett, aki biccentett, de Spade addigra már az ajtóhoz sietett, és éppen kinyitotta. Roger Ferris állt ott.

Spade Ferrisre pislogott, Ferris pedig Spade-re. Aztán Ferris kinyújtotta a kezét, és megszólalt: – *Igazán* örülök, hogy látom.

– Jöjjön csak be – mondta Spade.

– Ezt nézze, Mr. Spade. – Ferris remegő kézzel egy enyhén foltos borítékot halászott elő a zsebéből.

A borítékon géppel írva Ferris neve és címe szerepelt. Postai bélyeg nem volt rajta. Spade magához vette a mellékletet, egy rossz minőségű, vékony fehér papírlapot, és széthajtogatta. Rajta, géppel írva a következő mondat szerepelt:

Jobban teszed, ha a csütörtök este ügyében eljössz ma délután ötre az Army Street-i Buxton Hotel 411-es szobájába.

Aláírás nem volt.

– Messze van még az az öt óra – mondta Spade.

– Igaz – bólintott Ferris határozottan. – Amint elolvastam, már jöttem is. Eli csütörtök este járt nálam.

Minera Spade-et böködve kérdezte. – Mi ez az egész?

Spade feltartotta a lapot, hogy a sötét bőrű férfi is elolvashassa. Az végigfutotta, majd felkiáltott: – Őszintén, Spade, erről a levélről nem tudtam semmit.

– Másvalaki esetleg? – kérdezte Spade.

– Nem – vágta rá Conrad.

– Milyen levélről van szó? – kérdezte James.

Spade egy pillanatig álmodozva nézett Ferrisre, majd, mintha magához beszélne, megszólalt. – Persze, Haven próbálta megvágni.

Ferris arca elvörösödött. – Mi?

– Megvágni – ismételte Spade türelmesen –, pénzzel, zsarolással.

– Na, ide figyeljen, Spade – mondta Ferris őszintén –, ugye igazából nem hiszi el azt, amit mond? Mégis mivel zsarolhatott volna?

– „A jó öreg Bucknak" – idézte Spade a néhai költő ajánlását –, „aki ismerte saját színes fényeit, azon bizonyos napok emlékére." – Enyhén felvont szemöldöke alól komoran Ferrisre nézett. – Milyen színes fények? Mi is a cirkuszi, karneváli szleng arra, mikor valaki kidob egy másikat a mozgó vonatból? Piros lámpa. Ja, ez az: piros lámpázás. Kivel csinálta meg, Ferris, akiről Haven tudhatott?

Minera odasétált az egyik székhez, leült, könyökét a térdére tette, fejét a keze közé fogta, és üres tekintettel a padlóra bámult. Conrad úgy kapkodta a levegőt, mintha futott volna.

– Tehát? – szegezte Spade Ferrisnek a kérdést.

Ferris megtörölte az arcát, majd a zsebkendőt a zsebébe tette, és mindössze annyit mondott: – Megvágott.

– Maga meg kinyírta.

Ferris hangjához hasonlóan tiszta és nyugodt kék szemével Spade sárgásszürke szemébe nézett. – Nem – mondta. – Esküszöm, hogy nem. Elmondom, hogyan történt. Elküldte a könyvet, ahogy már mondtam, és egyből tudtam, mire vonatkozik az elejébe írt vicc. Úgyhogy másnap, amikor felhívott, hogy átjönne beszélgetni a régi időkről, és hogy esetleg kölcsönkérne valamennyit a régi idők emlékére, megint tudtam, hogy mire gondol, úgyhogy el is mentem a bankba, és kivettem tízezer dollárt. A Seaman's Nationalnél van számlám. Ellenőrizheti.

– Fogom is – mondta Spade.

– Aztán kiderült, hogy nem is kell annyi pénz. Nem nagypályázott, rá tudtam dumálni ötezer dollárra. A maradék ötöt másnap visszatettem a bankba. Ellenőrizheti.

– Fogom is – mondta Spade.

– Aztán megmondtam neki, hogy bezárt a bazár, ez az ötezer volt az első és az utolsó. Aláírattam vele egy papírt, hogy segített abban a dologban, aztán éjfél körül lelépett, és azóta sem láttam.

Spade megkocogtatta a borítékot, amit Ferristől kapott. – Na és ez a

cetli?

– Egy küldöncfiú hozta délben, és egyből át is jöttem. Eli biztosított róla, hogy nem szólt senkinek egy szót se, de nem tudhattam. Szembe kellett néznem a dologgal, bármi is volt az.

Spade faarccal a többiek felé fordult. – Nos?

Minera és Conrad egyaránt Jamesre nézett, aki türelmetlenül grimaszolt, majd megszólalt: – Jó, oké, mi küldtük a levelet. Miért is ne? Eli barátai voltunk, és nem találtuk sehol azóta, hogy megzsarolta ezt a pojácát, aztán előkerült a hullája, mi meg azért csak szerettük volna, ha az úr átjön, és elmagyarázza a dolgokat.

– Tudtak a zsarolásról?

– Persze. Együtt voltunk, amikor kitalálta.

– És honnan szedte az ötletet? – kérdezte Spade.

James széttárta az ujjait a bal kezén. – Iszogattunk és beszélgettünk, tudja, ahogy a haverok szoktak arról, kinek milyen sztorija van, aztán elkezdte mesélni, hogy egyszer látta, amint egy fazon lelök egy másikat egy vonatról, bele a kanyonba, és még a nevét is elmondta annak, aki lökött. Buck Ferris. Erre valaki megszólal: „Hogy néz ki ez a Ferris?" Eli elmondta neki, hogy akkor hogyan nézett ki, bár az már tizenöt éve volt; és már nem emlékszem, ki, de füttyentett, és azt mondta: „Fogadok, hogy ez az a Ferris, akihez a mozik fele tartozik. És abban is fogadok, hogy jó kis pénzt megérne neki, ha ez nem derülne ki."

– Na, Elinak itt beugrott valami. Látszott rajta. Egy kicsit elgondolkodott, aztán óvatoskodni kezdett. Megkérdezte, mi ennek a mozis Ferrisnek a keresztneve, mire ez a valaki azt mondta: „Roger". Ő úgy tett, mintha csalódott lenne, mondván „Az nem ő lesz, őt Martinnak hívják." Ezen mind jót röhögtünk, aztán végül bevallotta, hogy tervezi meglátogatni az urat, aztán amikor csütörtök dél körül felhívott, és elmondta, hogy aznap este Pogey Heckernél mulat, nem volt nagy kunszt kitalálni, hogy mi a helyzet.

– Hogy hívták azt az úriembert, akit piros lámpáztak?

– Azt nem mondta meg. Titkolózott. Érthető módon.

– Aztán meg semmi. El se jött Pogey-hoz. Próbáltuk éjjel kettő körül felhívni, de a felesége azt mondta, nincs otthon, úgyhogy ott maradtunk még négyig vagy ötig, aztán úgy döntöttünk, hogy biztosan átvert minket, úgyhogy Pogey-val a nevére írattuk a számlát, és leléptünk. Azóta nem láttam, se élve, se halva.

– Talán – mondta Spade nyájasan. – Biztos nem találták meg végül hajnalban Elit, hogy elvigyék kocsikázni, és Ferris öt rongyáért golyót eresszenek bele, aztán otthagyják a…?

Éles, dupla kopogás hallatszott az ajtón.

Spade arca felderült. Az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

Egy fiatal férfi jött be. Nagyon elegáns, jó felépítésű volt. Világos felöltőt viselt, kezét a zsebébe dugta. A szobába érve rögtön tett egy lépést jobbra, és hátát a falnak vetette.

Ekkor egy másik fiatalember is megjelent. Ő a bal oldalra állt. Bár igazából nem hasonlítottak, egyformán elegáns öltözékük, hasonlóan jó felépítésük, és szinte egyező testtartásuk – hát a falnak, kéz a zsebben, a szobában lévőket kémlelő, hideg, fényes tekintet – ikrekhez tette őket hasonlatossá.

Aztán Gene Colyer lépett a szobába. Biccentett Spade-nek, de a többieket figyelemre se méltatta, bár James köszönt neki.

– Valami hír? – kérdezte Colyer Spade-et.

Az bólintott. – Úgy látszik, az úriember – hüvelykujjával Ferris felé mutatott –, nos…

– Tudunk valahol beszélni?

– Van itt hátul egy konyha.

Colyer a válla mögött odavakkantott egy „Csapjátok le, aki megmoccan”-t a két nett fiatalembernek, majd követte Spade-et a konyhába. Leült az egyetlen konyhai székre, és rezzenéstelen, zöld szemével Spade-re nézett, amíg az beszámolt neki az elhangzottakról.

Amikor a magánnyomozó befejezte, a zöld szemű férfi megkérdezte: – Na és, mit szűr le ebből?

Spade elgondolkodva viszonozta a tekintetét. – Maga tud valamit. Jó lenne, ha elmondaná, mi az.

– Egy patakban találták meg a pisztolyt, negyedmérföldnyire a hullától – mondta Colyer. – Jamesé. Ott van rajta a karcolás, ami akkor került rá, amikor egyszer Vallejóban kilőtték a kezéből.

– Szép – mondta Spade.

– Ezt hallgassa. Egy Thurston nevű srác szerint James múlt szerdán elment hozzá, és megbízta, hogy kövesse Havent. Thurston csütörtök délután rááll, elkíséri Ferrisig, aztán felhívja Jamest, aki azt mondja neki, hogy tapadjon rá a helyre, és tudassa vele, hová megy Haven, amikor lelép onnan, de valami majrés nő a szomszédok közül elkezd óbégatni, hogy mit keres ott a kölyök, és a zsaruk vagy tízig kergetik.

Spade csücsörített, és elgondolkodva a mennyezetre bámult.

Colyer tekintete kifejezéstelen volt, de kerek arca az izzadtságtól fényes lett, hangja pedig rekedt. – Spade – mondta –, fel fogom dobni.

Spade a mennyezetről a kidülledő, zöld szemekre váltott.

– Saját emberemet még soha nem köptem be – mondta Colyer –, de most ez lesz. Juliának *muszáj* elhinnie, hogy semmi közöm nem volt hozzá, ha az egyik emberem volt az, és én feldobom, nem?

– Gondolom – bólintott Spade lassan.

Colyer hirtelen elkapta a tekintetét, és megköszörülte a torkát. Amikor újra megszólalt, rövidre fogta. – Akkor erről ennyit.

Minera, James és Conrad ültek, amikor Spade és Colyer kijöttek a konyhából. Ferris fel-alá járkált. A két elegáns fiatalember meg se mozdult.

Colyer Jameshez sétált. – Hol van a fegyvered, Louis?

James jobb kezét pár centivel bal melle felé húzta, majd megdermedt, és azt mondta: – Ja, nincs is nálam.

Colyer kesztyűs – nyitott – tenyerével pofon vágta Jamest, aki ki is zuhant a székből.

James feltápászkodott, miközben azt motyogta: – Nem akartam rosszat – mondta, és egyik kezét az arcához emelte. – Tudom, nem kellett volna, főnök, de amikor felhívott, és azt mondta, hogy nem akar csak úgy szembenézni Ferrisszel, és neki nincs semmije, gondoltam oké, és átküldtem neki.

– És Thurstont is átküldted – mondta Colyer.

– Igazából mindkettőnket érdekelt, hogy tényleg megcsinálja-e – motyogta James.

– És te, vagy valaki más nem mehetett volna oda?

– Miután Thurston felébresztette az egész környéket?

Colyer Spade-hez fordult. – Segítsünk bevinni őket, vagy hívja a teherautót?

– Nem szórakozunk – mondta Spade, és a fali telefonhoz lépett. Aztán faarccal és álmodozó tekintettel visszafordult. Sodort egy cigarettát, meggyújtotta, és azt mondta Colyernek: – Vagyok elég marha, hogy azt gondoljam, a maga Louisának a történetében van pár pontos válasz.

James levette kezét felsértett arcáról, és kikerekedett szemmel Spade-re bámult.

– Mi ütött magába? – morgott Colyer.

– Semmi – mondta Spade kedvesen –, csak az, hogy szerintem maga kicsit túlságosan is rá akarja verni a balhét. – Kifújta a füstöt. – Például miért hagyná ott a pisztolyát, amikor van rajta valami, amiről ráismerhetnek?

– Elég ravasznak gondolja – mondta Colyer.

– Ha ezek a srácok ölték meg, tudták, hogy halott, akkor viszont miért vártak, amíg megtalálták a hullát és beindult a felhajtás, hogy megint utánamenjenek Ferrisnek? Ha elrabolták, miért kellett feltúrni a zsebeit? Ez

túl sok macera, és olyanok csinálják, akik valami más okból ölnek, csak rablásnak akarják beállítani. – Megrázta a fejét. – Maga túlságosan is gyorsan rá akarja verni a balhét. Miért lettek volna…?

– Most nem ez a kérdés – mondta Colyer. – A kérdés az, hogy maga miért mondogatja: túl gyorsan rá akarom verni a balhét?

Spade vállat vont. – Talán tisztázni akarja magát Juliánál, amilyen gyorsan és amennyire csak lehet, meg talán a rendőrségnél is, aztán meg ott vannak az ügyfelei.

– Mi? – kérdezte Colyer.

Spade nemtörődöm mozdulatot tett a cigarettával. – Ferris – mondta nyájasan. – Nyilván ő a gyilkos.

Colyer szemhéja megrezdült, de nem pislogott.

– Először is, tudomásunk szerint ő az utolsó ember, aki élve látta Elit, és ezért mindig nagy eséllyel játszik – kezdte Spade. – Másodszor, mielőtt Eli hullája előkerült, ő volt az egyetlen, akivel beszéltem, és akit érdekelt, hogy elhallgatnak előlem valamit, vagy sem. A többiek azt hitték, hogy csak úgy keresek valakit, aki elment, ő tudta, hogy olyat keresek, akit ő ölt meg, úgyhogy be kellett magát biztosítania. Félt is eldobni azt a könyvet, mert a boltból jött, úgyhogy le lehetett nyomozni, és az eladók közül valaki talán elolvasta az ajánlást. Harmadszor, egyedül ő nevezte Elit kedves, tiszta, szeretnivaló fiúnak. Nyilván a fenti okok miatt. Negyedszer, az a mese a délután három órás zsarolóról, aki simán elviszi az öt rongyot, és aztán éjfélig még ott trécsel, az teljes marhaság, bármilyen jó is volt a pia. Ötödször, az Eli által aláírt papír, na az még rosszabb, bár nem nehéz tényleg összehozni egy ilyet. Hatodszor, az általunk ismertek közül neki van a legjobb oka arra, hogy Elit holtan lássa.

– De… – bólintott Colyer lassan.

– Semmi de – emelte fel a hangját Spade. – Talán megcsinálta a tizet-ki-ötöt-vissza trükköt a bankkal, de az nem lehetett nehéz. Aztán elhívta ezt a lángész zsarolót a házába, elvoltak vele, amíg a szolga le nem feküdt, majd elvette tőle a kölcsönpisztolyt, lekísérte az autóig, elvitte kocsikázni, talán már eleve holtan, talán lenn, a bokroknál lőtte le végül, elszedett tőle mindent, hogy nehezebb legyen azonosítani, és hogy tényleg rablásnak tűnjön, a pisztolyt vízbe dobta, és hazajött…

Az utcán felüvöltő sziréna hangjára Spade félbehagyta a mondatot. Aztán, először azóta, hogy beszélni kezdett, Ferrisre nézett.

Ferris arca falfehér volt, de tekintete továbbra is higgadt.

– Van egy olyan érzésem, hogy arról a piros lámpás dologról is találunk még valamit, Ferris – kezdte Spade. – Azt mondta, a vándorcirkuszt egy

ideig valami társsal vezette, amikor még Eli magának dolgozott, és csak később lett egyedüli tulaj. Nem hiszem, hogy túl nagy munka lenne előkeríteni a fickót. Még akkor se, ha eltűnt, vagy ha egyszerűen meghalt, vagy ha még él.

Ferris vesztett valamennyit határozott tartásából. Megnyalta a száját, és azt mondta: – Az ügyvédemet akarom. Nem kívánok mondani semmit, amíg nem beszélhetek vele.

– Részemről oké – bólintott Spade. – Pechje van, mert én nagyon nem bírom a zsarolókat. Eli a könyv ajánlójában elég jó sírfeliratot írt nekik – „Túl sokan éltek”.

Roboz Gábor fordítása

Csak egyszer akaszthatják fel

— A nevem Ronald Ames – mondta Samuel Spade. – Mr. Binnetthez… Mr. Timothy Binnetthez jöttem.

– Uram, Mr. Binnett éppen pihen – habozott a komornyik.

– Utána tudna nézni, mikor lesz elérhető? Fontos lenne. – Spade megköszörülte a torkát. – Én… öö… éppen most jöttem vissza Ausztráliából, és az ott lévő dolgairól lenne szó.

– Megnézem, uram – mondta a komornyik, miközben sarkon fordult; és még mielőtt befejezte volna a mondatot, már ment is felfele az elülső lépcsőn.

Spade sodort egy cigarettát, és rágyújtott.

A komornyik visszajött. – Sajnálom, de most nem zavarhatjuk. Mr. Wallace Binnett, Mr. Timothy unokaöccse, viszont tudja fogadni.

– Kösz – mondta Spade, és követte a komornyikot, fel a lépcsőn.

Wallace Binnett nyúlánk, jóképű, sötét bőrű férfi volt, Spade korabeli – 38 körül járhatott –, aki mosolyogva állt fel brokátos székéből, majd így szólt: – Nagyon örvendek, Mr. Ames – majd kezével egy másik szék felé intve újra helyet foglalt. – Ausztráliából jött?

– Ma reggel érkeztem.

– Tim bácsi üzleti partnere?

Spade mosolygott, és megrázta a fejét. – Azt nem mondanám, de vannak bizonyos információim, amiket szerintem jó lenne, ha meghallgatna. Minél előbb.

Wallace Binnett elgondolkodva a padlóra, majd Spade-re nézett. – Igyekszem meggyőzni, hogy fogadja, Mr. Ames, de őszintén szólva nem látok rá sok esélyt.

Spade enyhén meglepettnek tűnt. – Miért?

Binnett vállat vont. – Néha elég furcsán viselkedik. Ne értse félre, a fejével nincs semmi gond, csak mint az öreg, beteg emberek általában, ő is rigolyás és morcos, és ez néha… hát… elég nehezen kezelhető.

– Máris megmondta, hogy nem akar látni? – kérdezte Spade.

– Igen.

Spade felállt a székből. Szőke sátánarca kifejezéstelen volt.

Binnett gyorsan felemelte a kezét. – Várjon még – mondta. – Megteszem, amit tudok, hogy rábeszéljem. Talán ha… – Sötét szemébe hirtelen bizalmatlanság férkőzött. – Ugye maga nem csak eladni akar neki valamit?

– Nem.

A bizalmatlan fény eltűnt Binnett szeméből. – Akkor, azt hiszem,

esetleg…

Ekkor egy fiatal nő lépett a szobába sírva, dühösen. – Wally, az a vén bolond… – Egyik kezét a mellkasára téve félbehagyta a mondatot, amikor meglátta Spade-et.

Spade és Binnett egyszerre állt fel. Binnett nyájasan megszólalt: – Joyce, ez itt Mr. Ames. Ő a sógornőm, Joyce Court.

Spade fejet hajtott.

Joyce Court rövid, ideges nevetést hallatott, majd azt mondta: – Kérem, nézze el a heves belépőt. – Magas, kék szemű, sötét bőrű nő volt, huszonnégy-huszonöt körül járhatott; válla határozott, teste pedig karcsú, de erős volt. Vonásai melegségükben behozták, ami a szabályszerűség terén hiányzott belőlük. A nő buggyos, kék szaténpizsamát viselt.

Binnett kellemesen rámosolygott, és megkérdezte: – Na, mi ez a nagy izgalom?

Düh öntötte el a nő szemét, aztán beszélni kezdett, majd Spade-re nézett, és azt mondta: – De talán nem is kellene untatnunk Mr. Amest az ostoba háziügyeinkkel. Ha… – itt elbizonytalanodott.

Spade ismét fejet hajtott. – Persze, természetes – mondta.

– Egy perc, és jövök – ígérte Binnett, és kiment a nővel a szobából.

Spade az ajtóhoz sétált, amin keresztül eltűntek, és belül maradva hallgatózott. Lépteik teljesen elhalkultak. Más sem hallatszott. Spade ott állt – sárgásszürke, álmodozó szemekkel amikor meghallotta a sikolyt. Női hang volt, magas, és a rémülettől éles. Spade már az ajtón túl járt, amikor meghallotta a lövést. Pisztolyból származott, a falak meg a mennyezet pedig felerősítették és visszhangozták a dördülést.

Az ajtótól öt méterre Spade talált egy lépcsőt, és a fokokat hármasával szedve felszaladt rajta. Bal oldalra fordult. A folyosó felénél egy női test hevert, arccal a padló felé.

Wallace Binnett térdelt mellette, egyik kezét elkeseredetten cirógatta, miközben halk, könyörgő hangon sírdogált. – Drágám, Molly, kedvesem.

Joyce Court állt a férfi mögött, kezét tördelve, mialatt könnycseppek patakzottak a szeméből.

A földön heverő nő hasonlított Joyce Courtra, de öregebbnek látszott, és arcában megvolt egyfajta keménység, ami a fiatalabbnál nem.

– Halott, megölték – mondta Wallace Binnett hitetlenkedve, miközben falfehér arcát Spade felé emelte. Amikor Binnett megmozdította a fejét, Spade láthatta a nő sárgásbarna ruháján a szív fölött ütött, kerek lyukat, amely alatt egyre gyorsabban növekedett a sötét folt.

Spade megfogta Joyce Court karját. – Rendőrség, mentők, telefonáljon –

mondta. Miközben a nő a lépcső irányába rohant, Spade Wallace Binnetthez fordult: – Ki…?

Erőtlen nyögés hallatszott Spade mögül.

Azonnal sarkon fordult. A nyitott ajtón keresztül meglátott egy öregembert, aki fehér pizsamájában egy bevetetlen ágyon nyúlt el. Feje, válla, és az egyik karja lelógott a fekhely széléről. Másik keze szorosan a torkára fonódott. Újból felnyögött, szemhéja megrezdült, de csukva maradt.

Spade feljebb emelte az öreg fejét és vállát, majd a párnákra segítette. Az öreg ismét felnyögött, kezét elvette a torkáról, ami fél tucat horzsolástól vöröslött. Nyurga férfi volt, heges arccal, mely valószínűleg csak még öregebbé tette.

Az ágy melletti asztalon egy pohár víz volt. Spade benedvesítette az öreg arcát, majd amikor szemhéja újra megrezdült, lehajolt, és halkan a fülébe dörmögte: – Ki tette?

A remegő szemhéj felhúzódott annyira, hogy éppen láthatóvá tegye az alatta lévő szürke, véreres szempárt. Az öreg fájdalmas hangon beszélt, kezét újra a torkára téve. – Egy férfi… a… – Köhögött.

Spade türelmetlenül grimaszolt. Ajka kis híján hozzáért az öreg füléhez.

– Hová ment? – Hangja türelmetlen volt.

Vékony kéz mutatott erőtlenül a ház végébe, majd visszaesett az ágyra.

A komornyik és két rémült szobalány csatlakozott Wallace Binnetthez, a folyosón fekvő halott nő mellett.

– Ki tette ezt? – kérdezte tőlük Spade.

Üres tekintettel bámultak rá.

– Valaki lássa el az öreget – morgott, majd elindult a folyosón.

A folyosó végén volt a hátsó lépcső. Spade két emelettel lejjebb ment, és egy éléskamrán át a konyhába jutott. Senkit se talált ott. A konyhaajtó csukva volt, amikor próbálkozott, de nem volt bezárva. A szűk hátsó udvaron egy csukott, de szintén be nem zárt kapuhoz ért. Kinyitotta. A mögötte lévő, keskeny sikátorban se volt senki.

Spade felsóhajtott, bezárta a kaput, és visszament a házba.

***

Spade kényelmesen nyúlt el egy mély bőrfotelben, a Wallace Binnett házának egész második emeletét átfogó szobában. Könyvespolcok vették körül, diszkrét fények égtek. Az ablakon keresztül látható volt, ahogy a kinti sötétséget távolról és enyhén egy magányos utcai lámpa próbálja meg eloszlatni. Spade-del szemben Polhaus rendőr őrmester – termetes, hanyagul borotvált, pirospozsgás férfi vasalást igénylő ruhában – terpeszkedett egy másik bőrfotelben; Dundy hadnagy – alacsonyabb, jó felépítésű, szögletes

arcú – szétterpesztett lábbal, fejét kicsit előre szegezve a szoba közepén állt.

– …az orvos csak pár percig hagyott beszélni az öreggel – mondta éppen Spade. – Próbálkozhatunk még, ha már pihent egy kicsit, de úgy tűnik, nem tud sokat. Éppen szieszt ázott, amikor arra ébredt, hogy valaki a torkánál fogva ide-oda rángatja az ágyon. Fél szemmel látta csak a férfit, aki fojtogatta. Nagydarab alak, mondta, puha kalappal, amit a szemébe húzott, és sötét arccal, amire ráférne a borotválkozás. Ez Tom is lehetne. – Spade Polhaus felé biccentett.

Az őrmester kuncogott, de Dundy kurtán közbeszólt: – Tovább.

Spade fintorgott, majd folytatta. – Az öreg már majdnem a végét járja, amikor meghallja, hogy Mrs. Binnett sikít az ajtónál. A kéz lekerül a torkáról, meghallja a lövést, és mielőtt elájulna, még látja, hogy a nagydarab fickó a ház vége felé fut, Mrs. Binnett meg összeesik a folyosó padlóján. Azt mondja, ezelőtt még soha nem látta a férfit.

– Milyen pisztoly volt? – kérdezte Dundy.

– Harmincnyolcas. A házbeliek amúgy nem igazán tudnak segíteni. Wallace és a sógornője, Joyce a nő szobájában voltak, legalábbis ezt mondják, és senkit se láttak, csak a halott nőt, amikor kirohantak, bár hallottak valamit, ami jöhetett egy rohanó embertől, aki lefelé szaladt a lépcsőn. Mármint a hátsó lépcsőn.

– A komornyik, Jarboe a neve, itt volt benn, amikor meghallotta a sikítást és a lövést, legalábbis ezt mondja. Irene Kelly, a szobalány a földszinten volt, legalábbis ezt mondja. A szakács, Marget Finn a szobájában volt a harmadik emeleten, hátul, és semmit se hallott, legalábbis ezt mondja. Süket, mint a nagyágyú, legalábbis mindenki ezt mondja. A hátsó ajtó és a kapu nyitva volt, pedig zárva kellett volna lenniük, legalábbis mindenki ezt mondja. Azt senki se mondja, hogy a konyhában, vagy az udvaron, vagy legalább valamelyik környékén lett volna a gyilkosság idején. – Spade széttárta a kezét, jelezve, hogy a végére ért. – Ennyi a termés.

Dundy megrázta a fejét. – Nem egészen – mondta. – Te hogyhogy itt voltál?

Spade arca felderült. – Talán a megbízóm ölte meg a nőt – mondta. – Wallace unokaöccse, Ira Binnett. Ismered?

Dundy megrázta a fejét. Kék szeme kemény volt és gyanakvó.

– San Franciscó-i ügyvéd – mondta Spade –, jónevű, ami csak kell. Pár napja megkeresett azzal, hogy van egy Timothy nevű nagybátyja, vén zsugori, tele dohánnyal, akit kissé megtört a betegsége. Ő volt a család fekete báránya. Senki se hallott róla évekig. De hat-nyolc hónapja elég rozoga állapotban felbukkant, mondjuk anyagilag azért jól állt: úgy tűnt, elég

rendesen megszedte magát Ausztráliában. Visszajött, hogy a hátralévő napjait utolsó élő rokonai társaságában, Wallace és Ira unokaöccseivel töltse.

– Nekik ez teljesen meg is felelt. Az „utolsó élő rokonok” az ő nyelvükön „utolsó örökösöket” jelentett. De aztán idővel mindketten rájöttek, hogy jobb egy darab örökösnek lenni, mint kettőből egynek, kétszer olyan jó, ugyebár, és elkezdtek versenyezni az öregnél. Legalábbis Ira ezt mondta nekem Wallace-ról, és nagyon nem lepne meg, ha Wallace ugyanezt mondaná Iráról, bár Wallace tűnik a keményebb diónak kettejük közül. Na mindegy, szóval a srácok összevesztek, aztán Tim bácsi, aki eddig Iránál lakott, ideköltözött. Ez pár hónapja volt, és Ira azóta nem látta a nagybácsit, és se telefonon, se levélben nem sikerült elérnie.

– Ezért kellett neki magánnyomozó. Nem attól félt, hogy Tim bácsinak valami baja lesz itt, erről azért okosan gondoskodott, inkább attól tartott, hogy az öregfiúra indokolatlanul nagy nyomás fog nehezedni, vagy valahogy átverés áldozata lesz, de legalábbis teletömik a fejét mindenféle hazugsággal az ő szerető Ira öcsikéjéről. Úgyhogy Ira tudni akarta, mi a helyzet. Én a mai napig vártam, amikor megérkezett egy hajó Ausztráliából, és Mr. Ames néven eljöttem ide, hogy fontos információkat osszak meg Tim bácsival az ottani tulajdonairól. Csak tizenöt percet kértem az idejéből. – Spade elgondolkodva összeráncolta a homlokát. – Amit mondjuk nem kaptam meg. Wallace azt mondta, az öreg nem hajlandó beszélni velem. Fene se érti.

Gyanakvás férkőzte be magát Dundy hideg, kék szemébe. – És hol van most ez az Ira Binnett? – kérdezte.

Spade sárgásszürke szeme pont olyan őszinte volt, mint a hangja. – Bár tudnám. Felhívtam az otthonát és az irodáját, és hagytam neki üzenetet, hogy azonnal jöjjön át, de attól tartok…

Két éles kopogás hallatszott, a szoba egyetlen ajtajának túloldaláról. A szobában ülő három férfi rögtön a hang irányába fordult.

– Szabad – szólt ki Dundy.

Az ajtót egy napbarnított, szőke rendőr nyitotta ki; bal kezével egy negyven-negyvenöt év körüli, passzentos szürke ruhát viselő, kövérkés férfi jobb csuklóját fogta. A rendőr belökte a gömbölyded férfit a szobába. – A konyhaajtóval szórakozott – mondta.

– Á – nézett fel Spade. Hangja elégedettséget sugárzott. – Mr. Ira Binnett, ez itt Dundy hadnagy és Polhaus őrmester.

Ira Binnett rögtön meg is szólalt. – Mr. Spade, megmondaná ennek az embernek, hogy…

Dundy odaszólt a rendőrnek. – Rendben van. Szép munka. Elmehet.

A rendőr bizonytalanul a kalapja felé nyúlt, majd távozott.

Dundy mogorván Ira Binnettre nézett, és kérdőre vonta. – Szóval?

Binnett Dundyról Spade-re nézett. – Valami…?

– Jobban tenné, ha elmondaná neki, mit keresett a hátsó ajtónál az elülső helyett – mondta Spade.

Ira Binnett hirtelen elpirult. Kínjában megköszörülte a torkát, majd nekikezdett. – Én… öö… meg tudom magyarázni. Nem az én hibám volt, nyilván, de mikor Jarboe, a komornyik felhívott, hogy Tim bácsi látni akar, azt mondta, nyitva hagyja a konyhaajtót, hogy Wallace-nak ne kelljen megtudnia, miért…

– Miért akarta látni magát? – kérdezte Dundy.

– Nem tudom. Azt nem mondta. Csak annyit, hogy nagyon fontos.

– Az üzenetemet nem kapta meg? – kérdezte Spade.

Ira Binnett szeme tágra nyílt. – Nem. Mi volt benne? Történt valami? Mi…?

Spade az ajtó felé indult. – Mondd el neki – szólt oda Dundynak. – Mindjárt jövök.

Gondosan becsukta maga mögött az ajtót, és felment a harmadikra.

Jarboe, a komornyik Timothy Binnett ajtajánál térdelt, és a kulcslyukon át leskelődött. Mellette a padlón egy tálca hevert, rajta tojástartó benne egy tojással, pirítós, egy csésze kávé, porcelán, étkészlet és egy szalvéta.

– Kihűl a pirítós – szólt oda Spade.

Jarboe talpra ugrott, sietségében kis híján felborította a kávéscsészét, majd vöröslő arccal, zavartan dadogni kezdett. – Ó… ööö… elnézést, uram. Csak biztos akartam lenni, hogy Timothy úr ébren van, mielőtt ezt bevittem volna. – Felemelte a tálcát. – Nem akartam zavarni a pihenésben, ha…

– Persze, persze – mondta Spade, aki eddigre már az ajtónál volt, és lehajolt, hogy benézzen a kulcslyukon. Amikor felállt, enyhe szemrehányással megjegyezte: – Az ágyat nem is lehet látni, csak egy széket, és az ablak egy kis részét.

A komornyik azonnal reagált. – Igen, uram, erre én is rájöttem.

Spade felnevetett.

A komornyik köhögött, úgy látszott, mondani fog valamit, de aztán mégse tette. Tétovázott, majd halkan kopogott az ajtón.

– Bejöhet – szólt ki egy fáradt hang.

– Hol van Miss Court? – súgta oda gyorsan Spade,

– Azt hiszem, a szobájában, uram, a második ajtó balra – mondta a komornyik.

– Na, jöjjön már be – szólt ki az előbbi hang nyűgösen.

A komornyik ajtót nyitott, és bement. Mielőtt még becsukta volna, Spade egy pillanatra meglátta Timothy Binnettet, amint párnákkal felpolcolva fekszik az ágyában.

Spade balra a második ajtóhoz ment, és bekopogott. Joyce Court szinte azonnal kinyitotta. Az ajtófélfánál állt, nem mosolygott, nem beszélt.

– Miss Court, amikor bejött a szobába, ahol a sógorával voltam, maga azt kezdte mondani, hogy „Wally, az a vén bolond…" Ezzel Timothyra utalt?

A nő egy pillanatig csak bámult Spade-re. – Igen – felelte végül

– Mi lenne, ha elmondaná, hogyan végződött volna a mondat?

A nő lassan válaszolt. – Nem tudom, igazából kicsoda maga, és miért kérdezi, de szívesen elmondom. Az lett volna a vége, hogy „Iráért küldött". Jarboe pont azelőtt mondta nekem.

– Köszönöm.

A nő becsukta az ajtót, még mielőtt Spade elfordult volna.

Visszament Timothy Binnett ajtajához, és kopogtatott.

– Ki az már megint? – zsémbelt az öreg bentről.

Spade kinyitotta az ajtót. Az öreg az ágyában ült.

– Ez a Jarboe pár perce a kulcslyukon keresztül kukkolt – közölte Spade, majd visszament a könyvtárba.

Ira Binnett, aki a korábban Spade által elfoglalt fotelben ült, éppen Dundyval és Polhausszal beszelt. – És Wallace is ott volt a krachnál, mint a legtöbbünk, de valamit bűvészkedhetett a részvényekkel, hogy megmentse magát. Aztán kirúgták a tőzsdéről.

Dundy körbeintett a kezével, a szobára és a bútorokra célozva. – Elég puccos ház egy csődbe ment embernek.

– A feleségének volt valamennyi pénze – mondta Ira Binnett és mindig is fényűzően élt.

Dundy homlokát ráncolva nézett Binnettre. – És tényleg úgy gondolja, hogy Mr. Binnett és az asszony nem volt jóban?

– Nem gondolom – válaszolt Binnett fapofával. – Tudom.

Dundy bólintott. – És azt is tudja, hogy az öregnek tetszik ez a sógornő, ez a Court?

– Azt nem tudom, de hallottam sok ilyen pletykát.

Dundy morgó hangot hallatott, majd élesen megkérdezte. – Hogy szól az öreg végrendelete?

– Nem tudom. Azt se tudom, hogy van-e egyáltalán. – Most Spade-hez beszélt, őszintén. – Elmondtam mindent, amit tudok. Minden apróságot.

– Az nem elég – mondta Dundy, és hüvelykujjával az ajtó felé mutatott. – Tom, mutasd meg neki, hol várjon, aztán hívjuk be megint az özvegyet.

– Oké – bólintott a nagy Polhaus, és kiment Ira Binnett-tel, majd Wallace Binnett-tel jött vissza, akinek kemény és sápadt volt az arca.

– A nagybácsija készített végrendeletet? – kérdezte Dundy.

– Nem tudom – válaszolt Binnett.

A következő kérdést Spade tette fel óvatosan. – És a felesége?

Binnett szája örömtelen mosolyra húzódott, aztán kimérten beszélni kezdett.

– Most olyan dolgokat is el fogok mondani, amiket nem szívesen mondanék. A feleségemnek igazából nem volt pénze. Amikor évekkel ezelőtt anyagi problémáim voltak, pár tulajdonomat átírtam a nevére, hogy ne vesszenek el. Ő meg pénzt csinált belőlük, amit csak utólag tudtam meg. Ebből fizette a számlákat, a mindennapos költségeinket, de nem volt hajlandó visszaadni, és biztosított róla, hogy semmi esetre se számítsak arra, akár életben marad, akár meghal, akár együtt maradunk, akár elválunk, hogy visszakaphatok egy centet is. Hittem neki, és most is hiszek.

– El akart válni? – kérdezte Dundy.

– Igen.

– Miért?

– Nem volt boldog házasság.

– Joyce Court?

Binnett elpirult, majd mereven azt mondta: – Igazán nagyra tartom Joyce Courtot, de én mégis válni akartam.

– És biztos benne, még mindig tökéletesen biztos, hogy nem ismer senkit, akire illene a nagybátyja leírása a fojtogatóról? – kérdezte Spade.

– Tökéletesen.

A kapucsengő hangja szűrődött halványan a szobába.

– Elég lesz – mondta Dundy savanyúan.

Binnett kiment.

– A fickó csak annyira bűnös, amennyire beállítják – mondta Polhaus. – És…

Lentről egy, a házban elsütött pisztolylövés éles hangja hallatszott.

A fények kialudtak.

A sötétben a három nyomozó egymásnak ütközve nyomakodott át az ajtón a fénytelen folyosóra. Elsőként Spade érte el a lépcsőt. Alatta léptek kopogása hallatszott, de semmi se látszott, amíg el nem ért a lépcső egy kanyaráig. Oda már elég fény érkezett az utcáról az elülső ajtón át, hogy kivehető legyen egy férfi sötét alakja, amint háttal a nyitott ajtónak áll.

Zseblámpa kattant fel Dundy kezében – már Spade sarkában volt –, és ragyogó, fehér fény terítette be a férfi arcát. Ira Binnett volt az. Belepislogott

a fénybe, majd maga elé, a földön levő valamire mutatott.

Dundy a fénycsóvát a padlóra irányította. Jarboe hevert ott, arccal lefelé, tarkóján golyó ütötte lyukból vér folyt.

Spade halkan morgott valamit.

Tom Polhaus letámolygott a lépcsőn, szorosan mögötte Wallace Binnett-tel. Joyce Court ijedt hangja hallatszott feljebbről. – Mi történt? Wally, mi történt?

– Hol a villanykapcsoló? – vakkantotta Dundy.

– A pincében, itt, a lépcsők alatt – mondta Wallace Binnett. – Mi történt?

Polhaus előrenyomakodott Binnett mellett a pinceajtó felé.

Spade artikulálatlan hangot hallatott, majd Wallace Binnettet félrelökve felszökkent a lépcsőn, és Joyce Courtot is elsodorva továbbment, nem is figyelve a nő ijedt sikolyára. Már a harmadik emelethez vezető lépcső felénél járt, amikor odafent elsült a pisztoly.

Timothy Binnett ajtajához rohant. Nyitva volt, bement.

Valami kemény és szögletes sújtott le rá a jobb füle mögött, mire előre esett, és fél térdre bukott. Valami puffant, és a padlón koppant az ajtón kívül.

Felgyulladt a lámpa.

A padlón, a szoba közepén Timothy Binnett feküdt a hátán; a bal alkarján lévő golyóütötte sebből patakzott a vér. Pizsamája felszakadt, szeme csukva volt.

Spade felállt, egyik kezét a fejéhez emelte. Homlokát ráncolva ránézett a földön elterülő férfira, a szobára, a folyosó padlóján heverő fekete, automata pisztolyra.

– Na rajta, vén orgyilkos. Keljen fel, és üljön le egy székre, aztán hadd nézzem, hátha el tudom állítani a vérzést, mire az orvos ideér.

A földön heverő férfi meg se moccant.

A folyosón léptek kopogtak, majd Dundy lépett be, mögötte a két ifjú Binnett-tel. Dundy arca sötét volt és dühös.

– A konyhaajtó tárva-nyitva – bosszankodott. – Úgy rohangálnak be meg ki, mint…

– Hagyd – legyintett Spade. – Tim bácsi lesz a mi emberünk. – Oda se figyelt Wallace Binnett zihálására, Dundy és Ira Binnett elképedt arcára. – Gyerünk, keljen már – szólt a padlón fekvő öregnek –, aztán meséljen, mit látott a komornyik, amikor bekukucskált az ajtón.

Az öreg nem mozdult.

– Megölte a komornyikot, mert elmondtam neki, hogy leskelődött – magyarázta Spade Dundynak. – Én is benéztem, de nem láttam semmit, csak azt a széket és az ablakot, viszont addigra már úgyis elég zajt csináltunk,

hogy megijesszük, és visszafeküdjön az ágyba. Akár szét is szedhetnék a széket, amíg én megnézem az ablakot. – Odalépett, és elkezdte tüzetesen vizsgálgatni. Aztán megrázta a fejét, kezét a háta mögé tette, és megszólalt: – Kérem a zseblámpát.

Dundy átadta neki.

Spade feltolta az ablakot, és kihajolt, hogy felkapcsolja a kinti világítást. Majd morgott egy sort, kidugta a másik kezét is, és megbirizgált egy téglát kicsivel a párkány alatt. Végül a tégla engedett. Felrakta az ablakpárkányra, és bedugta a kezét a lyukba, ahol korábban a tégla volt. A nyílásból egyenként kiszedett egy üres, fekete pisztolytáskát, egy megbontott töltényesdobozt, és egy nyitott barna borítékot.

Spade, mindezzel a kezében, a többiek felé fordult. Ekkor Joyce Court lépett be egy vizestálkával és egy géztekerccsel, és letérdelt Timothy Binnett mellé. Spade a pisztolytáskát és a töltényeket az asztalra tette, majd felnyitotta a borítékot. Benne két papírlap volt, mindkét oldalon vastag ceruzaírással. Spade elolvasott magában egy bekezdést, hirtelen felnevetett, aztán az elejéről hangosan kezdte olvasni.

– Én, Timothy Kieran Binnett, belátási és cselekvőképességem teljes birtokában az alábbi írást végakaratomnak nyilvánítom. Drága unokaöcséimnek, Ira Binnettnek és Wallace Bourke Binnettnek, elismerésül szerető gondoskodásukért, amivel befogadtak otthonukba és hanyatló éveim alatt gondoztak, nekik adom és örökül hagyom minden földi tulajdonomat, hogy testvériesen megosztozzanak szellemi és fizikai hagyatékomon egyaránt.

– Örökül hagyom továbbá temetésem költségeit, valamint a következő emlékeket: először is hiszékenységüket, hogy a Sing Singben töltött tizenöt évem alatt igazából Ausztráliában voltam; másodszor, optimizmusukat, hogy képesek voltak feltételezni: a tizenöt év alatt nagy vagyonra tettem szert, és ha rajtuk élősködtem, kölcsönkértem tőlük, és soha nem költöttem a saját pénzemből, az azért volt, mert vén zsugori vagyok, akinek a felhalmozott vagyonát majd ők öröklik, és nem azért, mert egy centem se volt, csak amennyivel őket lehúztam; harmadszor a reményüket, hogy hittek benne: ha lenne is valamim, valamelyikükre hagynám; és végül a tisztességes humorérzék fájdalmas hiányát, hiszen soha az életben nem fogják megérteni, milyen vicces is volt ez az egész. Ez az aláírt és lepecsételt…

Spade felnézett. – Dátum nincs, de Timothy Kieran Binnettként van aláírva, jó kacskaringósan.

Ira Binnett arca teljesen lila volt a dühtől, Wallace-é pedig holtsápadt, és egész testét remegés rázta. Joyce Court félbehagyta Timothy Binnett karjának ápolását.

Az öreg felült, és kinyitotta a szemét. Unokaöccseire nézett, és nevetni kezdett. Se hisztéria, se őrület nem volt ebben a nevetésben: józan, szívből jövő kacaj volt, ami szép lassan elhalt.

– Na jó, ha már kimulatta magát – nézett rá Spade –, beszélgessünk a gyilkosságokról.

– Az elsőről nem tudok többet annál, mint amennyit elmondtam – felelte az öreg –, és ez a mostani nem gyilkosság, mivel én csak…

A még mindig felindultan reszkető Wallace Binnett fájdalmasan sziszegte a fogán át: – Hazugság. Maga ölte meg Mollyt. Joyce és én kijöttünk a szobából, amikor meghallottuk Molly sikolyát, és aztán a lövést is hallottuk, és láttuk kidőlni a maga szobájából, utána meg senki sem jött ki onnan.

– Hát, akkor elmondom – kezdte az öreg nyugodtan. – Baleset volt. Szóltak nekem, hogy jött egy fickó Ausztráliából az ott lévő tulajdonaim ügyében. Tudtam, hogy valami nem stimmel a dologban – vigyorgott –, mivel soha nem jártam ott. Azt nem tudtam, hogy valamelyik unokaöcsém kezdett-e gyanakodni és le akart buktatni, vagy mi, de azt igen, ha Wally nem is volt benne, akkor is biztos megpróbál kiszedni mindent az ausztrál fazonból rólam, így meg lehet, hogy elvesztem az egyik ingyen lakhelyemet. – Kuncogott.

– Úgyhogy gondoltam megkeresem Irát, hogy bebiztosítsam magam nála, ha itt rosszra fordulnak a dolgok, és persze meg akartam szabadulni ettől az ausztráltól. Wally mindig is azt hitte, hogy nem vagyok komplett – nézett az unokaöccsére –, és félt, hogy beraknak egy diliházba, mielőtt még meg tudnám írni a végrendeletet a nevére, vagy hogy felbontanák, ha megírom. Tudják, elég rossz híre van, az a tőzsdei dolog meg minden, és tudja, hogy egyik bíróság se hagyná kezelnie az ügyeimet, ha én bekattannék, addig nem, amíg van egy másik unokaöcsém – gúnyos tekintete most Irára vándorolt –, aki megbecsült ügyvéd. Szóval, itt már tudtam, hogy nem fog nekem hepciáskodni, mert a végén még bekerülök a sárga házba, és mielőbb el fogja üldözi a látogatót, úgyhogy leadtam a műsort Mollynak, aki éppen kéznél volt. Csak ő meg túl komolyan vette.

– Volt nálam egy pisztoly, és nyöszörögtem egy sort, hogy az ausztrál ellenségeim kémkednek utánam, én most lemegyek, és lelövöm a fazont. De Molly túlságosan izgatott lett, megpróbálta elvenni tőlem a pisztolyt, az meg egyszer csak elsült, úgyhogy kicsit meg kellett dolgoznom a nyakam, és ki kellett találni azt a mesét a nagydarab, sötét bőrű fazonról. – Megvetően Wallace-ra nézett. – Nem tudtam, hogy fedezni fog. Bár nem tartottam valami nagyra, azt azért nem hittem, hogy olyan mélyre süllyed, hogy fedezi a felesége gyilkosát egyedül a pénzért, még ha nem is szerette a nőt.

– Elég lesz – szólalt meg Spade. – És a komornyik?

– Róla nem tudok semmit – válaszolt az öreg, miközben higgadtan Spade-re nézett.

– Gyorsan kellett megölnie, még mielőtt tehetett vagy szólhatott volna valamit – magyarázta Spade. – Úgyhogy leosont a hátsó lépcsőn, kinyitotta a konyhaajtót, hogy átverjen mindenkit, odament a bejárati ajtóhoz, csengetett, becsukta az ajtót, és elbújt az elülső lépcső alatti pinceajtó árnyékában. Amikor Jarboe az ajtóhoz ment, lelőtte, a tarkóján ott a lyuk, a pinceajtón belülről kikapcsolta a világítást, aztán a sötétben felsurrant a hátsó lépcsőn, és gondosan karon lőtte magát. Túl gyorsan értem fel, úgyhogy leütött a pisztollyal, kicsúsztatta a nyitott ajtón, és elterült a földön, amíg én a csillagokat nézegettem.

Az öreg megint fintorgott. – Maga csak…

– Elég – legyintett Spade türelmesen. – Ne szórakozzunk már. Az első gyilkosság baleset volt, rendben van. A második nem lehetett az. Nem lesz nehéz bizonyítani, hogy a két golyó, meg ami a maga karjában van, ugyanabból a fegyverből származik. Mit számít, melyik gyilkossággal támasztják alá az előre megfontolt szándékú emberölést? Csak egyszer akaszthatják fel – mosolygott Spade nyugodtan. – És fel is fogják.

Roboz Gábor fordítása

A lidérces álmok városa

Az Izzard főutcáján végighajtó Fordot annyira kifehérítették a sivatagi utak, hogy alig lehetett megkülönböztetni a körülötte kavargó porfelhőktől. Úgy közeledett, akár a por: gyorsan, kiszámíthatatlanul, jobbra-balra cikázva az úttesten.

Apró termetű nő – rozsdabarna flanelruhát viselő húszéves lány – lépett le az útra. Csak pár centin múlott, hogy az összevissza kacsázó Ford el nem ütötte, ami főként a lány madárfürgeségű hátraszökkenésének volt köszönhető. A lány fehér foga kivillant, ahogy ráharapott alsó ajkára; bosszús tekintetet vetett a távolodó kocsi farára, majd újra kimerészkedett az úttestre.

Amikor már majdnem elérte a szemközti útpadkát, a Ford újból rárontott, de a megfordulás jelentősen lecsökkentette a sebességét. A lány ezúttal úgy menekült meg, hogy futva tette meg a járdáig hátra lévő pár lépést.

Egy férfi lépett ki a még mindig mozgó autóból; csodával határos módon talpon maradt, botladozott és csúszkált, amíg végül egyik karját egy kirakati napellenző tartópóznájába akasztva hirtelen rándulással meg tudott állni. Jól megtermett férfi volt – magas, széles vállú, karja izmos napszítta, kifakult khaki öltözékben. Szürke szeme véreres, arcát és ruháját vastagon belepte a por. Egyik kezében vastag, fekete botot szorongatott, a másikkal pedig lekapta fejéről a kalapot, miközben eltúlzott mozdulattal szinte a földig hajolt a lány haragos tekintete előtt. Miután felegyenesedett, kalapját hanyag mozdulattal az úttestre dobta, arca pedig a vastag kosz- és porréteg maszkja alatt groteszk vigyorra húzódott – amely vigyor csak még jobban kiemelte a durva borostával borított, mocskos állkapocs erőteljes körvonalait.

– Elnézését kérem – kezdte a férfi. – Asszem, ha nem vigyázok, el is üthettem volna. Megbízhatlan járgány. Egy mérnöktől kölcsöztem. Sose kölcsözzön semmit mérnöktől. Megbízhatatlanok.

Az aprócska lány úgy nézett a férfi által elfoglalt helyre, mintha nem állna ott senki, sőt, mintha soha senki nem is állt volna ott. Aztán hátat fordított neki, majd óvatos és kiszámított léptekkel faképnél hagyta.

A férfi tekintetében bárgyú meglepődés tükröződött, ahogy utána bámult, és addig le sem vette róla a szemét, amíg a lány el nem tűnt a háztömb egyik ajtónyílásában. A férfi ekkor megvakarta a fejét, vállat vont, és átpillantott az út szemközti oldalára, ahol kocsija az Izzard Bank vörös téglafalának nyomta az orrát, és most úgy rázkódott és kattogott magában, mintha sofőr nélkül pánikba esett volna.

– Mint egy rohadt géppisztoly – kiáltotta a férfi.

Ebben a pillanatban vasmarok kulcsolódott a karjára. A férfi hátrafordult, és noha ő maga sem lehetett alacsonyabb hat lábnál, kénytelen volt hátraszegni a fejét, hogy a karját szorongató óriás szemébe tudjon nézni.

– Most sétálunk egyet – mondta az óriás.

A kifakult khaki ruhás férfi végigmérte a másikat a széles orrú cipőtől a tetején gyűrött fekete kalapig a fején; kivörösödött szeméből csak úgy áradt az őszinte csodálat. Az óriás nem lehetett kevesebb két méternél. A hordónyi test súlyát oszloplábak tartották; a roppant vállak enyhén előregörnyedtek, mintha nem bírták volna el a saját súlyukat. Negyvenöt körül lehetett, vonásai darabosak és flegmák, szeme alatt napfényráncok futottak: egy olyan ember arca, aki semmit nem tesz meggondolatlanul.

– A mindenségit, maga aztán jól megnőtt! – kiáltott oda a khaki ruhás férfi a magasba, miután alaposan szemügyre vette a másikat. – Birkózzunk egyet! Tíz dollárba fogadok, hogy eldobom. Na mi lesz, kezdjük?

Az óriás súlyos mellkasából mély kuncogásféle bugyborékolt fel. Válasz helyett a nyakszirtjénél fogva megragadta a jövevényt, és elindult vele a főutcán.

***

Amikor felébredt, Steve Threefall már meg sem lepődött azon, hogy idegen környezetben tér magához, ahogy ez illik is olyasvalakinél, aki nem először ébred idegen helyen. Mielőtt úgy istenigazából kinyitotta volna a szemét, lényegében már tudta is, miféle helyre került. A priccs keménysége és a fertőtlenítő éles szaga elárulta, hogy börtönben van; feje és szája állapota elárulta, hogy nem sokkal korábban még részeg volt; az arcát borító háromnapos borosta pedig azt is elárulta neki, hogy igencsak felönthetett a garatra. Miközben felült, és lábát oldalra lendítette, hogy megtámaszkodjon a földön, a részletek is kezdtek visszatérni. A kétnapos masszív vedelés Whitetuftsban, odaát a Nevada-Kalifornia határ túlsó oldalán; Harrisszel ivott együtt, a szálloda tulajdonosával, meg Whitinggal, aki vízépítő mérnök. Felrémlett benne a lármás és heves vita a sivatagi utakról; egymásnak feszültek az ő Góbi-sivatagban szerzett tapasztalatai és a másik kettő amerikai élményei. Aztán a fogadás: ha nappal vezethet, ő igenis el tud jutni Whitetuftsból Izzardba úgy, hogy közben nem iszik semmit, csak azt a rémesen keserű fehér pálinkát, amit együtt ittak. Az indulás a közeledő hajnal szürkeségében, Whiting Fordjában, miközben Whiting és Harris tántorogva követték az utcán, egészen a sivatag pereméig, felverve az egész várost részeg kiabálásukkal és a Threefall felé ordibált kamu jó tanácsaikkal. Aztán az autózás keresztül a sivatagon, végig az úton, amely még forróbb volt, mint

a sivatag többi része, és közben… – de inkább nem is gondolt az útra. Viszont megcsinálta: megnyerte a fogadást. Arra már nem emlékezett, mennyiben fogadtak.

– Na mi van, magához tért végre? – érdeklődött egy mély és öblös hang.

Az acélrácsos ajtó kinyílt; a belépő férfi kitöltötte az egész ajtónyílást. Steve felnézett, és rávigyorgott. Ez volt az az óriás, aki nem akart megverekedni vele. Most nem volt rajta sem a zakója, sem a mellénye, és ahogy Steve fölé tornyosult, még nagyobbnak tűnt, mint korábban. Nadrágtartójának egyik szíján fényes jelvényt viselt, amelyen a RENDŐRBÍRÓ felirat díszelgett.

– Nem esne jól egy kis reggeli? – kérdezte.

– Hát volnának éppen ötleteim, hogy mit kezdjek egy bögre feketekávéval – ismerte el Steve.

– Rendben. De sietnie kell vele. Denvir bíró már alig várja, hogy a körmére koppintson, és minél tovább váratják, annál komiszabb lesz.

Tobin Denvir békebíró egy faépület második emeletén, tágas helyiségben gyakorolta az igazságosztást. A szoba összes bútorzata egy asztalból, egy ócska íróasztalból, egy Daniel Webstert ábrázoló acélmetszetből, egy többhetes porréteg alatt szunnyadozó könyvespolcból, egy tucat kényelmetlen székből, és fele annyi csorba és repedezett porcelán köpőcsészéből állt.

A bíró az íróasztal és az asztal között ült, az asztalra vetve lábát, amely aprócska volt, ahogy a bíró is kis termetű ember benyomását keltette. Arca csupa ingerlékeny ránc, szorosra zárt ajka vékony, szeme fényes, szemhéj nélküli madárszem.

– Nos, mi is a vád ellene? – A bíró hangja magas volt, érdes, és fémes csengésű.

A rendőrbíró nagy lélegzetet vett, és már sorolta is:

– Az út ellenkező oldalán való vezetés, a megengedett sebesség átlépése, alkoholos befolyásoltság alatt való vezetés, jogosítvány nélküli gépjárműhasználat, gyalogosok életének veszélyeztetése elengedett kormánnyal való vezetés által, és helytelen parkolás: a járdán, a bank falának nekihajtva.

A rendőrbíró ismét nagy lélegzetet vett, és nyilvánvaló sajnálkozással tette hozzá:

– Felmerült még a zaklatás és erőszakoskodás vádja is, de a Vallance lány nem hajlandó tanúskodni, úgyhogy ezt ejtenünk kell.

A bíró Steve felé fordította fényes madárszemét.

– Mi a neve? – kérdezte morogva.

– Steve Threefall.

– Ez a valódi neve? – kérdezte a rendőrbíró.

– Még jó – csattant fel a bíró. – Miért, maga szerint lehet bárki is akkora barom, hogy ilyen nevet talál ki, ha nem így hívják? – Aztán Steve felé fordult: – Szóval mit mond? Bűnös vagy nem?

– Hát egy kicsit tényleg…

– Bűnös vagy nem?

– Na jó, azt hiszem, valóban…

– Elég legyen ebből! Százötven dollár bírságra ítélem, és magának kell kifizetnie az eljárási költségeket. Az eljárási költség tizenöt dollár és nyolcvan cent, ami összesen annyi, mint százhatvanöt dollár és nyolcvan cent. Kifizeti, vagy inkább leüli?

– Kifizetem, ha van nálam annyi – felelte Steve, a rendőrbíró felé fordulva. – Maga vette el a pénzemet. Van nálam annyi?

A rendőrbíró bólintott busa fejével.

– Van – mondta. – Pontosan ennyije van, egy huncut petákkal sem több. Különös, hogy pont ennyire jött ki, hmmm?

– Igen, különös – ismételte utána Steve.

Miközben a békebíró megírta a bírságról a bizonylatot, a rendőrbíró visszaszolgáltatta Steve óráját, cigarettadohányát, gyufáját, zsebkését, kulcsait, es legutoljára a fekete sétabotot. A tagbaszakadt férfi a kezében tartva próbálta megbecsülni a bot súlyát, és alaposan szemügyre vette, mielőtt visszaadta volna. A bot jó vastag volt, és ébenfából készült, de még az ébenfánál is nehezebbnek tűnt; súlya olyan módon volt kiegyensúlyozva, ami fém szorítógyűrűt és gömbfejet sejtetett. Leszámítva középtájon egy kézfejnyi szakaszt, a bot felülete érdes volt a hosszú használat során keletkezett sérülésektől és bevágásoktól; a nyomokat még a gondos tisztogatás sem volt képes eltüntetni. A sértetlen kézfejnyi szakasz a bot többi részénél lágyabb fekete színben csillogott, mintha gyakori és közvetlen kapcsolatban állt volna valakinek a tenyerével.

– Nem rossz fegyver, ha az ember kutyaszorítóban van – jegyezte meg sokatmondóan a rendőrbíró, miközben visszaadta a botot tulajdonosának. Steve olyan mozdulattal kapott utána, amilyennel az ember legkedvesebb, és állandó társát akarja visszakapni.

– Nem rossz – ismerte el. – Na és mi van a csotrogánnyal?

– A műhelyben van, egy saroknyira innen, a főutcán. Pete szerint nem teljesen totálkáros, azt mondta, rendbe tudja hozni magának, ha akarja.

A bíró odanyújtotta Steve-nek a nyugtát.

– Akkor itt végeztünk? – kérdezte Steve.

– Nagyon remélem – felelte a bíró savanyú arccal.

– Akárcsak én – visszhangozta Steve. Fejébe nyomta kalapját, hóna alá csapta a fekete botot, a rendőrbíró felé biccentett, és kiment.

Steve Threefall derűs hangulatban lépkedett lefelé a lépcsőn, már amennyire a teste – amelyet belülről a pálinka égetett ki, kívülről pedig az egynapos sivatagi autókázás a perzselő hőségben – lehetővé tette, hogy derűs hangulatban legyen. Az, hogy a bíró megszabadította az utolsó centjétől is, nemigen zavarta. Jól tudta, hogy az igazságszolgáltatás mindenütt így bánik az idegenekkel, és a pénze nagy részét úgyis Whitetuftsban hagyta, a szállodatulajdonosnál. Megúszott egy elzárást, s ezért akár szerencsésnek is mondhatta magát. Majd táviratozik Harrisnek, hogy küldjön utána némi pénzt, megvárja, amíg megjavítják a Fordot, aztán visszamegy Whitetuftsba… – de ezúttal nem whisky-diétán.

– Szó sem lehet róla! – kiáltott valaki.

Steve összerezzent, de aztán elnevette magát: az alkohol kissé megtépázta az idegeit. A szavakat nem hozzá intézték. Mellette a lépcsőfordulóban nyitva volt az ablak, és látta, hogy a szűk sikátor szemközti oldalán álló épület egyik ablaka is nyitva van. Ez utóbbi ablak egy irodához tartozott, amelyben két férfi állt egymással szemben egy lapos tetejű íróasztal két oldalán.

Egyikük középkorú volt és testes; fekete gyapjúöltönyt viselt, amelyből kidudorodott fehér mellényes pocakja. A vele szemben álló, karcsú és kisportolt testalkatú férfi fiatalabb volt; harmincéves lehetett, kicsi fekete bajuszt viselt, arca finom vonású, haja barna és sima, mint az atlaszselyem. Tökéletes eleganciával volt öltözve: szürke öltöny, szürke ing, szürke- és ezüst mintás nyakkendő; szürke szalagos panamakalap hevert előtte az íróasztalon. Arca falfehér volt, ellentétben a másik férfi bíborvörös arcszínével.

Most a középkorú férfi mondott valamit – vagy tucatnyi szót, de túl halkan ahhoz, hogy Steve is értse.

A fiatalabbik férfi ekkor keményen pofon vágta a másikat, aztán visszarántotta a kezét a zakózsebéhez, és előkapott egy rövid csövű automata pisztolyt.

– Te hájpacni! – kiáltotta a fiatal férfi sziszegve. – Vagy leszállsz rólam, vagy elcsúfítom azt a szép mellényedet!

A pisztoly csövével beledöfött a kidudorodó pocakba, és a testes férfi rémült arcába röhögött; ahogy röhögött, kivillant hófehér foga, és megvillant sötét, összeszűkült szeme is. Aztán felvette a kalapját, zsebre vágta a pisztolyt, és Steve már nem látta, mit csinál. A kövér férfi leült. Steve folytatta útját lefelé a lépcsőn.

***

Addig kajtatott, amíg végre megtalálta a műhelyt, ahová a Fordot vitték; itt talált is egy Pete névre hallgató, olajtól maszatos szerelőt, akitől megtudta, hogy Whiting kocsija két napon belül menetkész lesz.

– Jól pofán csapta vele a bankot – vigyorgott Pete.

Steve visszavigyorgott rá, és kiment. Egyenesen a sürgönyirodába ment, amely az Izzard Hotel tőszomszédságában volt. Útközben egy pillanatra megállt, hogy megnézzen magának egy, a járda mellett parkoló csillogó-villogó, krémszínű Vauxhall-Velorex nyitott sportkocsit, amely ugyanúgy kirítt ebből a koszos iparvárosból, mint egy keleti nemesopál a fűszerbolt kirakatából.

A távírda küszöbén Steve újra megtorpant.

A pult mögött a rozsdaszínű ruhát viselő lány állt, az, akit az előző délutánon kis híján kétszer is elgázolt: „a Vallance lány", aki nem akart további adalékokkal szolgálni Steve bűnlajstromához. A pult innenső oldalán az a férfi állt és beszélgetett a lánnyal a pult fölé hajolva – minden jel szerint meghitt beszélgetésbe merültek –, akit Steve a lépcsőházi ablakon keresztül látott: a szürke öltönyös, karcsú piperkőc, aki pofon vágta és automata pisztolyával megfenyegette a másik férfit. A lány felnézett, észrevette Steve-et, és kiegyenesedett. Steve levett kalappal, mosolyogva közeledett felé.

– Szörnyen restellem, ami tegnap történt – kezdte. – Tudja, címeres barom vagyok, amikor…

– Kíván táviratot küldeni? – kérdezte a lány fagyosan.

– Igen – felelte Steve. – És ezen kívül még szeretnék…

– Blankettát és ceruzát az ablak melletti asztalon talál – mondta a lány, és hátat fordított a férfinak. Steve úgy érezte, fülig pirul, és mivel ő is azok közé tartozott, akik zavarukban vigyorogni szoktak, most is vigyorgott, miközben észrevette, hogy a szürke öltönyös férfi arcába bámul.

A fiatalember szája mosolyra húzódott barna bajuszkája alatt:

– Hát nem volt semmi, amit tegnap művelt.

– Hát nem – helyeselt Steve, majd odament az asztalhoz, amelyhez a lány irányította. Megírta a táviratot:

Henry Harris

Harris Hotel, Whitetufts:

„Épségben megérkeztem, de lenulláztak. Küldjön kétszáz dollárt. Szombaton érkezem."

Threefall. T.

Mégsem kelt fel rögtön az asztaltól. Csak ült ott, kezében a papírlappal, a férfit és a lányt tanulmányozva, akik megint bizalmas beszélgetésbe merültek

a pult fölött. De azért inkább a lányt tanulmányozta.

Apró termetű lány volt, nem lehetett magasabb öt lábnál, de lehet, hogy még annyi sem volt; az a fajta kerekded karcsúság volt az övé, ami a törékenység csalóka benyomását kelti. Ovális arcának finom sápadtsága mindeddig ellenállt a mocskos-homokos izzardi szélnek; orra hajszál híján pisze, ibolyásfekete szeme hajszál híján színpadiasan hatalmas és kerek, barnásfekete haja pedig hajszál híján túlságosan vastag és dús a kicsike fejhez képest; attól viszont egy hajszál sem választotta el, hogy olyan gyönyörű legyen, mintha egy Monticelli-festményből lépett volna ki.

Steve Threefall, miközben napbarnított ujjai a táviratot babrálták, mindezeket alaposan mérlegelte, s miközben ekképpen mérlegelte a mérlegelendőket, belátta annak sürgető szükségességét, hogy a lány elfogadja bocsánatkérését. Magyarázhatjuk, ahogy akarjuk – ő maga óvatosan és bölcsen tartózkodott attól, hogy megpróbálja megmagyarázni saját magának –, a dolog a napnál is világosabb. Az egyik pillanatban az általa ismert négy kontinens az égvilágon semmi olyasmivel nem tud szolgálni, ami Steve Threefall számára fontos lenne, s így nyűgöt jelentene; aztán a következő pillanatban egyszerre ellenállhatatlan késztetést érez, hogy beférkőzzön ennek a toroktájon és a csuklóknál barna szalagokkal díszített rozsdaszínű ruhát viselő aprócska lénynek a kegyeibe.

A szürke öltönyös férfi ekkor még beljebb hajolt a pult mögé, és a lány fülébe súgott valamit. A lány elpirult, szemhéja megrándult. Ceruzáját a pultra ejtette, majd apró, egyszerre szokatlanul ügyetlennek tűnő ujjacskáival felvette. Mosolyogva válaszolt valamit, és folytatta az írást, de a mosolya mintha erőltetett lett volna.

Steve összetépte a táviratot, és újat fogalmazott:

„Sikerült, aztán hűvösre tettek, ott kialudtam magam. Most egy darabig itt maradok. Van itt pár dolog, ami tetszik. Küldje a pénzemet és a ruháimat az itteni hotelba. Vegye meg a nevemben Whitingtól a Fordját, amilyen olcsón csak lehet."

Elindult, és letette a blankettát a pultra.

A lány végigszaladt rajta a ceruzájával, a szavakat számolva.

– Negyvenhét – mondta végül, s hangsúlyából ki lehetett olvasni, hogy rosszallja a távirati stílushoz illő rövidség hiányát.

– Kicsit hosszú, de megteszi – biztosította Steve. – A címzett fizeti.

A lány fagyosan méregette.

– Csak akkor fogadhatok el ilyen megbízást, ha tudom, hogy a feladó is ki tudja fizetni, abban az esetben, ha a címzett megtagadná a fizetést. Szabályellenes.

– Hát pedig jobb lesz, ha ezúttal kivételt tesz – mondta Steve ünnepélyes komolysággal –, ha ugyanis nem tesz kivételt, kölcsön kell adnia nekem valamennyit, hogy kifizethessem.

– Hogy kölcsön kell…?

– Úgy bizony. – Steve nem tágított. – Elvégre maga miatt kerültem ebbe a slamasztikába, még szép, hogy magának kell kisegítenie. Isten tudja, eddig is épp elég pénzembe került: majdnem kétszáz dollároma! Az egészről maga tehet.

– Még hogy én?

– Naná. Most lehetőséget kap, hogy kiegyenlítse a számlát. És siessen, kérem, mert éhes vagyok, és nagyon rám férne egy borotválás. Odakint várok a padon. – Ezzel sarkon fordult, és kiment a távírdából.

***

Amikor Steve leült a távírda előtt álló pad egyik végére, a pad másik vége már foglalt volt, de Steve, amikor kényelembe helyezkedett, ügyet sem vetett rá, hogy ki ül még ott rajta kívül. Két lába közé szorította fekete botját, és lassan, elgondolkozva sodort magának egy cigarettát, miközben az imént lezajlott jeleneten járt az esze.

Azon tűnődött, hogy vajon miért viselkedik mindig nyeglén, valahányszor nyomós oka van arra, hogy komoly legyen. Hogy miért kezd el menthetetlenül csúfolódni és heccelődni, a bohócot játszani, valahányszor olyan helyzetben találja magát, amelyik fontos, amelyik jelent számára valamit. Meggyújtotta a cigarettáját, és megvetően arra a következtetésre jutott – ahogy korábban már vagy egy tucatszor –, hogy mindez annak a gyerekes próbálkozásnak a következménye, amellyel megpróbálja félszegségét leplezni; hogy hiába harminchárom éves, hiába járta be a nagyvilágot – méghozzá nemcsak a világ kellemes szegleteit, hanem a vadabbakat is –, szíve mélyén még mindig zöldfülű tacskó volt: nagyra nőtt gyerek.

– Szép kis kalamajkát csinált tegnap – szólalt meg a pad másik végén ülő férfi.

– Aha – ismerte be Steve anélkül, hogy a beszélő felé fordította volna a fejét. Arra gondolt, hogy amíg csak itt marad Izzardban, másról sem fog hallani, csak a saját őrült ideérkezéséről.

– Ha nem tévedek, az öreg Denvir magát is becsaklizta, ahogy szokta.

– Ühüm – mormogta Steve, aki most már meg is nézte, kivel beszél.

Nagyon magas és nagyon sovány, rozsdabarna öltönyt viselő férfit látott, aki szinte nem is ült a padon, hanem a hátán feküdt, szögletes és hosszú lábait a járda közepéig előrenyújtva. Negyvenévesnél több lehetett;

melankolikus arcát olyan mély ráncok szabdalták, hogy inkább bőrredőknek vagy hajtásoknak tűntek. Gesztenyebarna basset-hound szemmel tekintett a világba. Orra olyan hosszú és éles, akár egy papírvágó kés. Fekete szivart pöfékelt; meglepően tekintélyes mennyiségű füstöt volt képes előcsalogatni belőle, amit aztán beszívott, majd orrán át két füstpamacsra bontva fújta ki.

– Járt már valaha a mi szépséges, ifjú városunkban? – kérdezte most a búskomor férfiú. Hangja monoton volt, de a fülnek kellemes.

– Nem, most vagyok itt először.

A cingár ironikus mosollyal bólintott.

– Tetszeni fog magának, ha itt marad – mondta. – Érdekes hely.

– Hogyan épült itt ez az egész?

– Nátrium-nitrát. Össze kell kaparni a sivatagban, aztán felforralni, meg még valahogy másképpen is felfőzni, és el lehet adni a műtrágyagyártóknak, a salétromsavgyártóknak, és egyáltalán bármilyen gyártónak, aki képes valamit előállítani a nitrátból. A gyár, amelyben, amelynek kedvéért és amelynek révén ez az egész végbemegy, odaát van a vasúti síneken túl.

Lusta karmozdulattal az utca vége felé intett, ahol szögletes betonépületek csoportozata zárta ki a sivatagot.

– Na és ha valaki történetesen nem nitrátban utazik? – kérdezte Steve, nem is annyira azért, mert mardosta a helyi tudnivalók iránti kíváncsiság, hanem hogy tovább beszéltesse a cingárt. – Akkor mihez kezd?

A cingár megrántotta hegyes vállát.

– Az attól függ – felelte –, hogy ki az illető. Ha történetesen Dave Brackettnek hívják – ujjával a szemközti bank vörös téglaépületére bökött – akkor nagy boldogan a jelzálogkamatokat számolgatja egész nap, vagy a fene tudja, mit csinálnak a bankárok; ha Grant Fernie-nek hívják, és embernek túl nagy, lónak viszont még éppen túl kicsi, akkor jelvényt tűz a mellére, és sittre vágja a száguldozó idegeneket, amíg ki nem józanodnak; ha Larry Ormsbynak hívják, és az egész nitrátüzem az ő apjáé, akkor a kacsaúsztató másik oldaláról szerez magának puccos kocsikat – a cingár a krémszínű Vauxhall felé biccentett –, és a szépséges távírász kisasszony becserkészésével tölti napjait. Hanem úgy látom, hogy magának egy vasa sincs, épp most sürgönyzött pénzért, és most azt várja, hogy mi lesz a nem is olyan egyértelmű végkimenetel. Igazam van?

– Igaza hát – felelte Steve szórakozottan. Szóval a szürke öltönyös piperkőcöt Larry Ormsbynak hívják, és ő a gyártulajdonos fia.

A cingár maga alá húzta hosszú lábát, és felállt.

– Nos, ez esetben, mivel eljött az ebédidő, és mivel Roy Kampnek hívnak, és mivel éhes vagyok, és mivel rühellek egyedül enni, örömmel

venném, ha csatlakozna hozzám, és velem együtt küzdene meg a Finn vendéglő étlapjának zsírban tocsogó finomságaival.

Steve is felállt, és kezet nyújtott a cingárnak.

– Nagyon szívesen – mondta. – A reggeli kávéra igencsak ráférne valami társaság odabent. A nevem Steve Threefall.

Kezet ráztak, és együtt indultak el a vendéglő felé. Két elmélyült beszélgetésbe merült férfi jött velük szembe; egyikük az a nagydarab ember volt, akit Larry Ormsby felpofozott. Steve megvárta, míg kellő távolságban vannak, és közömbös hangon megkérdezte Kampet:

– Na és ki volt ez a két tiszteletre méltó külsejű férfiú?

– A kis köpcös a kockás főiskolásöltönyben Conan Elder: ingatlan, biztosítás, részvények. Az a Wallingford-küllemű férfiú mellette pedig nem más, mint W. W. személyesen: a város alapítója, tulajdonosa, az égvilágon minden. W. W. Ormsby, Larry ifjúúr papája.

Szóval az irodai jelenet, a pofon és a pisztollyal való fenyegetőzés afféle családi nézeteltérésügy lehetett, apa és fiú magánügye, amelyben a fiú játszotta az erősebb fél szerepét. Steve, aki most csak ímmel-ámmal figyelt Kamp baritonjára, egyre növekvő elégedetlenséggel gondolt vissza a pult fölött összehajolva cseverésző távírász kisasszonyra és Larry Ormsbyra.

A Finn ebédlőterme alig volt több, mint a biliárdterem és a vasárubolt közé ékelődő folyosóféle; szélessége épp csak ahhoz volt elég, hogy elférjen benne egy pult és néhány forgó bárszék. Amikor Steve és Kamp belépett, csak egyetlen vendég ült a pult mellett. – Üdv, Mr. Rymer – köszönt Kamp.

– Hogy van, Mr. Kamp? – kérdezte a férfi, és ahogy az érkezők felé fordult, Steve látta, hogy vak. Hatalmas kék szemét vékony szürke ködfüggöny fedte, amitől úgy nézett ki, mintha a szeme helyén két sötét nyílás tátongana.

Középtermetű férfi volt, aki hetvenévesnek látszott, de volt valami a karcsú, és fehér kezének rugalmas mozdulataiban, ami arra utalt, hogy talán fiatalabb lehet. Dús fehér sörény keretezte ráncokkal keresztül-kasul szabdalt arcát, amely azonban mégis nyugodtnak tűnt: egy olyan ember arca, aki megbékélt a világgal. Épp befejezte az ebédet, és kisvártatva elköszönt; a jól ismert környezetben ténykedő vakok lassú pontosságával lépkedett az ajtó felé.

– Az öreg Rymer – magyarázta Kamp – egy kalyibában lakik, teljesen egyedül, a mögött a telek mögött, ahol az új tűzoltóságot fogják felépíteni. Állítólag tonnaszám rejtegeti az aranyat a padlódeszkák alatt, legalábbis ezt pletykálják. Egyszer majd ott találjuk cafatokra tépve. De nem hallgat az okos szóra, azt mondja, rá úgysem emelne kezet senki. Pont egy ilyen

válogatott nehézfiúkkal teli helyen!

– Szóval kemény hely?

– Nem is lehetne más! Csak három éve alapították, és az efféle egyik napról a másikra felhúzott városok vonzzák a nehézfiúkat. – Ebéd után Kamp azzal hagyta magára Steve-et, hogy este úgyis összefutnak majd, és figyelmébe ajánlotta a szomszédos biliárdteremben űzhető játékokat.

– Akkor majd ott találkozunk – köszönt el Steve, és visszaballagott a távírdába. A lány egyedül volt.

– Jött valami a számomra? – kérdezte Steve.

A lány egy zöld pénzutalványt és egy táviratot tett ki a pultra, majd visszatért íróasztala mögé. A táviratban ez állt: „Megkaptam a fogadásért járót. Whiting Fordjáért kétszázat fizettem. Küldöm, ami a számlán maradt: hatszáznegyven. Ruhákat feladtam. Vigyázzon magára. Harris."

– Úgy küldte el, hogy a címzett fizeti, vagy tartozom…?

– A címzett fizette. – A lány fel sem nézett.

Steve a pultra könyökölt, és előrehajolt; előreszegett állával, amelynek határozottságát még mindig eltúlozta kissé a borosta – bár közben Steve megmosakodott – jelezte elszántságát, hogy kellő komolyságot tanúsítson mindaddig, amíg nem végzett azzal, amiért idejött.

– Idehallgasson, Miss Vallance – kezdte határozottan. – Átkozott kötöznivaló bolond módjára viselkedtem tegnap, el sem tudom mondani, mennyire restellem. De végül is nem történt semmi tragikus…

– Még hogy semmi tragikus! – csattant fel a lány. – Az magának semmi, ha az ember lányát megszégyenítik, ha úgy kergeti fel-alá egy tragacs, benne egy mocskos képű szeszkazánnal, mint vadászkutya a nyulat?

– Eszem ágában sem volt kergetni. Másodjára csak azért indultam el, hogy bocsánatot kérjek. És különben is – a lány rendíthetetlen ellenségességének láttán Steve abbéli elszántsága, hogy megőrizze komolyságát, egyszeriben elillant, Steve pedig visszatért szokásos defenzív gúnyolódó stílusához –, függetlenül attól, hogy mennyire rémült meg, illene elfogadnia a bocsánatkérésemet, és fátylat borítania a múltra.

– Hogy én rémült? Miért…

– Örülnék, ha nem ismételné utánam, amit mondok – jegyezte meg Steve szemrehányóan. – Délelőtt is ezt csinálta, és most megint. Mondja, magától soha semmi nem szokott az eszébe jutni?

A lány dühösen meredt rá, eltátotta, majd halk kaffantással becsukta a száját. Mélyen előrehajolt, haragos tekintetét az íróasztalon heverő papírokra szegezte, és hozzálátott, hogy összeadjon néhány számoszlopot.

Steve megjátszott elismeréssel bólintott, majd fogta az utalványt, és

átment vele a szemközti bankba.

Amikor Steve belépett a bankba, csak egyvalakit talált odabent: egy alacsony, köpcös emberkét, aki joviális, kerekded arcát szinte teljes egészében gondosan nyírt pofaszakáll mögé rejtette, csak a szeme látszott ki: ravasz, de barátságos szempár. Az emberke odalépett a bankot kettéosztó rácsban vágott kisablakhoz, és így szólt: – Jó napot. Mit tehetek önért?

Steve odatette elé a távírdában kapott utalványt. – Számlát szeretnék nyitni.

A bankár felemelte és hájas hurkaujjával megfricskázta a zöld cédulát. – Ugye ön az, uram, aki tegnap a kocsijával nekitámadt a falamnak?

Steve elvigyorodott.

A bankár hunyorgott; pofaszakállán mosoly hullámzott végig. – Itt marad Izzardben?

– Egy időre igen.

– Tud esetleg referenciákkal szolgálni?

– Talán Denvir békebíró vagy Fernie rendőrbíró szólhatna pár jó szót az érdekemben – felelte Steve. – De ha ír a San Franciscó-i Seaman's Bankba, tőlük megtudhatja, hogy legjobb tudomásuk szerint nincs velem semmi gond.

A bankár pufók jobbjával kinyúlt az ablakon.

– Nagyon örvendek, hogy megismerhetem. Az én nevem David Brackett, és ha bármit tehetek azért, hogy elősegítsem az ön itteni letelepedését, csak szóljon nyugodtan.

Tíz perccel később Steve a bank előtt összetalálkozott az óriás rendőrbíróval, aki lecövekelte magát Steve előtt.

– Maga még mindig itt van? – kérdezte Fernie.

– Most már én is izzardi lakos vagyok – felelte Steve. – Legalábbis egy ideig. Tetszik, hogy ilyen vendégszeretőek.

– Nehogy meglássa az öreg Denvir, amikor kijön a bankból – intette Fernie –, máskülönben legközelebb tényleg jól kibabrál magával.

– Nem lesz legközelebb.

– Mindig van. Legalábbis Izzardben – felelte a rendőrbíró talányosan, miközben újra mozgásba hozta roppant tagjait.

***

Aznap este a frissen borotvált és tisztára suvikszolt Steve a fekete bot társaságában stud pókert játszott Roy Kamppel és négy gyári munkással. A Finn étkezdéje melletti biliárdteremben ültek. Izzard szemlátomást nyílt városnak számított. A terem egyik felét tizenkét asztal foglalta el, ezeken mindenfélét lehetett játszani: kockacraps, póker, huszonegy. Ötven centbe és egyetlen apró kézmozdulatba került, hogy méregerős fehér pálinkát hozzanak

az asztalhoz. A létesítményben nyoma sem volt titkolózásnak; a tulaj – egy kerek fejű olasz, akit a vendégek csak „Gyp”-nek szólítottak – szemlátomást élvezte a törvény izzardi képviselőinek jóindulatát.

A játszma, amelyhez Steve is csatlakozott, olajozottan és gyorsan folyt, ahogy a játékok szoktak folyni, amikor a résztvevők rutinosak. Noha a legtöbb játékhoz hasonlóan ebben is ott rejlett a csalás lehetősége, becsületes módon zajlott. Az asztal körül ülő hat férfi mind ismerte a játék csínját-bínját: csendben és körültekintően játszottak, akár nyertek, akár vesztettek, nem izgatták fel magukat, és figyelmük egy pillanatra sem lankadt. Ha alkalom kínálkozik, hatuk közül – Steve és talán Kampet leszámítva – senki nem habozott volna, hogy a becsületesség útjáról létérve a maga javára fordítsa a helyzetet, de ahol mindenki egyformán járatos a lehetséges csalásokban, gyakran előfordul, hogy a becsületesség diadalmaskodik.

Larry Ormsby nem sokkal tizenegy után lépett be a játékterembe. A Steve-től távolabb eső asztalok egyikéhez ült le. Steve olyan arcokat látott a sűrű füstben, amelyekkel napközben az utcán is találkozott. Éjfél előtt öt perccel a Steve-ék asztalánál játszó négy gyári munkás felállt és munkába indult – a „temetői” műszakba voltak beosztva –, és távozásuk véget vetett a játéknak. Steve mindvégig nagyjából nullszaldós maradt, a végén megszámolta a pénzét, és rájött, hogy majdnem tíz dollárral lett gazdagabb; Kamp ötvennél is többet nyert.

Elutasítva az invitálást, hogy csatlakozzanak más asztaltársaságokhoz, Steve és Kamp együtt kerekedtek fel; kiléptek a sötét, és jéghideg utcára, ahol a füstös és alkoholpárás játékterem után édesnek érezték a levegő illatát. Kényelmesen sétáltak végig a félhomályos főutcán az Izzard Hotel felé; egyikük sem érzett indíttatást, hogy véget vessen az első közösen töltött estének; mostanra ugyanis már mind a ketten tudták, hogy a távírda előtt álló mázolatlan padon bajtársra tettek szert. Ezer szó nem sok, annyit sem váltottak még egymással, mégis olyan biztosak voltak a kettőjük közötti bajtársi kötelékben, mintha egy egész kontinenst szeltek volna át együtt. Miközben így andalogtak, egy sötét kapualj férfiak csoportját okádta rájuk.

Steve a fejére kapott ütéstől nekitántorodott egy épület falának; karok erős szorítását érezte; bal karján késpenge tűzlángja siklott végig. Fekete botjával a levegőbe csapott; ütése testet ért, és kiszabadult a ráfonódó karok szorításból. A lélegzetvételnyi haladékot arra használta fel, hogy másképp markolta meg a botot: most vízszintesen tartotta, úgy fogva jobb kezével a bot közepét, hogy közben a bot alsó fele alkarjához simult, a felső része pedig balra irányult.

Bal oldalával a falnak támaszkodott, és a bot egyszerre az éjszaka

szélsebesen forgó fekete karja lett. A kerekített botvég egy koponyára csapott le; a férfi a feje föle emelte egyik karját, hogy kivédje az ütést. A saját tengelye körül visszafelé perdülő bot most megfordult: a szorítógyűrűvel nehezített botvég suhanva a védekező kar alá került, állkapocscsontot talált, és szinte még nem is végzett az ütéssel, amikor újból előresiklott, teljes erővel eltalálva a másik férfi torkát. Az állkapocs és a torok tulajdonosa az ég felé fordította széles, darabos vonású arcát, és hátrazuhanva kiszállt a küzdelemből; az útpadka mellett heverő testét még látni sem lehetett.

Kamp, aki egyszerre két ellenféllel birkózott a járda közepén, kibontakozott a kavarodásból, és pisztolyt rántott, de még mielőtt használhatta volna, támadói újra rárontottak.

Steve, aki megint úgy tartotta a botját, hogy annak az alsó része az alkarjához simult, még épp időben perdült meg ahhoz, hogy botjával fogja fel az ütésre emelkedő ólmosbot csapását. A bot oldalra lendült, tompán csattant, ahogy a kerek vége halántékot ért, és a szorítógyűrűs vége csak azért hibázta el a másik halántékot, mert tulajdonosa az első csapástól térdre rogyott. Steve észrevette, hogy Kamp a földre került. Botját pörgetve odaküzdötte magát cingár társához, belerúgott egy fejbe, amely a hanyatt fekvő sovány alak fölé hajolt, és lovagló ülésben ráült Kampre. Az ébenfa bot még gyorsabban suhogott a kezében: olyan gyorsan, ahogy annak idején a sherwoodi erdőben suhogtak a furkósbotok. A pörgés ritmusát a csonton és fémfegyvereken csattanó fa hangja és a puhább testrészeket érő fa tompább ütései szolgáltatták. A pörögve suhanó bot soha nem írt le egész köröket, hanem mindig csak rövidebb íveket: az, ahogy az egyik botvég magához tért az ütés után, a másik botvég soron következő ütésének sebességét növelte. Ahol egy pillanattal korábban a kerek botvég suhogott balról jobbra, ott most a szorítógyűrűs botvég zúgott jobbról balra – védekezően felemelt karok alá vagy a test alsó részét védelmező karok fölé, nagyjából egyméternyi átmérőjű gömböt rajzolva bele a térbe, amelynek sugarai cséphadaróként örvénylő fekete cikázások voltak. Botját forgatva, amely élő testrészévé vált, Steve Threefall tudta, mi a boldogság: az a fajta boldogság, amelyet csak az igazi hozzáértők tapasztalnak meg, az olyan munka boldogsága, amelyet valaki tökéletesen képes elvégezni. Őt is érték ütések – ütések, amelyektől megtántorodott, megszédült –, de szinte észre sem vette őket. Egész tudata jobb karjában és a pörgő botban sűrűsödött össze. Egy összeroncsolt kézből kihulló revolver méterekkel a feje fölött sült el; a téglával kirakott járdán csengettyűként csilingelt egy késpenge; egy férfi úgy ordított fel, mint a ló, ha bántják.

A küzdelem ugyanolyan gyorsan ért véget, mint ahogy kezdődött.

Távolodó lábdobogás, egy mellékutca még szurokfeketébb sötétségébe vesző alakok. Steve pedig egyedül állt ott – egyedül, kivéve azt a férfit, akit a két lábával ölelt, és a másikat, aki még mindig a járda melletti csatornában feküdt.

Kamp kimászott Steve lába alól, és fürgén feltápászkodott.

– Azt hiszem, fogalmazhatunk úgy, hogy meglehetősen jól bánik a bottal – mondta vontatottan.

Steve merőn bámulta a cingárt. Ez az az ember, akit egynapos ismeretség után bajtársává fogadott! Ezt az alakot, aki inkább lefeküdt az utcakőre, és hagyta, hogy a társa harcoljon kettejük helyett. Keresetlen szavak formálódtak Steve torkában.

– Maga…

A cingár arca furcsa grimaszba torzult, mintha elmosódó és távoli neszekre fülelne. Kezét maga elé kapta, és kétoldalról összenyomta a mellkasát. Aztán félig megfordult, térdre rogyott, és úgy hanyatlott hátra, hogy az egyik lábát maga alá gyűrte. – Mondja… meg… neki…

A negyedik szó már a felismerhetetlenségig elmosódott. Steve letérdelt mellé, felemelte Kamp fejét a téglákról, és látta, hogy a férfi sovány felsőtestét a torkától a derekáig végighasították.

– Mondja… meg… neki… – A cingár kétségbeesett erőfeszítéseket tett, hogy az utolsó szót is lehessen érteni.

Ekkor vasmarok kulcsolódott rá Steve vállára.

– Mi az ördög történik itt? – Grant Fernie öblös hangja túlharsogta Kampet.

– Maradjon csendben egy pillanatra! – csattant fel Steve, és egészen közel hajolt Kamphez, hogy a füle majdnem a férfi száját érte.

A haldokló azonban már képtelen volt rá, hogy akár egyetlen értelmes szót is kinyögjön. Erejét megfeszítve próbálkozott, még a szeme is kiguvadt az erőlködéstől; aztán egész testében megremegett, köhögött, és szétnyílt a mellkasán ejtett vágás. Meghalt.

– Szóval mi ez az egész? – kérdezte újra a rendőrbíró.

– Még egy fogadóbizottság – felelte Steve keserűen, miközben elengedte Kamp testét, amely visszahanyatlott a járdakőre. Steve felállt. – Az egyikük ott fekszik az úttesten, a többiek elmenekültek az egyik mellékutcán. Bal kezével akarta mutatni az irányt, de a karja lehullott. Ránézett, és látta, hogy az ingujja fekete a vértől.

A rendőrbíró lehajolt, hogy szemügyre vegye Kampet. – Hát ez tényleg meghalt – dörmögte, és átment oda, ahol a Steve által leütött férfi feküdt a csatornában.

– Elájult – mondta Fernie felegyenesedve –, de nemsokára magához tér. És magával mi történt?

– Megvágták a karomat, és van rajtam néhány fájós folt, de túlélem.

Fernie a kezébe fogta és úgy vizsgálta a sebesült kart.

– Nem is vérzik annyira – állapította meg végül. – De azért jobban teszi, ha befoltoztatja. MacPhail doki itt lakik egy köpésre. El tud menni odáig, vagy vigyem el én?

– Egyedül is menni fog. Hogy találok oda?

– A második utca balra, és ott a negyedik ház. Nem lehet eltéveszteni: ez a városban az egyetlen ház, amelynek virágok vannak az előkertjében. Majd megkeresem, ha szükségem lesz magára.

***

Steve Threefall könnyen odatalált dr. MacPhail házához: kétszintes épület, az utca vonalánál beljebb. Az előkert minden tőle telhetőt elkövetett, hogy buján virágzó növényeivel kárpótolja a látogatót Izzard általános sivárságáért. A kerítés gazdagon indázó, fehérbe borult iszalag mögé rejtőzött, a keskeny kerti ösvény pedig rózsák, hármasszirmok, pipacsok, tulipánok és muskátlik között kanyargott: a sok virág megannyi kísértet a csillagfényben. A levegőt átjárta a tányérnyi szirmú holdvirágok súlyos és édeskés illata; az orvos verandáját is a holdvilág indái fonták be.

A verandától két lépésnyire Steve megtorpant; jobb keze a bot közepére araszolt. A terasz egyik sarka felől halk zörejt hallott, s abban biztos volt, hogy nem a szél zörgeti a leveleket, az indák közötti rések egyike pedig egy pillanattal korábban még világosabb volt, mint most, mintha leselkedő arcot foglalt volna keretbe.

– Ki az…? – kezdte volna Steve, és hátrahőkölt.

Az indáktól feketéllő tornác sötétjéből kivált egy alak, és Steve karjaiba vetette magát.

– Mr. Threefall – kiáltotta az alak a távírász kisasszony hangján –, valaki van odabent a házban!

– Úgy érti, betörő? – kérdezte Steve bárgyún, miközben a felé forduló kicsi és fehér arcot nézte valahol az álla magasságában.

– Igen! Az emeleten van! Dr. MacPhail szobájában!

– A doktor úr is odafent van?

– Nem, nem! Ő és Mrs. MacPhail még nem jöttek haza.

Steve bátorítóan megpaskolta a bársonyba bújtatott vállat; a tőle távolabb eső vállra esett a választása, így ugyanis a paskoláshoz teljesen át kellett ölelnie a lányt.

– Majd utánajárunk a dolognak – ígérte meg. – Maga maradjon csak itt a

sötétben, én pedig rögtön visszajövök, ahogy elintéztem a barátunkat.

– Ne! Ne! – A lány mindkét kezével Steve vállába csimpaszkodott. – Én is magával megyek. Képtelen lennék egyedül itt maradni, de ha magával mehetek, nem fogok félni.

Miközben lehajtotta a fejét, hogy a lány szemébe nézzen, Steve álla valami hideg fémtárgyba ütközött; még a foga is összekoccant. A hideg fém nem volt más, mint a lány kezében lévő jókora nikkelezett pisztoly csöve.

– Adja csak ide szépen – mondta Steve –, és akkor megengedem, hogy velem jöjjön.

A lány odaadta a pisztolyt, amelyet Steve zsebre vágott.

– Kapaszkodjon hátul a zakómba – adta ki Steve az utasítást –, és maradjon olyan közel, amennyire csak lehet. Amikor azt mondom, „Földre!", azonnal vesse le magát, és meg se moccanjon!

Így léptek be a bejárati ajtón, amelyet még a lány hagyott nyitva; miközben felfelé lépkedtek a lépcsőn, a lány suttogva mondta, mikor merre menjenek. A lépcső tetejére érve jobb felől óvatos neszezést hallottak.

Steve oldalra hajtotta a fejet, amíg ajkával már a lány hajához ért.

– Merről lehet bejutni abba a szobába? – kérdezte Steve suttogva.

– Az előtérből. És ott van az előtér vége.

Végigosontak az előtéren. Steve előrenyújtott keze ajtókeretbe ütközött.

– Földre! – suttogta a lánynak.

Érezte, hogy az ujjak elengedik a kabátját. Egyetlen lökéssel kinyitotta z ajtót, beugrott a szobába, és bevágta az ajtót maga mögött. Az egyik ablak szürkeségében emberi fej méretű, sötétebb ovális folt rajzolódott ki. Steve botja rögtön ütésre lendült, de a feje fölött beleakadt valamibe: csörömpölést hallott, üvegszilánkok záporoztak le rá. Az ovális forma már nem volt ott az ablak előtt. Steve hirtelen mozdulattal bal felé indult, és egyik karjával abba az irányba kapott, ahonnan valami zajt hallott. Ujjai találtak valamit: egy emberi nyakat. Vékony nyak volt, a bőre száraz és pergamenszerű.

Steve hirtelen rúgást kapott a sípcsontjára, közvetlenül a térde alatt. A pergamenszerű nyak kisiklott a markából. Steve kétségbeesetten kapott utána, de ujjai, amelyeket egyébként is elgyengített az alkarsérülés, már nem tudták újra megmarkolni. Ledobta a botot, és jobb kezével sietett a bal segítségére. Elkésett. Az elgyengült bal kéz már lehullott a pergamenszerű nyakról, és a jobb kéz csak a levegőt markolászta.

Az egyik nyitott ablak előtt alaktalan folt feketéllett egy pillanatig, majd eltűnt, és a hátsó veranda tetejéről tompa lábdobogás hallatszott be. Steve még épp időben érkezett oda az ablakhoz, hogy lássa, amint a betörő feltápászkodik a földről, ahová a terasz tetejéről szánkázott le, majd

eliramodik az alacsony hátsó kerítés felé. Steve már átvetette egyik lábát a párkányon, amikor a lány hirtelen a nyaka köré fonta a karját.

– Kérem, ne! – könyörgött. – Ne hagyjon itt! Hadd fusson!

– Rendben – felelte Steve vonakodva, de aztán felderült az arca. Eszébe jutott a pisztoly, amelyet a lánytól kobzott el, és miközben a menekülő árny a kerítés felé igyekezett, kivette a zsebéből. Ahogy az árny egyik kezével a kerítés tetején megtámaszkodva nekilendült, Steve meghúzta a ravaszt. A pisztoly kattant egyet. Megint meghúzta – újabb kattanás. Hat kattanás, és a betörő eltűnt az éjszakában.

Steve a vaksötétben kinyitotta a revolvert, és ujjait végighúzta a tárhenger hátsó részén: hat töltényűr töltény nélkül.

– Kapcsolja fel a villanyt! – parancsolt rá a lányra.

Miután a távírász kisasszony engedelmeskedett, Steve visszament a szobába, és mindenekelőtt megkereste ébenfa botját. Miután a bot újra a kezében volt, a lány felé fordult, akinek szeme az izgalomtól szénfeketén izzott, szája köré sápadt ráncokat rajzoltak az átélt megpróbáltatások. Ahogy ott álltak egymással szemben, a lány rémült tekintetében egyre inkább valami zavarodottságféle is megjelent. Steve hirtelen elfordult tőle, és körülnézett a szobában.

Lehet, hogy a betörő nem volt szakértő, de a helyiséget alaposan felforgatta. A fiókokat kihúzták, tartalmuk szétszórva a földön; az ágyról letépték a takarót, a párnákról lefosztották a huzatot. Az ajtó mellett törött és kiszakadt falilámpa kornyadozott: ez volt az az akadály, amely elállta Steve botjának útját. A szoba közepén aranyóra és hosszú aranylánc hevert. Steve felemelte és a lányhoz vitte őket.

– Ez dr. MacPhailé?

A lány tagadólag rázta a fejét, mielőtt a kezébe vette az órát, majd, miután alaposan szemügyre vette azt, meglepetésében tátva maradt a zaja: – Ez Mr. Rymeré!

– Rymeré? – ismételte utána Steve, aztán már tudta, kiről van szó: Rymer volt az a vak férfi, akivel Finn vendéglőjében találkozott, és akivel kapcsolatban Kamp olyan borúlátó feltételezéseket fogalmazott meg.

– Igen! Jézusmária, biztos, hogy történt vele valami!

A lány Steve vállára tette a kezét.

– Oda kell mennünk, hogy megnézzük! Teljesen egyedül él, és ha valami baja…

Hirtelen abbahagyta, és ránézett a karra, amelyen a keze pihent.

– A karja! Maga megsebesült!

– Nem olyan komoly, mint amilyennek látszik – mondta Steve. – Ezért

jöttem ide. De már nem is vérzik. Talán mire visszaérünk Rymertől, a doktor úr is itthon lesz.

A hátsó ajtón át távoztak; a lány sötét utcákon és még sötétebb üres telkeken át vezette a férfit. Az ötperces gyaloglás alatt egyikük sem szólalt meg. A lány annyira sietett, hogy nem maradt ereje beszélgetni, Steve pedig a saját borús gondolataiba merült.

***

A vak ember kunyhójában nem égett a villany, amikor odaértek, de a bejárati ajtó nyitva volt. Steve az ajtófélfán kopogtatott a botjával, majd, miután nem kapott választ, meggyújtott egy szál gyufát. Rymer a padlón feküdt, arca az égnek meredt, két karja kitárva a földön.

A kunyhó egyetlen helyiségében minden a feje tetején állt. A bútorok egymás hegyén-hátán, szétszórt ruhadarabok mindenütt, a padlódeszkákat felszakították. A lány letérdelt az öntudatlan férfi mellé, miközben Steve lámpa után kutatott. Kisvártatva talált is egy petróleumlámpát, amely sértetlenül került ki a felfordulásból, és meggyújtotta, miközben Rymer hályogos szeme kinyílt, és a vak férfi felült. Steve felállított egy felborult hintaszéket, és a lány segítségével odatámogatta a vakot, aki zihálva rogyott le a székbe. Rögtön megismerte a lány hangját, és arrafelé mosolygott, amerről hallani vélte.

– Jól vagyok, Nova – mondta –, kutya bajom. Valaki bekopogott, és amikor ajtót nyitottam, csak valami suhogó hangot hallottam. Többre nem is emlékszem, amíg magamhoz nem tértem, de akkor már maga is itt volt. – Hirtelen támadt aggodalommal felpattant, és végigment a szobán, miközben Steve egy széket és egy felborult asztalt húzott arrébb az útjából, nehogy beleütközzön. A vak az egyik sarokban letérdelt, és a meglazult padlódeszkák alatt matatott. Kezét üresen húzta vissza, majd megfáradtan és görnyedten felállt. – Eltűnt – mondta szelíden.

Steve-nek ekkor eszébe jutott az óra, kivette a zsebéből, és a vak férfi tenyerébe tette.

– Betörő járt a házunkban – magyarázta a lány. – Miután elmenekült, ezt találtuk a padlón. Ez itt Mr. Threefall.

A vak a levegőben markolászva kereste Steve kezét, melegen megszorította, majd ujjaival az órát simogatta, miközben arca boldog mosolyra derült.

– Örülök – mondta –, hogy visszakaptam; kimondhatatlanul örülök. A pénz nem volt olyan sok: háromszáz dollárnál is kevesebb. Nem vagyok az a Krőzus, akinek hisznek. De ez az óra az apámé volt. – Gondosan mellényzsebébe süllyesztette, aztán, amikor a lány hozzálátott a

rendcsináláshoz, tiltakozni kezdett:

– Jobb lesz, ha most inkább gyorsan hazamegy, Nova, késő van, nekem pedig kutya bajom. Én is lefekszem, holnapig így is kibírja a szoba.

A lány méltatlankodott egy kicsit, de hamarosan mégis visszaindultak a MacPhail-házhoz a sötét utcákon át. Most már nem siettek. A második sarokig szótlanul ballagtak: Steve komor gondolatokba mélyedve maga elé meredt a feketeségbe, a lány pedig titokban őt leste.

– Van valami baj? – kérdezte a lány váratlanul.

Steve kedvesen rámosolygott.

– Nincs semmi baj. Miért?

– Igenis van – ellenkezett a lány. – Valami kellemetlen dolgon jár az esze, valami olyasmin, ami velem is kapcsolatban áll.

Steve megrázta a fejét.

– Ez nem stimmel, nagyon úgy tűnik, hogy nem stimmel. Ez a két dolog nem tartozhat össze.

A lány azonban nem hagyta, hogy egy bókkal lekenyerezzék. – Maga… maga… – Megtorpant és csak állt ott a félhomályos utcán, a megfelelő szót keresve.

– Maga óvatoskodik… nem bízik bennem… Erről van szó!

Steve megint elmosolyodott, de közben a szeme is elkeskenyedett. Lehet, hogy a lány ösztönösen olvasott a gondolataiban, de az is lehetséges, hogy nem ösztönösségről volt szó. Steve megpróbálkozott azzal, hogy az igazságnak legalább egy részét elmondja:

– Nem bizalmatlanság ez… csak úgy tűnődtem magamban. Végül is üres pisztolyt adott ide, hogy azzal üldözzem a betörőt, és az is igaz, hogy maga nem engedte, hogy utána menjek.

A lány szeme villámokat szórt, és amennyire apró termete engedte, kihúzta magát.

– Szóval azt hiszi… – kezdte felháborodottan. Aztán a férfi felé görnyedt, belekapaszkodott a kabáthajtókájába. – Kérem, könyörgök, Mr. Threefall, hinnie kell nekem: nem tudtam, hogy nincs benne töltény. Dr. MacPhail pisztolya. Akkor kaptam fel, amikor kirohantam a házból, fogalmam sem volt róla, hogy nincs megtöltve. Ami pedig a betörőt illeti, még hogy nem engedtem, hogy üldözőbe vegye… egyszerűen nem mertem volna egyedül maradni. Gyáva kislány vagyok. Én… én… kérem, higgyennekem, Mr. Threefall. Kérem, legyen a barátom! Szükségem van barátokra. Én…

A nőisége egyszeriben semmivé foszlott. Könyörgő arca olyan volt, mint egy tizenkét éves kisgyerek kicsi, fehér arcocskája: egy rémült és magányos kisgyereké. Steve pedig, akiből a lány könyörgése nem oltotta ki a

gyanakvást, ugyancsak nyomorultul érezte magát, valami homályos szégyenkezésféle is bujkált benne, mintha hiányozna belőle valami olyan tulajdonság, amelynek pedig a birtokában kellene lennie.

A lány folyamatosan beszélt, alig hallhatóan: Steve-nek le kellett hajolnia, hogy megértse, mit mond. Miss Vallance, akár egy gyerek, saját magáról beszélt.

– Szörnyű hely! Három hónapja jöttem ide, mert üresedés volt a távírdában. Egyszerre csak itt voltam egy szál magamban, alig volt pénzem, és a távíráson kívül nem értettem semmihez, amiből meg lehet élni. Rettenetes itt! Ez a város… – képtelen vagyok megszokni! Annyira sivár! Az utcán nem játszanak gyerekek. És annyira mások itt az emberek, mint azok, akikkel korábban találkoztam! Durvábbak, kegyetlenebbek. Még a házak is: egyik utca a másik után, és sehol egy függöny; az ablakban sehol egy virág! Nem nő fű az udvarokban, még fák sincsenek. De itt kellett maradnom: nem volt hová mennem. Úgy gondoltam, addig maradok, amíg nem sikerül félretennem valamit: eleget ahhoz, hogy odébbálljak. De a spórolás olyan sokáig tart! Dr. MacPhail kertje olyan volt nekem, mint egy darabka édenkert. Ha az nincsen, nem hiszem, hogy képes lettem volna… akkor megőrültem volna! A doktor úr és a felesége nagyon rendesek voltak velem; akadtak egy páran, akik rendesek voltak velem, de őket nem értem. És nem is mindenki volt rendes. Eleinte szörnyű volt. A férfiak utánam szóltak, a nők is utánam szóltak, és amikor nem mertem hozzájuk szólni, azt hitték, fenn hordom az orrom. Larry – vagyis Mr. Ormsby – mentett ki ebből a helyzetből. Elintézte, hogy békén hagyjanak, és meggyőzte MacPhailéket, hogy vegyenek oda maguk mellé. Mr. Rymer is segített, bátorságot öntött belém; de ha nem látom magam előtt az arcát, és nem hallom a hangját, rögtön elszáll minden bátorságom.

– Rettegek… mindentől rettegek! Leginkább Larry Ormsbytól! Pedig ő tényleg annyira segítőkész volt. De nem tehetek róla: félek tőle; attól, ahogy néha rám néz, meg amiket beszélni szokott, amikor iszik. Olyan, mintha lakna benne valami, ami vár valamire. Nem kellene ilyesmiket mondanom, hiszen hálával tartozom neki, amiért… De annyira félek! Félek minden egyes embertől, minden egyes háztól, sőt, minden egyes küszöbtől! Kész rémálom!

Steve észrevette, hogy egyik tenyere a fehér arcocskát simogatja, miközben másik kezével a lány vállát öleli, és magához szorítja.

– Az újdonsült városok mindig ilyenek, vagy még rosszabbak – magyarázta. – Látnia kellett volna Hopewell városát Virginiában, amikor a Du Pont család megalapította. Időbe telik, amíg az első hullámmal érkező nem kívánatos alakokat sikerül kigyomlálni. Természetes dolog, hogy itt a

sivatag közepén Izzard egy kicsivel még rosszabb, mint az új alapítású városok többsége. Ami pedig a mi barátságunkat illeti, nos, épp ezért maradtam itt, ahelyett, hogy visszatértem volna Whitetuftsba. Nagyon jó barátok leszünk. Nagyon…

Fogalma sem volt róla, milyen sokáig beszélt, vagy hogy mit is mondott, bár később határozottan úgy érezte, nagyon bő lére eresztett és nagyon idétlen szónoklatot tartott. De nem is azért beszélt, hogy mondjon valamit, hanem azért, hogy megnyugtassa a lányt, hogy tenyere és mellkasa között tarthassa arcocskáját, hogy a lehető legtovább magához szoríthassa kicsi testét.

Így aztán csak mondta és mondta.

***

A MacPhail házaspár már otthon volt, amikor Nova Vallance és Steve másodszor is belepett a virágdíszben pompázó előkertbe, és szemmel látható megkönnyebbüléssel nyugtázták a lány érkezését. Az orvos alacsony férfi volt, feje gömbölyű és kopasz, arca kerek, barátságos és rózsásan ragyogó, leszámítva a lekonyuló, homokszínű bajusza rejtekében maradó részeket. Felesége – karcsú, szőke hajú asszony – tíz évvel lehetett fiatalabb nála: kék szemének állásában és mozdulatainak könnyed kecsességében volt valami határozottan macskaszerű.

– A várostól vagy húsz mérföldnyire lerobbant a kocsi – magyarázta az orvos mély és bársonyos hangon; „r” hangjaiban mintha lett volna valami enyhe raccsolás. – Komoly operációt kellett rajta elvégeznem, mielőtt újra el tudtunk indulni. Amikor hazaérkeztünk, láttuk, hogy nincs itthon, és már épp riasztani akartuk az egész várost.

A lány bemutatta Steve-et MacPhaileknek, aztán beszámolt nekik a betörésről, meg arról is, hogy mit találtak a vak ember kunyhójában.

Dr. MacPhail megcsóválta tar fejét, és nyelvével csettintett. – Úgy látom, Fernie nem tesz meg mindent azért, hogy lecsillapítsa a kedélyeket Izzardben – jegyezte meg.

A lánynak ekkor eszébe jutott Steve sebesült karja. Az orvos megvizsgálta, lemosta, és bekötözte a sebet.

– Nem kell felkötni a karját – mondta –, ha legalább nagyjából képes rá vigyázni. Nem mély a vágás, és szerencsére úgy hatolt be a supinator longus és tenyérbe futó fő verőér közé, hogy egyik sem sérült meg. A betörőnktől szerezte?

– Nem. Kint az utcán. Egy Kamp nevű férfival együtt a szálloda felé tartottunk, amikor ránk támadtak. Kampet megölték, engem pedig kicsipkéztek.

Egy asztmás óra épp hármat ütött valahol feljebb az utcán, amikor Steve kilépett MacPhailék kertkapuján, és újra elindult a szálloda felé. Fáradt volt, minden tagja sajgott, és szorosan a járdaszegély mellett haladt.

– Ha még valami történik ma éjjel – mondta magában –, én bizony kereket oldok. Elég volt ez egy éjszakára.

Az első keresztutcánál meg kellett állnia, hogy elengedjen egy elszáguldó autót. Amikor a kocsi elhaladt mellette, Steve megismerte: Larry Ormsby krémszínű Vauxhallja volt. Nyomában öt böhöm nagy teherautó robogott; sebességükből ítélve nyilvánvaló volt, hogy valaki megpiszkálta a váltókat. A konvoj bőgő motorokkal, a házak ablakait megzörgetve tűnt el a sivatag irányában, kavargó porfelhőt hagyva maga után.

Steve tűnődve folytatta útját a szálloda felé. Azt tudta, hogy a gyár napi huszonnégy órában üzemel; a nitrátgyártás folyamatának azonban aligha van olyan szakasza, amely indokolhatná, hogy a szállító teherautók ekkora sebességgel száguldozzanak – már ha egyáltalán a gyár teherautói voltak. Steve befordult a főutcára, ahol újabb meglepetés várt rá. A krémszínű Vauxhall állt a sarkon, benne a gazdája. Amikor Steve odaért az autó mellé, Larry Ormsby kinyitotta az útpadka felőli ajtót, és invitáló kézmozdulatot tett.

Steve megtorpant, és a nyitott ajtó mellett álldogált.

– Szálljon be, és elviszem a hotelig.

– Kösz.

Steve tűnődve tekintett előbb a férfi jóvágású, gátlástalan arcára, majd a sápadt fénnyel kivilágított szállodára, amely mindössze két saroknyira volt tőlük. Aztán megint a férfira nézett, és beszállt mellé a kocsiba.

– Hallom, többé-kevésbé állandóra rendezkedik be itt nálunk – mondta Ormsby, zománcozott tárcájából cigarettával kínálva Steve-et, és leállította az üresen járó motort.

– Egy időre.

Steve nem kért cigarettát; elővette zsebéből a papírt és a dohányt, és még hozzátette: – Van itt egy-két dolog, ami tetszik nekem.

– Azt is hallottam, hogy ma este némi izgalomban volt része.

– Igen, valami ilyesmi – ismerte el Steve, s közben azon tűnődött, hogy a másik vajon a verekedésre gondolt-e, amelyben Kampet megölték, vagy a betörésre a MacPhail-házban, esetleg mindkettőre.

– Ha nem vesz vissza a sebességből – folytatta a gyártulajdonos fia –, egykettőre elfoglalja a helyemet, és maga lesz itt Izzardben a legnagyobb ász.

Steve enyhe bizsergést érzett, ahogy nyakszirtjén megfeszültek az idegek. Amit Larry Ormsby mondott, akárcsak az, ahogyan mondta, önmagában

jelentéktelennek tűnt, mögötte azonban felsejlett valami hátsó szándék: úgy tűnt, Ormsby valami határozott dologra akar kilyukadni. Valószínűtlennek tűnt, hogy csak azért körözött a városban, hogy lekapcsolja és értelmetlen fecsegessél szórakoztassa Steve-et. Steve meggyújtotta a cigarettáját, elvigyorodott és várt.

– A pénzen kívül az öregemtől csak egyetlen dolgot örököltem – folytatta Larry Ormsby – mélyen gyökerező tulajdonosi szeretetet mindazon dolgok iránt, amelyek az én birtokomban vannak. Vérbeli városi polgár vagyok én is: ragaszkodom hozzá, hogy ami az enyém, az az enyém is maradjon. Még nem döntöttem el, hogy vélekedem egy olyan idegenről, aki váratlanul megjelenik itt, és két nap alatt a város legfeketébb báránya lesz belőle. Tudja, a hírnév is tulajdon, akkor is, ha vakmerőségért jár; és nem hinném, hogy harc nélkül le kéne mondanom róla… – vagy bármely más jogomról.

Erről volt hát szó. Steve most már világosan látott. Nem kedvelte a finom árnyalatokat és célzásokat, de most már tudta, merre tart a beszélgetés. Figyelmeztették, hogy tartsa magát távol Nova Vallance-től.

– Ismertem egyszer egy tagot Onahungában – mondta nagyon lassan –, aki azt hitte, övé az egész Csendes-óceán a Baktérítőtől délre: még papírja is volt róla. Azóta hitte így, amióta egy maori beverte a fejét egy melekővel. Azzal vádolt bennünket, hogy az ő óceánjából lopjuk az ivóvizet.

Larry Ormsby kipöckölte a cigarettáját az ablakon, és beindította a motort.

– A lényeg mégis az – mondta nyájas mosollyal –, hogy az ember hajlamos megvédeni azt, amiről azt hiszi, hogy az övé. Természetesen az is lehet, hogy téved, ez azonban nem csökkenti birtokvédő erőfeszítéseinek… hmm… hőfokát.

Steve érezte, hogy egyre jobban elönti a méreg.

– Lehet, hogy igaza van – felelte végül kimérten, szándékosan arra készülve, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból –, de nekem a magam részéről soha nem volt annyi tapasztalatom a birtoklást illetően, hogy tudhatnám, milyen érzés az, amikor az embert megfosztják a tulajdonától. De tegyük fel, hogy lenne – mondjuk – egy fehér mellényem, ami nagyon a szívemhez nőtt. És tegyük fel, hogy valaki pofon vágna, és azzal fenyegetne, hogy tönkreteszi a mellényt. Azt hiszem, ha összeakasztanám az illetővel a bajuszt, rögtön megfeledkeznék róla, hogy meg akarom óvni a mellényt.

Larry éles hangon felnevetett.

Steve elkapta a férfi villámgyorsan felemelkedő csuklóját, és odaszorította Ormsby oldalához; karizmai a sok botforgatástól acélkemények voltak.

– Csak nyugi – mondta Steve az elkeskenyedő, táncoló szemekbe nézve.

– Nyugalom.

Larry Ormsby bajusza alatt kivillantak fehér fogai.

– Rendicsek – mosolygott. – Ha most elengedi a csuklómat, szeretnék kezet szorítani magával. Ez afféle háború előtti gesztus. Maga tetszik nekem, Threefall: Izzard sokkal kellemesebb hely lesz most, hogy maga is itt lakik.

***

Az Izzard Hotel második emeletén kivett szobájában Steve Threefall lassan vetkőzött: akadályozta merev karja és a folyamatos töprengés. Bőven volt miről töprengenie. Larry Ormsby pofon vágja a saját apját, és megfenyegeti egy automata pisztollyal; Larry Ormsby és a lány bizalmas beszélgetésbe merülnek; Kamp meghal a sötét utcán, utolsó szavait elnyomja a rendőrbíró érkezésének zaja; Nova Vallance a kezébe nyom egy üres revolvert, és rábírja, hogy futni hagyjon egy betörőt; a padlón heverő óra és a vak ember megtakarított pénze; a konvoj, amelyet Larry Ormsby vezetett a sivatag irányába; a beszélgetés a Vauxhallban, a kölcsönös fenyegetőzésekkel. Vajon volt valami kapcsolat a sorozat bármelyik tagja és az összes többi között? Vagy kár volna köztük bármi összefüggést keresni? S ha valóban van köztük összefüggés – márpedig az az emberi ösztön, amely az élet jelenségeinek leegyszerűsítésére indít, vagyis az egyesítés ösztöne, őt is arra ösztökélte, hogy higgyen a kapcsolatban –, akkor vajon miféle összefüggés az? Még akkor is ezen töprengett, amikor lefeküdt, de a következő pillanatban már megint talpon volt. Valami rossz érzés, amely eddig mélyen és megfoghatatlanul bujkált, most egyszeriben tudatossá vált. Az ajtóhoz lépett, kinyitotta, majd ismét becsukta. Olcsó asztalosmunka volt, de könnyedén és nesztelenül forgott alaposan megolajozott zsanérjain.

– Lassan olyan leszek, mint valami öregasszony – morogta magában Steve –, de mára már tényleg elegem volt az izgalmakból.

Az ajtó elé tolta az öltözőasztalt, a botját úgy helyezte el, hogy gyorsan kezébe kaphassa, majd ismét lefeküdt, és végre elaludt.

Másnap reggel kilenckor arra ébredt, hogy valaki dörömböl az ajtaján. Fernie egyik beosztottja volt az, aki közölte Steve-vel, hogy egy órán belül meg kell jelennie a Kamp ügyében lefolytatandó bírósági vizsgálaton és halottszemlén. Steve látta, hogy sebesült karja alig akadályozza valamiben; kevesebb gondot okoz, mint az egyik vállán beszerzett zúzódás: az utcai verekedés másik tárgyi emléke.

Felöltözött, megreggelizett a szálloda kávézójában, majd elindult a vizsgálat helyszínére, Ross Amthor „temetkezési szalonjába”.

A halottkém magas férfi volt, nyurga és keskeny vállú; arca sárgás és puffadt. Nem sokat bajlódott a finomabb jogi részletekkel, és egyre siettette

az eljárás végét. Először Steve adta elő a mondókáját, aztán a rendőrbíró, aki végül bevezettetett egy rabot: kemény kötésű osztrák férfi volt, aki a jelek szerint egy szót sem értett angolul. Torkát és arcának alsó részét fehér kötésbe bugyolálták.

– Ez az, akit leütött? – kérdezte a halottkém.

Steve megszemlélte az osztrák férfi arcának azt a részét, amely kilátszott a kötések fölött.

– Nem tudom. Ahhoz többet kéne látnom belőle.

– Ezt szedtem ki a csatornából – segítette ki Grant Fernie –, akár maga volt, aki leütötte, akár nem. Nem hinném, hogy alaposan megnézte magának. De ne aggódjon: ő az.

Steve kétkedve ráncolta a homlokát. – Megismerném – mondta –, ha felfelé nézne, és jó alaposan szemügyre vehetném.

– Szedjék le róla a kötés egy részét, hogy a tanú megnézhesse – rendelte el a halottkém. Fernie lefejtette az osztrák férfiról a kötést, előtárva a véraláfutásos és megdagadt állat és állkapcsot.

Steve mereven bámulta a férfit. Lehetséges, hogy ő is a támadói között volt, de abban biztos volt, hogy nem ezt az embert ütötte le a botjával. Habozott. Lehet, hogy a verekedés hevében összekeverte az arcokat?

– Nos, tudja azonosítani? – kérdezte türelmetlenül a halottkém.

Steve megrázta a fejét.

– Arra sem emlékszem, hogy láttam volna ezt az embert.

– Idehallgasson, Threefall! – Az óriás rendőrbíró bosszús tekintetet vetett Steve-re. – Ezt a férfit szedtem ki a csatornából; azok között volt, akik a maga állítása szerint rátámadtak Kampre és magára. Mondja, miben mesterkedik? Mire jó az, hogy most egyszeriben elfelejti a dolgot?

Steve lassan és dacosan válaszolt:

– Nem tudom. Én csak azt tudom, hogy ez a férfi nem az, akit először fejbe vágtam, akit leütöttem. Akit leütöttem, amerikai volt, amerikai arca volt. Nagyjából akkora lehetett, mint ez a pasas itt, de nem ő az.

A halottkém vicsora töredezett és sárgás fogakat tárt elő. A rendőrbíró gyilkos tekintetet vetett Steve-re, az esküdtszék tagjai pedig leplezetlen gyanakvással szemlélték. A rendőrbíró és a halottkém elhúzódott a terem egyik távoli sarkába, ahol sokáig pusmogtak egymással, miközben minduntalan Steve felé pillantgattak.

– Rendben van – jelentette be a halottkém, miután a magánmegbeszélés véget ért. – Ezzel végeztünk is.

***

A vizsgálatról Steve komótosan visszasétált a szállodába, miközben az

izzardi rejtélyek legújabbikán töprengett. Vajon mivel magyarázható az a kétségbevonhatatlan tény, hogy a férfi, akit a rendőrbíró magával hozott a vizsgálatra, nyilvánvalóan nem azonos azzal az emberrel, akit előző este kihalászott a csatornából? És még valami: a rendőrbíró rögtön azután jelent meg, hogy véget ért a verekedés, hangosan csörtetve érkezett a helyszínre, elnyomva a haldokló Kamp utolsó szavait. Vajon véletlen volt, hogy épp jókor érkezett, és hogy akkora zajt csapott? Steve-nek fogalma sem volt; és mivel fogalma sem volt, homlokráncolva és töprengve baktatott vissza a szállodába.

A szállodában a Whitetuftsból küldött bőrönd várta. Steve felvitte a szobájába, és átöltözött. Aztán zavarodottságában leült az ablak elé, és egymás után szívta a cigarettákat, miközben az ablak alatti sikátorba bámult, s homlokát mély ráncok szabdalták a rőtes hajzat alatt. Lehetséges volna, hogy ilyen rövid idő alatt és egy ekkora városkában ennyi minden robbanjon szét egyetlen ember közvetlen környezetében, és hogy ezeknek a robbanásoknak semmi köze ne legyen az ő személyéhez, és ráadásul még a robbanások között se legyen semmiféle kapcsolat? És ha valóban a bűn és a csalás kacskaringós útvesztőjében tévelyeg, akkor valójában mi ennek az útvesztőnek a lényege? Hogyan jött létre? És mi volt a kulcsa? Talán a lány?

Ebben a pillanatban egy csapásra megszabadult a zavaros gondolatoktól. Talpra ugrott.

A sikátor túloldalán egy férfi gyalogolt – tagbaszakadt ember, mocskos kék öltönyben –, akinek be volt kötve a torka és az álla. Arcának látható részletei ahhoz az archoz tartoztak, amely előző este a verekedés során az ég felé nézett: annak az embernek az arcához, akit Steve leütött.

Steve az ajtónál termett, kilépett a szobából, lerohant a lépcsőn a földszintre, el a recepciós pult előtt, és a hotel hátsó bejáratán keresztül már kint is volt az utcán. Még épp időben ért ki a sikátorba, hogy lássa, ahogy egy kék nadrágszár eltűnik az egyik háztömb bejáratában. Steve utánaeredt.

A bejárat egy irodaépületbe vezetett. Steve végigjárta a földszinti és az emeleti folyosókat, de nem találta a bekötött fejű férfit. A földszintre visszatérve felfedezett egy eldugott kis zugot a hátsó ajtónál, a lépcsőhöz közel. A zug sem a lépcsőről, sem a folyosó legnagyobb részéről nem volt látható; fából készült takarítószeres sufni takarta el, amelyben a seprűket és felmosórongyokat tárolták. A férfi a hátsó bejáraton érkezett; minden bizonnyal távozni is erre fog. Steve várakozott.

Eltelt tizenöt perc, és senki nem került bele Steve rejtekhelyének látóterébe. Aztán a főbejárat irányából halk női kacajt, majd közeledő léptek neszét hallotta. Behúzódott a félhomályos zug mélyére. A léptek távolodtak:

egy férfi és egy nő ment valahova nevetgélve és beszélgetve. Felmentek a lépcsőn. Steve kikukucskált, majd rögtön vissza is kapta a fejét, nem is annyira azért, mert félt a lelepleződéstől – azok ketten a lépcsőn úgyis teljesen el voltak merülve egymásban –, hanem inkább meglepetésében.

A férfiban Eldert ismerte fel, a biztosítási és ingatlanügynököt. Steve nem látta ugyan az arcát, de a potrohos testre feszülő kockás öltöny összetéveszthetetlen volt: Kamp „főiskolásöltönynek" nevezte. Lépcsőmászás közben Elder karja a nő derekán pihent, a nő pedig a férfi vállára hajtotta fejét, miközben pajkosan a szemébe nézett. A nő dr. MacPhail felesége volt.

– Mi jöhet még? – kérdezte Steve saját magától, amikor a pár eltűnt. – Hát az egész város ilyen eltévelyedett? Kíváncsi vagyok, mi lesz a következő.

A válaszra nem is kellett várnia: őrült léptek dübögését hallotta odafentről, közvetlenül a feje fölül. Lehet, hogy egy részeg léptei voltak, vagy olyasvalakié, aki fantomokkal küzdött. A fapadlón kopogó léptek zaja mellett most sikoltást is hallott: a sikolyban a rémület és a fájdalom olyan hanggá olvadt össze, amely épp azért hangzott kísértetiesnek, mert minden kétséget kizáróan embertől származott. Steve előugrott rejtekhelyéről, hármasával véve a lépcsőfokokat felviharzott az emeletre, a korlátpillérbe kapaszkodva megpördült, és éppen elindult az emeleti folyosón, amikor David Brackettel, a bankárral találta magát szemben. Brackett széles terpeszben állt, és előre-hátra imbolygott vastag lábain. Szakállas és falfehér arca merő kín. Szakállából tekintélyes foltok hiányoztak, mintha kitépték vagy kiégették volna őket. Vonagló ajkáról finom pára szállt fel.

– Megmérgeztek, ezek az átkozott…

Hirtelen lábujjhegyre állt, teste ívben megfeszült, és mereven hátrazuhant, ahogy csak az élettelen dolgok szoktak zuhanni.

Steve fél térdre ereszkedett mellette, de tudta, hogy itt már semmit nem tehet: tudta, hogy Brackett már akkor halott volt, amikor még állt. Ahogy a holttest fölé görnyedt, valami pánikhoz hasonló érzés teljesen kiürítette Steve agyát. Hát soha nem lesz vége ezeknek az egymásra halmozódó rejtélyeknek, ennek az egyre továbbgyűrűző erőszaknak? Olyan érzése volt, mintha egy rettenetes hálóba gabalyodott volna bele: olyan hálóba, amelynek nem volt sem eleje, sem vége, és amelynek szemei iszamósak voltak a vértől. Hányinger kerítette hatalmába, testi és lelki értelemben, és teljesen tehetetlennek érezte magát. Ebben a pillanatban lövés dörrent. Steve rögtön talpra ugrott, néhány szökkenéssel a folyosó végén termett, a hang forrása felé tartva; a fizikai cselekvés tébolyultságában keresett menekülést a testét-

lelkét betöltő undor elől.

A folyosó végén nyíló ajtón az ORMSBY NITRÁT TÁRSASÁG, W. W. ORMSBY, ELNÖK felirat állt. Steve-nek egy pillanatig sem kellett haboznia, hogy rájöjjön: a lövés e felirat mögül hallatszott. Ahogy rohant az ajtó felé, az ismét megrázkódott, amikor eldördült a második lövés, majd egy test tompa zuhanását hallotta. Steve berontott a szobába – ahol rögtön félre kellett ugrania, hogy ne lépjen rá a padlón fekvő testre. A szoba túlsó végében, az egyik ablak mellett Larry Ormsby állt; az ajtó felé nézett, kezében fekete automata pisztoly. Ormsby szemében vad táncot járt a gyönyör, ajka keskeny mosolyra húzódott. – Helló, Threefall – köszönt a jövevénynek. – Úgy látom, továbbra is szeret ott lenni, ahol dúl a vihar.

Steve a földön heverő testre nézett: W. W. Ormsby. Bal oldali mellényzsebébe két lövedék ütött lyukat. A két nyílást mindössze egy hüvelyk választotta el egymástól, és olyan precízen helyezték el őket, hogy kétség sem férhetett hozzá: Ormsby halott. Steve-nek eszébe jutott az a jelenet, amikor Larry megfenyegette az apját: „Elcsúfítom azt a szép mellényedet!”

Steve felemelte a tekintetét, és a holttestről a gyilkosra nézett. Larry Ormsby kemény és csillogó szemmel nézett vissza; lazán fogta a pisztolyt, a profi gengszterekre jellemző éber nemtörődömséggel.

– Ezt ugye… hmm… nem tekinti a saját személyes ügyének? – kérdezte Larry.

Steve tagadólag rázta a fejét, majd a háta mögül meghallotta a folyosóról beszűrődő lábdobogást és az izgatott hangok zavaros lármáját.

– Akkor jó – állapította meg a gyilkos. – Ez esetben azt javasolnám, hogy…

Nem folytatta, mert már nem voltak egyedül a szobában. Az újonnan jöttek egyike Grant Fernie volt, a rendőrbíró.

– Meghalt? – kérdezte, de szinte pillantására sem méltatta a padlón heverő férfit.

– Alighanem – felelte Larry.

– Hogy történt?

Larry Ormsby megnyalta az ajkát, de nem idegesen, inkább elgondolkozva. Aztán Steve-re mosolygott, és előadta a verzióját:

– Threefall és én odalent beszélgettünk a főbejárat mellett, amikor lövést hallottunk. Én úgy gondoltam, az emeletről érkezett a zaj, de Threefall szerint az utca szemközti oldalán lőttek. Mindenesetre feljöttünk ide, hogy megbizonyosodjunk róla, mi történt, de először még fogadtunk, úgyhogy Threefall jön nekem egy dollárral. Szóval feljöttünk, és ahogy felértünk az

emeletre, hallottunk egy másik lövést, aztán láttuk, hogy Brackett rohan ki az irodából, kezében pisztollyal.

Odaadta fegyverét a rendőrbírónak, és folytatta: – Miután kilépett az ajtón, Brackett még megtett pár lépést, aztán felordított és összeesett. Nem látta odakint?

– De igen – felelte Férnie.

– Nos, Threefall ott maradt, hogy megnézze, mi van vele, miközben én bejöttem ide, mert aggódtam az apámért. De már halott volt, amikor beléptem. Ez történt.

***

Miután véget ért a paláver a halott irodájában, Steve lassan lement a lépcsőn. Sem megcáfolni, sem megerősíteni nem volt alkalma Ormsby sztoriját: őt senki nem kérdezte. Először megdöbbentette, hogy a gyilkos egyáltalán meg mer szólalni, majd, miután agyműködése újra visszatért a rendes kerékvágásba, úgy döntött, hogy egy darabig tartja a száját. És ha elmondta volna az igazat? Azzal vajon segítette volna az igazságszolgáltatást? Vajon létezik egyáltalán bármi olyasmi, amivel segíteni lehetne az igazságszolgáltatást Izzardben? Ha tudta volna, mi rejlik az egyre sokasodó és egymásra torlódó bűntettek hátterében, el tudta volna dönteni, mitévő legyen. De nem tudta – még azt sem tudta, hogy egyáltalán rejlik-e valami a háttérben. Így aztán inkább nem mondott semmit. A halottkém szemléje csak másnapra volt várható; addig még van idő bőven, éjszaka majd gondosan mérlegeli az egészet.

Egyelőre csak az ügy apró töredékét volt képes felfogni: összefüggéstelen és értelmetlen emlékfoszlányok kavarogtak az agyában. Elder és Mrs. MacPhail felmentek a lépcsőn – de hová? És mi történt velük? És mi történt azzal a férfival, akinek be volt kötve a torka és az álla? És vajon miféle véletlennek volt köszönhető, hogy a rendőrbíró közvetlenül a gyilkosságot követő pillanatban jelent meg a helyszínen?

Steve jobbnak látta, ha rendezetlen gondolataival inkább visszatér a szállodába; körülbelül egy órán keresztül csak feküdt az ágyán. Aztán felkelt, átment a bankba, kivette és gondosan a zsebe mélyére süllyesztette a pénzét, majd visszatért a hotelszobába, és folytatta a heverészést és a töprengést.

Amikor estefelé Steve végigsétált a virágok övezte ösvényen, Nova Vallance ott ült MacPhailék verandájának legalsó lépcsőfokán: sárga kreppruhájában szinte ködszerűnek tűnt. Lelkesen köszöntötte a férfit, nem rejtve véka alá, hogy milyen türelmetlenül várt rá. Steve leült mellé a lépcsőre, és egy kicsit oldalra fordult, hogy jobban lássa a lány homályba vesző, ovális arcát.

– Hogy van a karja? – kérdezte Nova.

– Remekül! – Steve fürgén kinyitotta és becsukta a markát. – Gondolom, hallott már a mai izgalmakról is.

– Hát persze! Arról, hogy Mr. Brackett lelőtte Mr. Ormsbyt, és rögtön utána végzett vele egy újabb szívroham.

– Hogy? – kérdezte Steve.

– Hát maga nem volt ott? – kérdezte meglepetten a lány.

– Ott voltam, de most inkább maga mondja el, hogy pontosan mit hallott.

– Ó, mindenfélét beszélnek róla! De igazából csak azt tudom, amit dr. MacPhail mondott az esetről; ő vizsgálta meg mindkét tetemet.

– Na, és mit mondott a doktor úr?

– Hogy Mr. Brackett megölte – lelőtte – Mr. Ormsbyt, bár azt senki nem tudja, hogy miért; és hogy ezután, még mielőtt kijutott volna az épületből, a szíve felmondta a szolgálatot, és meghalt.

– Szóval rossz volt a szíve?

– Igen. Dr. MacPhail már egy éve figyelmeztette, hogy legyen óvatos, mert a legkisebb izgalom is végzetes lehet.

Steve megragadta Nova csuklóját.

– Kérem, gondolkodjon! – parancsolta a lánynak. – Hallotta már korábban is, hogy dr. MacPhail Brackett szívproblémáiról beszél?

Nova kíváncsian fürkészte a férfi arcát, és két szeme között zavart kis ráncocska jelent meg.

– Nem – felelte a lány lassan. – Nem hiszem. Persze nem is volt rá oka, hogy beszéljen róla. De miért kérdezi?

– Azért – válaszolt Steve –, mert nem Brackett lőtte le Ormsbyt; és ha Brackett halálát szívroham okozta, az csak azért lehetett, mert megmérgezték… – valami olyan méreggel, ami leégette Brackett arcát és szakállát.

A lány rémületében aprót sikkantott.

– Azt hiszi – kezdte, de megtorpant, majd válla fölött hátranézve lopva a ház bejárati ajtajára sandított, és Steve-hez közel hajolva suttogta: – Nem azt mondta… Nem azt mondta, hogy azt a férfit, aki a tegnapi verekedésben halt meg, Kampnek hívták?

– De igen.

– Nos, abban a jelentésben, vagy nem is tudom miben, amit dr. MacPhail írt a vizsgálatról, a Henry Cumberpatch név szerepel.

– Biztos ebben? Biztos, hogy ugyanarról az emberről van szó?

– Igen. A jelentést lefújta a szél a doktor úr íróasztaláról, és amikor visszaadtam neki, tréfálkozni kezdett – a lány itt elpirult és zavartan elnevette

magát –, szóval tréfálkozni kezdett: kis híja, mondta, hogy nem a maga halotti bizonyítványát kell kiállítania a társáé helyett. Akkor volt, hogy ránéztem a papírra, és láttam, hogy a Henry Cumberpatch név szerepel rajta. De mit jelent ez az egész? Mi a…

Ebben a pillanatban zörögve kinyílt a kertkapu. Egy férfi közeledett az ösvényen imbolygó léptekkel. Steve felállt, felvette fekete botját, majd elhelyezkedett valahol a lány és a közeledő férfi között. A férfi arca előtűnt a sötétségből: Larry Ormsby volt az. Amikor megszólalt, hangjában volt valami részeg tompaság, amely nagyjából megfelelt bizonytalan járásának: tántorgásnak nem volt nevezhető, de nem sok híja volt.

– Idefigyeljen – kezdte – én mingyár'…

Steve odalépett hozzá. – Ha Miss Vallance megbocsát – mondta –, mi ketten most szépen odasétálunk a kertkapuhoz, és beszélgetünk egy kicsit.

Anélkül, hogy bármelyikük is válaszolhatott volna, Steve belekarolt Ormsbyba, és kifelé tessékelte, a kertkapu irányába. A kapuhoz érve Larry kitépte a karját, és szembefordult Steve-vel.

– Nincs idő a játszadozásra – vicsorogta. – El kell tűnnie! Tűnjön el Izzardből!

– Valóban? – kérdezte Steve. – És ugyan miért?

Larry a kerítésnek támaszkodott, és türelmetlen kézmozdulatot tett.

– Az életük egy fabatkát sem ér itt! Egyikük élete sem!

Imbolygott, és köhögött. Steve vállon ragadta, és közvetlen közelről a szemébe nézett.

– Mondja, mi baja van?

Larry megint köhögött, és egyik kezével a mellkasára bökött, közvetlenül a válla alatt.

– Golyót kaptam… egészen fent… Fernie volt. De elkaptam… azt a hústornyot. Kilöktem az ablakból… úgy bucskázott le, mint mikor egy kisgyerek pénzt keres a tó fenekén. – Hisztérikusan felnevetett, aztán megint elkomolyodott. – Vigye a lányt… és tűnjenek innen… Most! Most rögtön! Az is túl késő lesz, ha még tíz percig maradnak. Már úton vannak!

– De kik? És mi ez az egész? Miért? Mondja már el végre, miről van szó! – csattant fel Steve. – Nem bízom magában. Tudnom kell a miérteket.

– Atyaisten, a miérteket! – kiáltott fel a sebesült. – Meg fogja kapni a miértjeit. Most azt hiszi, azért ijesztgetem, mert nem akarom, hogy itt legyen a bírósági vizsgálaton. – Tébolyultan kacagott. – Vizsgálat! Hát bolond maga? Nem lesz semmiféle vizsgálat! Nem lesz semmiféle holnap… Izzardben! Maga meg…

Váratlanul összeszedte magát, és két kezével Steve egyik kezét

szorongatta.

– Idehallgasson! – rimánkodott. – Elmondok majd mindent, de most csak az időt vesztegetjük! De ha ragaszkodik hozzá, hát tessék! Izzard valójában csak svindli! Az egész átkozott város nem más, mint szemfényvesztés! A válasz nem más, mint a pia: az alkohol. Az egész svindli annak az embernek jutott az eszébe, akit ma puffantottam le – akiről maga azt hitte, hogy az apám. A nátrium-nitrát úgy készül, hogy a salétromsavas sót kádakba tesszük, és fémtekercsekkel felforraljuk. A pasasnak az az ötlete támadt, hogy egy nátrium-nitrát-üzem tökéletes fedőtevékenység lenne egy illegális szeszfőzde számára. És arra is rájött, hogy ha egy egész város együttműködik, a lebukás esélye nulla.

– Gondolhatja, mennyi pénze van ebben az országban az olyanoknak, akik örömmel ruháznának be egy betonbiztos szeszfőzdébe. És nemcsak bűnözőkre gondolok, hanem olyanokra is, akik becsületesnek tartják magukat. Saccoljon meg egy összeget, szorozza meg kettővel, akármennyi is legyen, és még mindig sok millióval lesz kisebb az összeg, amint amiről valójában szó van. Vannak olyanok, akik… – De hagyjuk: a lényeg az, hogy Ormsby a keleti parton házalt a tervével, és támogatást szerzett: egy egész szindikátust, annyi pénzzel, amennyiből egy tucat várost is felépíthetett volna. Ormsby, Elder és Brackett tartották kézben a dolgokat. Én arra figyeltem, hogy ők hárman ne verjék át a szindikátust; és persze itt volt még a megbízható rendfenntartók és beosztottak csapata, mint Fernie, MacPhail, Heman – ő a postamester –, vagy Harker – ő is orvos, vele a múlt héten végeztek –, és Leslie, aki lelkészként domborított. Gyerekjáték volt összegyűjteni a helybéli lakosságot. Elterjedt a hír, hogy az új városban bármelyik gazember biztonságban meghúzódhat, amíg azt teszi, amit mondanak neki. Az összes amerikai nagyváros nyomornegyedei, ahogy a többi nyomortanya fele is, ideokádta a szennyét. Az összes gazember, akinek a sarkában volt a rendőrség, és volt még annyi pénze, hogy eljusson idáig, idegyűlt, hogy meghúzza magát.

– A csirkefogók gyülekezetének köszönhetően persze kopók is érkeztek szép számmal, de nem volt nehéz kezelni őket, ha pedig mégis válságosra fordultak a dolgok, megoldható volt, hogy páran mégis a törvény kezére kerüljenek; de általában nem zavartak sok vizet a zsaruk. Vannak bankáraink, lelkészeink, orvosaink, postamestereink, és más kiváló férfiúk, akik összezavarták a kopókat mindenféle kamu nyomokkal, vagy ha úgy hozta a szükség, hamis vádakkal egyszerűen kicsinálták őket. Az állami fegyintézet tele van olyanokkal, akik a kábítószeres csoport ügynökeiként vagy az alkoholtilalom betartását ellenőrző ügynökökként érkeztek ide, és

mielőtt magukhoz tértek volna, már nyakig voltak a mocskos ügyletekben.

– Istenemre mondom, nincs még egy ilyen buli! A lebukás esélye tényleg nulla, hacsak mi magunk nem baltázunk el valamit. És pontosan ez történt. Túl nagy falat volt ez nekünk. Túl sok pénz volt benne – egyszerűen a fejünkbe szállt a dicsőség! Kezdetben nem csaptuk be a szindikátust. Megfőztük a szeszt, és elszállítottuk, kocsiban, teherautóban, az összes létező módon, épp csak csővezetéket nem építettünk; rengeteget kerestünk a szindikátusnak és saját magunknak is. Aztán jött a nagy ötlet, az igazán nagy buli! Tovább főztük a cuccot, de közben úgy csináltuk az egészet, hogy a buli nekünk hozzon hasznot. A szindikátusban nem tudtak semmit.

– Először a biztosítási csalásokat hoztuk tető alá. Ezeket Elder intézte, hárman vagy négyen voltak hozzá beosztva. Az összes biztosítótársaságnak legalább a felét ők képviselték a megyében, elárasztották Izzardot kötvényekkel. Olyanokkal kötöttek biztosítást és aztán olyanok halálát könyvelték el, akik soha nem is léteztek. Volt úgy, hogy csak papíron haltak meg, máskor olyasvalakinek változtatták meg a nevét, aki valóban meghalt, és az is előfordult, hogy megrendelésre gyilkoltak meg valakit. Ment minden, mint a karikacsapás! A markunkban voltak a biztosítási ügynökök, az orvosok, a halottkém, a temetkezési vállalkozó, és az összes városi tisztviselő. A kezünkben volt az egész gépezet, és olyan ügyleteket ütöttünk nyélbe, amilyeneket csak akartunk. Maga ott volt Kamppel aznap éjjel, amikor megölték. Az sem volt akármilyen cécó! Kampet az egyik biztosítótársaság küldte a nyakunkra – a társaságok gyanút fogtak. Amikor idejött, elkövette azt az ostobaságot, hogy postán küldte el a jelentéseit. Nem sok olyan levelet írnak az idelátogató idegenek, amit a postahivatalban ne olvasnának el. Elolvastuk a jelentéseit, megtartottuk őket, és kamu jelentéseket küldtünk el helyettük. Aztán kinyírtuk Kampet, és a hivatalos papírokban megváltoztattuk a nevét: egy olyan fiktív személy helyett halt meg, akit épp az ő társasága biztosított. Jó hecc, nem igaz?

– A biztosítási csalások nem csak életbiztosításokra vonatkoztak. Volt itt bőven minden, amit egyáltalán biztosítani lehet: autók, házak, bútorok. A legutóbbi népszámláláskor szépen elosztottuk az embereinket, minden házba jutott egy, és mindegyik bediktált még legalább öt-hat nevet; a hivatalos adatok szerint Izzard lakossága legalább az ötszöröse a ténylegesnek. Ezzel még nagyobb mozgásterünk nyílt, és Izzardot elárasztották a kötvények, az ingatlanbiztosítások, elszaporodtak a váratlan halálesetek, volt itt minden! A politikai befolyásunk is megnőtt a megyében, és így legalább kétszer akkora a hatalmunk, mint korábban, sokkal biztonságosabb lett az egész buli.

– Ha körbejár a városban, számtalan olyan utcát talál, ahol – a

homlokzati ablakokon át látható részeket leszámítva – a házak teljesen üresek. Nem volt olcsó felépíteni őket, de bőven megkerestük rá a pénzt, és a haszon csillagászati lesz, amikor majd elmegyünk.

– Aztán, amikor a biztosítási ügyletek már biztos lábon álltak, beindítottuk a céges bulit. Izzardban székel vagy száz olyan vállalat, amely kizárólag postacím és fejléces levélpapír, ugyanakkor részvényekkel és kötvényekkel kereskednek az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig. Ezen kívül árucikkeket is vásároltak, kifizették őket, elszállították őket és megszabadultak tőlük valahogy, nem kizárt, hogy veszteséggel, de közben egyre nagyobb és nagyobb megrendeléseket adtak le, s így olyan hitelkereteket szereztek a gyártóknál, hogy attól is elszédülne, ha csak kimondanám az összeget. Könnyű, mint az egyszeregy! Hiszen nem épp azért állt-e itt Brackett bankja, hogy mindenkinek megadja a szükséges referenciákat? Ennyi az egész: kitartó munkával meg kell alapozni a hitelkeretet, amíg az el nem éri a létező legmagasabb összeget. Aztán a leszállított árut orgazdákon keresztül értékesítjük, és… – bingó! Az egész város porig ég egy tűzvészben. Feltehetően az árukészletek is odavesztek; leégett az összes drága épület, amelyről a távoli befektetők úgy tudták, hogy itt állnak; a könyvelésből és a hivatalos iratokból csak egy marék hamu marad.

– Mekkorát kaszáltunk! Én remekül szórakoztam, miközben szédítettem a szindikátust, azon dolgoztam, hogy ne is sejtsenek semmit a rájuk váró meglepetésről. Eleve túl gyanakvóak, nem is maradhattunk volna itt sokáig. A dolgok mostanában jutottak el odáig, hogy ideje volt a befejezésen gondolkodni: a tűzvészen, amely a gyárban kezdődik majd, és eltörli a föld színéről az egész mocskos várost. Jövő szombatot választottuk ki. Aznap válik egész Izzard egy marék hamuvá – és egy másik marék begyűjthető biztosítási kötvénnyé.

– Az itt lakók többsége semmit nem tud majd a buli részleteiről. Akik egyáltalán gyanakodnak, azok biztonságba helyezik a pénzüket, és befogják a szájukat. Amikor a város porrá ég, több száz tetemet találnak majd a romok között, persze mindegyiknek lesz biztosítása, és írásos bizonyítékunk lesz további százak haláláról, akiknek szintén van biztosításuk, de akiknek a testét nem lehet azonosítani.

– A világ még nem látott ekkora svindlit! De túlságosan is nagy lett ez nekünk. Az én hibám volt – legalábbis részben –, de előbb-utóbb úgyis robbant volna a dolog. Mindig kigyomláltuk magunk közül azokat az újonnan érkezőket, akik túlságosan becsületesnek vagy túlságosan okosnak tűntek, arra pedig nagyon szigorúan ügyeltünk, hogy a gyanúsak közül senki ne dolgozhasson a postahivatalban, a vasúti raktárban, a távírdában vagy a

telefonközpontban. Ha a vasúttársaság, a telefontársaság vagy a távírótársaság ideküldött egy új embert, és nekünk nem sikerült elérnünk, hogy az illető a mi szájunk íze szerint gondolkodjon, akkor hamarosan olyan elviselhetetlenné tettük számára a várost, hogy nem győzte átkérni magát valami más helyre.

– Aztán a távírótársaság ideküldte Novát, én meg belezúgtam. Először csak egyszerűen tetszett. Járt itt már mindenféle nő, ilyen is, olyan is – persze többnyire olyanok –, de Nova egészen más volt. Nem mondom, hogy makulátlanul tiszta életet éltem, de a nőket illetően mindig megmaradt az ízlésemben valami úri finnyásság. És… – szóval a többiek, Brackett, Ormsby, Elder meg a társaik, – szóval ők mind amellett voltak, hogy Novát is ki kell csinálni. De én lebeszéltem őket. Azt mondtam, hagyják őt békén, és én majd a magam módján egykettőre közülünk valót csinálok belőle. Tényleg azt hittem, hogy menni fog. Ő is kedvelt engem, legalábbis így tűnt, de ennél tovább nem jutottam. Egy helyben topogtam. A többiek türelmetlenkedni kezdtek, de én folyamatosan hitegettem őket, azt mondtam, hogy minden rendben lesz, hogy ha szükséges, akár feleségül is veszem Novát, és így teszek lakatot a szájára. Nem voltak oda az ötletért. Nem volt könnyű úgy intézni, hogy Nova ne tudja, mi folyik a városban, hiszen a távírdában dolgozott, de valahogy mégis sikerült.

– Jövő szombatra tűztük ki a nagy tűzijátékot. Tegnap Ormsby felhívott, és feketén-fehéren megmondta, hogy ha nem rendezem le a dolgot Novával, ők fogják kinyírni. Nem voltak biztosak benne, hogy menynyit tud, és a legkisebb kockázatot sem akarták vállalni. Megmondtam Ormsbynak, hogy ha csak egy ujjal is hozzányúl, én megölöm, de tudtam, hogy nem sikerült lebeszélnem a dologról. Ma tört ki a botrány. Megtudtam, hogy Ormsby kiadta a parancsot: ma éjjel végezni kell Novával. Elmentem az irodájába, hogy leszámoljak vele. Brackett is ott volt. Ormsby köntörfalazott, tagadta, hogy a lánnyal kapcsolatban bármilyen parancsot adott volna, és italt töltött mindhármunknak. Valahogy nem tetszett nekem az az ital. Vártam egy kicsit, hogy lássam, mi lesz. Brackett felhajtotta a sajátját. Mérgezett volt. Ő kiment, hogy ott haljon meg, én pedig lelőttem Ormsbyt.

– Szétrobbant az egész svindli. Kevesek voltunk mi egy ekkora bulihoz. Mindenki a másik torkát akarja elvágni. Eldert nem találtam, de Fernie megpróbált lepuffantani az egyik ablakból, márpedig ő számít Elder jobb kezének. Pontosabban csak számított: mostanra már ki is hűlt. Attól tartok, ez az izé itt a mellkasomban nekem a végállomás… én nemsokára… de maga még kijuttathatja innen a lányt. Meg kell tennie! Biztos, hogy Elder nem hagyja annyiban a dolgot; megpróbálja az egész hasznot bezsebelni. Ma éjjel

felgyújtja a várost. Ez az ő nagy lehetősége. Megpróbál majd…

Sikoly hasított bele a sötétségbe:

– Steve! Steve! Steve!

Steve azonnal arrébb penderült, átugrott a virágágyásokon, egyetlen szökkenéssel átszelte a verandát, és már bent is volt a házban. Mögötte Larry Ormsby léptei dobogtak. Az előtérben senki, a szobában sem, a másik szobában sem. A földszint üres volt. Steve feltrappolt a lépcsőn. Az egyik ajtó alól keskeny fénycsík aranylott ki. Steve nem is törődött azzal, hogy nincs-e kulcsra zárva: egyszerűen nekiugrott a vállával, és már bent is volt. Dr. MacPhail a szoba közepén álló asztal mellett, hátrahajolva küzdött a lánnyal: hátulról kulcsolta át a karjával, és megpróbálta rögzíteni a fejét. A lány úgy vonaglott és tekergett a szorításában, mint egy megvadult macska. Vele szemben Mrs. MacPhail állt, ütésre emelt ólmosbottal.

Steve botjával Mrs. MacPhail karját vette célba; ösztönösen ütött, kissé ügyetlenül, és a célzás sem volt pontos. A súlyos ébenfa a kart és a vállat érte, és a nő hátratántorodott. Dr. MacPhail eleresztette a lányt, rávetődött Steve lábára, és sikerült is a földre döntenie. Steve vakon tapogatózó ujjai lecsúsztak az orvos kopasz fejéről, a vastag tarkón sem találtak fogást, aztán beleütköztek egy kiálló fülbe, és beledöftek az alatta lévő puha húsba.

Az orvos felhorkant, és elrántotta a fejét a húsába mélyedő ujjaktól. Steve-nek sikerült kiszabadítania egyik térdét, és az orvos arcába rúgott vele. Mrs. MacPhail föléjük hajolt, még mindig a fekete bőrrel bevont ólmosbotot szorongatva. Steve egyik karjával megpróbálta kihúzni alóla a bokáját, de elvétette… – viszont a lesújtó ólmosbot is félrecsúszott, és csak Steve vállát érte. Steve elszakította magát az orvostól, négykézlábra állt, majd elterült a padlón az orvos ránehezedő súlya alatt. Sikerült körbefordulnia, maga alá gyűrte az orvost, akinek forró leheletét ott érezte a tarkóján. Steve felemelte a fejét, aztán hirtelen mozdulattal keményen hátracsapta. Újra megemelte és hátracsapta, miközben koponyájának hátsó részével folyamatosan ütötte dr. MacPhail arcát. Az orvos karja petyhüdten lehanyatlott, Steve pedig feltápászkodott, és látta, hogy a küzdelem véget ért.

Larry Ormsby állt a küszöbön, és pisztolyával Mrs. MacPhailre célozva gonosz vigyorral méregette a nőt, aki morcosan állt az asztal mellett. Az ólmosbot a földön hevert, Steve lábánál. A lány, aki nagyon gyengének tűnt, az asztal másik oldalának támaszkodott, egyik kezével sajgó torkát dörzsölgetve. A szeme kába és üres volt a rémülettől. Steve odament hozzá.

– Gyerünk már, Steve! Nincs idő játszadozásra! Van kocsija? – Larry Ormsby hangja érdes és reszelős volt.

– Nincs – felelte Steve.

Larryből keserű káromkodás szakadt ki, szinte robbant a sok istenkáromlás. Aztán így szólt:

– Akkor az enyémmel megyünk; az egész államban nincs olyan kocsi, ami utolérhetné. De maguk nem maradhatnak itt, amíg előkerítem. Vigye el Novát a vak Rymer kalyibájába. Ott találkozunk. Ő az egyetlen ember a városban, akiben megbízhatnak. Induljon már, az istenit neki! – ordított fel.

Steve először a morózus Mrs. MacPhailre nézett, majd a férjére, aki vérző és kék-zöld foltos arccal épp most próbált feltápászkodni a padlóról.

– És velük mi legyen?

– Miattuk ne aggódjon – felelte Larry. – Vigye a lányt és siessenek Rymerhez. Én majd elintézem ezt a házaspárt, és negyedóra múlva ott leszek magukért az autóval. Indulás!

Steve összehúzott szemmel fürkészte az ajtóban álló férfit. Nem bízott benne, de mivel a jelek szerint Izzardban mindenki egyformán veszélyes volt, itt sincs nagyobb biztonságban, mint máshol; és még az is lehet, hogy Larry Orsmby ezúttal igazat mond.

– Rendben – mondta végül, és a lány felé fordult: – Hozzon magával valami vastag kabátot.

Öt perccel később ugyanazokon a sötét utcákon siettek végig, amelyeken előző este is jártak. Még egy saroknyira sem voltak a MacPhail-háztól, amikor egymás után két pisztolylövés tompa durranása ütötte meg a fülüket. A lány gyorsan Steve-re pillantott, de nem szólt semmit. Steve abban reménykedett, hogy Nova nem fogja fel a lövések jelentését.

Senkivel nem találkoztak. Rymer megismerte a lány lépteinek hangját, és ajtót nyitott, még mielőtt kopoghattak volna.

– Jöjjön be, Nova – invitálta szívélyesen, aztán a keze Steve kezét kereste. – Ez pedig Mr. Threefall, ha nem tévedek.

Betessékelte őket a sötét kalyibába, aztán meggyújtotta az asztalon álló petróleumlámpát. Steve rögtön belekezdett egy gyors összefoglalóba mindarról, amit Larry Ormsbytól megtudott. A lány elkerekedett szemmel és hamuszínűre vált arccal hallgatta, a vak férfi arcáról pedig eltűnt a szokásos nyugodt derű: Rymer mintha egyre öregebbnek és fáradtabbnak tűnt volna, miközben Steve-re figyelt.

– Ormsby azt ígérte, utánunk jön a kocsijával – fejezte be Steve a beszámolót. – Ha így lesz, természetesen maga is velünk jön, Mr. Rymer. Ha megmondja, mit szeretne magával hozni, mi összekészítjük, hogy ne késlekedjünk, amikor Ormsby megjön. Ha megjön. – A lányhoz fordulva megkérdezte: – Maga mit gondol, Nova? El fog jönni? És ha eljön, megbízhatunk benne?

– Én… én remélem… szerintem ő nem velejéig romlott.

A vak férfi odament a szoba túlsó végében álló szekrényhez.

– Nincs semmim, amit magammal vihetnék – mondta –, de felveszek valami melegebb ruhát.

Kinyitotta a szekrényajtót, amely így spanyolfalként eltakart egy kis sarkot, ahol átöltözhetett. Steve az egyik ablakhoz lépett; a keret és a zsalugáter közötti résen fürkészte a sötét utcát, ahol semmi nem mozdult. A lány odahúzódott mellé, befurakodott a karja alá, ujjával a férfi ingujjába kapaszkodott.

– Vajon sikerül? Vajon…?

Steve közelebb vonta magához, és így felelt az elsuttogott, befejezetlenül maradt kérdésre:

– Sikerülni fog – mondta –, akár tisztességes játékot játszik Larry Ormsby, akár nem. Sikerülni fog.

A főutca irányából fegyverropogás hallatszott. Pisztollyal lövöldöztek. A krémszínű Vauxhall egyszerre megjelent a semmiből, és megállt a járdán, két lépésre az ajtótól. A kocsiból Larry Ormsby kászálódott ki; hajadonfőtt volt, szakadt inge mögül előtűnt a kulcscsontja alatt ütött lyuk. Larry betántorgott az ajtón, amelyet Steve előre kinyitott neki, majd berúgta maga mögött az ajtót, és felnevetett:

– Izzard szépen sül a saját zsírjában! – kiáltotta, és tapsikolt. – Na gyerünk, gyerünk! Vár a sivatag!

Steve megfordult, hogy szóljon a vaknak, aki most előlépett a szekrényajtó-paraván mögül. Mindkét kezében súlyos revolvert szorongatott; a szemét borító hályognak nyoma sem volt. Szeme hűvösen és élesen vizslatta a két férfit és a lányt.

– Kezeket fel, mindenki! – parancsolta kurtán.

Larry Ormsby tébolyultan röhögött.

– Mondja, Rymer, látott már valaha igazi kötöznivaló bolondot? – kérdezte.

– Fel a kezekkel!

– Idehallgasson, Rymer – mondta Larry. – Én úgyis meghalok. Menjen a pokolba!

És a sietség legkisebb jele nélkül előhúzott egy fekete automata pisztolyt az egyik belső zsebéből.

Amikor Rymer pisztolyai tüzelni kezdtek, az egész ház megrázkódott. A lövések ereje hátrébb taszította Larryt, aki lerogyott, és a földön ülve, hátát a falnak támasztva viszonozta a tüzet, miközben a súlyos golyók valósággal széttépték. A valamikori vak ember pisztolyainak robbanásszerű dörrenéseit

Ormsby lövéseinek magasabb, élesebb hangja ellenpontozta.

Steve, aki az első lövés hangjára ösztönösen félreugrott, magával rántva a lányt is, most oldalról rávetette magát Rymerre. A lövöldözés azonban épp abban a pillanatban maradt abba, amikor Steve elérte volna Rymert. Rymer megingott, még a pisztolyok is mintha petyhüdten lógtak volna a kezében. Kicsúszott Steve markából – a nyaka száraz, pergamenszerű zörgéssel súrolta az egyik feléje nyúló kezet –, és a következő pillanatban már nem volt más, csak élettelen kupac. Steve odébb rúgta a pisztolyokat, aztán átment a szoba túlsó végébe, ahol a lány Larry Ormsby mellett térdelt. Ahogy Larry felnézett és rámosolygott Steve-re, kivillant hófehér foga.

– Nekem végem van, Steve – mondta. – Ez a Rymer… mindenkit átvert… nem is volt igazi a hályog a szemén… csak színlelte… annak a rohadt szindikátusnak kémkedett.

Egész testében megvonaglott, és mosolya egyszeriben merevvé és erőltetetté vált.

– Mit szólna, ha kezet fognánk, Steve? – kérdezte egy pillanattal később.

– Jó fiú maga, Larry, – Steve képtelen volt ennél többet mondani.

Úgy tűnt, a haldokló ennek is örül. Újra valódi lett a mosolya.

– Sok szerencsét… A Vauxhallből akár száztízet is ki lehet hozni – motyogta.

Aztán mintha teljesen megfeledkezett volna a lányról, akiért az életét áldozta, még egy utolsó mosolyt küldött Steve felé, és meghalt.

Ebben a pillanatban kicsapódott a bejárati ajtó, és két fej jelent meg a nyílásban. A két fej után a fejek tulajdonosai is láthatóvá váltak.

Steve talpra ugrott, és botja már a levegőben suhogott. Úgy repedt meg a csont, mintha ostor pattant volna; az egyik férfi a halántékát fogva hátratántorodott.

– Ide mögém! Szorosan! – kiáltott oda Steve a lánynak, akinek kezét rögtön ott érezte a hátán.

Az ajtónyílást szinte eltorlaszolták az újonnan érkezők. Láthatatlan pisztoly dördült el, és egy darabka vakolat hullott le a mennyezetről. Steve botját pörgetve rohant az ajtó felé. A mögötte pislákoló lámpa fénye ragyogva táncolt a suhogó fán. A bot előre-hátra, jobbra-balra, balra-jobbra csapott. Úgy tekergett, mintha élne: úgy hajlott vissza a Steve markában tartott középpont felé, akár ha acélrugó működtetné. A felvillanó félkörök halálos gömbbé álltak össze. A puhább testrészeknek ütköző és a csontnak csapódó botvégek tompa csattanásai és élesebb koppanásai folyamatos ritmust adtak ki, amely a küzdő felek horkantásai, a sebesültek nyögései és szitkozódásai által elmormolt dallammá változott. Steve és a lány végül

kijutottak az ajtón. A mozgásban lévő kezek és lábak között felsejlett a krémszínű autó. Voltak, akik felmásztak a kocsira, hogy kedvezőbb pozícióból támadhassanak. Steve előrevetődött, suhogó botja sípcsontokra és combokra sújtott le: az emberek csak úgy potyogtak lefelé az autóról. Bal kezével felnyalábolta a lányt, és maga mellé sodorta. Teste remegett és rázkódott a záporozó ütések alatt, amelyeket túl közelről mértek rá ahhoz, hogy komolyabb foganatjuk legyen; a puszta fojtogató tömeget leszámítva hatástalanok voltak a testét érő csapások. Hirtelen eltűnt a kezéből a botja. Az egyik pillanatban még fogta és maga előtt pörgette, a következő pillanatban már csak ökölbe szorított üres markát látta maga előtt: az ébenfa bot úgy eltűnt, mintha köddé vált volna. A lányt egyszerűen felemelte és belódította a nyitott kocsiba; Nova épp egy ott álló férfi lábára esett. Steve hallotta, ahogy reped a csont, és látta, hogy a férfi lerogy. Kezek nyúltak felé mindenfelől; öklök ütlegelték. Amikor észrevette, hogy a kocsi padlóján kuporgó lány nevetségesen apró keze a gyújtást babrálja, örömében felkiáltott.

A jármű megmozdult. Steve két kézzel kapaszkodott, lábával pedig kirúgott hátrafelé, majd fellépett az autó szélére. Keze a lány feje fölött ütésre lendült, de a kéznek sem ideje, sem érkezése nem volt rá, hogy ökölbe szoruljon, így kifeszített ujjakkal mászott bele egy széles, vöröslő arcba.

A kocsi elindult. A lány feltartotta egyik kezét, és a kormányt fogta, irányban tartotta a kocsit egy olyan utcán, amelyet nem is láthatott. Rázuhant egy férfi. Steve lehámozta Nováról a testet, amelyből itt-ott darabok szakadtak ki: haj és húscafatok. Az autó hirtelen megpördült, oldala egy ház falát súrolta, és legalább azon az oldalon megszabadult a támadóktól. A Steve-be kapaszkodó kezek szorítása engedett, s ahogy eleresztették, magukkal vitték ruházata nagy részét is. Steve derékon kapott egy az ülés tetejébe kapaszkodó férfit, és kilökte őt a körülöttük kavargó utcára. Aztán ő is lehuppant a lány mellé a padlóra.

Pisztolyok dörrentek mögöttük. Egy kicsivel előrébb álló házból keserű hangú puska ürített ki egy tárat, szitává lyuggatva az egyik sárhányót. És aztán ott volt körülöttük a sivatag, fehéren és simán, mint egy hatalmas kórházi ágy. Ha el is indultak utánuk, üldözőik már rég lemaradtak.

A lány kisvártatva lassított, majd megállította az autót.

– Jól van? – kérdezte Steve.

– Én igen, de maga…

– Egy darabban vagyok – nyugtatta meg Steve a lányt. – Hadd vezessek én.

– Nem és nem! – tiltakozott Nova. – Hiszen maga vérzik. Maga…

– Nem és nem! – gúnyolódott Steve. – Jobb lesz, ha továbbmegyünk, és csak akkor állunk meg, ha megérkeztünk valahová. Még nem vagyunk elég messze Izzardtól ahhoz, hogy biztonságban érezhessük magunkat.

Attól félt, hogy ha a lány megpróbálja ellátni a sebeit, egyszerűen darabokra esik szét a kezében. Legalábbis így érezte. A lány újra elindította a motort, és továbbmentek. Steve-re ellenállhatatlan álmosság tört rá. Micsoda verekedés! Micsoda verekedés!

– Nézze az eget! – kiáltott fel a lány.

Steve nagy nehezen kinyitotta a szemét. Előttük és felettük az ég világosodni kezdett: kékesfeketéből ibolyaszínű lett, aztán mályva, és végül rózsaszín. Steve megfordult és hátranézett. Ahol Izzard városát hagyták, most rettenetes máglya lángolt, drágakő-ragyogásúra festve az égboltot.

– Isten veled, Izzard – motyogta Steve álmosan, és kényelembe helyezkedett az ülésen. Most megint az előttük feltáruló ragyogó rózsás pírt nézte.

– Anyám daleware-i kertjében nyílnak olyan kankalinok, melyeknek néha ilyen színe van – mondta álmatagon. – Tetszeni fog magának.

Steve a lány vállára hajtotta a fejét, és elaludt.

Bényei Tamás fordítása

JEGYZETEK

The Assistant Murderer
Első megjelenés: *Black Mask*, 1926. február
The Man Who Killed Dan Odams
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. január 15.
Bodies Piled Up (más címen: *House Dick*) (Az 5. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1923. december 1.
Ruffian's Wife
Első megjelenés: *Sunset*, 1925. október
Night Shots (A 7. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. február 1.
Zigzags of Treachery (A 8. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. március 1.
His Brother's Keeper
Első megjelenés: *Collier's*, 1934. február 17.
Two Sharp Knives (Más címen: *To Sharp A Knife*)
Első megjelenés: *Collier's*, 1934. január 13.
Death on Pine Street (A 12. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. szeptember
The Second-Story Angel
Első megjelenés: *Black Mask*, 1923. november 15.
Afraid of a Gun
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. március 1.
Mike, Alec Or Rufus (Más címen: *Tom, Dick or Harry*) (a 15. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1925. január
One Hour (A 9. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. április 1.
Who Killed Bob Teal? (A 14. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *True Detective Stories*, 1924. november
A Man Called Spade
Első megjelenés: *American Magazine*, 1932. július
Too Many Have Lived
Első megjelenés: *American Magazine*, 1932. október
They Can Only Hang You Once
Első megjelenés: *Collier's,* 1932. november 19.

Nightmare Town
Első megjelenés: *Argosy All-Story Weekly*, 1924. december 27.